NĂMEȚII

C.J. TUDOR

virtual-project.eu

C.J. TUDOR

NĂMEȚII

Original: *The Drift* (2023)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

2024

Au dat târcoale cadavrului din zăpadă. Păsări saprofage. Păsări care se hrănesc cu hoituri. Jivine lacome după orice bucățică de carne pe care o pot sfârteca de pe oasele cadavrelor.

Acesta era pe jumătate înghețat, pe jumătate îngropat în troiene. Cu picioarele și brațele răschirate. Un înger pe zăpadă absolut perfect. Un înger cu ochi albaștri și strălucitori, înconjurați de gene înghețate și care priveau lung la un cer la fel de albastru și de strălucitor. Da, viscolul trecuse.

În cele din urmă, una din stol tot și-a făcut curaj și a acționat. A făcut un salt și a aterizat drept pe pieptul mortului. L-a împuns ușor cu ghearele în față, i-a ciugulit într-o doară buzele și nasul. Apoi și-a înfipt ciocul într-unul dintre cei doi ochi albaștri. Și a tras și a mai tras puțin și, în cele din urmă, s-a auzit un plescăit stins – semn că a reușit să-l smulgă din orbită.

Mulțumită de această pradă, a țopăit de câteva ori într-o parte, a fâlfâit puțin din aripi și s-a dus să se ospăteze într-un pin din apropiere.

Încurajate de izbânda suratei lor, toate celelalte ciori s-au năpustit asupra cadavrului într-o vijelie de aripi negre.

În doar câteva minute l-au lăsat complet fără față, de nerecunoscut.

Mai târziu, în timpul nopții, aveau să apară și prădătorii mai mari, fiarele pădurii. Iar până dimineață nu a mai rămas decât un schelet descărnat.

După o săptămână, un vânător avea să împuște un lup. Unul mai pricăjit, dar carnea de lup tot carne se cheamă că este și și-a putut hrăni familia cu ea.

La scurt timp după aceea, vânătorul avea să se îmbolnăvească și apoi să moară. La fel și familia lui. La fel și prietenii familiei sale.

Iar ciorile aveau să cadă din ceruri.

I

LUMEA ESTE PLINĂ DE OAMENI BUNI, IAR ĂIA-S MORȚI

HANNAH

Pe undeva suna o alarmă de ceas. Cineva vomita în apropiere. Cu horcăieli zgomotoase. Câțiva oameni zăceau în poziții nefirești pe scaunele răsturnate ale autocarului. Ochii le erau plini de sânge. Sânge le picura și din gurile căscate.

Hannah a observat toate acestea cu mult calm, aproape impasibilă. „Trăsătură moștenită de la taică-tu", i-ar fi spus mama ei. Mereu în stare să se detașeze de orice s-ar întâmpla în jur. Uneori, această lipsă de empatie emoțională îi făcea viața grea. Alteori – ca acum, de exemplu – îi era de folos.

Și-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat de pe scaun. Probabil că tocmai centura aia i-a salvat viața când s-a răsturnat autocarul. Căzuse pe o pantă abruptă și se rostogolise de două ori, provocând acest carnagiu. Apoi a mai alunecat încetișor, a intrat într-un nămete și a rămas acolo într-o rână.

O dureau toate. Avea contuzii și zgârieturi, dar nu credea că și-ar fi rupt ceva. Nici nu sângera prea tare. Desigur că ar fi putut să aibă leziuni interne. Dar nu avea cum să știe asta. Cel mai important era că acum, chiar în acest moment, se simțea bine. Sau cât de bine se putea simți după un asemenea accident.

Unii dintre pasageri au început să se miște. Hannah auzea gemete, hohote de plâns. Autocarul se oprise din cădere – deocamdată. S-a uitat în jur, încercând să-și dea seama de consecințe. Erau acolo vreo zece sau doisprezece studenți. Nu le-ar

fi trebuit un autocar atât de mare, dar pe ăsta li-l oferise Academia. Hannah presupunea că muriseră vreo jumătate dintre ei (cel mai probabil, aceia care nu se sinchisiseră să-și pună centura de siguranță).

Dar mai era ceva. Așa i s-a părut când s-a uitat cu mai multă atenție în toate părțile. Ceva ce nu reușise să înțeleagă pe deplin. Afară – un viscol năprasnic; autocarul – răsturnat și pe jumătate îngropat într-un nămete de zăpadă. Ce însemna asta? Dar chiar atunci un strigăt i-a întrerupt gândurile:

— Alo! ALOOO! Mă ajută și pe mine cineva? Sora mea a rămas blocată!

Hannah a întors capul. În spatele autocarului, un tânăr supraponderal, cu o claie de păr negru și creț, stătea aplecat peste o fată rănită. O ținea de după umeri și-i sprijinise capul de genunchii lui.

Hannah a șovăit. Și-a spus că abia ce încerca să se dezmeticească, să înțeleagă cât de cât ce s-a întâmplat și ce va urma. Nu că ar fi sperat să sară altcineva în ajutorul acelor tineri. Dar nici ea nu era obligată s-o facă. Nu-i plăcea absolut deloc să intre nici în contact fizic, nici emoțional cu alte persoane. Însă nimeni altcineva nu părea în stare să-i ajute, plus că ea avea cunoștințe medicale. Prin urmare, era de datoria ei s-o facă. A pornit-o spre ei, cu mișcări greoaie, încercând să nu atingă cadavrele, poticnindu-se pe intervalul dintre scaune înclinat într-o parte.

A ajuns la tânăr și la sora acestuia. Și-a dat seama imediat că, așa cum se zice în filme, fata nu mai avea nicio șansă. Dar faptul că a înțeles asta nu avea nicio legătură cu toate lucrurile învățate la cursurile de pregătire medicală. A intuit-o, pur și simplu. Hannah era destul de sigură că și fratele tinerei știa asta, dar se agăța cu disperare de orice fărâmă de speranță, așa cum fac mai toți oamenii în astfel de situații, când doar atâta le-a mai rămas.

Fata era drăguță, cu tenul palid și părul negru, des și ondulat. Acel tip de păr pe care și-l dorise întotdeauna Hannah, în locul șuvițelor ăstora subțiri și fără viață, nici șatene, dar nici blonde, pe care nu putea să le aranjeze în niciun fel și ajungea mereu să le strângă neglijent într-o coadă. Hannah și-a spus acum că probabil nu era tocmai normal să fie invidioasă pe o fată care urma să moară foarte curând, însă n-avea ce face – firea omului este imprevizibilă.

Ochii fetei erau sticloși, respirația – grea și șuierătoare. Hannah a observat că avea piciorul stâng prins sub două scaune care căzuseră unul peste celălalt în timpul accidentului. Acum erau doar un morman de metale deformate, amestecate cu oase sfărâmate. Probabil că tânăra avea fracturi multiple. Însă pierdea foarte mult sânge – iar asta era adevărata problemă. Și vedeai balta mare și roșie înainte să-i auzi răsuflarea hârâită. De aceea credea Hannah că fata ar putea să aibă și alte leziuni, mai profunde, dar mai puțin vizibile. Iar acestea sunt în stare să te termine. Prințesa Diana murise tocmai din cauza secționării unui vas de sânge din plămân, una mică pe care nu o observase nimeni și care a sângerat încet până i-a adus sfârșitul.

— Trebuie să-i scoatem piciorul de acolo, se bâlbâia acum tânărul. Mă ajuți să mut scaunul ăsta?

Hannah s-a uitat la scaun. I-ar fi putut spune băiatului că n-ar conta absolut deloc. I-ar fi putut spune că, indiferent cât s-ar agita el, cel mai bun lucru ar fi să rămână aici, lângă sora lui, în scurtul timp pe care îl mai avea ea de trăit. Însă și-a adus aminte de cuvintele tatălui ei: *În situații extreme te ajută foarte mult din punct de vedere psihic doar* să ai impresia *că faci ceva, chiar dacă nu are absolut niciun efect asupra rezultatului.*

Așa că a clătinat din cap.

— Nu trebuie să mutăm scaunul acum.

— De ce?

— Posibil ca el să-i împiedice piciorul să sângereze și mai tare.

— Și ce facem?

— Ai curea la pantaloni?

— Ce? Da, am.

— Vreau să ți-o scoți și să faci cu ea un garou aici, deasupra genunchiului. Abia după aia o să încercăm să mutăm scaunul, bine?

— Bine.

Chiar dacă părea destul de buimăcit, și-a vârât mâinile sub geacă și și-a tras cureaua. Imediat i s-a revărsat burta peste betelia blugilor. Sora lui stătea cu ochii holbați și mișca din buze, dar nu era capabilă să articuleze niciun cuvânt. Își direcționa toată bruma de putere care-i mai rămăsese doar spre inhalarea oxigenului și suportarea acelor dureri cumplite.

— Ești cam tânără ca să fii doctoriță, a observat băiatul când i-a întins cureaua.

— Sunt studentă la medicină.

— Aha, acum pricep, a dat el din cap. La profesorul Grant.

La Academie nu se făcea și medicină. Ba chiar se putea spune că Academia era profilată în atragerea părinților cu mulți bani, în stare să cumpere o educație indecent de scumpă pentru odraslele lor. Însă, în urmă cu câțiva ani, cu ordin de sus, fusese înființat acolo un nou centru de cercetări medicale. Fusese construită o nouă aripă a clădirii, iar profesorul Grant – unul dintre cei mai de seamă virusologi ai lumii – a venit acolo ca să supravegheze lucrările. Apoi au fost selectați studenți eminenți din întreaga lume, care acum studiază în campusul acela izolat din vârf de munte.

— Înfășoară cureaua aici, i-a spus Hannah tânărului. Și strânge-o foarte, foarte tare. Așa. Bine.

Fata a gemut puțin, dar ăsta era un semn bun. Dacă încă simțea oarece durere, asta înseamnă că încă îi funcționa creierul.

— Ssst, o să fie bine! a șoptit băiatul, dându-și părul după ureche și sărutându-și sora pe creștet. O să fie bine, ai să vezi.

— Așa! a zis Hannah. Acum haide să încercăm să ridicăm scaunul ăsta!

Cu foarte multă grijă, tânărul și-a întins sora pe jos și s-a apropiat de Hannah ca să dea scaunul la o parte. S-au opintit în zadar. A scârțâit și s-a mișcat puțin, dar nu suficient. Mai aveau nevoie de cineva care să-i ajute. Două persoane ca să-l ridice, una ca să tragă piciorul fetei de sub toate fiarele alea contorsionate.

Acum se auzeau mai multe voci, oamenii începuseră să se miște prin autocar, căutându-și prietenii, dorind să afle dacă mai sunt sau nu în viață.

Hannah a întors capul și a strigat:

— Alo! Avem nevoie de ajutor! Ne ajută cineva?

— Suntem cam ocupați, i-a răspuns un tupeist din cealaltă parte a autocarului.

Însă imediat, un tânăr înalt și zvelt s-a ridicat și a pornit către ei. Era palid, iar părul scurt și blond îi era mânjit cu sânge într-o parte. Nu arăta deloc bine, dar Hannah știa că până și cele mai mici răni la cap sângerează ca la balamuc.

— Tu ai strigat?

Avea o voce educată, cu un ușor accent german.

— Avem nevoie de ajutor ca să ridicăm scaunul ăsta și să-i scoatem piciorul de dedesubt, a răspuns Hannah.

Blondul s-a uitat la fata întinsă pe jos, apoi s-a uitat la Hannah și ea a înțeles că a evaluat situația la rece. Apoi a dat din cap și a spus.

— În regulă. Haide! Heeeiii… rup!

Hannah i-a lăsat pe cei doi tineri să ridice scaunul, iar ea a tras piciorul fetei. N-a reușit chiar

din prima, dar, până la urmă, i l-a eliberat.

Apoi fratele a așezat-o într-o poziție cât de cât mai confortabilă, și-a scos geaca și i-a pus-o sub cap. Pe dedesubt avea un tricou gros, lăbărțat și cu mâneci lungi, pe care scria „Lasă-mă puțin să mă gândesc mai bine”. *Tare ciudat ce chestii mărunte observi în clipe din astea,* și-a spus Hannah.

A simțit o mână pe braț și s-a întors spre tânărul blond. *Clar rasă ariană,* și-a zis ea. Părea potrivit pentru niște pantaloni tirolezi și o pălărie verde și cu o pană înfiptă în ea.

— Câți morți crezi că sunt? a întrebat-o el.

— Patru sau cinci – ceilalți s-ar putea să fie doar răniți.

A aruncat o privire la fata întinsă pe jos și a făcut un gest care dădea de înțeles că era de acord.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

Hannah a încercat să-și aducă aminte. Așadar… moțăia pe scaun. Și afară ningea tare de tot. Și apoi s-a auzit un sunet foarte puternic de avertizare. Și scrâșnete stridente de frâne. Și, brusc, s-au pomenit că ies de pe șosea și încep să se rostogolească. Și apoi… nimic. Doar beznă. Dar nici ei n-au fost normali la cap că au plecat la drum pe vremea asta, însă Academia a ținut morțiș să-și trimită studenții la Refugiu. La adăpost.

— Nu prea multe, a recunoscut ea.

Și s-a uitat din nou în jur. Peste cadavre, dincolo de oamenii care zăceau și gemeau și plângeau. Încerca să priceapă ce-i scăpase mai devreme.

Autocarul se rostogolise de vreo două ori și aterizase în zăpadă pe partea dreaptă. În locul unde stătea Hannah, în spatele șoferului, geamurile din stânga erau intacte, iar prin ele se vedea cerul întunecat. Ningea foarte tare, fulgii mari deja începuseră să se așeze în straturi. Cea mai gravă avarie era cea de pe dreapta: caroseria zdrobită, geamurile sparte. Întreaga parte a autocarului era îngropată într-un nămete uriaș, ceea ce însemna…

Înseamnă că ușa e îngropată în zăpadă, și-a dat ea seama. *Nu putem să ieșim de aici.*

— Suntem blocați, a zis ea acum.

Iar blondul a dat din cap, de parcă s-ar fi bucurat că Hannah a ajuns la aceeași concluzie ca el.

— Și, chiar dacă nu am fi, tot n-am supraviețui prea mult în viscolul de afară, a spus blondul.

— Nu există o ieșire de urgență? l-a întrebat Hannah.

— Am încercat-o deja… n-am reușit s-o deschid.

— Cum așa?

Tânărul a luat-o de cot și a condus-o spre spatele autocarului. În stânga erau trei trepte care duceau la toaletă și la o altă ușă, deasupra căreia era o plăcuță pe care scria: ÎN CAZ DE URGENȚĂ TRAGE MÂNERUL ROȘU ȘI ÎMPINGE UȘA. Tânărul blond a tras de mâner și a împins ușa. Nu s-a deschis.

S-a dat la o parte și i-a făcut semn lui Hannah să încerce și ea. A încercat. A încercat de mai multe ori și din ce în ce mai frustrată. Ușa era înțepenită.

— Rahat! a înjurat ea. Cum de s-a blocat?

— Cine știe? Poate s-a defectat de la accident.

— Stai puțin… a zis Hannah, amintindu-și ceva. N-ar trebui să fie pe undeva un ciocan de spart geamurile în situații din astea?

— Ba da, ar trebui. Asta-i cealaltă enigmă.

— Cum adică? s-a încruntat Hannah.

Tânărul a făcut un pas în spate și i-a arătat o casetă montată deasupra geamurilor din stânga. Numai că era goală. Ciocanul dispăruse.

— Ar mai trebui să fie încă unul acolo, pentru geamurile rabatabile de sus, a spus el, arătând spre acoperișul autocarului. Nici ăla nu mai este.

Pe Hannah a luat-o cu amețeală.

— Dar de ce?

Blondul a schițat un zâmbet strâmb, fără pic de umor.

— Cine știe? Le-o fi furat vreun *Arschgeige*[1], imaginându-și că face o glumă. Sau poate n-a verificat nimeni autocarul înainte de plecare. Sau…

Și n-a mai terminat propoziția.

— Trebuie să sunăm după ajutor, l-a întrerupt Hannah, încercând din greu să-și țină panica sub control.

Și abia atunci a înțeles adevărata dimensiune a catastrofei.

— Telefoanele…

La urcarea în autobuz, studenților le fuseseră confiscate telefoanele. Nu le era permis să vorbească cu nimeni în timpul drumului.

Nu trebuia să afle nimeni unde mergeau.

Hannah s-a uitat disperată la tânărul blond. Imposibil să sune undeva. Imposibil să-și dea seama cât va dura până vor fi salvați. Până când le-ar sesiza cineva dispariția? Dar, chiar și așa, cine le-ar putea veni în ajutor pe viscolul ăsta năprasnic?

S-a uitat din nou la geamurile prin care nu se zărea decât cerul. Stratul de omăt se făcuse deja destul de gros, ascunzând vederii lumina cenușie.

Erau prinși într-o capcană. Alături de niște cadavre. Iar dacă nu vor fi salvați curând, vor fi îngropați împreună cu ele.

MEG

Se balansa. Mai ușurel la început. Ca în acordurile unui cântec de leagăn. *Nani, nani, puișor.* Apoi mai tare. Mai dur. S-a pocnit cu capul de sticlă. S-a rostogolit și a căzut. Pe podea. Rău de tot.

— Au! Rahat!

A simțit că o înțeapă inima și a deschis brusc ochii.

— Ce mama dracului?

S-a frecat la cotul care o durea cam tare și s-a uitat nedumerită în jur. Parcă avea nisip în ochi. Și gelatină în cap.

Ai căzut din pat. Dar unde?

S-a ridicat în capul oaselor. Nu, nu dintr-un pat a căzut. De pe o bancă din lemn. De lângă peretele unei camere în formă ovală. O cameră care se tot mișca dintr-o parte în alta. Afară, doar cer plumburiu și viscol. Geamuri de jur-împrejur. A apucat-o greața. A încercat să și-o înăbușe.

Mai erau și alți oameni aici, toți întinși pe băncuțele din lemn. Cinci la număr. Încotoșmănați în haine groase de iarnă. La fel ca ea, și-a dat abia acum seama Meg. Și toți se aflau în cămăruța asta care se legăna încontinuu. Alungați acolo de viscol și de zăpada care se punea pe geamuri.

Nu-i o cameră, proasto. Camerele nu se mișcă.

S-a ridicat. Îi tremurau cam tare picioarele. I-a venit iarăși să vomite. *Trebuie neapărat să te abții,* și-a zis ea. Nu era nici locul și nici momentul să-și verse mațele. Cu pași șovăielnici, s-a dus până într-o parte a camerei care numai cameră nu era. S-a uitat pe geam, lipindu-și palmele și nasul de el, aidoma unui copil în fața primei ninsori de Crăciun.

Sub locul în care se afla ea – *mult mai jos* – se vedea pădurea albă de omăt. Deasupra – doar cerul imens și întunecat, din care cădea ninsoarea aia cumplită.

— Ce mama mă-sii?!

Legănatul nu încetase. De jur-împrejur se auzeau doar șuieratul vântului, înăbușit cât de cât de geamuri. Un urlet de animal închis cușcă și foarte flămând. Alți fulgi – mulți, foarte mulți – s-au așternut pe ferestre, distorsionându-i vederea. Dar, oricum, văzuse suficient.

Un geamăt din spate. Tocmai ce se trezea alta dintre persoanele înfofolite în haine albastre și își întindea membrele ca o caracatiță hidoasă. El (sau

poate era o „ea” – că nu aveai cum să-ți dai seama din cauza glugii) s-a ridicat în capul oaselor. Începuseră și ceilalți să se miște. Lui Meg i-a trecut prin cap ideea absolut ridicolă că, atunci când se vor întoarce cu fața la ea, va vedea că sunt niște cadavre descompuse, niște morți vii, niște zombi. Bine că spaima asta n-a ținut decât o secundă.

Bărbatul – cam de treizeci și cinci de ani, barbă stufoasă – s-a holbat la ea cu ochi încețoșați. Și-a dat gluga jos și și-a frecat țeasta tunsă la zero.

— Ce dracu’? a exclamat el, privind în jur. Unde sunt?

— Într-o telecabină.

— Într-o ce?

— Telecabină. O cabină suspendată de un cablu.

S-a uitat urât la ea.

— Știu ce-i aia telecabină. Vreau să știu ce naiba caut eu întruna.

Meg l-a privit senină.

— Nu știu. Ți-aduci aminte cum ai ajuns aici?

— Nu. Tu?

— Nu.

— Ultima chestie pe care o țin minte e că…

Și a făcut brusc ochii mari.

— Tu… tu te duci la Refugiu?

Refugiu. Nume dinadins ambiguu, care-l făcea să pară o stațiune balneară. Numai că nu-i insufla niciun fel de stare de bine. Ba chiar dimpotrivă, îi înfigea țurțuri de gheață în măduva spinării. *Refugiul.*

Nu i-a răspuns bărbatului. Și-a întors privirea spre geam.

— Deocamdată nu se duce nimeni nicăieri.

Și s-au uitat amândoi în hăul cenușiu, printre peticele de zăpadă care acopereau sticla. Un viscol. Unul foarte puternic.

— Suntem blocați aici.

— *Blocați?* Ai zis că suntem *blocați*?

Meg s-a întors. În spate era o femeie, cam de aceeași vârstă cu ea. Cu păr roșu. Palidă și trasă la față. Cu panică în voce. Posibil să le facă probleme.

Nu i-a răspuns imediat. S-a uitat la ceilalți oameni din cabină. Unul încă dormea ghemuit, cu gluga acoperindu-i toată fața. Mda, sunt și oameni care pot dormi duși în orice condiții. Ceilalți doi – un bărbat scund și rotofei, cu o claie de cârlionți negri, și unul mai în vârstă, cărunt și cu ochelari – se ridicaseră în fund, se întindeau și se uitau în jur. Păreau buimaci, dar măcar erau calmi. Foarte bine.

— Cam așa se pare, i-a răspuns ea femeii. Probabil e doar o pană de curent.

— O pană de curent. Grozav! Nici că se putea mai bine.

— Sunt sigur că o să ne punem în mișcare cât de curând.

Chestia asta a venit din partea tipului cu barbă. Nici vorbă de privirea urâtă de mai devreme. Și i-a și zâmbit încurajator femeii.

— O să fie totul bine.

Evident, o minciună. Chiar dacă s-ar fi pus în mișcare telecabină, chiar dacă ar fi ajuns cu toții teferi la destinație, nimic nu avea să mai fie bine. Însă minciunile sunt lubrifiantul vieții cotidiene, nu-i așa? Femeia i-a surâs și ea bărbosului. Consolată. Gata, problemă rezolvată!

— Zici că suntem într-o telecabină? s-a mirat bărbatul mai în vârstă. Nu țin minte să-mi fi spus cineva că trebuie să mă urc într-o telecabină.

— Își amintește cineva ceva? i-a întrebat Meg.

S-au uitat unii la alții.

— Eram în camerele noastre.

— Ne-au adus micul-dejun.

— Tare scârbos la gust.

— Și după aia… cred că am adormit din nou…

Alt schimb de priviri nedumerite.

— Și niciunul dintre voi nu-și mai amintește ce s-a întâmplat în continuare? i-a întrebat Meg. Nu

mai știți nimic? De ce și cum v-ați pomenit aici?

Au clătinat toți din capete.

Bărbosul și-a dat seama:

— Ne-au drogat.

— Nu fi ridicol! l-a apostrofat roșcata. De ce ar face una ca asta?

— Păi, e limpede, nu? Ca să nu ne dăm seama unde mergem sau cum am ajuns aici, a spus bărbatul mai scund.

— Dar nu… nu-mi vine să cred că ar face așa ceva.

Ciudat, și-a zis Meg. Chiar și acum, chiar și după toate cele întâmplate, oamenii tot refuzau să creadă că „ei" ar putea face asemenea lucruri. Pe de altă parte, la fel de adevărat este că nu ai cum să vezi ochiul ciclonului când te afli în el.

— În regulă, a spus bărbosul. Din moment ce suntem blocați aici și avem o grămadă de timp la dispoziție, ce-ar fi să facem prezentările? Eu sunt Sean.

— Meg.

— Sarah, s-a prezentat și femeia roșcată.

— Karl, a fluturat ușor din mână tipul cel scund.

— Max, a zâmbit bărbatul mai în vârstă. Îmi pare bine de cunoștință.

— Presupun că suntem aici din același motiv, da? a zis Sean.

— Nu ar trebui să vorbim despre asta, a intervenit Sarah.

— Oricum, cred că putem presupune că…

— Numai proștii se bazează pe presupuneri.

Meg a holbat ochii la Sarah.

— Așa zicea și șeful meu.

— Serios?

— Foarte serios. Mă enerva la culme.

Sarah a strâns îmbufnată din buze. A intervenit Max:

— Așa deci… cu ce v-ați ocupat înainte?

— Am fost profesoară, a răspuns Sarah.

Quelle surprise! a comentat ironic Meg. Însă doar în gând.

— Eu am fost avocat, a zis Max.

A ridicat mâinile și a adăugat:

— Știu… dați-mă în judecată.

— Eu am făcut castele gonflabile pentru copii, a spus Karl.

Toți au căscat ochii la el. Și au izbucnit în râs. O defulare bruscă a, 5

tensiunii nervoase acumulate până acum.

— Hei! a exclamat Karl cu o expresie ușor ofensată. Să știți că se fac bani buni din castelele gonflabile. Mă rog, se făceau înainte.

— Și tu? l-a întrebat Meg pe Sean. Tu cu ce te-ai ocupat?

— Eu? Cu una, cu alta. Am avut mai multe joburi.

O rafală sălbatică de vânt a legănat mai tare telecabină.

— Dumnezeule mare! a exclamat speriată Sarah, ducând mâna la gât, unde avea o cruciuliță din argint.

Iar Meg s-a întrebat câte motive îi va mai da femeia aceasta ca s-o antipatizeze și mai mult.

— Înseamnă că suntem o ceată eterogenă, a tras Max concluzia evidentă.

— Și, „prost” sau nu, eu *tot presupun* că mergem toți la Refugiu, corect? a ridicat Karl din sprâncenele-i stufoase.

Unul după altul, au dat încet din capete.

— Ca voluntari?

Da, alte semne de aprobare. Doar două categorii de oameni se duceau în locuri cum era Refugiul: voluntarii și cei care nu aveau de ales.

— Ce ziceți? A venit momentul să vorbim despre motivele care ne-au împins să facem asta? a întrebat Max. Sau lăsăm discuția pentru mai târziu, când vom ajunge acolo?

— *Dacă* vom ajunge acolo, a zis Sarah, privind cu frică la cablurile din oțel de deasupra lor.

Sean se uita atent la persoana care dormea în colț.

— Nu credeți că ar trebui s-o trezim și pe Frumoasa Adormită de colo?

Meg s-a încruntat. Apoi s-a ridicat și s-a apropiat de omul acela. L-a scuturat ușor de umăr. Și el – da, un bărbat era – s-a rostogolit de pe băncuță și a căzut cu zgomot pe podea.

Sarah a urlat din spate.

Meg și-a dat seama de două lucruri.

Îl cunoștea pe bărbatul acesta.

Și nu dormea. Era mort.

CARTER

— Vine viscolul.

De pe canapea, Carter a gemut și s-a întors pe cealaltă parte. Cunoștea prea bine vocea aceea. Era Caren. *Cu C, nu cu K,* așa cum îi spusese ea când au făcut cunoștință. De parcă ar fi avut vreo importanță. De parcă el ar fi avut de gând să-i trimită vreun rahat din ăla de felicitare de Crăciun.

— Și să știi, Carter, că mahmureala n-o să te scutească de drumul până la băcănie.

Tonul lui Caren era vesel. Mereu era așa. Vesel și, din păcate, cam autoritar. Carter a întredeschis cu greu un ochi și s-a holbat la ea. Mda, arăta exact așa cum se așteptase. Pantaloni strâmți de jogging, maiou, păr strâns într-o coadă la spate. Probabil că urma să plece la sală. Carter a închis ochiul și și-a îngropat nasul într-o pernă împuțită.

Dar Caren nu s-a lăsat. Și-a continuat atacul acustic.

— Trebuie neapărat să avem provizii, în caz că viscolul o să ne împiedice iarăși să mai ieșim din casă.

Zgomotul făcut de ușa frigiderului. Acum s-a deschis, acum s-a închis. Zbârnâitul blenderului. Și

o bufnitură când Caren a trântit un pahar pe măsuța de cafea de lângă el.

— Bea-l! O să te ajute.

Din spatele pernei, Carter s-a uitat la pahar. Era plin cu o zeamă roșiatică.

— Bloody Mary?

Caren a înălțat cu dispreț dintr-o sprânceană și a ieșit furioasă din cameră. Carter s-a ridicat în capul oaselor, a luat paharul și a sorbit o dată din el.

— *Iisuse Hristoase!*

I-a luat foc gura. Îl ardea rău de tot! *Doamne, ce mă frige!* A sărit dintr-odată în picioare și s-a repezit la chiuvetă. A scuipat toată zeama aia iute, a dat drumul la robinet, și-a vârât gura dedesubt și a băut cu lăcomie apa ca gheața. După ce a terminat, s-a spălat pe ochi și pe obraji. Apoi s-a îndreptat de mijloc, fără să-i pese de apa care picura pe jos.

S-a întors. Caren îl urmărea din prag, cu brațele încrucișate la piept. Și cu un zâmbet de superioritate pe buze.

— Ai zis că o să mă ajute.

Ea a ridicat din umeri.

— Te-ai sculat, nu?

•

A făcut un duș și s-a bărbierit și se simțea din nou aproape om. Numai că oglinda nu era de aceeași părere.

Oamenii de aici se obișnuiseră cu înfățișarea lui Carter. Nu se mai dădeau oripilați la o parte când îl vedeau. Așa că i-a fost ușor să uite cum arată în realitate.

Partea dreaptă a feței îi fusese afectată de degerături. Obrazul, bărbia și o mare parte din frunte erau înnegrite și țesuturile erau moarte. În mijloc avea o gaură mare, iar buzele i se strâmbaseră în partea în care îi fusese distrus mușchiul. Deseori îi curgea saliva din gură când mânca sau bea ceva. Numai ochii îi rămăseseră

întregi. Albaștri, pătrunzători. Ei singuri mai aminteau de omul care fusese pe vremuri.

Om pe care Carter se străduia din răsputeri să nu-l jelească. Oricum nu fusese niciodată vreun făt-frumos. Supraponderal și în tinerețe, și după aceea; și cu trăsături cam urâțele. Însă uneori se trezea din visele în care chipul îi era din nou întreg, își dădea seama că realitatea era cu totul alta și umplea perna de lacrimi. Nu era un plângăcios. Și nici vanitos nu era. Dar lucrurile mărunte sunt cele de care te atașezi cel mai tare. Cum ar fi nasul, de exemplu.

S-a târât până la parter, unde a dat peste Nate, Miles și Julia, care leneveau pe canapelele din livingul mare și beau cafea. Pe măsuță era o placă de Monopoly (precis că tot Miles câștiga), iar Julia tocmai ce-și rula un joint – chestie care o va scoate din sărite pe Caren când se va întoarce de la sală.

Însă nu se vedeau pe nicăieri Jackson și Welland, cei mai noi membri ai grupului. Probabil că Jackson se ascunsese pe undeva ca să mediteze sau să facă yoga. Welland probabil că se înzăpezise pe afară. Cu puțin noroc.

Cei de la Refugiu formau un grup eterogen. Oameni aduși laolaltă de nevoi și de împrejurări, dar uite că au reușit să colaboreze și să conviețuiască fără să-și sară unul altuia la beregată. În majoritatea cazurilor.

Din fericire, Refugiul era mare. Și luxos. Zonele de locuit aveau pardoseli din parchet lustruit, mochete groase și mițoase, canapele din piele moale. Mai erau acolo un televizor imens, cu ecran plat și DVD player, console de jocuri și o mulțime de jocuri de societate. Bucătăria – modernă, sofisticată și totuși minimalistă – era dotată cu o combină frigorifică uriașă și cu o insulă din granit în mijloc.

Locatarii de la Refugiu erau extrem de bine îngrijiți.

În general.

Când a intrat Carter, Nate a ridicat ochii la el.

— Măi, frate, arăți ca dracu'!

— Mda, că de obicei te dau pe spate de frumos ce sunt.

Nate i-a făcut o bezea.

— Încetează! Mă faci să roșesc.

Nate a rânjit larg. Chiar și mahmur cum era acum, tot își păstrase aspectul ăla de surfer căruia îi place să prizeze prafuri: mușchi bine lucrați, păr decolorat de soare și strâns cu o bandană. În mod normal, Carter ar trebui să-l deteste; dar uite că – nu se știe cum – au reușit să se împrietenească în ultimii trei ani.

— La ce oră v-ați dus la culcare? a întrebat Julia, împingându-și după ureche o codiță împletită și punându-și un filtru la joint.

Californiană de origine, foarte slabă și plină de tatuaje, Julia crescuse într-o comunitate autonomă și încă îți lăsa impresia că s-ar simți în largul ei doar într-o iurtă sau la un miting de protest, cu o pancartă în mână și răcnind ceva.

Carter s-a încruntat. Întrebarea asta chiar la durut.

— Poate la vreo două ore după voi.

Miles a ridicat dintr-o sprânceană. El nu părea absolut deloc mahmur. Chiar dacă era îmbrăcat în tricou și pantaloni largi, din bumbac, arăta la fel de spilcuit ca întotdeauna, parcă pregătit de o plimbare cu barca pe Tamisa.

— A fost puțin mai târziu, l-a contrazis el, cu accentul lui britanic și cam afectat. Dar cred că erai deja dus de pe lume la ora aceea, Carter.

— Face parte din programul meu artistic.

— Ce? Leșinul? nu a înțeles Miles.

— Unii încearcă să fumeze trabucurile cu curu'. Eu leșin.

— Chiar fac asta? s-a mirat Julia.

— I-am văzut cu ochii mei.

Nate a început să râdă.

— Hai, măi, de ce ne luăm la mișto în halul ăsta?

— Pentru că nu avem altceva mai bun de făcut? a zis Julia.

Și au zâmbit toți și au dat din cap, cu toate că acest adevăr îi durea profund.

Firește că erau *multe lucruri* de făcut la Refugiu. Treburile zilnice, ca să păstreze locul acesta în cele mai bune condiții. Întreținerea zonelor exterioare și interioare. Prepararea alimentelor, curățenia, aprovizionarea. Fiecare avea anumite sarcini – distribuite de Miles, evident. Mai erau acolo și spații special amenajate pentru recreere: sala de sport, piscina, pereții de escaladă. A, da, și mai era și drumul până la băcănie.

Carter s-a dus la lista cu sarcinile afișate pe panoul din plută aflat pe peretele din bucătărie. Normal că era și numele lui acolo. Din nou. Se întâmpla ceva ciudat cu timpul de aici. Parcă se scurgea altfel.

Nu putea să sufere drumurile până la băcănie. În primul rând, pentru că nu era chiar după colț. Trebuia să schieze pe pante periculoase ca să ajungă până în sat, după care trebuia să urce înapoi, cu sacoșa aia plină legată pe schiuri.

Iar Carter era cel mai prost schior din grup. Spre deosebire de ceilalți, el nu fusese niciodată „la munte” în vacanțele de iarnă din copilărie. În acest anotimp, singurul sport extrem pe care îl făcea era să se dea pe derdeluș cu sora lui pe o capotă de mașină veche.

La el a durat cel mai mult ca să ajungă până în sat. Și o eternitate până a reușit să urce înapoi. Iar asta s-a întâmplat înainte să-și dea seama câte sălbăticiuni se ascund prin pădurile alea.

Îl încerca din nou migrena aia urâtă.

— Neapărat azi? Vreau să zic că avem destule…

— N-ai să vezi, a clătinat Julia din cap. Știi regulile.

Regulile. Mda, le știa. Din păcate.

— Julia are dreptate, a intervenit Miles, pe un ton enervant de rezonabil. Plus că o să înceapă și un viscol mare. Dintr-un moment în altul.

Carter s-a uitat afară pe geamul mare care acoperea aproape tot peretele Refugiului. Priveliștea era impresionantă: codrii mari de conifere, pantele abrupte, crestele ascuțite ale munților.

Însă, după o vreme, ajungea să semene cu un tapet. Abia dacă o mai observai.

Și Miles avea dreptate. Deja începuse să bată tare vântul, învârtejind ninsoarea, iar în zare se deslușea un nor mare și amenințător – semn că viscolul era aproape. Iar asta însemna că nu vor mai putea să iasă din casă câteva zile în șir, dacă nu chiar săptămâni, în funcție de cât de puternic va fi.

— Azi o să înceapă, frate, a spus Nate. Vine apocalipsa, ce mai încoace și-ncolo.

Chiar în clipa aceea s-a auzit deschizându-se ușa de la parter și o rafală de vânt rece, amestecat cu zăpadă, a pătruns în casă, până în livingul din capătul scării în spirală. Au urmat niște tropăieli grăbite pe trepte.

— Măi, *oameni buni,* al dracu' de nasol e afară!

Welland. Grăsanul cu mutra plină de coșuri. Welland, chiar el. Avea doar douăzeci și cinci de ani și era cel mai tânăr din grup, dar era totodată și cel care știa cele mai multe lucruri despre cum trebuie să-ți organizezi traiul la Refugiu. Prin urmare, în ciuda faptului că era un rahat cu ochi și cu acnee, un văicăreț cu multe defecte (deocamdată) ascunse și căruia îi plăcea mereu să agite apele, erau obligați să-l tolereze.

Însă împreună cu Welland a mai venit cineva, un cineva pe care se bucurau mult mai mult să-l vadă: Dexter – care a dat năvală în cameră, s-a repezit în brațele lui Carter și a început să-l lingă pe față și pe mâini cu limba lui udă și împuțită.

— Ce faci, măi, băiatule? Ai fost la plimbare? l-a întrebat Carter.

După care și-a lipit capul de blana rece și sârmoasă a terrierului și a șoptit:

— Ai făcut pișilică pe piciorul lui Welland? Da? Bravo! Ce băiat bun!

— Cum arată generatorul? a întrebat acum Miles.

Welland a scuturat din cârlionții negri și încâlciți, după care a bătut din picioare.

— Binișor, dar mă cam deranjează defazajul ăla. Că sunt tot mai frecvente penele de curent.

Optimismul era o altă calitate a lui.

— În fine, bine, nu trebuie să te agiți. O să verific…

— Da' nu mă *agit,* omule! *Zic* și eu ce văd. Că șase secunde înseamnă al naibii de mult. Și știi ce o să se întâmple dacă o să cadă curentul…

— *Știu foarte bine,* a spus Miles, pe un ton care i-a amuțit pe toți cei din încăpere.

Welland s-a făcut ca focul la față și s-a aplecat, chipurile ca să-și scoată bocancii.

— Cred că mi-au degerat picioarele, în puii mei! a mormăit el. Asta-mi mai lipsea – să mi se înnegrească degetele și să-mi cadă…

A ridicat capul și a dat cu ochii de Carter.

— Aoleu! îmi pare rău, frate!

Ba nu-i părea absolut deloc.

Carter a zâmbit și l-a dat jos pe Dexter de pe genunchii lui.

— Nu-i nimic.

Ba era.

Numai că nu a avut timp să se întindă la discuții în contradictoriu, pentru că, exact în momentul acela – de parcă Welland ar fi fost vreun profet păros al Apocalipsei –, s-a auzit scâncetul stins al curentului care se oprea și zbieretele alarmei.

— Rahat! a zbierat Welland. Ți-am zis eu!

Miles a ridicat mâna ca să-l facă să tacă. S-a uitat la ceasul de la cealaltă. Număra. O secundă,

două, trei, patru, cinci…

Un țiuit puternic a anunțat că generatorul a început să funcționeze, iar curentul a revenit. Alarma s-a înecat chiar în mijloc de zbieret.

Nate a fluierat dezamăgit.

— A ținut cam mult.

— Șase secunde și douăzeci și șase de milisecunde, a spus Miles, lăsând mâna în jos. O întrerupere de mică importanță.

— Cât de mică? a vrut să știe Carter.

Miles s-a gândit puțin, apoi i-a răspuns:

— Ar fi fost o problemă dacă pana de curent ar fi durat cel puțin opt secunde.

— De ce tocmai opt? a vrut să știe și Nate.

— Pentru că, atunci când se întrerupe curentul, se blochează automat circuitele, a spus Miles. Dar chestia asta nu se face instantaneu. Energia reziduală poate duce la o întârziere de opt secunde. Pe perioada unei pene neașteptate, *ar trebui* ca generatorul să pornească în patru, cel mult cinci secunde, ca să nu se mai blocheze circuitele.

Însă parcă intervalul ăsta de timp era cam scurt, și-a zis Carter. Cam prea scurt.

— Ar fi trebuit să mă uit la siguranțele automate de la subsol, a spus Welland. Ar fi trebuit să le resetez. Dacă defazajul o să fie mai mare…

— Am *spus* că vom monitoriza situația, a accentuat Miles, uitându-se la cei din jur. Ne-am înțeles?

De data aceasta, până și Welland a reușit să înțeleagă și a mormăit:

— ’nțeles!

Ceilalți s-au mulțumit doar să dea din capete.

— În regulă.

— Bine, a zis Nate, ridicându-se în picioare. Mă duc la sală ca să dau afară din mine berea de azi-noapte. Vine cineva cu mine?

— Aș cam avea nevoie de o jumătate de oră în saună, a murmurat Julia, trăgând un ultim fum din joint și stingându-l apoi în scrumieră.

Au ieșit amândoi din încăpere și s-au îndreptat agale spre ascensor.

Welland încă zăbovea pe acolo; își scotea combinezonul gros de iarnă și îi călca pe toți ceilalți pe nervi.

— Am văzut că tu trebuie să te duci azi după provizii, Carter. Nasol!

— Mda. În fine, toți o facem când ne vine rândul, a spus Carter.

Și a pocnit imediat din degete.

— Ba nu, stai puțin! Toți în afară de tine. Tu nu te-ai dus niciodată.

— Nu știu să schiez.

— Nici eu.

— Sufăr de astm.

— Nu mai spune? Păi, în cazul ăsta, cum de te-au acceptat și te-au trimis să lucrezi aici?

— Asta e… dar măcar eu n-am apărut din senin, așa ca…

— Vreți să încetați cu ciorovăiala asta, amorezilor? s-a răstit Miles la ei. Și… Carter, vreau să discut ceva cu tine înainte să pleci.

— Despre ce?

Miles a aruncat o privire la Welland, care terminase de lepădat toate hainele groase de pe el și acum deschidea dulapurile din bucătărie, în căutare de mâncare, fără să-și adune de pe jos îmbrăcămintea udă.

Miles s-a ridicat și a pornit spre ascensor.

— Vino cu mine!

— În regulă, a oftat Carter.

Când trecea pe lângă Welland, i-a șoptit:

— Știu că n-ai niciun fel de astm.

•

Ușile ascensorului s-au deschis și ei au intrat în cabină. Miles și-a lipit cartela de litera B de pe tabloul de comandă. Ascensorul a luat-o încet în jos.

Refugiul avea patru niveluri și era construit în versantul muntelui. La primul etaj se aflau

livingul, bucătăria și sala de sport. La al doilea, două dormitoare comune și douăsprezece camere mici, cu câte un singur pat, pentru personal. La parter erau un hol uriaș, o piscină și câteva camere de saună. Plus spălătoria și spațiile de depozitare.

Cu excepția lui Miles, tuturor celorlalți le era interzis accesul la subsol. Însă Miles putea să ia cu el pe oricine i se părea demn de încredere.

Ușile ascensorului s-au deschis și ei au ieșit pe un coridor alb. Aici era tot timpul foarte frig, dar nu din cauza asta a simțit Carter că i se face pielea de găină pe brațe. Luminile erau prevăzute cu senzori de mișcare și se aprindeau pe măsură ce ei înaintau pe lângă șirul de uși de pe partea stângă. Două dintre ele dădeau în fostele birouri – acum goale. Miles s-a oprit în fața celei de-a treia uși, și-a lipit din nou cartela de acces de panoul mic de alături și au intrat.

De-a lungul unui perete erau înșiruite mai multe mese de lucru din oțel strălucitor. De cealaltă parte se aflau mai multe dulapuri, tot din metal, plus o unitate frigorifică foarte mare.

— Deci care-i treaba? a întrebat Carter, pe un ton dezinvolt – în fine, atât de dezinvolt cât îi putea fi tonul într-o asemenea situație.

Miles l-a privit cu răceală. Carter văzuse cadavre cu priviri mai blânde și mai calde decât a lui Miles.

— Cineva ne fură din rezerve.

— Ce?!

Miles a tras un sertar dintr-un dulap. În el se aflau teancuri peste teancuri de cutii cu medicamente – antibiotice și analgezice.

— Mie mi se pare că sunt destul de multe.

Miles a băgat mâna la fundul sertarului și a scos o cutie. A deschis-o. Și a ținut-o cu susul în jos. Era goală.

— Cred că s-a umblat la vreo jumătate din cutii.

— Dar la…? a făcut Carter un semn din cap spre unitatea frigorifică.

— Nu mi-am dat seama dacă lipsește ceva, așa că am verificat la întâmplare câteva flacoane.

— Și?

— Unele conțin altceva acum.

— Adică nu plasmă?

— Apă.

Carter a simțit că-i creste tensiunea. Era normal să întrebe:

— Dar cum? Că doar tu ai cartelă de acces.

— Așa ni s-a spus.

Foarte corect.

— Și ajungem la următoarea problemă, a continuat Miles.

— Mai e încă una?

— A dispărut Jackson.

Carter a căscat ochii la el.

— *Ce?* Ești sigur?

— Azi-noapte n-a dormit la el în cameră. Și nu-l găsesc pe nicăieri.

Carter a căzut pe gânduri. Probabil pe Jackson îl cunoștea cel mai puțin. Un bărbat tăcut, necomunicativ, trecut de treizeci și cinci de ani. Vegan, antialcoolic. Pasionat de yoga și de meditație. Cu toate acestea, Carter nu avusese niciodată nimic împotriva lui. Dar nici nu ar fi avut cum. Omul acela parcă era o fantomă.

— Și tu crezi că el e hoțul – că și-a luat marfa și a șters-o de-aici?

— Poate. Dar unde să se ducă?

Miles avea dreptate. Doar satul era cât de cât mai aproape. Până la aerodrom făceai o oră pe singurul drum îngust și cu multe serpentine. În plus, de unde să fi făcut Jackson rost de o mașină? Înseamnă că s-a dus la stația de telecabină. Numai că așa ceva ar fi fost aproape imposibil de imaginat.

— Poate că nu-i chiar așa, a spus Carter. O fi plecat în drumeție, ce crezi?

Miles s-a uitat ironic la Carter.

— Fără hainele groase pe el?

Altă observație corectă.

— N-o să spunem deocamdată nimănui, a zis Miles. Dacă Jackson a pățit ceva, vestea asta i-ar demoraliza pe ceilalți, mai cu seamă acum, după întâmplarea aia nefericită cu Anya.

Nefericită. Chiar așa. Carter a încercat să-și suprime emoția care amenința să-l copleșească din nou.

— Și dacă dăm de el?

Miles a strâmbat din buze. Foarte urât. Foarte fioros. Carter a avut senzația clară că i se veștejesc testiculele doar privindu-l.

— În cazul ăsta, e mort.

HANNAH

Supraviețuitorii s-au strâns în spatele autocarului.

Cei mai mulți dintre morți se aflau în partea din față.

Îi examinase chiar Hannah. Cinci tineri și tinere care nu vor mai apuca să-și serbeze următoarea zi de naștere. Iar moartea lor fusese bruscă și violentă. Cam așa este moartea de obicei. Și niciun cadavru nu arăta bine. În fond, rareori ți se întâmplă să vezi morți frumoși.

Dar, dintr-un punct de vedere, era bine că studenții de aici nu se cunoșteau între ei sau se cunoșteau prea puțin. În afară de tânărul care încă își ținea sora în brațe în spatele autocarului, nimeni altcineva nu jelea moartea unui iubit, a unei iubite ori a unui prieten bun. Pe de altă parte, niciunul dintre ei nu avea vreun motiv să aibă grijă de altcineva. Fiecare era pe cont propriu. Iar asta putea să reprezinte o problemă. Evident că, în aceste momente, se confruntau cu o problemă mult mai importantă, însă Hannah nu era pregătită să o discute cu nimeni. Nu încă.

Pe lângă tipul cu aspect arian care a ajutat-o, tânăra pe moarte și fratele acesteia, mai erau alți trei supraviețuitori: un băiat cu înfățișare atletică, păr negru și chip frumușel și prietenos; o fată slăbuță, cu păr scurt și castaniu; și un tinerel deșirat, cu coadă și cu piercinguri în nas și buze – ăsta era cel care vomitase înainte. Și vorbeau doar între ei.

— Cum scăpăm de-aici?

— N-ai văzut ce viscol e? O să murim de frig afară.

— Foarte posibil să murim și înăuntru.

— Deci ce facem?

— Nu-mi vine să cred că ne-au luat telefoanele.

— Nu-mi vine să cred că n-a adus nimeni unul de rezervă.

— Cât o să dureze până ne găsesc?

— Vai de capul nostru. Nu se poate să rămânem aici toată noaptea. Cu toți morții ăștia.

Sigur, Hannah le-ar fi putut spune că morții reprezentau cea mai mică problemă. Prima și cea mai importantă grijă a lor urma să fie scăderea temperaturii din autocar. Deja era destul de frig înăuntru. Sigur, erau toți îmbrăcați cu geci de iarnă și cu jeanși, dar nu cu haine care să le ofere un oarece confort termic; iar, în caz că ar fi rămas blocați aici peste noapte, hipotermia s-ar fi instalat extrem de repede.

Alt motiv de îngrijorare: mâncarea. Aveau apă și gustări oferite de Academie. Dar acestea ar fi trebuit să le fie de ajuns doar pentru prânz. Acum erau obligați să tragă de ele cât mai mult. Sigur, în autocar exista o toaletă și, în ciuda amplasării cam strâmbe, încă o puteau utiliza în caz de nevoie. Cel puțin deocamdată.

Ningea în continuare. Zăpada se depunea pe autocar și pe geamurile lui. Cât va mai trece până când va fi complet îngropat în nămeți? Până când nu-l va mai vedea nimeni? Totuși s-ar putea ca viscolul să se oprească înainte de asta și așa ar fi

avut o opțiune. La fel de bine, ar fi putut să nu aibă niciuna.

— Bine. Acum, liniște!

Blondul cel înalt s-a ridicat și s-a uitat atent la studenții din jur. Chiar dacă toți erau aproximativ de aceeași vârstă – pentru că Academia accepta doar tineri între optsprezece și douăzeci și trei de ani – blondul acesta avea o înfățișare care impunea respect. Așa că toți ceilalți au amuțit.

— În primul rând, a spus el, propun să ne prezentăm, ca să ne fie mai ușor să comunicăm între noi. Pe mine mă cheamă Lucas.

— Josh, a zis tipul cu mușchi de atlet.

— Ben, a spus tânărul cu piercinguri.

— Cassie, a murmurat fata slăbuță.

— Iar eu sunt Hannah.

Apoi s-a uitat în spate, la fratele care își ținea sora în brațe. Acesta a ridicat ochii la ea.

— Daniel… ea e Peggy.

— Bine, a dat Lucas din cap. În regulă. Situația se prezintă astfel: nu putem chema ajutoare. Nu putem să ieșim de aici.

— Da’ știu că te pricepi să ne încurajezi, fratele meu, a mormăit Ben.

— Și ieșirea de urgență? a vrut să știe Josh.

— Blocată, a răspuns Hannah.

— Ești sigură?

— Du-te și încearc-o și tu.

Josh s-a ridicat și s-a dus în celălalt capăt al autocarului. A revenit după doar câteva secunde.

— Mda. S-a defectat.

— Băga-mi-aș picioarele! a înjurat Ben.

— Și se pare că nu putem nici să spargem geamurile, pentru că autocarul nu mai este utilat cu uneltele necesare, a continuat Lucas.

— Ce zici? n-a înțeles Josh.

— Lipsesc ciocanele, i-a explicat Hannah.

— Iisuse! a exclamat Ben, dându-și ochii peste cap. Nu pot să cred că ne-au trimis la dracu-n praznic în rabla asta!

Observație extrem de pertinentă, și-a spus Hannah. Autocarul era vechi. Academia nu-și mai înnoise parcul auto de destul de multă vreme. Poate nu o considerau o prioritate, din moment ce majoritatea studenților veneau la cursuri cu limuzina sau cu elicopterul.

— Asta e irelevant, a insistat Lucas. N-ar supraviețui nimeni în viscolul de afară.

— Atunci, tu ce propui? l-a întrebat Josh.

— Să stăm liniștiți aici și să așteptăm să ne salveze cineva.

— Și dacă nu apare nimeni?

— Reevaluăm situația. Poate vom găsi chiar *noi* o soluție, ne vom da seama cum se poate ieși de aici. Caz în care, doi dintre noi, cei mai rezistenți și obișnuiți cu muntele, vor încerca să aducă ajutoare. Însă nu are niciun rost să trimitem pe cineva afară dacă nu suntem siguri că va supraviețui.

— Are dreptate, a intervenit Hannah. Mai bine așteptăm.

— Și de ce, mă rog, trebuie să facem ce zici tu? s-a enervat Cassie, uitându-se urât la Hannah. Cine te-a pus șefă peste noi?

Hannah a observat că fata i se adresase doar ei și că nu pusese deloc la îndoială autoritatea lui Lucas. A încercat acum să vorbească pe un ton cât mai prietenos și calm:

— Am făcut niște cursuri de gestionare a situațiilor de criză.

În realitate, nu ea le făcuse, ci tatăl ei.

— Într-o asemenea împrejurare, a continuat Hannah, cea mai bună opțiune este să rămânem unde suntem, cel puțin până când va trece viscolul. Avem mâncare, avem un adăpost și, cel mai important, nu suntem singuri, suntem împreună.

— Adică vrei să ne luăm în brațe, sau ce? s-a interesat Cassie, mai sarcastică decât înainte.

— Da, asta vreau, i-a trântit-o Hannah. Pentru că, dacă rămânem blocau aici la noapte, va trebui

să facem față unui frig cumplit. Trebuie să stăm lipiți unul de celălalt, ca să ne menținem temperatura corporală.

— Atât de mult crezi tu că o să rămânem aici? s-a îngrijorat Ben.

— Poate. Probabil că nu ne va căuta nicio echipă de salvare până când nu se mai liniștește viscolul.

— Dar vor *trimite* pe cineva după noi, da? l-a întrebat Cassie pe Lucas.

— Sigur că da, a răspuns acesta pe un ton așa de convingător, încât până și lui Hannah i-a venit să-l creadă. De ce să ne abandoneze tocmai acum, după ce s-au străduit atât să ne trimită la adăpost?

Era logic ce spunea el, dar Hannah știa că unul dintre motivele pentru care Academia a insistat să-și trimită studenții departe era acela că nu voia să-și asume responsabilitatea pentru mai multe morți.

Ben a ridicat mâna, cerând permisiunea să vorbească. Hannah s-a bucurat, deoarece asta însemna că o acceptaseră și îl acceptaseră și pe Lucas drept un soi de lideri și totul urma să fie mai simplu.

— Da, spune, l-a îndemnat ea.

— N-ar trebui să verificăm dacă vreunul dintre ceilalți are un telefon la el?

— Adică vreunul dintre cei morți? Despre ei vorbești? l-a întrebat Hannah.

Tânărul a părut stânjenit.

— Păi, da. Și nici de mâncare și de geci nu mai au nevoie, nu?

Hannah s-a uitat la Lucas. Era o idee bună.

— *Trebuie* să ne folosim de tot ce avem la dispoziție, a zis el.

— Și… cine o să… o să… a început Josh, dar fără să poată continua.

— O s-o fac eu, a spus Hannah.

— Vin și eu, s-a oferit Lucas.

Ea a dat din cap. Au pornit spre celălalt capăt al autocarului.

— Adevărul e că voiam să vorbesc ceva cu tine, i-a șoptit Lucas.

— Și eu voiam să vorbesc cu tine.

— În regulă.

— Tu primul, l-a îndemnat Hannah.

— Ai observat ceva la morți? a întrebat-o Lucas.

— La ce te referi?

— Toți sunt studenți, da?

— Da.

— Și toți supraviețuitorii tot studenți sunt…

— Ce vrei să zici?

— Unde este șoferul?

A căscat ochii la el. Bineînțeles. Ar fi trebuit să-și dea și singură seama. Unde era șoferul? *Ai devenit cam neatentă, Hannah!* S-a uitat în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă ivindu-se brusc din spatele vreunui scaun. Cucu bau!

— Imposibil, a murmurat ea.

— Mai ții minte cum arăta? a întrebat-o Lucas.

Hannah s-a încruntat. Când s-a urcat în autocar, îl văzuse stând și fumând afară; numai că nu se uitase prea bine la el. Parcă era scund. Și slab. Cam atâta tot își amintea.

— Nu prea.

— Dar nu-l vezi aici?

S-a mai uitat o dată în jur.

— Nu.

— În cazul ăsta, nu sunt decât două explicații. Ori există o ieșire…

— Ori?

— A folosit ieșirea de urgență și a defectat-o după aceea.

— Dar de ce?

— Chiar, de ce? a zâmbit Lucas. Tu ce voiai să-mi spui?

Hannah a rămas o secundă cu gura căscată, derutată de această schimbare bruscă a subiectului. Dar și-a revenit imediat.

— Avem cinci studenți morți.

— Așa, și?

— Patru au decedat în urma traumelor provocate de accident – după cum era de așteptat.

— Și al cincilea?

I-a făcut semn să vină după ea mai în fața autocarului. Pe unul dintre scaune zăcea un tânăr cu părul creț și cu o gaură în cap. O gaură mare și însângerată.

— Probabil a murit din cauza acestui traumatism, a spus ea.

Lucas i-a aruncat o privire ironică.

— Prin urmare, și el a murit în accident.

— Da, însă… era deja un cadavru ambulant. Uită-te la ochii lui.

Lucas s-a aplecat. Hannah i-a auzit icnetul de stupefacție. Albul ochilor nu mai era alb, ci roz-închis, aproape roșu. *Conjunctivită.*

Lucas pălise.

— Dar nu au fost testați cu toții?

Iar testele acelea ar fi trebuit să fie infailibile.

— Probabil că s-a strecurat o greșeală pe undeva, a spus Hannah.

— *Verdammt!* Afurisiții. Și tu crezi că…

— Nu putem fi siguri de nimic până când nu mai apar simptomele și la altcineva.

— Tocmai ce le-ai zis să se țină în brațe.

— Ca să nu murim de hipotermie.

— Dar ne-am putea contamina unul pe celălalt.

— E prea târziu ca să ne mai facem griji din cauza asta. De multe ore respirăm același aer, atingem aceleași obiecte. Poate vom avea noroc… poate nu.

Și l-a lăsat să se obișnuiască cu ideea.

— Deci, chiar dacă vine cineva să ne salveze, a spus el încet, tot vor mai muri câțiva dintre noi.

Oricât de deștept era, tot nu pricepuse.

Hannah a clătinat din cap.

— Dacă vine o echipă de salvare și Departamentul își dă seama că este o infecție în autocar… atunci nimeni nu va mai ajunge la Refugiu.

MEG

Mortul era sergentul Paul Parker, cu care lucrase la Biroul de Investigații Criminale. După aceea au fost amândoi transferați la secția de Control Infecții și Proteste de Stradă. Sau, așa cum îi spuneau toți de acolo: „Trage și Dă Foc”.

Să nu uiți niciodată, Hill, că nu sunt ca noi. Îi salvăm, facem un act de caritate.

Un act de caritate. Mda, cum să nu… Meg nu uitase, deși își dorea uneori să-și poată arde toate amintirile acelea. Să și le scoată din minte, să-și facă o lobotomie. Și uitarea putea fi o salvare.

Oricum, toate acestea nu mai aveau acum nicio importanță, deoarece pe ecusonul de sub combinezonul de iarnă a bărbatului scria *Mark Wilson – Pază.*

— Cine e? a întrebat Sarah. A pățit ceva?

— Se numește Mark Wilson, a citit Meg minciuna de pe ecuson. Și este mort.

Sarah și-a dus mâna la gură.

— Dumnezeule!

— Cum a murit? a vrut să știe Sean.

Bună întrebare! Meg i-a atins gâtul cu două degete. Nu-i căuta pulsul. Știa cum arată un mort. Voia să-și facă o idee despre temperatura lui corporală. Mda, era cam rece, dar nu foarte rece și nu căpătase încă aspectul acela ca de ceară. I-a ridicat brațul. Moale și flexibil – deocamdată. Deci *rigor mortis* nu avusese vreme să se instaleze, ceea ce însemna că moartea survenise de curând, probabil în ultimele două ore.

— Să fi avut o reacție adversă la medicamentele care ni s-au dat? a întrebat Max.

Bună întrebare! Chiar rezonabilă. Meg s-a așezat în genunchi lângă cadavru. Pentru că acum asta era: un cadavru. Nu mai era Paul sau Mark sau cum își mai spusese el. I-a examinat fața, gura. O gură pe care o sărutase. Împinsă de dorință, de

singurătate, de comoditate, de disperare. Dar niciodată din dragoste. Nici măcar în primele zile. În fond relațiile se construiesc și pe mai puțin de atât. Însă le trebuie mult mai mult ca să reziste în timp.

Acum i-a dezlipit buzele și s-a uitat înăuntru, căutând urme de vomă, vreun indiciu de supradoză. N-a văzut niciun semn de vomă, dar a observat sânge în jurul dinților. Îi simțea și mirosul. S-a încruntat. A întins mâna și i-a tras fermoarul de la combinezonul de iarnă. Purta pe dedesubt o bluză termică de culoare albă. Mai bine spus, un tricou care fusese pe vremuri de culoare albă. Acum era acoperit cu pete maronii pe partea din față.

— Aoleu! a strigat Karl. Ăla-i sânge?

— Da.

Meg a strâns din dinți și a ridicat tricoul, strâmbându-se ușor când a desprins de carne țesătura îmbibată cu sânge uscat. Rana era chiar sub stern. Intre a doua și a treia coastă. *A țintit ficatul,* și-a spus ea. O lovitură precisă, letală.

— A fost înjunghiat, a anunțat ea pe un ton sec și s-a întors cu fața spre ceilalți.

Stăteau toți în jurul ei și pe chipuri li se așternuseră expresii aproape identice de spaimă și de uluire. Mortul îi făcuse să uite pentru moment de situația dificilă în care se aflau, îi făcuse să nu mai bage de seamă balansul telecabinei oprite deasupra munților. Meg s-a întrebat acum dacă mai văzuse vreunul dintre ei un mort de la o distanță atât de mică.

În ciuda tuturor nenorocirilor din ultimii zece ani, unii oameni încă nu realizau adevăratele orori ale acestui timp. Evident că vedeau cadavre – însă numai la televizor. Mai bine zis, vedeau doar ce voia mass-media să vadă. Însă multe zone rurale fuseseră scutite de cele mai urâte aspecte ale pandemiei. La fel și cei suficient de bogați, care își puteau permite să trăiască în complexurile

rezidențiale fortificate apărute în preajma metropolelor. Dacă nu locuiai într-un oraș, atunci nu prea aveai cum să vezi cu ochii tăi tot acel carnagiu.

— De ce să facă cineva una ca asta? a scâncit Sarah, încleștându-și degetele de crucifixul de la gât.

Meg a ridicat din umeri. Istericalele acestei femei o făceau să fie mult mai dură cu ea decât cu ceilalți.

— Habar n-am. Dar au știut unde anume să-l înjunghie ca să-l omoare – sau poate au lovit la nimereală și au avut noroc.

— Mi se pare că te pricepi destul de bine la rănile de cuțit, a observat Sean.

— Am fost polițistă, a recunoscut Meg.

— Ai fost? a întrebat-o Karl. Adică la trecut?

— Da.

Și s-a uitat la ei, provocându-i să-i pună și alte întrebări. Nu i-a pus nimeni niciuna. Pentru că toți aveau câte un trecut. Un trecut despre care nu voiau să vorbească.

— Îți dai seama când a murit? a întrebat-o Max. Presupun că a fost atacat înainte să ne urcăm în telecabină.

— Și au vârât un cadavru aici, lângă noi? s-a minunat Karl.

— Poate nu a observat nimeni, a intervenit Sean. Am crezut toți că dormea, nu?

Meg s-a uitat din nou la cadavru. Posibil să nu-și fi dat nimeni seama că omul acela este mort, dar puțin probabil. Poate pur și simplu nu le-a păsat.

— Și asta e posibil, a spus Meg. Nu a murit de prea mult timp. Poate doar de vreo două ore, nu mai mult.

— Ce altă variantă ar mai fi? a întrebat Sarah.

— Că l-a ucis unul dintre noi, i-a răspuns Karl, cu ochii ațintiți asupra lui Meg. La asta te gândești, nu-i așa?

— Dar eram toți în stare de inconștiență, a protestat Sarah.

— Așa ar fi trebuit să fim, a mârâit Max.

Sarah s-a luat cu mâinile de cap.

— Absolut ridicol! Nu l-a înjunghiat nimeni. Nici măcar nu-l cunoaștem.

Meg nu a spus nimic. Sarah și-a încrucișat brațele la piept, de parcă ar fi provocat-o: *Ia să te aud, acum ce mai ai de zis?*

Max și-a scărpinat cu scepticism bărbia.

— Desigur, supoziția că a fost ucis înainte de îmbarcare nu exclude posibilitatea ca unul dintre noi să fi fost autorul crimei.

Sarah s-a holbat la el.

— Ce???

— Vrea să spună că, dacă nu l-a înjunghiat unul dintre noi după ce am urcat în telecabină, nu înseamnă că nu l-am fi putut omorî înainte de asta, a intervenit Sean, pe un ton împăciuitor.

— Haide, măi! Mă lași?!

Max s-a uitat la Meg.

— Având în vedere că, indiferent ce va urma, tot trebuie să stăm împreună o vreme, aș dori să mă asigur că nu aveți nicio armă asupra voastră.

— Dar ni s-au confiscat toate bunurile, a protestat Sean, uitându-se în jos, la combinezonul de iarnă și la bocancii din picioare. Astea de pe mine nici măcar nu-s ale mele.

Meg s-a gândit puțin. După care și-a tras fermoarul de la combinezon. Sub el purta un tricou alb și un șort. La fel ca Paul. Și nu erau ale ei. Fusese dezbrăcată de propriile haine și îmbrăcată cu astea în timp ce zăcea fără cunoștință. Și-a tras bocancii din picioare și și-a scos combinezonul. Evident că a început imediat să tremure de frig.

— Ce faci? s-a mirat Sean.

— Dovedesc că nu ascund nimic.

A azvârlit combinezonul spre Sarah.

— Poftim! Caută prin buzunare.

Sarah a părut gata să riposteze, dar s-a abținut. A pipăit combinezonul.

— Nimic.

— Bravo!

I-a înapoiat combinezonul lui Meg, care l-a îmbrăcat foarte repede.

— În regulă. Cine urmează? a întrebat ea.

Max deja începuse să se dezbrace. Apoi Sean. Sarah și-a dat ochii peste cap, dar și-a tras fermoarul. S-au percheziționat unul pe celălalt, au pipăit buzunarele combinezoanelor, le-au scuturat ca să vadă dacă nu este ceva ascuns în căptușelile groase.

Karl a rămas ultimul. S-a uitat în jur, de parcă ar fi sperat să fie scutit de percheziție măcar în ultima clipă. Și-a dat seama că nici vorbă de așa ceva, a clătinat din cap și a dus o mână tremurândă la fermoar. În timp ce-și scotea combinezonul de iarnă, s-a auzit icnetul strident al lui Sarah.

Brațele și picioarele lui Karl erau acoperite cu tatuaje negre și urâte. *Niște mâzgăleli rudimentare și hidoase – probabil făcute în pușcărie,* și-a zis Meg. Svastici, cranii, numărul 1 4 8 9, cercul și pumnul arian, cuvintele „Sânge și Onoare”[12]. Mai jos de gât nu-i mai rămăsese nici măcar un singur centimetru de piele curată. Știau cu toții ce anume înseamnă tatuajele alea. Simboluri pline de ură ale supremației rasei albe.

Karl s-a uitat sfidător la Meg, însă ea i-a putut citi rușinea din ochi. A simțit și privirile celorlalți ațintite asupra ei. Normal. Era negresă. Prin urmare, pe ea ar trebui s-o deranjeze cel mai tare tatuajele astea. A ei era problema, nu a lor.

I-a zâmbit strâmb lui Karl.

— Să știi că n-au scris corect „onoare”.

Bărbatul a lăsat capul în jos.

— Mda, știu.

Meg a dat din cap.

— Acum, dă-mi combinezonul.

Karl și l-a scos și i l-a întins. Meg a vrut să-l ia.

S-a auzit un pocnet înfundat. Căzuse ceva pe podeaua telecabinei.

Un cuțit mic, mânjit de sânge.

CARTER

Stătea în capătul de sus al versantului, chiar la marginea Refugiului. Tăblița cea veche cu indicatorul la care nu se mai uita nimeni zăngănea nepăsătoare în lanțul ei.

Carter a mai verificat o dată dacă are la el tot ce-i trebuie. După care și-a luat inima în dinți. Într-o zi frumoasă ar fi durat cam douăzeci de minute să coboare panta până în sat. Cu condiția să fie un schior bun. Numai că nu era. Iar ziua de azi – cu toți norii ăia negri, cu vântul și cu ninsoarea care-i acoperea ochelarii de schi – nu era deloc una frumoasă.

Plus că mai era și pădurea. Pe care nu aveai cum s-o ocolești. Cam pe la jumătatea drumului nimereai în mijlocul pinilor – rânduri peste rânduri de pini, care te înconjurau din toate părțile. Stufoși. Sinistri. Printre care se aflau creaturi care te urmăreau și șopteau… și șuierau.

Carter nu putea să sufere pădurile. Niciodată nu i-au plăcut. Credea că tatăl lui era de vină pentru asta. Când era mic, tati îi povestise despre niște copii care descoperiseră în pădure cadavrul unei fetițe. Cadavru mutilat. Membrele fetei fuseseră ascunse sub mormane de frunze uscate. L-au prins pe individul care o omorâse, dar copilei nu i-au găsit niciodată capul.[3]

Carter nu știa dacă-i adevărat sau nu. Tăticuțul lui spunea multe prostii, mai cu seamă când era beat. Însă povestea asta i-a rămas înfiptă în minte. În anii care au urmat, Carter a tot avut coșmaruri cu fata cea moartă, al cărei cap (nedescoperit nici acum) se târa spre el aidoma unui păianjen uriaș,

cu față de om. Cel mai îngrozitor coșmar pe care l-ar fi putut avea doctorul Moreau[4]. În bezna pădurilor nu se poate întâmpla nimic bun. Nimeni n-o știa mai bine decât el.

Și-a aranjat mai bine ochelarii de schi și a tras aer în piept. Asta era situația și n-avea ce face. S-a împins în bețe. Deloc elegant, deloc repede. La fel ca un copil pe pârtia pentru începători. Nu suporta senzația că-și pierde controlul, că pune gravitația stăpânire pe el; nu putea să sufere gheața aia perfidă. Altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi avut o mașină sau chiar o bicicletă. Orice în afară de astea două scânduri și nenorocitele astea de bețe.

Parcă o și vedea pe Caren zâmbind batjocoritor din spatele ferestrei uriașe, în timp ce-i urmărea coborârea ezitantă. De multe ori a surprins-o pe Caren cu ochii ațintiți asupra lui. Normal că nici prin cap nu-i trecea că ar fi fost amorezată de el. Era o idee de-a dreptul absurdă. Sigur, cu condiția ca tipa să nu fi nutrit vreo pasiune ascunsă față de bărbații desfigurați și grotești. I se părea mai degrabă că putea să vadă prin el. De parcă ar fi stat gol în fața ei, la fel ca împăratul acela din poveste, mândru de hainele lui noi.[5]

Carter a încercat să-și alunge din minte gândurile la Caren *(cu C, nu K)* și să se concentreze la pârtie, să aibă grijă nu care cumva să-și rupă gâtul. Transpirația abundentă i se răcea pe spate. Zăpada purtată de vânt îi biciuia obrajii și îi era mereu teamă că se va dezechilibra când ridica mâna ca să-și șteargă ochelarii. Simțea apăsarea cerului negru și amenințător. Neapărat trebuia să se grăbească. Nu putea risca să fie prins de viscol.

A ajuns la un platou și a reușit să se oprească. Chiar sub el, panta se îngusta și mai tare, pinii înalți se buluceau și mai mult în jurul ei. A încercat să-și domolească starea de panică, după care s-a împins din nou în bețe, cât de tare a cutezat s-o facă, rămânând cu ochii ațintiți asupra orizontului,

deasupra pădurii întunecate. Încă era devreme, dar cerul își pusese deja veșminte îndoliate în așteptarea furtunii.

Mai în față, pârtia se lățea, se făcea mai plată, iar Carter a început să respire puțin mai liniștit. A văzut în dreapta resturile ruginite ale unui telescaun vechi. Odată ca niciodată transportase oameni până în vârful pârtiilor. Acum era pe jumătate prăbușit și scaunele îi erau îngropate în zăpadă, de parcă fusese atacat de cine știe ce monstru al Apocalipsei.

Carter a alunecat pe lângă acele vestigii ale unor vremuri îndepărtate și a coborât în sat. Nu era unul prea mare, dar probabil că fremătase de viață în zilele lui de glorie. Se povestea că acolo fusese și un hotel micuț și elegant, câteva baruri și restaurante, o farmacie și un supermarket – Quinn's Convenience Store. Exact cât era nevoie ca să-i deservească pe schiorii care își petreceau vacanțele aici.

Însă nimeni nu mai venise în vacanță de foarte, foarte mult timp. Din hotelul mic și elegant nu mai rămăsese decât o șandrama cu scânduri bătute peste ferestre și uși și cu pereții acoperiri cu graffiti. Restaurantele și barurile avuseseră și ele parte de același tratament. Farmacia s-a mai zbătut o scurtă vreme să supraviețuiască, dar la un moment dat nu a mai avut de unde să se aprovizioneze, după care a fost jefuită, așa că și-a dat și ea obștescul sfârșit. N-a mai rămas decât prăvălia lui Quinn.

Carter chiar își imagina că, în eventualitatea unei apocalipse nucleare, n-ar mai rămâne pe lume decât gândacii de bucătărie și Jimmy Quinn.

Și-a scos schiurile și a mers pe drumul principal. A observat un fulger maroniu cu colțul ochiului: o căprioară în fugă. S-a crispat, imaginându-și că o urmăreau niște animale de pradă – vreo pumă, niște lupi sau niște câini sălbăticiți. Însă strada a

rămas pustie. Iar Carter s-a relaxat. Dar foarte puțin.

Prăvălia lui Quinn se afla la jumătatea drumului. Fațadă murdară, vitrine acoperite cu scânduri, sârmă ghimpată pe acoperiș. Numeroasele camere de supraveghere s-au rotit în direcția din care se apropia Carter. Cu toate acestea, când a deschis ușa și a intrat, tot s-a auzit clinchetul ăla de clopoțel de pe vremuri.

Magazinul era slab luminat și era plin de praf și mirosea întotdeauna a pește și a încă ceva – ceva acru. Rafturile erau arhipline de conserve originare din diferite continente, iar în cele două frigidere uriașe se aflau hălci de carne care proveneau din surse îndoielnice. Niciodată Carter nu a avut atât de mult curaj încât să întrebe ce fel de carne era aceea, de teamă ca nu cumva să fie și el tranșat și pus alături de ea.

Restul magazinului era sufocat de un talmeș-balmeș ciudat de articole care păreau a nu se epuiza niciodată. Carter a trecut pe lângă o mulțime de ouă de Paște, pe lângă o mulțime de dresuri pentru femei, pe lângă destul de multe saltele gonflabile, shakere pentru cocktailuri și cutii cu casete video. Nici măcar DVD-uri! Casete video! Și toate de la compania Betamax, nu de la vreuna mai răsărită! Carter se întreba mereu dacă nu cumva magazinul fusese aprovizionat cu produse mai rafinate pe vremuri: delicatese proaspete și vinuri franțuzești, foarte scumpe. Sau poate că nu.

Quinn își primea marfa o dată pe lună. Îi era adusă cu avionul, care ateriza pe aerodromul acela micuț, aflat la o oră distanță cu mașina. Plus că îi postase acolo pe doi dintre cei patru fii ai lui, așa că nimic nu putea să intre sau să iasă din localitate fără aprobarea lui Quinn. Nici măcar oamenii. Refugiul și Quinn formaseră un fel de alianță contra naturii. Dar Carter se îndoia că ar fi putut să existe și vreun alt fel de alianță cu Jimmy Quinn.

Miles îi spusese odată că familia lui Quinn a condus o mare grupare mafiotă în Marea Britanie, iar Quinn încă avea legături cu crima organizată. Carter era dispus să-l creadă. Cu toate că nimeni nu știa exact cum anume ajunsese Quinn să aibă o amărâtă de prăvălie tocmai aici, în creierii munților, la mii de kilometri depărtare de marile orașe. Iar Carter avea sentimentul că era mult mai prudent nici să nu știe.

Nici bine nu a intrat, că Jimmy Quinn și-a și făcut apariția din camera din spate.

— Salutare, Carter! Ce mai faci, măi, omule? Că nu te-am mai văzut de-un car de vreme. Mă și gândeam c-ai dat colțu'.

Ar fi fost o exagerare să se spună că Jimmy Quinn avea un metru șaizeci înălțime. Nici vorbă de așa ceva. Era un om micuț, în permanență extrem de tensionat și susceptibil, cu păr negru și slinos și cu un zâmbet larg, care nu se prea asorta cu ochii lui duri și cenușii. Zâmbetul ăla îți zicea „Bine ai venit!", dar privirea te avertiza „Ai grijă ce faci și ce spui!"

I-a surâs și Carter.

— Salut, domnule Quinn!

Întotdeauna „domnule Quinn". Niciodată „Jimmy".

— Uite că n-am murit încă.

— Bine. Ăsta-i un lucru bun, da? Nu trebuie să ne pierdem speranța, așa-i?

Jimmy Quinn tutuia la foc automat, ca Yoda la turație maximă. Cu condiția ca Yoda să fi vorbit cu accentul unuia născut și crescut în Liverpool – adică aproape imposibil de înțeles.

— Ai toate produsele de pe listă? l-a întrebat Carter.

La fiecare două săptămâni, Miles îl suna pe Jimmy și îi dicta lista.

— Mda, da, aproape pe toate, a dat Jimmy din cap. A trebuit să înlocuiesc vreo câteva, că, na… știi și tu care-i situația.

Carter știa. Odată, Jimmy Quinn înlocuise conservele de fasole cu adeziv pentru lemn și, în loc de făină, le dăduse un ghiveci cu o plantă artificială. Evident că nu avea niciun rost acum să-l întrebe ce anume înlocuise și cu ce. Așa că s-a declarat mulțumit.

— Nicio problemă. Miles a fost de acord cu suma, da?

— Da. E un tip corect. Nu ca alții. Am niște clienți la care tre' să-mi trimit băieții în vizită câteodată, pricepi?

Carter nu mai văzuse niciodată vreun alt client în prăvălia lui Quinn. Vreun alt client viu. Dar văzuse odată cadavrul unuia târât afară de unul dintre cele doi malaci de acolo.

Acum a scos un pachet din buzunar.

— Miles a mai adăugat ceva, drept plată pentru promptitudinea și corectitudinea serviciilor tale.

Jimmy Quinn a aruncat o privire lacomă spre pachet, l-a înșfăcat și l-a îndesat sub casa de marcat.

— Mulțam fain! Miles e un om de treabă, nu-i așa?

Nu-i deloc așa, l-a contrazis Carter în gând. Dar, în fond, totul este relativ pe lume.

Apoi l-a așteptat pe Jimmy, care a ieșit până în spatele prăvăliei și s-a întors însorit de fiii lui. Carter nu făcuse cunoștință cu ei la modul oficial, dar era destul de sigur că individul ăla cu înfățișare de criminal și cu tatuaje negre care-i ieșeau de sub gulerul cămășii se numea Sam; iar tipul cu mutră înspăimântătoare și cu păr lins pe spate și cu o cicatrice asemănătoare cu a unui personaj negativ din filmele cu James Bond, care-i străbătea obrazul de la ochi până la bărbie, se numea Kai. Dar poate se înșela. În mintea lui le spusese mereu – și cu multă afecțiune – Unu și Doi, așa cum îi chema pe maleficii frați din filmul de desene animate *Pisica din pălărie.*

— ia-ți marfa, băiete! l-a îndemnat Jimmy, făcându-i cu ochiul.

Carter și-a dres glasul:

— Hm, îmi dai voie să mă duc la toaletă?

Jimmy Quinn s-a holbat la el.

— Am de făcut un drum tare lung, a adăugat Carter.

Jimmy Quinn a chicotit.

— Sigur că da. Nu cumva să te apuce burta și să faci pe tine, corect? A făcut apoi un semn din cap spre Doi, aflat în stânga lui.

— Du-l la budă!

Doi l-a însoțit pe Carter la toaletă situată în stânga tejghelei. A ales o cheie din cele multe agățate de lanțul care-i atârna de gât și a descuiat ușa. Duhoarea de canal i-a violat nările lui Carter. Doi s-a făcut alb la față, dar a reușit să rânjească:

— Distracție plăcută!

Carter a intrat și a închis ușa după el. Apoi a vârât mâna în interiorul combinezonului, a scotocit prin lenjeria de corp și a scos cele două pachețele înfășurate în plastic pe care le ascunsese cu mare grijă acolo. A ridicat capacul de la rezervor și le-a aruncat înăuntru. Apoi a tras apa, anunțându-l astfel pe Doi că a terminat. După ce va ieși, Doi se va strecura înăuntru și va recupera pachețelele. Până mâine, unul dintre ele va fi deja pe drumul către un orășel aflat la mulți kilometri distanță. Doi va păstra celălalt pachet.

Loialitate necondiționată nu exista nici măcar în familii cum era cea a lui Jimmy Quinn. Carter și Doi făcuseră o înțelegere. Carter voia să trimită pachețelele fără știrea lui Jimmy (prin urmare, și fără știrea lui Miles). Doi s-a bucurat că are ocazia să facă rost de ceva bănuți în plus.

Carter a ieșit din toaletă. Doi nici măcar nu s-a uitat la el. Carter s-a dus afară. Jimmy Quinn și Unu deja legaseră sacii cu provizii de o placă, pe care o atașaseră de schiurile lui.

— La revedere, domnule Quinn!

Jimmy a zâmbit larg:

— Pe curând, dacă n-ai să mori până atunci.

Carter a râs și i-a făcut cu mâna, chiar dacă știa că s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în vorbele lui Jimmy.

Risca foarte mult trimițând pachetele alea. Dar era un risc pe care voia să și-l asume. Pentru ea. Iar acum riscul acesta se făcuse și mai mare. Pentru că Miles aflase despre dispariția medicamentelor.

Întrebarea era cât va mai dura până își va da seama că el era hoțul?

Carter sperase să ajungă înapoi la Refugiu înainte de lăsarea întunericului. Numai că furtuna avea cu totul alte planuri. Abia trecuse de ora prânzului, iar el urcase cam jumătate din drum, însă lumina începuse deja să pălească. Se ducea să se închidă în camera ei de dincolo de nori, aidoma unei adolescente bosumflate.

Vântul îl izbea din toate părțile, încercând să-l îmbrâncească la vale. Ninsoarea biciuia văzduhul. Nasoală senzație. Tare nasoală. Carter a mârâit, și-a înfipt mai tare bețele în zăpadă, și-a luat avânt și a pornit mai departe, trăgând după el și sacii cu provizii.

Poate era mai ușor să o ia pe lângă pădure. Acolo zăpada nu era atât de adâncă, iar el ar fi fost cât de cât mai apărat de vânt. Însă pădurile erau pline de animale sălbatice, care prinseseră mult mai mult curaj în ultimii ani. Împuținarea oamenilor și dispariția aproape completă a civilizației din locurile acestea le aduseseră din nou pe picior de egalitate cu specia umană. Oamenii nu mai stăpâneau peste tot și toate.

Plus că mai erau și Șuierătorii.

Carter și-a dat seama că începuse să arunce priviri speriate spre pădure. Copacii erau mai rari aici, abia mai sus pe pantă aveau să-l înconjoare din toate părțile, acoperindu-l cu umbrele lor, ca niște lințolii zdrențuite.

I s-a pus nodul spaimei în gât. Încerca din răsputeri să se concentreze pe treaba pe care o avea de făcut. În ciuda norilor tot mai mari, tot mai negri și tot mai amenințători, încă era un strop de lumină. Iar Șuierătorilor le plăcea noaptea. Le plăcea bezna desăvârșită. Soarele era dăunător pentru pielea lor sensibilă. Șuierătorii erau nefiresc de palizi, aproape străvezii. Ca niște fantome. Numai că, spre deosebire de acestea, ei făceau zgomot când se mișcau. Sosirea le era anunțată de șuieratul acela oribil și jilav pe care-l scoteau când încercau să aspire un strop de oxigen în plămânii lor găuriți și scofâlciți.

Încetează, Carter!

Urca panta pas cu pas, sprijinindu-se în bețele înfipte în zăpadă. Norii își umflau mușchii plumburii și se uitau încruntați la el. Zăpada îi acoperise ochelarii. Carter a scrâșnit din dinți. Și i-a șters din nou. Imediat a observat ceva.

O mișcare în fața lui. Un punct negru în albul care cotropise lumea. O cioară? Prea mare. Un animal? Prea înalt. Și-a dat seama că era un om. Un om cocârjat, care se împleticea și tot cădea în nămeți și se tot ridica. Carter era încă prea departe ca să-și dea seama dacă era un bărbat sau o femeie. Sau un Șuierător.

S-a oprit. Omul acela îi bloca drumul spre Refugiu. Și-a desfăcut din jurul mijlocului funiile care-l țineau legat de sania aia improvizată cu provizii. După care și-a împlântat bețele în omăt și și-a ancorat schiurile de ele. Stratul de zăpadă era gros. Și ar fi trebuit să le țină. În niciun caz nu-și dorea să fugă după afurisitele alea de provizii până în vale.

Simțindu-se mult mai ușor acum, Carter a pornit spre omul acela. Nu dădea niciun semn că l-ar fi văzut. Părea complet năuc și se tot învârtea aiurea în zăpadă. Se rătăcise? Era rănit? Carter s-a mai apropiat puțin și și-a dat seama că era un bărbat. Cu capul ras. Cu haine negre. Dar fără

combinezonul de iarnă. Neliniștea lui Carter s-a amplificat. Zăpada din jurul bărbatului era pătată de sânge. Plus că individului îi lipsea un braț – îi fusese smuls din articulație, iar în locul lui nu mai rămăsese decât o gaură cu așchii de os. Înseamnă că fusese atacat de un animal sălbatic. Sau poate de Șuierători.

Chiar atunci bărbatul s-a întors cu fața spre el. Iar Carter a înțeles de ce orbecăia de colo-colo, fără să-și dea seama încotro se îndreaptă. Pentru că *era* orb. Un ochi îi căzuse din orbită și îi înghețase, lipit de obraz. Din celălalt nu mai rămăsese nicio urmă, așa cum nicio urmă nu mai rămăsese din jumătatea aceea a feței. Îi fusese distrusă complet și nu mai rămăseseră din ea decât oasele și niște cartilaje.

Da, omul acela era desfigurat. Însă Carter tot l-a recunoscut.

Jackson.

Ce mama naibii făcea acolo? Cum de ajunsese atât de departe de Refugiu fără să moară din cauza hipotermiei sau a pierderii masive de sânge? Pe lângă toate rănile alea, mai erau și degerăturile – care păreau a se întinde tot mai mult. Mare minune că încă era în viață. Dar nu va mai fi multă vreme, dacă nu va avea parte de îngrijiri medicale.

Carter a aruncat o privire în spate, la săniuța improvizată. Chiar dacă și-ar fi dorit, tot n-ar fi putut să ducă la Refugiu și proviziile, *și* pe Jackson. Dacă ar fi apărut acolo fără alimente, discuția cu Miles ar fi fost scurtă și deloc plăcută. Însă nici nu putea să-l lase pe Jackson să moară aici. Nu în felul ăsta.

— Mama mă-sii de treabă! a înjurat el.

Și a răcnit spre universul indiferent:

— MAMA MĂ-SII!

Ori eşti băiat bun, ori supraviețuitor; cale de mijloc nu există, îi spusese cineva odată. *Lumea este plină de oameni buni, iar ăia-s morți.*

Înțelept sfat! Desigur că persoana care l-a oferit era moartă și ea.

O împușcase Carter.

Jackson s-a prăbușit pe burtă, înroșind cu sânge proaspăt zăpada din jur. A încercat să se târască spre Carter. Singurul ochi – acela înghețat pe obraz, într-o poziție deloc măgulitoare – părea să se uite acuzator la el.

Carter a vârât mâna în buzunar și a scos arma.

Jackson a deschis gura, ca într-o implorare mută.

Ori eşti băiat bun, ori supraviețuitor; cale de mijloc nu există.

Însă erau momente când supraviețuirea tare nasoală mai era, și-a spus Carter.

— Iartă-mă, a șoptit el.

A ridicat arma și l-a împușcat pe Jackson în cap.

HANNAH

— Nu trebuie să afle și ceilalți, a spus ea pe un ton ferm.

Lucas a ridicat din sprâncene.

— De ce?

— Pentru că ar intra în panică. Deocamdată trebuie să ne asigurăm că toți rămân calmi. Cât de calmi pot rămâne în situația asta.

— Și ce propui?

— Să luăm hainele groase și mâncarea. În fond, după ele am venit. Apoi îi ducem pe morți în fața autobuzului, îi întindem pe scaune, îl ascundem pe cel infectat dedesubt și tragem nădejde că n-o să-i vină nimănui ideea să-și vâre nasul pe acolo.

— Și mai sperăm că nimeni altcineva nu o să mai prezinte simptomele?

Hannah și-a mușcat buza pe interior, dar a dat din cap.

— De acord, a zis Lucas.

Au dezbrăcat cadavrele. Cu primele două s-au purtat mai delicat, conștienți de josnicia gestului

lor. De câteva ori Hannah și-a dat seama că murmura cuvinte de scuză mortului de care se ocupa.

Însă de la al treilea au început să lucreze mai repede și cu mai puțină grijă – trăgeau hainele de pe ei, le cotrobăiau prin buzunare în căutare de orice lucru care le-ar fi putut fi de folos, aruncau pachetele cu gustări și sticlele cu apă într-o sacoșă de hârtie găsită la una dintre fete. *Poate avea rău de mașină, biata de ea,* și-a zis Hannah, cuprinsă de un sentiment trecător de empatie. *Fata asta n-o să mai meargă cu mașina. Niciodată.*

Și-a stăpânit emoțiile și și-a văzut mai departe de treabă. Acum aveau mai multe haine groase, de diferite mărimi, pe care le vor îmbrăca cei rămași în viață. Acum aveau mai multă apă, mai multe batoane proteice, mai multe fructe. Nu cine știe ce, dar ar fi trebuit să le ajungă. Până când va sosi echipa de salvare. *Dacă* va sosi. Și pe urmă? Ce se va întâmpla când vor da de studentul infectat?

Ascultă bine ce-ți spun, Hannah! Dacă nu informezi Departamentul, devii complice la răspândirea virusului și pui în pericol viețile celorlalți.

A încercat să amuțească vocea tatălui ei care-i răsuna în minte. Dar nu a reușit. Hannah cunoștea prea bine normele stabilite de Departament. Tatăl ei fusese unul dintre cei mai importanți virusologi din lume și, prin urmare, contribuise la elaborarea lor. Infecția trebuie ținută sub control cu orice preț. Trebuie eradicată. Oamenii presupuneau că asta însemna izolare, carantină. Însă virusul acesta nu semăna cu niciunul dintre cele cunoscute. Se răspândea altfel și mult mai repede. Singura metodă de a-l eradica era să-i eradichezi purtătorii. Definitiv.

Dacă voiau să scape de aici, nu trebuia să mai afle nimeni de cadavrul infectat.

Hannah a oftat adânc și s-a uitat la tânărul pe care tocmai ce-l lăsase fără pantaloni. Cu excepția

poziției nefirești a gâtului, părea teafăr și nevătămat. Văzându-l cum arăta acum, doar într-un tricou și o pereche de indispensabili, ai fi putut crede că se întinsese puțin ca să se relaxeze. Hannah s-a încruntat. Observase ceva. O umflătură anormală la bifurcația izmenelor lungi. S-a aplecat și a întins mâna.

— Ce faci?

A tresărit și s-a întors. Lucas. Ținea în brațe un maldăr de haine și se uita mirat la ea.

Hannah s-a aprins la față.

— Studentul ăsta. Are ceva… în pantaloni.

Lucas a ridicat dintr-o sprânceană.

— Aha!

Hannah a început să se enerveze.

— Uită-te și tu!

Lucas s-a uitat.

— Da. Văd.

Ea s-a aplecat și a atins umflătura dreptunghiulară. Acolo era ceva tare, ceva din metal. I-a aruncat o privire lui Lucas, după care și-a băgat mâna în indispensabilii tânărului, străduindu-se să nu ia în seamă înțepăturile părului pubian de acolo. Păr pubian *rece.* Și-a înăbușit scârba. A dat cu degetele de obiectul acela, l-a apucat și l-a scos.

Un telefon.

Lucas a zâmbit.

— Bingo! – mi se pare că așa ziceți voi, englezii.

— Cam așa.

Hannah s-a uitat la telefon. A apăsat o tastă. Ecranul s-a luminat. Imaginea de fundal era o fotografie a unui alt tânăr: cu părul blond și ciufulit, ras într-o parte, cu piercinguri de-a lungul unei urechi, în nas și în buză. Zâmbea larg și ridica două degete la aparatul de fotografiat. Semnul păcii. Să fi fost iubitul studentului mort? Și din nou a cuprins-o tristețea pe Hannah. Băiatul ăsta avea un iubit, care probabil chiar acum aștepta un

mesaj sau un telefon de la el. Și ce făcea ea? Îi fura hainele și toate celelalte bunuri.

N-ai să poți niciodată să practici medicina dacă te lași pradă emoțiilor.

Tot vocea tatălui ei.

Empatia nu face decât să-ți distragă atenția. Gândește-te că sunt pacienți, nu oameni. Și îți vei da seama că este o foarte mare diferență.

Da. Corect. Acum trebuia neapărat să aibă mintea limpede.

— Are semnal? a întrebat-o Lucas, făcând un semn din cap spre telefon.

Hannah l-a ridicat. Nicio bară. Normal.

— S-ar putea să-i revină când o să treacă furtuna de zăpadă, a spus ea. Dar ar fi oricum degeaba – e blocat.

Lucas a țâțâit enervat.

— E parolat. *Scheisse!*

Hannah s-a uitat din nou la studentul mort. Chipul îi era fără cusur, moartea nu apucase încă să-i încețoșeze ochii larg deschiși.

Pacienți, nu oameni.

— Mai există o variantă.

— Care?

— Recunoașterea facială.

Lucas s-a încruntat.

— Funcționează? Vreau să zic… de unde își dă seama softul dacă…

— …dacă suntem vii sau morți? a continuat Hannah, ridicând din umeri. N-avem decât o singură metodă de a afla.

— HEI!

Amândoi au tresărit speriați auzind strigătul acela venit din spatele autocarului.

— Sora mea are nevoie de niște apă!

Daniel era.

— Mă duc eu, a spus Lucas. Tu vezi dacă poți să deblochezi telefonul.

Hannah a dat din cap. Lucas s-a dus în cealaltă parte a autocarului, luând cu el hainele și punga cu

apă și gustări. Hannah s-a uitat din nou la cadavru.

— Așa!

S-a aplecat și a ținut telefonul în fața studentului mort. În așa fel încât să-i surprindă cât mai bine toate trăsăturile. N-a reușit din prima. La naiba! I-a ridicat puțin capul. Gâtul i se mișca mult prea ușor. Sinistru de ușor. A ținut telefonul chiar în dreptul ochilor lui. Și a avut succes acum. A dispărut lăcățelul din partea de sus a ecranului. Halal securitate digitală! A dat repede cu degetul pe ecran ca să poată controla telefonul și s-a întors la ceilalți. Aceștia s-au oprit din sortatul hainelor și proviziilor și au ridicat ochii la ea.

— Împărțeam mâncarea și apa, a spus Lucas.

— Hainele le împărțim în funcție de mărime, a adăugat Josh.

— După care probabil că o să facem o prezentare de modă, a bombănit Cassie.

Și din nou s-a întrebat Hannah ce probleme avea fata aia. Poate că voia să fie ea șefă. Sau poate că nu-i plăcea să i se spună ce să facă, poate că respingea *orice fel* de autoritate. Numai că Hannah nu avea timp de competițiile meschine pentru acapararea puterii.

— L-am găsit la unul dintre studenți, a anunțat ea pe un ton vesel, arătându-le telefonul.

— Măi, și v-am zis că precis a dosit cineva unul, a rânjit satisfăcut Ben.

— L-am deblocat, dar nu avem semnal.

Acum Hannah a văzut cum se stinge – la propriu! – speranța care le luminase chipurile doar cu o secundă mai devreme.

— Poate o să avem semnal când se mai domolește viscolul, a încercat ea să-i încurajeze.

— Nici măcar un mesaj nu putem să trimitem?

Daniel a pus întrebarea asta. Stătea puțin mai departe de toți ceilalți și își ținea sora de mână în timp ce-i picura apă pe buze cu mâna cealaltă. Fata trăia încă. *Deși cuvântul „trăia”. era oarecum*

exagerat, și-a zis Hannah. Ce ar face Daniel dacă sora lui ar muri?

— Dacă n-are semnal… a început ea.

Dar el a întrerupt-o.

— Calitatea semnalului nu-i mereu suficient de bună pentru lungimea de bandă necesară unui mesaj vocal, dar tot poți să trimiți și să primești mesaje scrise, pentru că lungimea de bandă care-ți trebuie este foarte mică.

Hannah s-a holbat la el. Băiatul a ridicat ușor din umeri.

— Am lucrat o perioadă la un magazin de telefoane.

— Merită să încercăm, a spus Lucas.

— Dar cui să-i trimitem mesajul? a vrut să știe Ben.

S-au uitat unii la alții. Bună întrebare!

— Trebuie să luăm legătura cu o persoană implicată în procedurile de evacuare, a zis Lucas. Cu un șef.

— Cu profesorul Grant adică? a spus Ben. El e la conducere, da?

— Da, a pufnit cu dispreț Cassie. Are vreunul numărul profului?

Hannah a ezitat. Nu știa nimeni. Ea nu spusese nimănui de la Academie. Nici el nu spusese. Așa li s-a părut mai bine. Dar acum?

— Îl am eu, a spus ea. Profesorul Grant este tatăl meu.

Toți au căscat ochii la ea.

— Măăi, *fix* ca revelația din actul al treilea al unei drame! a exclamat Ben. *Tatăl* tău chiar e șeful Departamentului?

— Nu ne-ai zis asta, i-a reproșat Cassie, uitându-se cu neîncredere la ea.

— Nu m-am gândit că ar trebui, i-a răspuns Hannah. Nici la Academie nu știa nimeni. Am folosit numele de familiei al mamei – Weston.

S-a așternut tăcerea. Însă nu a durat decât câteva clipe, pentru că au început întrebările.

— Păi, dacă profu e tatăl tău, de ce nu te-a luat cu el în elicopter când a plecat? a vrut să știe Josh.

Hannah a simțit că încep să i se încingă obrajii.

— N-am vrut să mă duc.

Adevărat.

— Încă aveam ceva de lucru și voiam să termin.

Minciună.

— Adică tu zici că ai refuzat ocazia de a da bir cu fugiții din cauză că mai aveai de *lucru*? s-a minunat Ben.

Nu. Nu din cauza asta. Ci pentru că tatăl ei nu i-a cerut să meargă cu el.

— Da, a răspuns ea.

— Nu te cred, a spus Cassie.

— De ce aș inventa așa ceva?

— Ca să te dai mare.

Hannah a oftat.

— V-am mărturisit adevărul acum pentru că sunt forțată de împrejurări. Și pentru că este posibil să ne fie de vreun ajutor.

— În regulă, a mârâit Cassie și i-a arătat telefonul. Dă-i un mesaj tăticului.

Evident că tatăl ei era cea mai indicată persoană care să afle despre situația lor, însă ceva din ea încă se împotrivea acestei idei.

Lockdown. Eradicarea cu orice preț a virusului. Dar ce altceva să facă? S-a uitat la ecran și a văzut că încă era deschisă o aplicație de chat.

Ultimele mesaje primite de studentul mort. Probabil că tocmai răspundea când a avut loc accidentul.

Dl Jet e în autocar?

În cala de bagaje.

Știi ce ai de făcut?

Ajung, mă cazez și îl duc la culcare pe Dl Jet.

Te simți bine?

Hannah s-a încruntat. *Dl Jet.* Cine sau ce era Dl Jet? Și ce voiau să transmită toate emoticoanele alea de la urmă?

— I-ai uitat numărul de telefon? a ironizat-o Cassie.

Hannah a ridicat ochii la ea.

— Nu, nu l-am uitat. Numai că… mesajele astea… Mi se par puțin cam ciudate.

I-a observat imediat pe Cassie și Josh uitându-se cu înțeles unul la celălalt.

— Uită-te și tu! a continuat ea, întinzându-i lui Lucas telefonul.

Tânărul le-a citit, după care a ridicat din umeri.

— O fi o glumă, ca între studenți.

— Putem să vedem și noi? l-a întrebat Josh.

Lucas i-a dat telefonul. S-au îngrămădit și Cassie și Ben ca să citească ce scria acolo.

— Ar putea să fie vorba despre droguri, a spus Ben.

— Poate Dl Jet înseamnă…

Și Josh a imitat o persoană care trage pe nas cocaină.

— *D. Jet* ai zis? a întrebat Daniel din spate.

S-au întors cu fața la el. Dar cam fără tragere de inimă, și-a dat seama Hannah. De parcă ar fi încercat să uite că era și el aici, cu sora lui care-și trăia ultimele clipe de viață. Puțin cam prea multă realitate dăunează psihicului.

— Da, a spus Josh. De ce?

— Pot să văd și eu?

Ben i-a dat telefonul. Daniel a citit mesajele. Hannah a văzut cum se schimbă la față.

— Despre ce e vorba? l-a întrebat ea.

— Poate mă înșel… adică s-ar putea să însemne cu totul altceva, dar…

— Dar ce?

S-a uitat la ea. *Cât de albaștri îi sunt ochii,* a remarcat Hannah. *Surprinzător de albaștri.*

— Am lucrat și într-o sală de spectacole, a spus el. Am vândut răcoritoare.

— Nu ziceai că ai lucrat într-un magazin de telefoane? s-a mirat Lucas.

— Am avut mai multe joburi.

— Spune mai departe, l-a îndemnat Hannah.

— În majoritatea clădirilor publice există anumite coduri pe care să le folosești când trebuie să evacuezi oamenii fără să stârnești panică. De exemplu, dacă izbucnește vreun incendiu, codul este „Dl Sands”. Și comunici așa: „Dl Sands a intrat în clădire”.

Au dat cu toții din cap, semn că pricepuseră. Hannah a simțit că i se strânge stomacul.

— Și „Dl Jet” este codul pentru ce anume?

Daniel și-a dres glasul și s-a uitat cu spaimă în jur.

— Pentru o bombă.

MEG

S-au uitat toți la cuțit, parcă nevenindu-le să creadă ce au în fața ochilor.

— Nu-i al meu! Nu l-am mai văzut niciodată! a strigat Karl, privindu-i disperat. Trebuie să mă credeți.

— Ba nu. Nu trebuie să credem nimic din ce spui *tu,* s-a răstit la el Sarah. Ți-a căzut din buzunar.

— Înseamnă că mi l-a pus cineva acolo.

Sarah a strâmbat din buze.

— Sigur că da. La fel cum ți-au făcut și tatuajele alea neonaziste fără să știi.

— Este posibil, a intervenit Max, pe un ton cumpătat. La cuțit mă refer. De ce ar fi acceptat Karl să fie percheziționat, dacă știa că îl are?

— A fost ultimul. N-a vrut să se dezbrace, a insistat Sarah.

— Din cauza tatuajelor, da? a spus Karl, ridicându-și brațele. N-am vrut să le vedeți.

Era roșu la față și părea supărat.

— Nu, serios? N-ai vrut să aflăm că suntem blocați aici cu un rasist care susține supremația rasei albe?

— Nu cred că există vreun alt fel de rasist, a comentat Meg.

Sarah s-a uitat urât la ea.

— Și nu te deranjează chestia asta? Mai ales pe tine?

Înainte ca Meg să-i poată răspunde că da, evident că o deranja, dar că ar fi trebuit să-i deranjeze pe *toți,* a intervenit Karl:

— Nu sunt rasist. Și nici nu cred în supremația rasei albe. Am fost *nevoit* să-mi fac tatuajele astea. Eram la pârnaie, pricepeți? Doar așa puteam să fiu în siguranță.

Și i-a implorat din priviri pe toți cei din jur.

— Credeți-mă, am fost nevoit, a spus el pe un ton stins.

— Pentru ce ai fost închis? l-a întrebat Meg.

A șovăit. A evitat să o privească în ochi.

— Pentru fraudă.

— Bine, a dat încet din cap Meg, după care i-a întins hainele, îmbracă-te!

— *Ba nu!* a strigat Sarah și i le-a smuls din mână. Nu se îmbracă cu nimic până când nu recunoaște sau explică.

Meg s-a uitat lung la ea.

— Nu așa procedăm noi.

— *Noi?* Care „noi”? Polițiștii? În caz că n-ai observat, tu nu mai ești polițistă. Nu suntem decât noi aici.

— Și ce înseamnă asta? Că trebuie să ne purtăm ca niște barbari?

— Poate e un criminal.

— Și în cazul lui se aplică prezumția de nevinovăție.

— Meg are dreptate, a intervenit Sean. Dă-i hainele înapoi.

Sarah s-a uitat urât la toți, apoi a aruncat hainele pe jos și s-a îndreptat cu pași apăsați până în celălalt capăt al cabinei. Adică nu prea departe. *De asta nu era bine să faci crize de nervi într-o telecabină,* și-a zis Meg. *N-ai unde să pleci după aceea.*

Fără să rostească vreun cuvânt, Karl și le-a cules de pe podea și a început să se îmbrace cât mai repede. Din grabă, a fost cât pe ce să se împiedice și să cadă. Lui Meg i s-a făcut milă de el. Fusese umilit și era speriat. Știa cum este viața în pușcărie pentru cei ca el. Oameni slabi, care nu cunoșteau sistemul. Cădeau pradă celorlalți, erau bătuți, violați, trăiau într-o teamă permanentă. Iar unica metodă prin care puteau supraviețui era să intre într-o bandă care să le asigure protecția. Sunt momente în viață când trebuie să facem orice ca să supraviețuim, indiferent cât de greu sau de neplăcut ne-ar fi.

Da, cuțitul acela îl incrimina. Însă intuiția îi spunea că în niciun caz Karl nu putea fi un ucigaș. Șocul lui la vederea armei păruse extrem de sincer. Ceea ce însemna că acel cuțit îi fusese strecurat în buzunar fie înainte, fie după ce s-au urcat în telecabină. Dacă asta s-a întâmplat după, atunci cineva dintre ei nu fusese drogat. Cineva dintre ei mințea.

— N-am făcut-o eu, a bâiguit din nou Karl. Nici nu-l știu pe tipul ăla.

Meg i-ar fi putut spune că mulți asasini nu-și cunosc victimele. De obicei, este chiar mai ușor să ucizi un om complet străin. Plus că au un anumit motiv să ucidă: furia, alcoolul, banii, sexul. Deocamdată însă, ea nu înțelegea de ce un fost vânzător de castele gonflabile ar vrea să omoare un fost ofițer de poliție. Doar dacă nu cumva…

— Sigur nu-l cunoști? l-a întrebat ea pe Karl.

— Cum? Nu, nu-l cunosc. Nu l-am mai văzut niciodată până… până adineauri.

— Pe ecuson scrie că este agent de pază, a continuat ea. Mulți agenți de pază sunt foști polițiști. N-ai avut niciodată vreun conflict cu el? Iar acum te-ai gândit să te răzbuni?

A privit-o cu tristețe.

— Mi s-a părut că ești de partea mea.

— Nu sunt de partea nimănui, Karl. Încerc doar să aflu adevărul.

— Și, mă rog, cine te-a pus pe tine șefă? a zis dintr-odată Sarah.

Meg i-a zâmbit cu răceală.

— Purtăm o discuție, Sarah, atâta tot.

Și, înainte ca lui Sarah să-i vină în minte vreo replică usturătoare, Meg s-a întors spre Karl.

— Ei?

— *Nu.* Nu-l cunoșteam – și, chiar dacă l-aș fi cunoscut, de ce naiba să-l fi omorât tocmai aici? Doar se presupunea că o să stăm luni întregi împreună. Timp suficient ca să-mi pun în practică…

Și acum a dat din degete, sugerând niște ghilimele.

— …„răzbunarea”.

Aici cam avea dreptate.

Max părea îngrijorat.

— Dar faptul că arma aia a fost ascunsă în buzunarul unuia dintre noi nu înseamnă că *cineva* din telecabină l-a omorât pe domnul Wilson?

— De unde ai tras concluzia asta? l-a întrebat Sean.

— Păi, dacă ucigașul ar fi comis crima acolo unde ne-au ținut înainte de îmbarcarea în telecabină, ar fi avut mult mai multe locuri unde să arunce cuțitul.

— Poate că da, a spus Meg. Sau poate că nu. Poate că de la bun început a avut intenția să însceneze crima unuia dintre noi.

— Mda, bine, a oftat Sean. Din punctul meu de vedere, nici nu prea contează cine l-a omorât…

— Pentru *mine* contează! a intervenit Sarah. Nu vreau să stau închisă împreună cu un psihopat capabil să mă înjunghie în timp ce dorm!

— În regulă, a spus Sean. Dar ce crezi că se va întâmpla cu noi dacă ne facem apariția la Refugiu cu un mort și un cuțit plin de sânge? O să fim arestați, întemnițați sau chiar mai rău.

— Ar trebui să lăsăm autoritățile competente să se ocupe de asta, a zis Sarah pe un ton afectat și și-a încrucișat brațele la piept.

Sean a aruncat o privire la Meg. Max s-a uitat în jos.

— Nu știu ce părere aveți voi, a spus Sean, dar eu nu mă prea dau în vânt după autoritățile competente.

— Trebuie să mărturisesc că nici eu, a zis Max.

— Nu pot să mă întorc la închisoare, a murmurat Karl.

Sarah a țintuit-o cu privirea pe Meg.

— *Tu* ai fost polițistă. Spune-le că greșesc.

Așa deci… Acum conta că Meg fusese polițistă. S-a uitat la cadavrul lui Paul/Mark. De ce venise aici sub un nume fals? În fond, de ce venise aici, în munții ăștia, atât de departe de casă? Meg nu-l mai văzuse de o grămadă de ani. Poate s-o fi transferat în alt departament, în altă țară. Poate se afla aici într-o misiune sub acoperire. Dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi fost toți suspecți în cazul asasinării unui ofițer de poliție.

S-a uitat din nou la cuțitul însângerat de pe jos.

— Trebuie să scăpăm de el, le-a spus ea.

— *Cee?* a exclamat Sarah, holbându-se la ea de parcă nu-i venea să creadă ce tocmai auzise. Să acoperim o crimă?

— Nu acoperim absolut nimic, i-a răspuns Meg pe un ton cât de amabil posibil. Dar, fără cuțitul ăsta, nimeni dintre noi nu poate fi acuzat de comiterea crimei.

— Dar știm că unul dintre noi l-a ucis. *El* a făcut-o.

Și Sarah l-a arătat cu degetul pe Karl.

— Nu eu l-am omorât, a repetat acesta, începând să se înfurie și uitându-se urât la Sarah. De unde știm că n-ai făcut-o *tu*? Puteai foarte bine să vâri cuțitul în el și să mi-l strecori în buzunar după aia.

— Nu fi ridicol! s-a răstit Sarah la el.

— În regulă, gata!

Meg a ridicat mâinile, încercând să-i liniștească. Apoi a continuat.

— *Nu știm* absolut nimic. De aceea cea mai bună metodă de a ne proteja de eventuale acuzații este să scăpăm de arma crimei.

— Și ce vrajă propui să facem? a ironizat-o Sarah. Nu știu dacă-ți dai seama, dar suntem blocați într-o telecabină, la peste trei sute de metri deasupra solului.

— Chepengul, a spus Sean.

Meg a căscat ochii la el.

— Poftim?

— Din podea. Pentru situații de urgență. Ca, de exemplu…

Și a ridicat dintr-o sprânceană.

— …situația în care cabina se oprește în timpul traseului.

— Ironia sorții! a exclamat Meg.

— Cam așa ceva.

Abia acum au văzut trapa din metalul podelei. Mică și pătrată.

— Cum o deschidem? a întrebat Max.

Sean s-a încruntat.

— Cred că ne-ar trebui o sculă specială. Dar…

Și s-a uitat la cuțit.

— Poate o să reușesc cu ăsta?

— Hai, încearcă! l-a îndemnat Meg.

— Mi-aș permite să mai sugerez ceva? a intervenit Sean.

— Spune!

— Ce-ar fi să scăpăm și de cuțit, *și* de fostul nostru tovarăș de drum?

— Extraordinar! s-a enervat din nou Sarah. Din ce în ce mai bine!

Meg s-a uitat la Sean.

— N-am stabilit că vom scăpa și de cadavru.

— Ascultați-mă puțin! N-o să-l găsească nimeni în zăpada aia. O să-l mănânce fiarele. Am putea să zicem că s-a speriat rău de tot, că a făcut un atac de panică – sau cam așa ceva –, a deschis chepengul ăla, l-a izbit vântul și a căzut. Dacă vom spune toți aceeași poveste, n-o să poată demonstra nimeni că nu s-ar fi întâmplat exact așa.

Meg l-a privit cu răceală.

— Bag de seamă că te-ai gândit foarte bine la toată treaba asta.

El s-a mulțumit doar să ridice din umeri.

— Am încercat doar să găsesc o soluție bună pentru toți.

— Ar trebui să supunem la vot propunerea aceasta, a anunțat Meg, uitându-se la ceilalți. Să ridice mâna toți cei care sunt de acord să scăpăm de cadavru.

A ridicat-o Sean. Apoi și Karl.

Max s-a încruntat.

— Nu știu ce să zic. Mi se pare că ne-am recunoaște vina. Prefer să mă abțin.

Atitudine tipică pentru un avocat.

— Și eu votez împotrivă, a anunțat Sarah. Este un gest cel puțin nedrept. Măcar de o înmormântare cum se cuvine ar trebui să aibă parte.

Acum i-a aruncat lui Karl altă privire înveninată de ură.

— Mi se pare evident cine este asasinul. A fost la pușcărie. Iar tatuajele alea… vă demonstrează ce fel de om este. Nu pricep de ce mai stăm la discuții. Trebuie să-l predăm autorităților de îndată ce vom ajunge la Refugiu.

— Înseamnă că tu ai votul decisiv, i-a spus Sean lui Meg.

Ea s-a gândit bine. Se despărțise de Paul de șase ani și nu-l mai văzuse de cinci. Fusese o despărțire urâtă. Însă toate resentimentele ei rămăseseră acolo unde le era locul: în trecut. Și, indiferent ce sentimente ar mai fi avut sau nu pentru Paul, cruda realitate era că el murise. Ba mai rău de atât: devenise o problemă. Una de care nu aveau nevoie. Una de care *ea* s-ar fi putut lipsi cu ușurință. Ea ar fi devenit suspectul principal dacă ar fi aflat cineva despre fosta lor relație. Da, Sean avea dreptate. Nu era deloc bine să ajungă la Refugiu cu un cadavru.

— Bine, a zis ea, dând din cap spre Sean. Haide să-l aruncăm!

Sarah și-a ridicat mâinile în gest de protest.

— Nu vreau să fiu implicată în povestea asta!

— Din acest moment, nu o să mai discutăm despre ce s-a întâmplat, a zis Meg. Ne-am înțeles, da?

Sean a găsit încuietoarea, a meșterit ceva repede, s-a auzit un pocnet mic și s-a deschis. Meg a avut impresia că tipul se pricepea puțin cam prea bine la treburi din astea. Karl și Max au adus cadavrul și l-au întins lângă trapă. Meg a încercat să nu se uite la chipul lui Paul.

— Dați-vă un pas mai în spate, le-a zis Sean. O să intre vântul și frigul, plus că s-ar putea să cădeți.

S-au dat toți la o parte.

— La trei, i-a spus Sean lui Meg. Unu, doi, trei…

Au ridicat împreună trapa din metal, care a zăngănit tare pe podea. În aceeași clipă, a năvălit în cabină o rafală de aer cumplit de rece, amestecat cu ninsoare. Urletele vântului erau de-a dreptul asurzitoare. Și înainte de asta fusese destul de răcoare în cabină. Dar acum dispărea și ultima fărâmă de căldură.

— Repede! i-a strigat Meg lui Sean.

Și a strigat foarte tare, ca să o audă prin șuieratul vântului.

Bărbatul a dat din cap și a aruncat cuțitul. A dispărut într-o fracțiune de secundă.

S-a întors la cadavru.

— Gata?

Când tocmai voia să spună că da, este pregătită, lui Meg i-a venit o idee. L-a apucat de braț pe Sean și l-a oprit.

— Stai!

— Ce e?

— Pe el nu l-am căutat în buzunare.

— După ce?

— Nu știu.

Sean i-a aruncat o privire exasperată, dar a dat din cap.

— Grăbește-te! Se face prea frig.

Ea s-a aplecat asupra cadavrului, i-a pipăit căptușeala combinezonului, i-a scotocit prin buzunare. Habar nu avea ce anume caută. De fapt, chiar se gândea că nu va găsi nimic, când a dat peste o bucățică de hârtie.

A scos-o. Era o fotografie veche.

— Nu poți să te uiți mai încolo la ea? a zbierat Sean.

— Ba da, sigur.

A pus poza în buzunar. Au rostogolit trupul până la marginea trapei. S-au privit în ochi. Meg a dat din cap. L-au împins în gol și s-au uitat cum îl înghite furtuna hămesită. În doar câteva secunde, nu se mai vedea decât un punct negru într-un ocean de alb.

Meg s-a mai uitat puțin după el. Îi lăcrimau ochii din cauza vântului. Apoi o rafală extrem de puternică a zguduit telecabină. A căzut pe spate. Încă o rafală și cabina s-a zgâlțâit în cealaltă direcție. A simțit că alunecă spre trapă și s-a pomenit cu picioarele afară. Sean a reușit s-o apuce de mână și a tras-o înapoi. Cineva a urlat în spatele lor. După aceea totul s-a petrecut foarte

repede. Când cabina s-a legănat, Max s-a apucat de o bară, dar Karl nu se ținea de nimic, așa că și-a pierdut echilibrul și s-a împleticit. Sarah s-a apropiat de el; și-a întins mâinile. I-a atins spatele… și l-a îmbrâncit în hăul de dincolo de trapă.

CARTER

Nu este permis să abandonezi cadavrele – așa spunea una dintre reguli. Din cauza riscului – chiar dacă mic – al unei infectări de gradul șase.

Virusul se răspândea mai ales prin aer. Problema era că existau multe variante ale virusului și multe căi de transmitere a infecției. Sângele, fecalele, fluidele corporale, țesutul, măduva. Până și în carnea pregătită termic se descoperiseră urme ale extrem de contagioasei variante Choler.

Carter s-a uitat lung la cadavrul lui Jackson. Nu se simțise în stare să-l ducă înapoi la Refugiu nici măcar când era viu și cu atât mai puțin avea de gând să-l târască după el prin nămeți acum, când era mort. Mai cu seamă că se însera mai repede decât și-ar fi dat jos pantalonii un puști la prima lui partidă de sex. Iar ninsoarea era din ce în ce mai deasă. Ca să nu mai pomenească și de urletele vântului care acopereau toate celelalte zgomote din pădure.

Bineînțeles că ninsoarea asta puternică avea să fie de folos. Jackson va fi acoperit de un strat gros de omăt în doar câteva minute. Așa că nu va afla nimeni, iar când îi va fi descoperit cadavrul – *dacă* îl va mai descoperi cineva –, va fi într-un hal fără de hal de descompunere și nimeni nu va putea să-și dea seama care fusese cauza morții.

Dacă nu i-ar fi înghețat mușchii feței într-un rictus, poate Carter ar fi schițat acum un zâmbet

satisfăcut. Și-a înfipt bărbia în piept și a reînceput să urce versantul.

Primul semn că nu era în regulă ceva, și nu ceva *prea rău* – răul va veni mai târziu –, dar clar ceva care nu era așa cum trebuie, a venit când Carter a ajuns în vârful pârtiei. Vedea în față gardul electric care înconjura Refugiul. În dreapta, printre copacii deși, se afla incineratorul – ascuns vederii din motive evidente.

Însă lui i-a atras atenția Refugiul și i s-a oprit respirația în gât. Fereastra cea mare era întunecată. Carter s-a încruntat. Vedea alte lumini aprinse prin clădire, însă niciuna în zona livingului.

Tare ciudat. Mai ales pentru că obișnuiau să lase mereu toate luminile aprinse. Spre deosebire de majoritatea orășenilor, ei nu trebuiau să-și limiteze consumul de electricitate. Pentru că aceasta le era furnizată de panouri solare și de două turbine eoliene realmente uriașe, instalate mai spre creasta muntelui. Toată energia era stocată într-o baterie, care furniza electricitate Refugiului în caz de nevoie.

Cel puțin așa ar fi trebuit să se întâmple lucrurile.

În ultimele săptămâni, Welland observase o problemă. Bateria pierdea energie. Ceea ce însemna că apăruse o fluctuație a rezervei lor de electricitate, care provoca supra-încărcări ale rețelei și pene de curent. Generatorul de rezervă ar fi putut să facă față situației, numai că aveau un stoc limitat de propan… și mai era și întârzierea aia dintre momentul în care se oprea curentul și cel în care pornea generatorul.

Welland îi lăsase impresia că nu prea știa cum să rezolve această problemă. Iar Miles nu se pricepea absolut deloc la generatoare și încălzire. Specialitatea lui erau medicina și știința. Lui Welland chiar îi plăcea să spună câteodată: „S-or pricepe doctorii să facă operații pe creier, dar tot au nevoie de cineva care să le asigure lumina în tot

timpul ăsta”. Carter se vedea nevoit să se declare de acord cu el în această privință.

S-a îndreptat încet spre Refugiu. Fereastra aia uriașă și întunecată îi dădea o stare proastă. Din fericire, când s-a mai apropiat de poartă, a auzit zumzăitul stins al gardului electric. Și-a scos repede mănușa ca să poată tasta cifrul; și și-a pus-o foarte repede la loc, pentru că-i înțepeneau degetele de frig. Poarta a bâzâit, el a deschis-o și a intrat, trăgând după el sacii cu provizii. I se ridicaseră firișoarele de păr de pe ceafă – nimic nou, așa i se întâmpla întotdeauna. Întotdeauna când trecea granița dintre pericol și adăpost. Moment în care îți lași garda jos. Un ultim moment de vulnerabilitate, înainte ca poarta să se închidă la loc. Acum era în siguranță.

Desigur că protecția oferită de toate gardurile și poarta aia nu era decât o iluzie. În realitate, Carter știa prea bine că îl pândesc la fel de multe pericole și înăuntru. Numai că aici avea de-a face cu alt tip de dușmani. Era în siguranță câtă vreme Miles încă avea nevoie de el. Dar tare mult i-ar mai plăcea lui Welland să găsească un pretext ca să-l arunce sub o mașină (sau de pe cel mai apropiat vârf de munte). Sentimentul era reciproc. Carter îl tolera și atât; chiar dacă îi plăcea de Julia și îl considera prieten pe Nate, toți erau supraviețuitori, la urma urmei. Iar supraviețuirea este o treabă solitară.

Carter s-a apropiat de ușa de la intrare, a tastat al doilea cifru și a intrat cu proviziile în holul uriaș. Ușa s-a închis în spatele lui. Și-a scos mănușile, și-a ciulit urechile și s-a uitat în jur.

Liniște. Cam prea multă liniște? Nu se auzea alarma, ceea ce era un lucru bun. S-a uitat spre scara în spirală care ducea spre zona de locuit. Totul era cufundat în întuneric. Nici nu se aștepta să audă vreun zgomot dacă nu era nimeni acolo. Și totuși… liniștea aceea…

Și Dexter? De ce nu-l aud pe Dexter?

Chiar dacă nu era cel mai ager câine de pază din lume – de câteva ori se întâmplase chiar să doarmă liniștit în timpul alarmelor –, își dădea seama când Carter lipsea și îi ieșea vesel în întâmpinare la întoarcere.

Dar nu și acum. Acum l-a întâmpinat doar liniștea.

Carter a desfăcut proviziile de pe schiuri și le-a băgat în cămară. O să scoată mai târziu proviziile din ea. Și-a pus schiurile în rastel, și-a scos mănușile și bocancii, s-a dezbrăcat de combinezonul gros. Pe dedesubt purta un hanorac, jeanși și ciorapi de lână. Imediat a simțit căldura din pardoseală încălzindu-i tălpile.

În fața lui era ușa care dădea la piscină și saună. În dreapta erau magazia și spălătoria, în care se aflau panourile cu siguranțe și toate sistemele de control ale Refugiului. Scara și ascensoarele erau în stânga. Spre scară a vrut să se îndrepte Carter, dar s-a oprit după câțiva pași. Nu putea să stea nimeni în living pe beznă. S-a întors și s-a dus la ușa care dădea la piscină și saună. A deschis-o. Era grea și antifonată, la fel ca toate celelalte uși din Refugiu.

A intrat în vestiarul necompartimentat. De-a lungul unuia dintre pereți erau băncuțele, de-a lungul celuilalt era rândul de dulapuri. În mijloc erau câteva cabine micuțe de schimb, dotate cu oglinzi și föhnuri. Ușa cu geam mat din stânga ducea la dușuri și toalete. În dreapta era coridorul scurt spre piscină.

Nu era nimeni în cabinele de schimb. Carter și-a scos arma și a verificat dușurile și toalete, deschizând ușile pe rând cu piciorul. Nimeni, nici măcar un rahat plutitor.

S-a strecurat înapoi în vestiar. Auzea dinspre piscină sunetul stins al apei care băltea. A străbătut coridorul din doar câțiva pași. La capătul lui erau niște duze mici din care curgea apă într-o cădiță de duș. Și-a dat jos șosetele, și le-a băgat în buzunar,

după care a trecut prin cădița aceea și a ajuns la piscină.

A simțit cum îi intră umezeala în piele. Au început să-l usture ochii de la mirosul de clor. Lumina era difuză aici. Lămpile orientate spre tavan erau montate în jurul pereților din piatră. În dreapta și în stânga erau șezlongurile. În capătul celălalt era un perete vitrat care oglindea priveliștea din zona livingului de sus. Piscina avea jumătate din lungimea unui bazin olimpic, însă era mai îngustă. Ledurile subacvatice îi confereau o frumoasă nuanță albastru-azur.

Iar pe fundul piscinei era un cadavru.

Codițele subțiri pluteau ca niște alge prin undele înroșite.

— La dracu'!

Carter s-a apropiat și mai mult, pentru că simțea nevoia să se convingă, deși știa prea bine cine anume era. N-aveai cum să nu-i recunoști părul.

Julia.

Julia, hipsterița cool. Nu fuseseră prea apropiați, dar o simpatizase. Se simțea bine în compania ei. Iar acum Julia era moartă.

A încercat să-și înghită nodul din gât și să-și păstreze calmul. Cum? De ce?

Mama mă-sii de treabă! Trebuia să dea de Miles. A făcut stânga-mprejur și s-a întors prin vestiar. A deschis ușa care dădea în hol. Chiar atunci s-a deschis și ușa de la spălătorie.

Carter s-a răsucit în direcția aceea. Cu arma în mână, cu degetul pe trăgaci.

A apărut Welland, bâțâindu-se și legănând din cap în ritmul muzicii care-i răsuna în căștile de la urechi. A ridicat ochii și l-a văzut pe Carter.

— CE NAIBA! s-a holbat el la mâna lui Carter. Ce dracu' faci cu pistolul ăla? De ce-l ții îndreptat spre mine?

— Ce căutai înăuntru?

— Voiam să văd care-i treaba cu lumina.

Carter l-a privit lung. Păr strâns în coadă, pete de transpirație la subraț, burtă acoperită doar de tricoul murdar. Dar nicio pată de sânge.

Așa că a lăsat arma în jos.

— Ce dracu' se petrece?

— Habar n-am. Iar a căzut curentul. Și când a revenit, doar jumătate din rețea a început să funcționeze. Miles m-a trimis să încerc să remediez problema.

Ceea ce evident că nu a reușit.

— Cât timp ai stat acolo?

— Cam o oră. Mi se pare că s-au ars siguranțele de la living, dar naiba știe unde sunt alea de rezervă. O să încerc să redirecționez o parte din curentul electric pe…

— A murit Julia.

— *Ce???*

— Julia e moartă. În piscină.

Welland a continuat să se holbeze la el. Căscase atât de tare gura de parcă i-ar fi dislocat cineva falca.

— Nu… *Julia?*

Carter a dat din cap.

— S-a înecat?

Carter s-a gândit la apa înroșită.

— Nu prea cred.

— Aoleu…

— Unde erau ceilalți când ai coborât tu să te uiți la siguranțe?

— Păi… Nate făcea ceva de mâncare. Julia se uita la televizor. Nu știu unde era Caren… și nici Jackson.

— Jackson a dispărut.

— A dispărut?

— A plecat.

— Când? Unde s-a dus?

— Cine știe? Probabil l-au mâncat deja lupii.

Welland a încremenit. Parcă intrase în standby.

— Unde-i Miles? l-a întrebat Carter, pe un ton imperativ.

Nu era acum momentul să discute despre Jackson. Cel puțin nu încă.

— A coborât la subsol să vadă dacă totul e în regulă acolo.

Lui Carter i s-a urcat inima în gât.

— Cât de mult a durat acum defazajul?

Welland a clipit des. După care i s-au scofâlcit trăsăturile.

— Eu i-am *zis*. I-am zis că e din ce în ce mai rău, omule.

— Cât a durat?

— Opt secunde.

Opt secunde și s-au deblocat siguranțele automate de la subsol.

— Iisuse Hristoase! a murmurat Carter, trecându-și degetele prin păr. Și l-ai văzut că s-a întors de acolo?

— Nu, frate. Că m-a trimis aici să văd dacă pot să rezolv problema.

Da, sigur că da. Neapărat trebuia rezolvată problema asta. Însă întrebarea era: cât de gravă putea să fie?

— Să-i căutăm pe ceilalți, a spus Carter.

Welland a dat din cap. De frică, începuseră să-i zvâcnească buzele și bărbia.

— Pe Dexter l-ai văzut?

Welland a clătinat din cap.

Carter s-a uitat urât la el.

— Scoate-ți naibii căștile alea!

•

Au traversat holul cel mare. Welland a vrut să se ducă la ascensoare.

Carter l-a apucat de braț și l-a oprit.

— O luăm pe scară.

— De ce?

— Pentru că nu vrem să ne audă cineva că venim.

Cu toate că, și-a zis Carter pe când au început să urce scara în spirală, *dacă ar fi fost cineva sus,*

precis că i-ar fi auzit deja. A ridicat privirea. Sus era întuneric. Și-a scos lanterna.

— Tu ai lanternă? l-a întrebat în șoaptă pe Welland.

— Da.

S-au auzit niște foșnete, niște bombăneli, după care o rază orbitoare le-a luminat calea până sus.

— Ce naiba te-a apucat? a șuierat Carter. Fă-o mai mică!

— Ah, bine!

Lumina s-a mai redus. Carter a oftat. Deja își anunțaseră venirea – la fel de bine ar fi putut să danseze conga pe trepte și să dea drumul la niște artificii, că tot aia ar fi fost.

Au ajuns în living. Viscolul se dezlănțuise și îi puteai auzi urletele și zbieretele chiar și prin termopanul cu geam triplu. De geamuri se lipiseră bucăți mari de zăpadă compactă, ascunzând aproape complet vederii lumea de afară, închizându-i într-un mormânt alb.

Însă în încăpere domnea o tăcere stranie. Carter și-a mișcat lanterna în jur.

— Mă, fratele meu, deloc nu-mi place, a murmurat Welland.

— Pe bune? l-a ironizat Carter. Eu mă distrez al dracu' de bine.

Lumina lanternei s-a oprit în diferite locuri, care păreau străine din cauza întunericului adânc. Însă Carter a putut să-și dea seama că încăperea fusese evacuată în grabă. Măsuța era plină cu căni de cafea, pe jumătate băute. Într-o scrumieră era un joint aproape întreg.

— Nu-i nimeni, a scâncit Welland. Ce-ar fi să ne…

Un geamăt. Din stânga lor. Din bucătărie. Carter a întors repede lanterna în acea direcție. Blaturile erau foarte murdare. Peste tot doar mâncare împrăștiată și coji de legume. Dar adevărul era că așa pregătea Nate masa.

Carter s-a dus repede într-acolo, urmat ca o umbră de Welland, care gâfâia și transpira din greu. Când au ajuns la insula mare, Carter a îndreptat lanterna în jos. Pe podea zăcea Nate, pe jumătate răsucit într-o parte. Tricoul alb era acoperit acum cu pete maronii de la sângele uscat.

Carter s-a ghemuit lângă el.

— Nate?

Alt geamăt, dar bine că măcar acum a întredeschis un ochi. Bine și atât.

— Hei, Carter sunt.

— Ca… rrr… te…? a bâiguit Nate.

Își pierduse un dinte, așa se părea.

— Ce-ai pățit?

Strâmbându-se de durere, Nate s-a chinuit să se ridice în capul oaselor. Pe podea era o baltă de sânge. Carter și-a luat prietenul de după umeri.

— Adu-i apă, Welland! a ordonat el.

Welland s-a repezit la chiuvetă, a scăpat paharul din mână, a făcut mult zgomot, dar a reușit să-l umple. A venit înapoi cu el, vărsând pe drum o parte din apă. I l-a dat lui Carter, care l-a apropiat de buzele lui Nate. Acesta a reușit să bea puțin, restul i s-a scurs pe tricou.

— Îți aduci aminte ce s-a întâmplat? l-a întrebat el.

Nate s-a încruntat.

— Făceam de mâncare… și…

— S-a oprit curentul, l-a întrerupt Welland. Atunci m-a trimis Miles să văd ce se întâmplă cu siguranțele.

— Mulțumesc frumos, partea asta am înțeles-o, s-a răstit la el Carter.

După care s-a uitat la Nate.

— Cu *tine ce* s-a întâmplat?

Nate a fâlfâit lent din pleoape. Lui Carter nu-i plăcea deloc reacția asta. A mai aruncat o privire la tricoul plin de sânge.

— Stai cuminte, o să-ți scot bluza, da?

Nate continua să privească în gol. Carter a tras de pe el tricoul umed. Pieptul lui Nate părea nevătămat. Nu se vedea nicio rană. Poate că sângele de pe tricou era de la dintele care-i căzuse. Numai că era mult prea mult sânge pe jos.

— Făceam de mâncare… a bolborosit Nate.

— Și Julia? n-a mai avut răbdare Carter.

— Julia… a strâns din ochi Nate, de parcă l-ar fi durut să rostească acest cuvânt.

Haide, băiatule! l-a îndemnat Carter în gând.

— Lumânările! a exclamat triumfător Nate, de parcă tocmai ce dezlegase taina universului. S-a dus să aducă… niște lumânări.

Lumânări. Bine. Povestea cu lumânările îl lămurea cu privire la faptul că Julia coborâse la parter, dar tot nu înțelegea de ce o găsise moartă, în piscină.

— Tu ai văzut-o? l-a întrebat Carter pe Welland.

Acesta a clătinat din cap.

— Nu. Și n-o să-mi pui în cârcă treaba asta.

— Julia… a repetat Nate.

— Julia e moartă, a zis Carter, dându-și seama că n-are niciun rost să-l mai menajeze acum. Am găsit-o pe fundul piscinei. Cred că a înjunghiat-o cineva.

Nate s-a frecat la ochi.

— Julia…

— Îmi pare rău, a oftat Carter.

Știa că Nate și Julia fuseseră prieteni. Poate chiar mai mult decât atât uneori.

— Nate, a spus el acum. Trebuie să aflăm cine a făcut asta. Ai văzut cine te-a atacat?

— Eram…

Atât a apucat să spună, că imediat s-a aplecat și a vomitat. Pe jos s-a format o baltă de cafea și fiere.

Carter s-a dat repede la o parte, ca să nu-l nimerească șuvoiul verde-maroniu.

— Aoleu, frate! a zbierat Welland. Ce dracu' are?

Nate a rămas adus de șale și privind în gol. De pe buze i se prelingeau bale scârboase.

— Nu știu. Poate s-a lovit la cap, a spus Carter, simțind în nări izul amar al vomei. Trebuie să-l ducem undeva unde să stea liniștit și în siguranță. După aia neapărat trebuie să aflăm ce mama mă-sii se petrece.

S-a aplecat și l-a ajutat pe Nate să se ridice. După care i-a mai spus încă ceva lui Welland:

— Și avem nevoie de lumină.

— Dar eu m-am *străduit,* omule!

— Străduiește-te și mai mult. Hai să-l ducem jos pe Nate! Intri cu el în spălătorie. Și vă încuiați înăuntru.

— Tu ce-ai de gând să faci?

— Să-l găsesc pe Miles.

— Păi, și Caren?

— Știe să-și poarte și singură de grijă.

— Și Miles știe.

— Mda, numai că de Miles avem *nevoie.*

Carter l-a apucat pe Nate de mijloc, i-a trecut brațul peste umărul său și au început să coboare scara cu pași șovăielnici, ca doi tovarăși de beție. În cele din urmă, au ajuns în holul luminat. Carter a avut senzația că respiră puțin mai ușor. Tare aiurea ce stare de bine ne dă lumina. Cum ne face ea să ne simțim în siguranță. De parcă încă am crede că ar putea să alunge toți monștrii.

Iar acum, pentru că *era* lumină, Carter a putut să-l vadă mai bine pe Nate. Arăta rău. Foarte rău. Aceasta fiind părerea unui om care nu era deloc vreun Adonis. *Haide, rezistă!* l-a îndemnat Carter în gând. *Nu vreau să te pierd și pe tine, omule. Prea multe am pierdut deja.*

— Făceam de mâncare, a bâiguit din nou Nate.

— Da, ne-ai zis asta.

Avea privirea încețoșată și năucă, iar bandana aia începuse să-l cam îngrijoreze pe Carter. Poate avea sub ea o rană foarte gravă. Nate s-a clătinat. Carter l-a prins înainte să-și piardă echilibrul.

— Făceam de mâncare, atâta tot.

— De ce tot *zice* asta? s-a văitat Welland.

Carter nu știa. Dar știa că, de dimineață, Nate purta pe cap o bandană gri.

Asta de acum era roșie. Era de un roșu cam prea închis.

— Uite, Nate, cred că ar trebui să ne uităm mai bine la capul tău, da? a spus el.

Nate a căscat gura la el. Carter i-a dezlegat bandana și i-a scos-o ușurel de pe cap.

O bucată din craniul lui Nate a alunecat și s-a rostogolit pe podea, cu un pocnet cleios.

— *Iisuse Hristoase!*

Welland s-a întors și a început să vomite.

Carter a încremenit cu ochii ațintiți asupra creierului lui Nate. Era cenușiu și cu crețuri ca un burete stors. Și pulsa încetișor. Nu mai avea partea de deasupra. Îi fusese distrusă odată cu oasele de sus ale craniului. După care probabil că le culesese de pe jos și le îndesase la loc. Niciun zombi nu s-ar fi descurcat mai bine.

Cine naiba ar…

— Carter! a croncănit Welland.

Abia atunci a auzit. Normal că asta era.

Șuieratul.

S-au întors amândoi încet.

În spatele lor se afla o siluetă scheletică, într-un combinezon albastru, pătat de sânge. Pielea îi era foarte albă, aproape transparentă. Buzele crăpate îi dezveleau dinții galbeni, iar ochii îi erau stacojii. Ținea într-o mână un satâr, încă plin cu sângele lui Nate.

Asta era problema de „mică importanță”.

Opt secunde și se deblocau siguranțele automate.

Iar la subsol nu erau încuiate doar medicamentele.

Șuierătorul s-a uitat la ei și a hârâit prelung. În ochii lui roșii se citea o ură feroce.

Carter și-a proptit mai bine degetul pe trăgaciul armei. Dar nu a tras. Și nu din cauză că ar fi simțit vreun strop de milă sau de empatie pentru creatura aceea, ci pentru că nu-și permiteau să-l ucidă.

— Nu vreau să te omor.

Șuierătorul a rânjit, dezvelindu-și gingiile negre. A înaintat un pas.

— Nu trebuie să faci asta, a mai zis Carter.

Șuierătorul a atacat. Carter i-a țintit piciorul. S-a auzit un foc de armă. Șuierătorului i-a explodat capul. S-a împleticit câțiva pași, ținând încă satârul ridicat. O a doua împușcătură și, imediat, în centrul combinezonului a apărut o pată roșie. I-a căzut satârul din mână, cu un zăngănit prelung. S-a prăbușit în poziție chircită pe podea. Șuieratul s-a auzit tot mai stins, apoi s-a oprit de tot.

Carter s-a întors. La jumătatea scării era Caren, strângând încă arma în ambele mâini și ținând-o îndreptată spre cadavrul de pe jos.

— De ce dracu' ai făcut asta? a răcnit Carter.

Femeia a lăsat arma în jos și s-a uitat furioasă la el.

— Ca să-ți salvez viața? Cu multă plăcere.

— Știi care-i învoiala. Nu-i omorâm decât dacă-i absolut necesar.

— Foarte corect. N-a fost *absolut* necesar să-ți salvez viața. Dar a trebuit să mă gândesc la a mea.

Caren a coborât iute restul treptelor și s-a apropiat de cadavru. L-a împins cu piciorul.

— Rezerva 01, a mormăit ea. Ar fi trebuit să mă gândesc.

S-a întors și a dat cu ochii de Nate.

— Dumnezeule mare!

Nate abia se mai ținea pe picioare și îi curgeau balele. O pată întunecată se întindea pe partea din față a pantalonilor lui de trening și pe jos începuse deja să se formeze o baltă mică.

— A făcut pe el! a zbierat Welland.

— Ce s-a întâmplat cu capul lui? a vrut să știe Caren.

Nate s-a holbat la ei cu tristețe.

— Făceam de mâncare, atâta tot.

Carter a simțit că i se înmoaie inima.

— Știu că asta făceai, frate. Știu.

A ridicat pistolul. Nate a făcut ochii mari – înseamnă că în resturile alea de creier încă existau vagi urme ale instinctului de autoconservare. S-a întors, era să cadă, s-a redresat cât de bine a fost în stare și a luat-o la fugă spre ușa care dădea la piscină. Carter a tras o dată, dar a ratat și a nimerit doar tocul ușii prin care a dispărut Nate.

— Rahat! a înjurat el.

— Superb! Ți-a scăpat prada, a mormăit Caren.

S-a încruntat la ea.

— Nu-i niciun fel de pradă. E prietenul meu.

Au alergat după Nate printre cabinele de schimb și au ieșit la piscina pe fundul căreia se afla Julia.

— *Rahat!* a urlat Caren. E un cadavru în apă!

— Știu, a zis Carter. E Julia.

Nate se împleticea pe lângă perete. S-a oprit brusc. S-a uitat la piscină.

— Julia.

Carter nu știa dacă Nate nu mai era capabil să perceapă adâncimea bazinului sau dacă pur și simplu uitase că nu era în stare să meargă pe apă, pentru că exact asta a făcut: a pășit în piscină. S-a dus la fund ca un bolovan. Vechiul Nate știa să înoate mai ceva decât un campion olimpic. Numai că vechiul Nate dispăruse. Acum s-a zbătut să iasă la suprafață, cu ochii mari de spaimă, contorsionându-și gura ca să rostească cuvinte pe care nu le mai știa. Dădea cu disperare din mâini, de parcă ar fi vrut să se agațe de apă ca să nu se înece.

— Făceam de mâncare, a bolborosit el. Mâncare.

Carter a lăsat arma în jos.

Nate s-a dus din nou la fund.

Caren a clătinat din cap.

— E terminat.

Ce scârbă insensibilă era femeia asta!

Carter a așteptat. Nate nu s-a mai ridicat la suprafață. Carter a simțit un junghi mic în inimă și gata. Junghiul a dispărut, la fel cum dispăruse și Nate.

S-a întors spre Caren.

— Trebuie să mergem la subsol ca să verificăm camerele de izolare.

— Crezi tu că-i o idee bună?

— Nu… Dar trebuie să vedem ce a mai scăpat de acolo.

HANNAH

— Bombă a zis?

Au început să vorbească toți în același timp. Și strigau unii peste alții. Evident că treaba cu păstrarea calmului era de domeniul trecutului.

— Trebuie să ieșim de-aici.

— O să sărim în aer dintr-o clipă-n alta.

— Poate se înșală.

— De ce să fi adus o bombă în autocar?

— Bine! Ajunge! a răcnit Lucas, încercând să-i acopere.

Numai că tonul lui autoritar n-a mai avut niciun succes.

Un vaiet strident și asurzitor a răsunat prelung prin autocar, făcându-i să-și acopere urechile.

— Iisuse! a țipat Hannah.

Dar sunetul acela s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Daniel stătea în spatele lor, cu telefonul ridicat deasupra capului. L-a mișcat, făcându-i atenți la el.»

— Butonul de panică, le-a explicat. Așa că tăceți dracu’ din gură, dacă nu vreți să vă sparg timpanele.

— Bă, omule, a spus Ben. Tu ne-ai zis că-i o bombă în autocar.

A vrut să continue, dar l-a apucat tusea și a întins o mână nesigură spre sticla cu apă. Era cam palid. Hannah și-a notat în minte această constatare.

— Ba nu, l-a contrazis Daniel, pe un ton răbdător. Am zis doar că Dl Jet este *uneori* codul pentru o bombă. N-avem de unde să știm sigur ce anume înseamnă mesajele alea.

— Are dreptate, a intervenit Josh, care dădea impresia că încearcă să se convingă și pe el însuși, nu doar pe ceilalți. Posibil să fie doar o coincidentă.

— Și dacă nu e? s-a rățoit Ben.

Și iarăși au început să strige.

— Hai să vorbim pe rând! a spus Hannah. Înțeleg că suntem speriați cu toții, dar trebuie să ne păstrăm calmul.

— Bine, a zis Cassie. Să luăm varianta pesimistă. Ce putem face dacă *există* o bombă în autocar… în afară de a ne lăsa sfârtecați în mii de bucățele?

— De ce să arunce cineva în aer un autocar plin cu studenți? a întrebat Josh.

— Poate nu autocarul este ținta, a spus Lucas, dus pe gânduri. În mesaj scria: *Ajung*. Mai probabil mi se pare ca ținta atacului să fie chiar destinația noastră – Refugiul.

A aruncat o privire la Hannah și a adăugat:

— Poate și tatăl tău.

Hannah s-a gândit mai bine. Terorismul antiștiință căpăta tot mai multă amploare, mai cu seamă în rândurile tinerilor. Avuseseră loc atacuri în capitala lor și în alte țări. Activiștii începuseră deja să constituie grupări organizate, cărora le dădeau denumiri de genul Stromers și, mai recent, Rems (după numele trupei care a lansat cântecul „It's The End Of The World As We Know It"). Un centru ca Refugiul, unde se testau medicamente noi, experimentale, s-ar afla pe primele locuri de pe lista unei asemenea grupări. La fel și tatăl ei.

Așa că a dat din cap.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Biiine! a mârâit Josh. Deci, în cazul în care Refugiul e ținta… înseamnă că tipul ăsta intenționa s-o declanșeze când ajungea acolo, chestie pe care n-o mai poate face acum, pentru că… așa cum vedem cu toții… e nițeluș cam mort.

— Dacă nu cumva e o bombă cu ceas, a spus Daniel.

— Super! a șoptit Ben.

— Ar fi posibil? a întrebat Hannah.

Daniel și-a vârât după urechi șuvițele rebele de păr.

— Majoritatea bombelor improvizate sunt detonate fie manual, fie cu ajutorul unui ceas setat, fie printr-un semnal telefonic. Aici recepția este foarte proastă. Dacă tipii ăia sunt cât de cât organizați și au oarece minte în cap, nu ar risca să nu poată detona bomba din cauza unui semnal prost.

Hannah l-a privit lung. Trebuia să admită că îl judecase greșit pe Daniel. Și o făcuse din cauză că era prea gras și avea un aspect neîngrijit. Îl etichetase deja ca fiind un tip nesuferit, leneș, prost. Era una dintre prejudecățile inoculate de mama ei încă din copilărie. *Grăsanii* – că așa le zicea cu dispreț mama ei – erau niște creaturi lacome și puturoase. Care nu făceau nimic decât să bage în ei toată ziua. Lipsiți de orice stimă de sine. Fără pic de autocontrol. Fără strop de disciplină. Pentru că, da… mama ei fusese extrem de mândră de disciplina pe care și-o impusese, având grijă astfel să-și păstreze cu orice preț silueta zveltă printr-o combinație de diete, exerciții fizice și pastile de slăbit. Și toate astea pentru ce? Ca să arate ca un schelet – unul foarte dichisit.

Bineînțeles că avea aceleași pretenții de la Hannah. Își cântărea fiica în permanență, îi interzicea să mănânce cât ar fi dorit și o obliga să sară coarda până când biata fetiță pica lată de

oboseală. La vârsta de zece ani, Hannah încă purta haine potrivite unui copil de șase.

După moartea mamei, Hannah se așezase pe podeaua bucătăriei și se îndopase cu tot ce era în frigider: un pui aproape întreg și rece, jumătate de tartă cu fructe, o bucată de cașcaval, ciolan de porc, măsline, felii de pizza, cola gazoasă și plină de calorii. Mâncare nesănătoasă, pe care mama o cumpăra pentru tatăl ei, dar de care ea nu se atingea niciodată. Hannah a mâncat până i s-a umflat atât de tare burta, că părea gravidă și abia dacă se putea mișca din cauza durerilor crâncene de stomac. Reușise cumva să ajungă până la baie, unde vărsase aproape întreaga noapte. Când tatăl său se întorsese de la serviciu, o găsise leșinată într-o băltoacă de vomă.

Și o lăsase acolo.

— Deci cât timp mai avem? a întrebat Josh.

Lucas s-a uitat la ceas – un Rotary mare și, probabil, foarte scump.

— Acum este 3:45 p.m. Am plecat la prânz de la Academie. Mergeam cam de o oră și jumătate când a avut loc accidentul…

— Dar nu știm cât aveam de mers, nu știm cât de departe este Refugiul, i-a atras atenția Cassie.

— Știu eu, a intervenit Hannah. Am fost odată acolo cu tata. As spune că drumul de la Academie până acolo ar dura în jur de cinci ore – dar pe vreme bună. Probabil că astăzi am fi făcut șase sau șapte ore.

— Adică ora estimată a sosirii ar fi 7 p.m., a zis Lucas. Cred totuși că teroristul nostru n-ar fi riscat să seteze ceasul mai devreme de 8 p.m., ceea ce ar însemna că mai avem cel puțin patru ore.

Nu era prea mult timp și era doar o supoziție.

— Trebuie să găsim bomba și să scăpăm de ea, a spus Josh.

— Bună idee! Hai s-o facem! a zis Cassie, lungind batjocoritor silabele. Uups! Avem o

problemă, deșteptule! Suntem blocați înăuntru și afară sunt minus zece grade.

— În cazul ăsta, *tu* ce propui să facem? a întrebat-o Josh pe un ton iritat.

Cassie a făcut un semn din cap spre Hannah.

— În primul și în primul rând, fetița profului ar putea să-i dea de știre tăticuțului ei, să-i spună ce am pățit, ce se întâmplă. După aia o să căutăm ceva cu care să spargem un geam și unul dintre noi o să iasă și o să încerce să ajungă la cala de bagaje… sigur, cu condiția să nu moară de frig în primele secunde.

Propuneri rezonabile, s-a văzut nevoită să recunoască Hannah. Cu toate că un geam spart ar mări șansele ca toți să moară de frig și *înăuntru*. Însă acesta era un risc pe care vor trebui să și-l asume.

Daniel se ocupa de telefon.

— Ce faci? l-a întrebat Hannah.

— Anulez funcția de blocare automată, a răspuns el. Ca să nu mai fi nevoită să te duci la cadavrul ăla și să folosești recunoașterea facială de fiecare dată când vrei să-l deblochezi.

I-a întins acum telefonul.

— Mulțumesc! a zis ea.

Însă a observat imediat o altă problemă. Bateria era pe jumătate descărcată. Cu siguranță că nu va mai dura până dimineață. A deschis aplicația de mesaje scrise. Probabil că tatăl ei nu va răspunde unui SMS primit de la un număr necunoscut. Probabil va crede că este o farsă, dar trebuia să încerce. Așa că a început să scrie.

> Tată, sunt Hannah. E un telefon împrumutat. Autocarul a avut un accident. Șapte supraviețuitori. Bombă artizanală într-un bagaj – probabil va exploda la 8 p.m. Te rog, trimite repede ajutoare.
>
> Hannah.

A apăsat tasta și a rămas cu ochii la ecran ca să vadă că mesajul a fost expediat. Dunga albastră se umplea încet-încet. Mai avea puțin. Și s-a oprit brusc. Ce naiba? A apărut un semn de exclamare într-un cerc roșu. *Expediere mesaj nereușită.*

— N-a mers, a bombănit ea.

— Rahat! a mârâit Ben, vârându-și degetele în părul răvășit și murdar și desfăcându-și coada. Ne-am ars!

A tușit din nou și a început să tremure.

Hannah și-a ridicat ochii la tinerii din jur.

— Pot să încerc în continuare, dar bateria e pe jumătate descărcată. N-ar fi mai bine să facem economie și să încerc din nou dacă o să fie semnalul mai bun?

A luat tăcerea lor drept o aprobare.

— În regulă, a bătut Lucas din palme. Planul B. încercăm să spargem un geam ca să ajungem în cală. *Los!* Să mergem!

De voie, de nevoie, s-au dus cu toții în cealaltă parte a autocarului. În frunte mergeau Lucas și Josh, după ei veneau Hannah, apoi Cassie. Ben își târa picioarele în spatele lor și Daniel venea la urmă – evident că nu-i convenea să-și lase sora singură.

Oricât de optimistă și-ar fi dorit să fie, Hannah tot credea că este o încercare complet inutilă. Geamul era din sticlă securizată, așa că aveau nevoie de un obiect foarte greu și dur ca să-l poată sparge. Sigur, multe scaune din autocar erau smulse din podea – însă doar parțial, așa că în niciun caz n-ar fi fost în stare să le scoată complet de la locurile lor.

— Hei, veniți aici!

Josh și Lucas stăteau pe vine între două scaune de pe latura dreaptă, aceea pe jumătate îngropată în nămeți.

— Geamul ăsta e deja crăpat, le-a zis Lucas lui Hannah și celorlalți.

Ea s-a uitat la mozaicul straniu de crăpături de pe suprafața sticlei. Mda, poate reușeai să spargi geamul ăla dacă-i dădeai un șut zdravăn, însă tot mai rămânea o problemă.

— E îngropat în zăpadă, le-a atras ea atenția. Cum intenționați să ieșiți?

Josh s-a uitat în jur.

— A făcut vreunul dintre voi cursuri de supraviețuire?

Cassie a ridicat dintr-o sprânceană.

— Băutura și drogurile îmi ocupă tot timpul.

Josh n-a luat-o în seamă.

— Unul dintre lucrurile învățate acolo este cum să faci un tunel în zăpadă, unde să te adăpostești în caz de condiții meteo extreme. Așa că eu mă gândesc că, dacă nămeții ăștia sunt atât de mari încât să sprijine autocarul, trebuie că sub ei este destul de multă zăpadă mai afânată prin care să putem săpa ca să ieșim. Ce ziceți?

Hannah s-a gândit la soluția lui.

— Crezi că mai este zăpadă afânată acolo? Nu a fost tasată de greutatea autocarului?

— Nu neapărat. Și nu putem afla asta decât într-un singur mod.

Lucas s-a încruntat.

— Îndrăzneață idee, prietene, dar mai întâi trebuie să facem o gaură suficient de mare în sticla aia ca să putem trece prin ea în siguranță. Plus că mai există riscul să cadă peste tine toată zăpada de deasupra și să te îngroape în ea.

— Îmi asum riscul ăsta, a spus Josh. Am mai făcut și înainte tuneluri prin zăpadă, știu cum trebuie să procedez.

— Este periculos, a zis cu asprime Lucas. Nu ai decât o șansă foarte mică de reușită.

— Oricum, tot e mai bine decât nimic, i-a replicat Daniel. O să mai apucăm ziua de mâine dacă o să găsim bomba aia. Însă mai sunt în cală și alte chestii care ne pot fi de folos, ne pot ajuta să supraviețuim până vin ajutoarele. Telefoane,

mâncare, haine. Mi-am lăsat analgezicele în valiză. Analgezice puternice, de care are nevoie Peggy.

Avea dreptate. Nu era vorba doar despre supraviețuirea până a doua zi. Era vorba despre supraviețuire în general. Despre cât anume va mai dura aceasta.

S-au uitat unii la alții.

— Lasă-l să încerce, a zis Cassie. Că oricum n-are nimeni vreo altă idee mai bună, nu?

— Este decizia lui Josh, a spus Hannah.

Au dat toți din cap, deși Lucas tot mai părea iritat. Hannah a avut senzația că tipul acela se simțea bine doar dacă el era șeful și nu-i plăcea absolut deloc când îi încălca cineva autoritatea.

— Da, vreau să încerc, a spus Josh pe un ton foarte hotărât.

— Foarte bine, a oftat Lucas. O să te ajutăm și noi.

Josh a dat din cap.

— Avem nevoie de mănuși sau de niște cârpe cu care să ne protejăm mâinile când scoatem geamul și săpăm în zăpadă.

— Am găsit niște mănuși la ceilalți studenți, a spus Lucas.

S-a întors spre Ben, care se sprijinea vlăguit de un scaun.

— Auzi, Ben? l-a strigat Lucas. Vrei să te duci tu și să aduci mănușile alea? Trebuie să fie printre haine.

Ben i-a aruncat o privire dezorientată.

— Mănușile?

— Da. Ne trebuie. Avem nevoie de ajutorul tău.

— Bine, a murmurat Ben, revenindu-și încet la viață. În regulă. Sigur. Le aduc.

S-a împleticit către partea din spate a autocarului. Tușea din nou. Hannah a încercat să-și stăpânească îngrijorarea. S-a întors și l-a întrebat pe Josh:

— În cât timp crezi tu că ai să sapi tunelul?

Josh s-a gândit puțin.

— Greu de spus. Depinde de consistența omătului și de grosimea nămeților. Poate o oră. Dacă nu chiar două.

Hannah s-a uitat la celelalte geamuri. Prin ele se vedea doar cerul cenușiu. Însă un cenușiu mai întunecat acum.

— Probabil că mai avem doar o oră de lumină, a spus ea în timp ce scotea telefonul din buzunar. Ia-l tu! Folosește-i lanterna!

— Dar nu o să mai aveți cum să cereți ajutor.

— Oricum o să murim dacă n-o să reușești, i-a amintit Lucas. Tu ai mai multă nevoie de el. Odată ce vei deschide cala de ba…

Și s-a întrerupt.

— *Verdammt!*[6]

— Ce e? l-a întrebat Josh.

— Cala… probabil că-i încuiată.

— *Rahat!* a înjurat Hannah printre dinți.

De ce nu se gândise la asta mai devreme?

— Probabil că are șoferul cheia, a zis Cassie.

Hannah și Lucas s-au uitat unul la altul.

— Ce-ar fi să te duci tu și să vezi dacă găsești cheile șoferului, Hannah? i-a ordonat Lucas.

Ea a dat din cap.

— Bine.

Și, chiar când s-a întors ca să se ducă la șofer, a auzit vocea lui Cassie:

— Vin și eu cu tine!

Hannah și-ar fi dorit să-i spună că „nu, mulțumesc, mă descurc și singură”. Însă ar fi dat de bănuit dacă făcea asta.

— Bine, a murmurat ea, forțându-se să sune cât mai amabil.

— Bine, a zis și Cassie, strâmbându-și buzele într-un zâmbet fals.

S-au cățărat amândouă peste scaunele dărâmate ca să ajungă în fața autocarului. Poate era doar impresia lui Hannah – că doar nu trecuse suficient timp și nici nu fusese atât de cald încât cadavrele să înceapă să se descompună – dar parcă venea

deja un miros fetid din direcția lor. S-a întors și a văzut-o pe Cassie uitându-se la ele.

— Condoleanțele mele, în caz că i-ai cunoscut pe unii dintre ei, i-a spus ea cu o politețe forțată.

— Nu i-am cunoscut. N-am avut prieteni la Academie.

— Aha, a murmurat Hannah, privind-o cu atenție.

Cassie i-a observat reacția și a ripostat:

— Ce? Credeai că sunt Miss Popularitate?

Hannah a ridicat din umeri.

— Nu mă interesează ce ai fost sau nu ai fost.

Au ajuns la cabina șoferului. A șoferului dispărut, s-a corectat Hannah în gând. Toți ceilalți presupuneau că murise. Numai ea și Lucas știau adevărul. *Unde era? Oare reușise să scape? Oare ușa se defectase doar după plecarea lui?*

— Știi ceva? Chiar semeni cu tatăl tău, a spus Cassie.

Hannah s-a întors enervată spre ea.

— Poftim?

— Nu ți-am zis? Am fost la cursul ținut de tatăl tău. Virologie. L-am asistat și în laborator de câteva ori. Este un om absolut genial. Dar foarte… cum să spun? Rece, detașat.

— Este om de știință, a scrâșnit Hannah.

— Probabil că ți-a fost greu.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Mi s-a părut… că este greu… dacă nu chiar imposibil, să îl egalezi. Probabil din cauza asta te-ai dus la medicină generală, și nu la cercetare.

Hannah a încercat să-și stăpânească furia.

— Nu ai niciun drept să pretinzi că m-ai cunoaște sau că l-ai cunoaște pe tatăl meu, chiar dacă spui că ai fost una dintre studentele lui.

S-a așezat acum pe scaunul șoferului, dându-i de înțeles tinerei că discuția a luat sfârșit. Geaca omului încă se mai afla pe spătar. Verde, cu sigla instituției pe ea. Măsura S. Hannah a respirat

adânc de câteva ori, încercând să se calmeze. *Nu te lăsa pradă emoțiilor! Nu fi ca mama ta!*

S-a uitat la tabloul de bord. Volanul era la o lungime de braț în fața ei. Abia dacă ajungea cu picioarele la pedale și nu era prea scundă. Și parcă i-a atras ceva atenția. Dar n-a putut să se concentreze prea mult la asta, pentru că a întrerupt-o Cassie:

— Are cheia în contact?

Hannah s-a uitat sub volan.

— E cu buton de comandă.

Însă tot ai nevoie de telecomandă ca să îl poți acționa. Hannah a luat geaca de pe spătar. *Mărime mică.* Și iar nu-i dădea pace ceva. A căutat prin buzunare. Într-unul fusese îndesat un obiect mai mare: o șapcă de baseball cu logoul Academiei. S-a încruntat puțin și a căutat și în celălalt buzunar. *Da!* A dat peste telecomanda de care era atașată o cheie mai mică. Le-a scos pe amândouă. Tare bine și mândră se simțea acum.

Până și Cassie a schițat un zâmbet mic.

— Probabil, a spus ea, că alimentarea motorului s-a oprit în momentul accidentului. Dar, dacă bateria nu este prea avariată, poate că a mai rămas niște energie reziduală – pentru lumină și căldură.

Ia te uită! Când nu dădea pe dinafară de prea mult sarcasm, Cassie chiar putea să fie de ajutor, și-a zis Hannah. Foarte curând se va întuneca și se va face și mai frig. Ar fi bine dacă ar mai face rost de câteva ore de lumină și căldură.

A apăsat butonul de pornire. Motorul a pârâit de câteva ori și a murit, dar luminile din tabloul de bord au continuat să pâlpâie, iar Hannah a simțit izul vag de ars al căldurii care începea să se răspândească înăuntru. Probabil nu va dura prea mult, dar tot era ceva.

— Merge?

Un strigăt din spate. Lucas.

— Da! i-a răspuns Hannah. Am găsit și cheia.

— Excelent!

Dar nu aveau șofer, și-a spus ea, simțind același râcâit în minte de mai devreme, care-i dădea de înțeles că tot mai era ceva de aflat. Geacă mică pe scaunul de la volan. Și totuși ea nu reușea să ajungă cu picioarele la pedale și nici cu mâinile la volan, decât dacă își întindea brațele. Asta însemna că șoferul era înalt, cu brațe și picioare lungi.

— Ce e? a întrebat-o Cassie.

— Mai ții minte cum arăta șoferul?

Cassie s-a strâmbat puțin.

— Zdravăn. Păr negru. Șapcă. L-am văzut doar din spate.

Hannah s-a uitat uluită la ea.

— Zdravăn?

— Cam da. N-am fost prea atentă, dar așa mi s-a părut. Da' de ce?

Hannah s-a gândit din nou la bărbatul pe care îl văzuse fumând lângă autocar. Slab, scund, pe cap cu o șapcă cu însemnele Academiei. Lui i s-ar fi potrivit geaca de pe spătarul scaunului.

— Geaca de aici este mică, i-a spus ea lui Cassie. Dar poziția scaunului arată că pe el a stat un tip mult mai solid.

— Și ce zici? Că geaca o fi a altui șofer?

Hannah s-a holbat la ea. *Bineînțeles.* Un alt șofer.

— Nu era același, a murmurat ea. L-a înlocuit cineva.

— Așa, și? a vrut să priceapă Cassie. Ce importanță are?

Hannah a căzut pe gânduri. Oare putea să aibă încredere în Cassie?

— În regulă. Îți zic, dar să nu mai spui nimănui: șoferul a dispărut.

— *Ce?!*

— Nu i-am găsit cadavrul printre toate celelalte.

Hannah a așteptat să treacă expresia de uluire de pe chipul lui Cassie. Când și-a mai revenit din surpriză, aceasta a întrebat-o:

— Și tu crezi că a ieșit cumva din autocar?

— Da. Însă cum? Și de ce?

— Poate era complicele teroristului.

— Poate.

— Nu pari convinsă.

— Nu știu ce să zic, a recunoscut Hannah. Am impresia că mai este ceva.

Cassie a căzut pe gânduri. Apoi a aruncat o privire spre ceilalți, ca să se asigure că nu o aude nimeni și a spus în șoaptă:

— În regulă. Uite că și *eu* trebuie să-ți mărturisesc ceva. Mai devreme am zis că am lucrat în laboratorul tatălui tău.

— Da. Și?

— Dar nu am zis ce anume am făcut acolo. Îți zic acum: am lucrat la conceperea planurilor de evacuare.

Hannah a privit-o lung.

— Bine. Și?

— Evident că studenții care ieșeau negativi la teste urmau să fie trimiși la Refugiu, în carantină. Toți cei care prezentau simptome sau ieșeau pozitivi la teste, erau obligați să rămână la Academie.

— Da. Normal.

— Mda. Numai că nu s-a întâmplat chiar așa.

— *Poftim?*

— Știu că au ieșit pozitivi cel puțin doi dintre studenții din autocarul nostru.

Hannah s-a uitat cu neîncredere la ea.

— Ești sigură? Poate i-ai confundat.

Cassie a schițat un zâmbet amar.

— Avantajul pe care-l ai când nu te bagă nimeni în seamă este că *tu* observi absolut tot. Știu exact care dintre studenții testați de mine au ieșit pozitivi. Iar doi dintre ei s-au urcat în autocarul ăsta, împreună cu noi.

— Printre ei era și unul slăbănog și cu părul creț?

— Da. Jared. De unde ți-ai dat seama?

— Când luam hainele de la cadavre, mi s-a părut că prezintă semne de infecție.

— Dar n-ai spus nimic.

— Nici tu n-ai spus.

— *Touché!*

Hannah nu mai pricepea nimic.

— Dar e absurd! *Niciodată* n-ar fi permis tata ca un student infectat să iasă din Academie…

Și s-a întrerupt.

Da, *tatăl ei* nu ar fi permis niciodată studenților infectați să părăsească Academia. Însă nu depindea doar de el. Nu lua singur această decizie. Pentru că mai aveau un cuvânt de spus și cei din consiliul director, și investitorii, și studenții cu părinți bogați și influenți.

Hannah observase că majoritatea celor rămași în Academie erau doar membri ai personalului și studenți cu burse. Dar i s-a părut a fi doar o coincidentă. Și dacă nu era? Dacă unora dintre studenții infectați li se permisese să plece de acolo doar ca să nu se supere părinții lor? Părinții cei foarte bogați și foarte influenți? Și dacă tatăl ei aflase despre asta? Își putea foarte ușor imagina reacția lui. *Cu niciun chip nu trebuie lăsat virusul să se răspândească. Infecția trebuie ținută sub control cu orice preț.*

Dar oare ar fi mers el chiar atât de departe încât să pună la cale răsturnarea autocarului prin nămeți și s-o facă să semene cu un accident? Și-ar fi ucis astfel chiar propria fiică?

Da, și-a răspuns Hannah în gând. *Da, ar fi făcut-o. Nu trebuia să mai scape nimeni.*

Asta era motivul pentru care a fost defectată – intenționat! – ieșirea de urgență. Asta era motivul pentru care dispăruseră ciocanele de spart geamuri.

— Cred că șoferul a intenționat să provoace accidentul, i-a spus ea acum lui Cassie. Pentru că nimeni dintre noi nu trebuia să ajungă la Refugiu.

— Pe bune?

Hannah a dat din cap.

— Îmi cunosc foarte bine tatăl.

— Și te-ar fi lăsat să mori?

— Fără să clipească.

Cassie a dat cu tristețe din cap.

— Rece și detașat, corect?

— Corect.

Au tăcut amândouă, reflectând la situația în care erau.

Hannah și-a dat seama că mai are o întrebare.

— Ai zis că în autocar sunt doi studenți pozitivi. Unul e mort. Care-i celălalt?

Cassie nu i-a răspuns imediat. Apoi:

— Tu ești.

MEG

— L-ai omorât!

Sarah s-a uitat îngrozită la Meg.

— Voiam să-l salvez.

— Mincinoaso! Ai ucis un om nevinovat!

— Serios? Tu chiar crezi că era nevinovat?

Meg s-a îndreptat spre ea. Ținea pumnii încleștați. Sean a apucat-o de braț și a oprit-o.

— Nu! Ajunge!

Și-a smuls brațul din strânsoarea lui.

— Așa ți se pare? Mai devreme bănuiam că avem un ucigaș printre noi. Acum suntem *siguri* că-l avem.

Sarah a încercat să se ferească de furia ei. Max a luat-o de după umeri ca s-o protejeze.

— Ești nebună! a bolborosit Sarah.

— Meg, a spus Sean, pe un ton scăzut. Ai vrut să-i acorzi lui Karl prezumția de nevinovăție. Nu crezi că și Sarah merită același lucru?

— Dar am *văzut-o* cum l-a îmbrâncit. Voi nu?

— Nu sunt sigur, a răspuns Max. Totul s-a petrecut prea repede.

Sean a oftat.

— Nu știu. Poate a fost doar un accident.

Meg a clătinat din cap.

— Bine. Credeți ce vreți voi să credeți. Eu *știu* ce-am văzut.

Au rămas tăcuți, uitându-se urât unii la alții. Ajunseseră într-un impas. Chepengul fusese închis. Karl și Paul erau acum doar două cadavre înghețate în nămeți. Însă Karl trăise tot drumul până jos. Simțise cum îl paralizează gerul, simțise toată groaza prăbușirii, înțelesese că viața lui se va sfârși. În doar câteva secunde. Numai că secundele de dinainte de moarte pot părea la fel de lungi ca veșnicia. Nimeni nu știa asta mai bine decât Meg.

— Uite, a spus Sean, nu știu dacă are vreo importanță, dar povestea aia a lui Karl cu închisoarea…

— Ce-i cu ea? nu a înțeles Max.

— Eu cred că ne-a mințit.

— V-am zis eu! a șuierat satisfăcută Sarah.

— Nu spun că el l-ar fi omorât pe tipul de la pază. Dar tatuajele alea… Nu intri într-o bandă și nu-ți faci tatuaje din astea dacă ești un tip oarecare, ajuns la pârnaie doar din cauza unei simple fraude.

— Ce vrei să zici? l-a întrebat Max.

Meg știa răspunsul. Însă nu voise să se implice într-o asemenea discuție.

— Zic, a continuat Max, că doar un singur tip de deținuți devin slugi ale bandelor ca să nu fie uciși.

— Agresorii sexuali, a oftat Meg.

Sean a dat din cap.

— Știam eu, a intervenit Sarah. Știam eu că era ceva în neregulă cu el.

— Normal că știai, a murmurat Meg.

— Vorbești de parcă ai avea ceva idee despre cum merg treburile în închisoare, i-a spus Max lui Sean.

Acesta a șovăit puțin, după care a răspuns:

— Am fost închis aproape zece ani.

S-au holbat toți la el.

— Pentru ce? l-a întrebat Max.

— Furt.

— Zece ani sunt cam mulți pentru așa ceva, a zis Meg.

— Am furat o mașină. Am făcut un accident. Au murit oameni. Din vina mea.

Vorbea sacadat și părea foarte stânjenit.

— Și eu am fost la închisoare, a spus Max.

— Dar parcă erai avocat, nu?

— Am fost. Am luat bani de la cine nu trebuia.

— Deci așa stau lucrurile, a spus Sean, uitându-se la ceilalți. S-a oferit cineva dintre noi voluntar sau am fost cu toții trimiși aici cu forța?

— Eu m-am oferit voluntar la Refugiu, a răspuns Sarah. Am considerat că aceasta este datoria mea creștinească.

Normal că așa ai considerat, a ironizat-o Meg în gând. După care a întrebat-o pe un ton inocent:

— Și ce anume scrie în Biblie despre uciderea semenilor noștri? Nu spune cumva acolo că nu e bine să le dai brânci și să-i omori?

Sarah i-a aruncat o privire otrăvită.

— Dar tu de ce ești aici?

Bună întrebare!

A fost odată ca niciodată o tânără, iar tânăra asta avea o fetiță pe care o iubea foarte, foarte mult. Și-ar fi dat și viața pentru ea. Însă nu a putut. Fetița ei murise, iar ea nu o putuse salva. Și rana uriașă din inima ei nu s-a mai vindecat niciodată. A încercat toate metodele. Alcool, droguri, sex. Nimic nu avea efect. Tânăra femeie a înțeles că, fără fiica ei, viața nu mai avea niciun sens. Nu mai era decât o rutină infinită a suferinței. Fiecare zi reprezenta o renaștere a durerii. În fiecare zi rana se deschidea iar și iar. Era mult prea slabă. Nu mai putea îndura.

Așa că s-a hotărât să se ducă la fiica ei. A încercat să se spânzure, dar a găsit-o un prieten. Nu a murit. Însă a fost internată în secția de psihiatrie a unui spital. Data următoare a încercat să se sinucidă cu un pumn de pastile. A ajuns din nou la spital. A încercat să înghită dezinfectantul uitat la toaletă de femeia de serviciu. Și, după ce i-

au făcut spălături stomacale, au băgat-o în cămașă de forță și au închis-o într-o cameră cu pereți capitonați. În următorii ani a petrecut mai multă vreme în acea cameră decât afară. I-a atacat pe membrii personalului pentru că o împiedicau să-și vadă fetița. Pentru că nu o lăsau să moară.

Apoi i s-a oferit o șansă. Fusese îndopată cu calmante și cărată în camera de zi, unde se aflau și ceilalți locatari ai secției de psihiatrie – toți cu priviri sticloase și guri căscate, din care se prelingea saliva. Atunci au venit bărbații în costume. Bărbați cărunți, cu chipuri istovite și cu pantofi scâlciați.

I-au pus întrebări. Nu le-a răspuns. Apoi unul dintre ei a vorbit despre „teste". *Testele.* Auzise de ele. Toți auziseră. Se vorbea despre ele în șoaptă, pe la colțuri. Pe posturile clandestine, folosite de partizanii teoriei conspirației. Laboratoare secrete din regiuni izolate, unde Departamentul făcea teste pe „recruții" vii. Încercând să găsească o modalitate prin care să înfrângă virusul.

— Știm că ai avut o fiică și că aceasta a murit, i-a spus unul dintre bărbații aceia. Dacă ne ajuți, ai putea să împiedici moartea altor copii.

— Poate că nu vreau, a bolborosit ea. Poate vreau doar ca și mamele lor să simtă ce simt eu.

Căruntul a clătinat din cap și s-a ridicat de pe scaun ca să se ducă să discute cu altcineva. Al doilea cărunt a rămas. Se uita cam ciudat la ea.

— Nu cred că asta îți dorești, a spus el.

— Ce dracu' știi tu?

— Știu că vrei să mori. Și că nu vor să te lase.

Și-a aranjat hârtiile de pe masă și a adăugat:

— Și mai cred că ne putem ajuta reciproc.

Ea l-a privit cu neîncredere.

— Cum?

— Testele sunt extrem de riscante. Majoritatea recruților nu le vor supraviețui, a răspuns el, ridicând din umeri cu un aer indiferent. Dar măcar

moartea lor va însemna ceva. Pentru binele omenirii. De acord?

— Fac ceva pe omenire și pe binele ei.

— Cum dorești.

Și a dat să se ridice.

— Stai! a zis ea, ridicând privirea.

Parcă avea o ceață groasă în cap și nu era capabilă să-și mascheze disperarea din voce. A făcut tot posibilul să rostească cuvintele:

— *Majoritatea* nu supraviețuiesc?

Bărbatul s-a aplecat și i-a făcut cu ochiul.

— Eu n-am văzut niciunul care să fi scăpat.

A împins o hârtie spre ea și i-a dat un pix. Femeia a ezitat o clipă, apoi l-a luat.

Bărbatul a zâmbit.

— Semnează aici… și aici.

Asta se întâmplase în urmă cu șase luni. Nu i-au mai dat niciun calmant. Au ajutat-o să-și revină. Au declarat-o candidata ideală pentru testele respective. Așa a ajuns Meg aici, la mama dracului, blocată în telecabina asta stricată, împreună cu un criminal psihopat. Și a făcut toate astea *pentru binele omenirii.* Mda, vezi să nu!

S-a uitat în jur. Și a citit o sumedenie de întrebări în privirile lor.

— Chiar contează de ce suntem aici? Dacă nu vrem să ajungem la pușcărie, trebuie să ne punem de acord ce anume vom declara. Pentru că acum avem de explicat *două* dispariții.

•

Deci așa a fost: Karl intrase în panică și încercase să deschidă chepengul din podeaua telecabinei. Mark, tipul de la pază, încercase să-l oprească. Se încăieraseră și căzuseră amândoi. Asta era povestea și toți trebuiau să se țină de ea.

Meg s-a așezat pe jos, într-un colț, cât mai departe posibil de Sarah. Dar cabina s-a legănat din nou. I s-a întors stomacul pe dos. Măcar o crimă și eliminarea cadavrului îi distrăseseră atenția de la răul de mișcare. *Când* o să

restabilească alimentarea cu curent electric? Oare o să mai pornească vreodată telecabina asta?

A vrut să se uite la ceas și atunci a văzut că nu are așa ceva la mână.

Îi fusese luat, împreună cu toate celelalte obiecte personale. Deci nu avea ceas. Nu avea nici telefon. Prin urmare, nu avea cum să-și dea seama cât timp trecuse de când rămăseseră atârnați aici. Să fi trecut două ore? Trei? Mai multe?

În cealaltă parte a cabinei, Max și cu Sarah discutau în șoaptă. Vântul urla prea tare afară, așa că Meg nu putea să audă ce-și spuneau. Însă păreau foarte serioși și preocupați. Sean a stat o vreme în centrul cabinei, uitându-se la albul infinit de afară; după aceea a venit și s-a așezat lângă Meg. Iar ea și-a spus că taberele au fost stabilite, hotarele au fost trasate.

— Bună! i-a spus Sean.

— Bună!

— Te simți bine?

— Nu prea.

— Mda.

Telecabina s-a zguduit din nou. Lui Meg i s-a urcat stomacul în gât. Și a început să tremure. Clar că era mai frig înăuntru. Sigur, mai simțea o undă vagă de căldură venită de la grilele de ventilație de sub scaune. În Jurul plafonului erau aprinse leduri. Probabil alimentate de o baterie care nu avea legătură cu liniile de curent, a presupus ea. Dar cât va mai dura totul? La noapte, temperatura o să scadă și mai rău. Dacă pierdeau și bruma asta de electricitate, vor rămâne atârnați aici în beznă și la minus foarte multe grade. Deloc o perspectivă ispititoare.

Sean s-a apropiat mai mult de ea. Meg și-a stăpânit impulsul de a se trage într-o parte. Nu că i-ar fi fost teamă de el. Și în niciun caz nu i se părea nici urât și nici respingător. Avea trăsături frumoase și ochi de un albastru intens. Precis că mergea foarte des la sală. Și-a dat seama de asta

când își scosese combinezonul de iarnă și îi văzuse conturul mușchilor. Numai că nu-l cunoștea deloc. Iar lui Meg nu-i plăcea să-i invadeze cineva spațiul personal. Ultimii oameni care se apropiaseră atât de mult de ea fuseseră cei care o imobilizaseră și îi pompaseră tone de calmante în vene.

— Ai găsit ceva când l-ai căutat prin buzunare pe tipul de la pază? a întrebat-o în șoaptă Sean.

Desigur că a găsit ceva. Fotografia. A aruncat o privire în cealaltă parte a telecabinei. Sarah și Max erau în continuare adânciți în conversația lor. Dacă ea nu reușea să audă ce-și spun, înseamnă că nici ei nu o auzeau pe ea și pe Sean.

— A, da. Am și uitat.

A băgat mâna în buzunar și a scos fotografia.

S-au uitat amândoi la ea. Era un selfie scos la imprimantă. În jur era doar zăpadă, iar în fundal abia dacă se vedea conturul unei clădiri mari – o biserică, o universitate? În poză era un tânăr care ținea de după umeri o fată. Tânărul era brunet, cu obraji dolofani și cu o claie de păr lung și creț. Fata era incredibil de frumoasă. Bucle negre, chip de zână, ochi mari și albaștri. Meg s-a încruntat. Nu-i cunoștea nici pe tip și nici pe tipă. Nu-i mai văzuse niciodată. Și Sean se uita foarte atent la fotografie.

— Ce crezi? Cine or fi? l-a întrebat ea.

Sean a clătinat din cap.

— Poate niște rude… sau copiii.

Meg s-a uitat din nou la fotografie. Era destul de sigură că niciuna dintre cele două persoane nu era rudă cu Paul și știa precis că nu avea copii.

— Nu știu ce să zic, a spus ea acum. Nu părea atât de în vârstă încât să fi avut copii atât de mari. Sunt adolescenți, poate au chiar în jur de douăzeci de ani.

— Frați?

— Poate.

A întors fotografia. Pe spatele ei erau scrise două nume.

Daniel și Peggy. Academia Invicta.

— Înțelegi ce vrea să însemne? l-a întrebat ea pe Sean.

— Nu. Tu?

Academia Invicta. Parcă îi suna vag cunoscută expresia asta. Foarte, foarte vag; dar Meg era convinsă că o mai auzise undeva. S-a uitat din nou la poză. De ce o ținea Paul la el? Cine erau băiatul și fata din ea? Dacă nu-i erau nici prieteni și nici rude, să fi fost oare suspecți în vreun caz ori victime? Sau poate mergea prea departe cu presupunerile, nu? La urma urmei, nu-l mai văzuse pe Paul de ani întregi. Avea o viață nouă acum. Poate își făcuse prieteni noi, poate se însurase și avea copii vitregi. Însă instinctul îi spunea că nu era așa. Pentru că nu se potrivea ceva. *Academia Invicta.* Ce însemna asta?

Telecabina s-a zgâlțâit iarăși și a scârțâit tare în partea de sus. Sarah a țipat. Meg s-a uitat la plafon. Toată cabina era acoperită cu un strat de zăpadă care se făcea din ce în ce mai gros. Iar zăpada aia va îngheța pe timpul nopții. Iar mâine va ninge din nou.

— Ce e? a întrebat-o Sean.

— Mă întreb ce greutate sunt proiectate să suporte cabinele astea.

— Cred că vreo douăzeci de persoane. De ce?

— Mă gândesc la toată zăpada aia de deasupra.

A ridicat și el ochii.

— Sunt convins că este concepută în așa fel încât să reziste.

A ezitat și apoi a adăugat:

— Dar, în mod normal, zăpada ar fi curățată când ar ajunge înapoi în stație. N-ar sta pe loc atât de mult timp ca să se depună un strat prea gros.

— Dar cablurile vor suporta greutatea adițională, da?

— Nu știu.

Alt scârțâit puternic și alarmant. Max s-a ridicat de la locul lui din cealaltă parte a cabinei și s-a

apropiat cu pași șovăielnici de ei.

Le-a zâmbit stânjenit.

— Cred că avem o mică problemă.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Sean.

— Păi… este ceva puțin cam delicat.

Meg a ridicat dintr-o sprânceană.

— Și mai delicat decât să împingi un om în gol?

— Uite ce-i, eu nu vreau să scuz…

— Treci la subiect! l-a întrerupt Sean.

— E vorba despre Sarah.

Meg s-a uitat peste umărul lui. Sarah stătea chircită în colț, cu mâinile la burtă.

— Ce are? a întrebat ea, fără strop de compasiune în glas. E bolnavă? E pe moarte? Are mustrări de conștiință?

Max a oftat:

— Trebuie să facă treaba mare.

CARTER

Stăteau în hol și se uitau lung la ascensor.

Nu exista nicio scară care să ducă la subsol. Nu exista nicio ieșire de urgență. Singura cale de acces era cu ascensorul, care funcționa doar cu cartela de acces a lui Miles. Pentru că nimeni altcineva nu mai avea o asemenea cartelă.

Așa știau ei.

Carter habar n-avea cum o să se descurce.

— Păi, dacă doar Miles are cartelă din aia, cum o să ajungem noi jos? a întrebat Welland.

— Bună întrebare! a murmurat Carter, uitându-se la el. Crezi că ai putea să faci ceva ca să evităm sistemele de securitate?

— Nu prea cred.

— Dar poți măcar să încerci?

Welland a căzut pe gânduri. Carter chiar avea senzația că aude zgomotul făcut de rotițele care i

se învârteau în minte și parcă vedea fumul care-i ieșea prin urechi.

Într-un final, Welland a clătinat din cap.

— Nu, n-am cum s-o fac.

Tipul ăsta chiar îl luase pe „nu” în brațe.

— Și ce facem? a zis Caren.

Carter a încercat să analizeze situația. Nu știau ce anume vor găsi la subsol. Era foarte posibil ca Miles să fi murit deja. Dacă așa ar fi stat lucrurile, măcar nu-l va mai putea omorî pentru că-l mințise.

— În regulă.

Și Carter a vrut să ducă mâna la buzunarul secret al jeanșilor unde ascunsese cartela furată. Luată de la cadavrul unei fete pe care o cunoscuse pe vremuri.

Dar înainte s-o scoată de acolo, Caren și-a băgat mâna în decolteul tricoului și a tras afară…

Carter s-a holbat la ea.

— Asta-i…

Femeia ținea între degete o cartelă de acces la subsol.

— Nu că n-aș avea încredere în Miles, dar…

Și a ridicat din umeri.

— De unde naiba ai făcut rost de ea? s-a minunat Welland.

Caren i-a aruncat un zâmbet îngâmfat.

— Nu mă întreba dacă nu vrei să te mint. Și acum… de ce mai stăm? Mergem?

Carter a dat din cap.

— Da.

Și a apăsat butonul ascensorului.

— Dar chiar trebuie să ne mergem toți? a întrebat Welland, răsucindu-și în mâini partea de jos a tricoului și oferindu-le astfel celor doi ocazia de a-i admira burta gălbejită și acoperită cu păr. Adică… n-ar trebui să rămână cineva aici, de pază?

— Bună idee! a spus Carter. Să ne despărțim. Tactica asta dă mereu rezultate în filmele de groază.

— Și tu chiar nu arăți ca personajul masacrat înainte de genericul de început, a adăugat Caren, dând dovadă de un simț al umorului pe care Carter nu i-l cunoscuse absolut deloc în cei trei ani de când se tot străduia să o evite.

Poate că uneori nu-i nevoie decât de puțină vărsare de sânge ca să iasă la iveală tot ce-i mai bun din oameni.

Welland a oftat din rărunchi.

— Nu-i deloc haios, frate.

S-a auzit semnalul ascensorului. Caren și Carter și-au ridicat armele. Ușile s-au deschis.

Din cabină a sărit la ei o vietate mică, cu blăniță albă cu pete maro.

Și vietatea asta lătra fericită la culme.

— Dexter! a exclamat Carter.

Caren a lăsat arma în jos și a strâmbat din nas.

— Pute.

Carter l-a luat pe micuț în brațe.

— Salutare, băiatule! Ai rămas blocat în lift?

— Că doar nu l-o fi chemat el, a spus Caren, băgându-și piciorul între uși ca să le țină deschise. Uite, ne-a lăsat și un cadou.

Carter gâdila cățelul după urechi.

— Aoleu, ai făcut căcălică înăuntru? Da? Ai făcut?

Caren și-a dat ochii peste cap.

— Mda, am înțeles, iubești animalele. Putem să mergem acum?

Carter l-a pus jos pe Dexter.

— Da. Să nu te miști de-aici, amice!

Au intrat toți trei în cabină, încercând să stea cât mai departe de movilița maronie din colț. Însă Dexter nu avea de gând să se despartă de prietenii abia regăsiți. Așa că a sărit înăuntru după ei.

Carter i-a aruncat o privire lui Caren și a ridicat din umeri.

— Vrea și el să vină cu noi.

Caren a lipit cartela de litera B de pe panou.

— Super! Să se ospăteze din cadavrele noastre după ce o să murim, dragul de el.

•

Ascensorul a coborât fără zgomot. Când au ajuns la subsol și s-au deschis ușile, Carter și Caren erau cu armele în mâini.

Coridorul pustiu era luminat de ledurile de urgență, care trasau dungi verzi pe ambele laturi. Păreau a fi în ton cu atmosfera sinistră și cu discuția despre filmele de groază de mai devreme.

— Măi, fratele meu, parc-ar fi venit Halloweenul aici! a gemut Welland.

De data asta are dreptate, și-a spus Carter.

Au ieșit din ascensor. Carter mergea în frunte, Caren în spatele lui, iar Welland venea la urmă, cu pași târșâiți, ca de copil îmbufnat. Dexter țopăia vesel printre picioarele lor. Ușile din stânga erau deschise. Și nu trebuiau să fie. În mod normal, când aveau curent, ușile alea stăteau închise. Mda, sistemele chiar o luaseră razna. S-a uitat la Caren.

— Ai folosit cartela de acces ca să cobori aici și cu altă ocazie?

— O dată sau de două ori, a răspuns ea. Doar ca să verific.

— Ce să verifici?

— Tu ce crezi?

Cu armele în mâini, s-au apropiat de prima ușă deschisă și s-au uitat înăuntru. Aici fusese biroul medicilor stagiari. Trei birouri mici, laptopuri foarte vechi, pe care se depuseseră straturi groase de praf. În zilele de acum oamenii nu mai dădeau dovadă de prea mult devotament față de computere sau de alte dispozitive. Ce rost ar fi avut? Atât internetul, cât și rețelele de telefonie abia dacă mai funcționau, toate știrile erau false și propagandistice, la televizor se difuzau iar și iar numai reluări ale emisiunilor de demult, iar social media nu era nici pe departe socială.

Pe peretele opus atârna un panou mare din plută, plin cu bucățele de hârtie, încrețite de trecerea

timpului. Bancuri, caricaturi, mantre „amuzante” pentru locul de muncă. Plus un meniu de la cârciuma din sat, de unde puteai să-ți comanzi mâncarea. Plus o pagină dintr-un ziar:

ACADEMIA INVICTA.
Noua secție de cercetare a fost inaugurată de domnul profesor Grant.

Carter a rămas câteva clipe cu ochii la acel anunț, după care s-a întors spre ceilalți.

— Hai să ne uităm și alături!

Au ieșit de acolo și au intrat pe a doua ușă. *Era biroul* lui, și-a spus Carter. Al Profesorului. Cu „P” mare. Acolo era doar o masă imensă de lucru, din mahon, cu un scaun din piele – evident, extrem de scumpă – în spate. Lângă unul dintre pereți se afla un bufet tot din lemn masiv. Probabil că, pe vremuri, fusese plin cu pahare din cel mai fin cristal și sticle cu cele mai bune soiuri de vin și de whisky. Nu mai rămăseseră decât etichetele de pe ele. Fuseseră golite de multă vreme. Și fără a se fi folosit paharele.

Pe masa de lucru nu se aflau decât un prespapier din sticlă și o fotografie în ramă din lemn. În fotografia aceea era o fată cu păr frumos, saten-deschis. Cu ochi cenușii și reci. Dar deloc frumușică. Avea nasul prea lung și fața puțin cam prea îngustă. Dar impresionantă. Fermă.

— Carter?

— Da?

Caren se încrunta la el.

— Nu-i nimic aici. Haide!

A luat fotografia și a culcat-o cu fața în jos pe masă.

— Vin.

Au ieșit din birou și au controlat laboratoarele. Toate erau goale. Singurele sunete pe care le auzeau erau doar cele ale pașilor lor și zumzetul unității frigorifice.

— Nu-i nimeni acasă, a spus Caren.

— Adică acum ne întoarcem sus? a întrebat Welland, plin de speranță.

Carter s-a uitat la el.

— Sigur. *După* ce verificăm și camerele de izolare.

•

În subsol erau douăsprezece camere din astea. Oficial. Neoficial, erau treisprezece. A treisprezecea cameră era extrem de solidă și extrem de bine ascunsă. Evident că, la modul *oficial,* aceste camere nu existau. Scopul lor real era cunoscut doar de câțiva oameni foarte importanți. Și de supraviețuitori.

Încă dinainte să ajungă la colț, Carter a simțit mirosul înțepător, ca de cocleală, al sângelui. Dexter s-a repezit înainte. Dar s-a oprit brusc și a început să scheaune când a ajuns la ușa care dădea spre camerele de izolare.

Știu ce simți, amice, i-a zis Carter în gând.

Ușa aceea, în mod normal închisă etanș, era acum întredeschisă. S-au uitat toți lung la ea.

— Gata? i-a întrebat Caren, de parcă s-ar fi pregătit să facă cine știe ce exerciții de aerobic, nu să intre în al șaptelea cerc al iadului.[37]

Nu, i-a răspuns Carter în gând, dar a dat scurt din cap și a intrat. Caren a intrat imediat după el. Welland a scâncit:

— Vai de noi!

Și s-a târât în urma lor.

Carter avusese dreptate în legătură cu mirosul ăla de coclit. De la sânge venea. Un sânge închis la culoare. Pe toată podeaua și pe pereți. Și pe peretele din sticlă dintre camerele 1 și 2. Iar sursa acestui sânge zăcea între camerele 3 și 4.

— Mama mă-sii! a gemut Welland din spate.

Caren nu a înjurat, ci doar a șuierat ușor printre dinți. Dexter s-a pus în fund și a început să-și lingă oușele.

Carter a făcut câțiva pași. Cu mare grijă, încercând să nu calce în sânge. Sigur, erau vaccinați toți trei. Dar vaccinul nu era sută la sută eficient. După cum se dovedise în trecut.

A ajuns lângă cadavru. Nu era Miles, ci un alt Șuierător – o femeie. Combinezon albastru, păr lung și cenușiu. Fața zdrobită – un haos de sânge și oase sfărâmate. Cum o chema oare? Nu mai ținea minte. Miles îi spusese că era una dintre asistente. Carter o știa doar drept Rezerva 02.

S-a ridicat de pe vine și s-a uitat la ceilalți.

— Moartă.

— S-au dus doi, a zis Caren.

El a dat din cap. *Unde naiba e Miles?*

A pășit peste cadavru. Într-un colț din Camera 3 zăcea făcută ghem o creatură descărnată, cu chipul acoperit de părul lung și încâlcit. Nu mai rămăsese mare lucru din ea. Era acum doar un schelet înfășurat în piele.

„Era doctor pe vremuri, înainte să se infecteze” – așa îi spusese Miles lui Carter. „Avea obiceiul să coboare uneori aici cu recruți de sex feminin, să-i sedeze și… înțelegi și singur ce urma.”

Carter s-a întors. Dexter își terminase de făcut toaleta și acum pornise țopăind în fața lor. S-a oprit în fața Camerei 4, s-a pus în popou și a început să gâfâie vesel. Caren și Carter au schimbat o privire plină de înțeles. La subsol fuseseră închiși trei Șuierători. Trei rezerve. Doi erau morți. Unul nu mai putea să plece nicăieri.

Înseamnă că mai rămânea doar…

S-au apropiat de peretele din sticlă securizată. În fiecare cameră erau câte un pat, un scaun, un televizor cu ecran plat și montat pe perete, un dulăpior pentru cărți și o zonă separată cu dușul și toaleta. Ledul roșu era aprins, indicând astfel că ușa era încuiată.

Înăuntru era Miles. Stătea pe scaun, răsfoia o carte veche și avea un aer plictisit. A ridicat ochii la ei.

— În sfârșit! a exclamat el, închizând cartea și aruncând-o pe pat. Mă și întrebam cât o să dureze până mă găsiți și mă scoateți de aici.

HANNAH

Doar zece ani avea când mama ei s-a sinucis.

Tatăl ei a spus mereu că gestul acela a fost un strigăt după ajutor. Pentru că somniferele și alcoolul s-au dovedit a fi o povară prea mare pentru organismul fragil al mamei sale. Însă Hannah știa că mama ei nu făcea nimic în mod neintenționat. Dacă și-a propus ca prin acel gest să cerșească atenția celor din jur, știa extrem de bine că supradoza aceea avea să fie și ultima. Și-a planificat moartea cu aceeași intransigență cu care își trăise viața.

Pentru că, în afară de fiica ei, intransigența era tot ce avea. Din câte își amintea Hannah, tatăl ei fusese mereu o prezență ocazională în viețile lor. O umbră efemeră pe care o zărești doar cu coada ochiului. O fantomă care intră și iese din camere, dar fără să se așeze nicăieri. Până și un miros urât rămâne mai mult în aer, își spunea Hannah.

— Mama a murit din vina ta! strigase odată la el, într-una din foarte rarele ei manifestări de furie adolescentină. N-ai iubit-o suficient!

Tatăl ei o țintuise cu privirea-i rece și îi răspunsese:

— Iubirea nu poate salva lumea, Hannah. Doar știința o poate face. Ai să înțelegi asta într-o zi.

Și Hannah a înțeles. A înțeles că mama ei nu voia să fie salvată dacă nu era iubită. A înțeles că știința îi salva pe cei mulți, nu doar pe cei puțini. Numai că acum, dacă voia să supraviețuiască, trebuia să se ocupe numai și numai de ea.

Statisticile spuneau că, dacă ar fi fost infectată, probabilitatea de a prezenta simptomele bolii era

de 98%. Iar dacă *prezenta* simptomele acestea, probabilitatea ca ea să moară era de 75%. Iar dacă supraviețuia… ei, bine, aici se aplică celălalt procent la care nici nu voia să se gândească. Plus că în momentul de față aveau probabilitatea de 99,999% de a fi spulberați într-o explozie. Așa că poate nu avea nicio importanță.

— Nu mai spune nimănui, a rugat-o ea pe Cassie. Prioritatea noastră este bomba.

— Sigur, a dat din cap Cassie. Oricum, mie mi se pare că n-o să scăpăm vii de-aici. Întrebarea e dacă o să fim spulberați sau nu.

Hannah s-a uitat lung la ea.

— Și credeam că *eu* sunt aia pesimistă.

— Prefer să mă consider realistă. Adevărul e că, dacă doar unul dintre noi e infectat, înseamnă că ne-a infectat pe toți…

— Dar asta nu înseamnă neapărat că o să și murim, a zis Hannah.

— Nu. Dar, dacă nu murim, o să ajungem Șuierători…

— Nu le spune așa! a repezit-o Hannah.

— De ce?

— E dezumanizant.

Cassie a ridicat dintr-o sprânceană.

— Credeam că deja i-am dezumanizat când i-am închis în Ferme…

S-a întrerupt brusc și și-a acoperit gura cu palma.

— Pardon! Probabil nici *cuvântul* ăsta nu-i bine să-l folosesc. Care-i denumirea oficială…? Centre de izolare?

Hannah a strâns din dinți.

— Și ce ai fi vrut să facă Departamentul? Sigur, oamenii aceia au supraviețuit, dar tot poartă boala în ei. Nu se vor mai face bine. Unii sunt infectați cu varianta Choler, cea mai periculoasă dintre toate. Centrele de izolare reprezintă o soluție omenoasă.

— Da, tare omenos e să ții oamenii încuiați. Să te *folosești* de ei împotriva voinței lor.

— Nu-i adevărat.

— Știu, a murmurat Cassie. Mi-am amintit de o altă perioadă din istorie când oamenii erau luați cu forța și închiși în locuri ca astea. Cum li se zicea? A, da, lagăre de concentrare.

— Nu seamănă nici pe departe, s-a îndârjit Hannah.

Cassie a zâmbit.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez că ai să negi totul, având în vedere cine este tatăl tău.

— Nu sunt deloc ca tata. Iar tu n-ar trebui să crezi toate teoriile alea absurde ale conspirației de pe social media.

— *Tot* îi mai iei apărarea, chiar dacă te lasă să mori. Asta-i devotament adevărat!

Hannah n-a mai apucat să-i riposteze, pentru că s-a auzit un strigăt din spate.

— HEI!

Vocea lui Lucas.

— Nu vreți să lăsați bârfele pe mai târziu? Ne trebuie cheile.

Hannah a dat-o la o parte pe Cassie, ca să se ducă la ceilalți. Însă nu înainte de a-i șopti:

— Să nu sufli nicio vorbă.

A trecut peste scaunele dărâmate și i-a dat lui Lucas cheile.

— Poftim!

Josh și Lucas îndepărtaseră toate cioburile de sticlă, iar Josh începuse să sape un tunel destul de măricel. Lucas adunase zăpada într-un morman care se topea acum în autocar. Hannah s-a mirat. Chiar s-ar putea să meargă planul ăsta.

— Impresionant!

— Mda, a gâfâit Josh, strecurându-se din nou afară. Zăpada nu-i prea compactă. Se pare că pot săpa la adâncimea potrivită, după care să o iau din nou în sus.

— Ai nevoie de ajutor?

A clătinat din cap.

— Mulțumesc, dar e o treabă pentru un singur om. Plus că, fără supărare, n-aș vrea să stricați ce am făcut eu până acum.

— Ai dreptate.

Josh s-a târât înapoi în tunel. Acum nu i se mai vedeau decât picioarele. Hannah a rămas acolo, cu brațele încrucișate. Abia dacă se mai simțea aerul călduț din gurile de ventilație. În fond, fusese doar căldură reziduală, pentru că motorul nu funcționa. Foarte curând o să înceapă să intre frigul pe acolo. Și mare noroc ar avea dacă bateria ar mai ține încă o jumătate de oră. Și-a frecat brațele. Dacă nu săreau mai întâi în aer, era foarte posibil să adoarmă la noapte în brațele hipotermiei și să nu se mai trezească niciodată.

Cassie se așezase în apropiere, dar nici nu se uita la ea. O ignora cu desăvârșire. Daniel se dusese din nou în spatele autocarului, ca să aibă grijă de sora lui. O parte crudă, o parte rece și nemiloasă din Hannah (partea aceea moștenită de la tatăl ei) își dorea ca fata să moară mai repede. Pentru că, la un moment dat, avea să devină o povară. Și le va epuiza resursele. Daniel ar fi putut acum să-i ajute pe Lucas și pe Josh. Era un tânăr puternic. Ar fi însemnat două mâini în plus. Ar fi însemnat că Lucas ar fi putut să se odihnească puțin. Și mai putea să-i ajute cineva. Dar… unde era?

— Unde-i Ben? l-a întrebat ea pe Lucas.

— Păi, hm… a avut nevoie la toaletă.

Super. Încă un parfum care se va contopi cu mirosurile scârboase din autocar.

S-a auzit apa trasă la toaletă și Ben a ieșit împleticindu-se și ștergându-se la gură. I se lipise de scalp părul rar și lins, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne mari și negre. Parcă se ușurase prin ambele părți.

— Ți-e bine? l-a întrebat Hannah.

A dat din cap și imediat l-a apucat tusea.

— Mare prost am fost că nu mi-am luat antidiareicul din valiză. Nu vă recomand să… să intrați acolo o vreme, cam vreo…

O bufnitură a zguduit acoperișul autocarului. Au sărit speriați.

— Aoleu! a gemut Ben. Ce dracu' a fost asta?

— O avalanșă? a sugerat Cassie. Sau ne-a lovit un meteorit?

Altă bufnitură. Au ridicat toți ochii. Bufnitura a fost urmată de niște pocnete și niște hârșâieli. Și apoi o siluetă cenușie a alunecat pe lângă geamurile acoperite cu zăpadă.

Lucas a pocnit din limbă:

— Mi se pare că avem musafiri.

— Lupi, a spus Hannah, simțind că i se înmoaie picioarele.

Josh s-a tras înapoi din tunel.

— Lupi ai zis?

Alte bufnituri și alte hârșâieli de gheare, venite acum dinspre cealaltă parte a autocarului. Toți stăteau cu ochii pironiți asupra geamurilor.

— Parcă știam că lupii se tem de oameni, a spus Ben.

— În mod normal, da, se tem, a zis Hannah. Dar nu știu că suntem oameni. Deocamdată nu simt decât mirosul prăzii.

Iar animalele disperate și flămânde deveneau din ce în ce mai îndrăznețe și mai agresive. Cu atât mai mult animalele infectate. Însă nu avea niciun rost să vorbească despre asta chiar acum.

Alte zgomote deasupra. *Adulmecau,* și-a spus Hannah. Căutau prada al cărei miros îl simțeau, dar la care nu puteau ajunge. Apoi s-a auzit un urlet. Unul singur, la început. Urmat de alte patru sau cinci. Pentru prima oară în viața ei, Hannah a înțeles cu adevărat sensul expresiei „a-ți îngheța sângele în vine".

O siluetă voluminoasă s-a apropiat cu greu de ei. Daniel.

— Știți că afară sunt niște lupi?

— Ce repede te-ai prins! a mormăit Cassie.

— Știm, i-a răspuns Lucas cu răceală.

— Și ce facem?

Lucas a oftat.

— Așteptăm. O să-și dea seama că nu au cum să ajungă la noi și o să-și caute o pradă mai ușoară altundeva.

— Da' cât o să dureze până atunci?

Lucas a ridicat ușor din umeri.

— Greu de spus.

— Cât e ceasul? a vrut să știe Josh.

— Cinci și cincizeci și șapte seara.

Înseamnă că mai aveau vreo două ore. Desigur, cu condiția să fi socotit bine. Poate aveau mai mult. Poate mai puțin.

Josh a clătinat din cap.

— O să sap în continuare. Nu ne permitem să pierdem timpul.

Și s-a băgat din nou în nămeți.

Ceilalți au rămas pe loc, cu urechile ciulite, cu ochii ațintiți în sus. Nu se mai auzeau decât zgomotele făcute de Josh. Nimic altceva.

— Nu-i mai aud, a murmurat Ben.

Nu, și-a zis Hannah. Însă nu-și putea explica de ce liniștea aceea o înspăimânta și mai tare.

— Poate au plecat, a spus Cassie.

Un râcâit stins – acum din dreapta lor.

— Sau poate că nu, a adăugat tânăra.

Râcâitul continua.

— Nu-i așa că n-au cum să ajungă la noi? a întrebat îngrijorat Ben. Nu-i așa că n-au pe unde?

Ba au, și-a dat brusc seama Hannah. Prin tunel. La naiba!

— Și ei știu să sape, a spus ea, uitându-se la ceilalți.

— Cine? n-a priceput Cassie.

— Lupii. Știu să sape. Așa își dezgroapă hrana.

— Sigur?

— Da. Am văzut asta într-un documentar.

— *Scheisse!* a șuierat cu furie Lucas.

Hannah s-a aplecat și a strigat:

— Ieși afară de-acolo, Josh!

— Ce?

— Ieși din tunel! Acum!

Lucas l-a înșfăcat de glezne și l-a tras înapoi în autocar.

— Ce mama dracu'…

Tunelul s-a năruit, dând naștere unei mici avalanșe. Cassie a zbierat. Un bot rânjit, cu colți ascuțiri, a apărut prin albul acela, mânjindu-l cu salivă roșiatică.

— Futu-i! a răcnit Josh, trăgându-se înnebunit înăuntru.

Lucas a dat cu picioarele în lup. A început și Josh să lovească, împingând zăpada cu călcâiele ca să oprească botul ăla iscoditor să ajungă aproape de ei.

— Omoară-l, mă! a chirăit Ben.

— Cu ce dracu' să-l omor? i-a strigat Josh.

— Este doar flămând și disperat. Trebuie să-l speriem, a țipat Hannah.

— Telefonul! Alarma! a răcnit Daniel.

— Unde e?

Josh a vârât mâna în buzunar.

— Probabil mi-a căzut, a spus el. În tunel.

— Stai așa! a zis Lucas. Îl văd.

Și Hannah îl vedea. Era lângă glezna lui Josh, pe jumătate îngropat în zăpadă.

S-a năpustit la el. Botul lupului s-a repezit prin zăpadă și i-a trecut chiar pe lângă ureche. Hannah i-a simțit răsuflarea fierbinte, i-a văzut scânteierea galbenă a colților.

A ridicat telefonul și a apăsat butonul de alarmă. Imediat s-a auzit sirena aia asurzitoare. Lupul a urlat. Însă acum a urlat de spaimă, nu de furie. Și-a retras din nămeți și botul, și ghearele hrăpărețe. Hannah a rămas cu degetul apăsat pe buton. Ținea ochii închiși, îi bubuia inima în piept. Nu putea să ia degetul de pe telefon. Nu se mai putea mișca.

A simțit niște mâini pe ea. S-a întors și a vrut să dea cu pumnul în ele. Daniel a apucat-o de braț.

— Gata! Ajunge! A fugit.

Hannah și-a luat degetul de pe buton. I se părea că aude glasul tânărului ca de la foarte mare depărtare. Îi țiuiau urechile. S-a relaxat brusc și a început să gâfâie.

În autocar se așternuse o liniște copleșitoare. Lupii dispăruseră. Dar dispăruse și tunelul săpat de Josh. Iar zăpada intrase din nou prin geamul spart.

— Mi se pare că putem să ne luăm adio de la tunelul ăla, a constatat Cassie.

— Și acum ce ne facem? s-a tânguit Ben.

— Îl săpăm din nou, a spus Lucas pe un ton hotărât, uitându-se la Josh.

Tânărul a dat încet din cap. Evident că era epuizat.

— De data asta voi avea nevoie de ajutor.

— Te ajutăm cu tot ce vrei.

— Și dacă se întorc lupii? a întrebat Daniel.

Lucas a strâns din buze.

— O să ne grăbim, o să lucrăm cât se poate de repede.

Și a făcut un semn spre Hannah.

— Plus că încă avem alarma.

Dar oare cât timp o vom mai avea? s-a întrebat ea, uitându-se la telefon. Bateria era trei sferturi descărcată.

Dar a mai văzut ceva. Un mesaj nou. Probabil că telefonul avusese semnal câteva secunde. A ridicat ochii. Toți ceilalți erau ocupați cu tunelul prin zăpadă.

A deschis mesajul.

Va vom găsi când se domolește viscolul. Curând. P.G.

P.G. Niciodată nu era în stare să se semneze *Tati,* sau măcar *Tata.*

Dar bine că primise mesajul lui Hannah. Acum știa că erau în viață.

Vă vom găsi. Curând.

Hannah nu știa ce să facă. Oare să le spună și celorlalți? Sau să nu le spună?

A șters repede mesajul.

Nu mai aveau timp. Din mai multe puncte de vedere.

MEG

În viața reală nu e niciodată ca în filme. Când se produce catastrofa – o deturnare de avion, ocuparea unui zgârie-nori de teroriști, o apocalipsă zombi –, nu se oprește absolut nimeni să zică: „Trebuie neapărat să mă duc la budă”.

Au dezbătut situația din punct de vedere logistic. Au ajuns în cele din urmă la concluzia că îi pot permite lui Sarah să facă ce are de făcut într-un colț, după care să adune „roadele” cu o șosetă și să le arunce prin trapă. Toți ceilalți au stat în colțul opus, uitându-se afară prin pereții din sticlă, uluiți de cât de repede se întuneca cerul, încercând să nu bage de seamă zgomotele sau duhoarea.

O micuță parte din Meg empatiza cu rușinea celeilalte femei. În viața vieților tale nu-ți poți dori să-ți faci nevoile în colțul unei telecabine blocate la trei sute de metri în aer. Pe de altă parte, așa funcționează karma.

În cele din urmă, Sarah a terminat și s-a apropiat de ei, cu o expresie rușinată pe chip. Sean a deschis chepengul și ea a aruncat din cabină șoseta. Însă nu a putut să arunce nici mirosul și nici pata maronie de pe podea.

— Mulțumesc, i-a murmurat ea lui Sean.

— Ei, lasă, se putea întâmpla oricui.

— Da, a șoptit ea, privindu-l cu recunoștință.

— Chiar, probabil că ar trebui să luăm în calcul o asemenea situație, a zis Max.

— Aș prefera să uităm că s-a întâmplat, s-a împotrivit Sarah.

Ușor de zis, și-a spus Meg, *dar cam greu de făcut când toată cabina pute a rahat.*

— Vreau să zic doar că, a continuat Max, dacă o să rămânem blocați aici mai multă vreme, tot va trebui să ne ușurăm cumva la un moment dat.

— Eu și cu Max putem să urinăm în trapă, a spus Sean.

— Bravo vouă! a zis Meg.

S-a uitat în jur. Nu aveau niciun fel de recipient și nici vreo sticlă goală. Nu aveau nici mâncare și nici apă, a adăugat ea în gând, iar asta va deveni foarte curând o altă problemă.

— Ghetele, a exclamat ea dintr-odată.

— Ce?

— Dacă ne vine să facem pipi, putem să folosim o gheată și s-o golim după aia prin trapă.

— Dumnezeule mare! a mormăit Sarah.

— Ai tu cumva vreo idee mai bună? a întrebat-o Meg, uitându-se urât la ea.

Sarah a lăsat privirea în jos și a clătinat din cap.

— Nu, nu am.

— Să sperăm că nu va fi nevoie, a intervenit Max, pe un ton împăciuitor. Sunt sigur că se încearcă repunerea în funcțiune a rețelei chiar acum. Sunt oameni care precis se ocupă de asta.

Sean a schimbat o privire cu Meg. Ea știa ce gândește bărbatul. Cuvântul „oameni” nu mai avea același sens ca pe vremuri, nu mai oferea aceeași încredere ca înainte. Nici măcar dacă era vorba despre cei care lucrau pentru Departament. Acum totul era scindat. Societatea, ordinea, infrastructura. Plus faptul că „testele” erau proiecte strict secrete, coordonate de doar câțiva aleși. Însă se spunea că aceștia ar fi fost din ce în ce mai puțini. Iar dacă s-ar fi întâmplat ceva – ceva rău –, n-ar prea mai fi existat suficienți „oameni” care să îndrepte lucrurile.

— Probabil ar fi bine să ne pregătim pentru orice eventualitate, a spus Sean.

— În regulă, a murmurat Sarah, cu degetele pe cruciulița de la gât. Dar eu m-am rugat și sunt convinsă că o să avem curent foarte curând.

Lui Meg i-a stat pe vârful limbii s-o întrebe dacă a discutat cu Dumnezeu și când se scremea în colțul telecabinei. Însă n-a apucat s-o facă, pentru

că s-au zguduit din nou… iar apoi cabina a început să se miște.

Sarah i-a aruncat o privire triumfătoare.

— Ți-am zis eu!»

Cabina a urcat foarte încet. Meg și-a lipit nasul de geam. Vedea în față creasta muntelui, din care ieșea în afară o sferă cenușie – probabil stația terminus. A simțit că o inundă emoția, o emoție pozitivă. Nu mai aveau decât o sută de metri până acolo, poate două sute. Erau din ce în ce mai aproape.

O altă zguduială, urmată de un scrâșnet sinistru de metal pe metal. Meg s-a întors să se uite în cealaltă parte. Cabina se balansa îngrozitor de tare. După câteva clipe, a luat-o repede înapoi. Viteza cu care aluneca pe cabluri era atât de mare și atât de neașteptată, încât Meg s-a pomenit brusc că-și ia zborul și se izbește de peretele opus. Năucită, a căutat în jur ceva de care să se agațe. Și a dat de o bară. Max a căzut rău și s-a izbit și mai rău cu capul de o băncuță. Sarah reușise să se apuce de altă bară, iar Sean s-a prăbușit peste Meg. Încă o hurducătură. Una zdravănă, care i-a aruncat pe toți în cealaltă parte. După care cabina a încetinit și s-a oprit de tot. Doar se mai legăna puțin. Au rămas agățați de ce apucaseră. Și gâfâiau speriați la culme.

N-a spus nimeni nimic în primele secunde. Nici nu s-ar fi auzit, pentru că Sarah plângea foarte tare.

— Iisuse! a bâiguit Sean. Sunteți bine?

Meg a dat din cap. Sarah a scâncit. Max a gemut de pe podea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Meg.

— Cred că a avut loc o supra-încărcare… și după aia s-a stricat cablul, a spus Sean.

— Doamne, Dumnezeule! O să murim aici! a zbierat Sarah.

— Ba n-o să murim, a contrazis-o Sean. Mai există un cablu secundar, tocmai pentru asemenea

situației. Zgâlțâitura aia a fost de la activarea frânei de urgență.

— Mi se pare că știi destul de multe despre telecabine, a observat Meg.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Doar chestii elementare.

Max făcea eforturi să se ridice în șezut. Meg s-a dus să-l ajute. I se crăpaseră ochelarii și avea o rană urâtă pe frunte, acolo unde se lovise de colțul băncii. Îi șiroia sângele pe față. Meg s-a uitat după ceva cu care să-l șteargă, n-a văzut nimic care să-i fie de folos, așa că s-a folosit de mâneca de la combinezonul ei de iarnă. Din fericire, rana nu părea prea adâncă și începuse deja să se formeze cucuiul. Își aducea vag aminte că așa ceva era de bine în cazul loviturilor la cap.

— Te-ai lovit destul de tare, i-a spus ea. Nu ți-e rău, nu? Nu te ia cu leșin?

— Nu. Au! a gemut el din nou. Încheietura de la mână. Aia mă doare ca naiba.

Meg l-a apucat cu blândețe de mână. I-a studiat încheietura. Era învinețită și îndoită într-un unghi cam nefiresc.

— Poți s-o miști? 5

Max s-a încruntat și a clătinat din cap.

— Nu.

— S-ar putea să fie ruptă.

S-a uitat în jur și a simțit cum o copleșește neputința.

— Nici măcar o trusă de prim-ajutor nu avem aici.

Sean și-a tras fermoarul de la combinezon. Meg s-a holbat uimită la el: – Ce faci?

— Acord primul-ajutor.

Și-a scos tricoul. Meg a observat un tatuaj pe pieptul lui. Un chip de fată. Cu păr negru și ondulat. Parcă o știa de undeva. S-a încruntat, încercând să-și amintească. Dar Sean și-a tras fermoarul la loc și nu a mai văzut-o.

Și-a sfâșiat tricoul pe la cusătură și l-a rupt în două. S-a pus pe vine lângă Max.

— S-ar putea să te doară un pic, l-a avertizat el.

I-a luat brațul și a înfășurat o bucată din tricou în jurul încheieturii, ca să o fixeze la locul ei. Din cealaltă jumătate a improvizat o fașă, pe care i-a trecut-o lui Max pe după gât. Și apoi i-a așezat ușor mâna în ea.

Max a tresărit puțin, dar a dat cu recunoștință din cap.

— Mulțumesc.

Meg s-a uitat cu interes la Sean.

— Ai multe talente.

— Nu chiar, a zâmbit el ușor. Doar știu câte ceva despre o mulțime de lucruri.

Cabina s-a zgâlțâit iarăși. Mai puternic de această dată. Au auzit scrâșnetul cablurilor de deasupra. Au ridicat cu toții ochii la plafon.

— Parcă ziceai că există un cablu secundar, a spus Max. Înseamnă că o să ne punem în mișcare dacă vine curentul sau va trebui să așteptăm să ne salveze cineva?

— Nu știu, a recunoscut Sean.

Altă rafală de vânt. Altă zgâlțâială – și mai dură. Acum stăteau agățați de un singur cablu. Viețile lor atârnau – la propriu – de un singur fir de oțel. Și mai era ceva la care făceau eforturi să nu se gândească, să nu vorbească despre asta.

Însă Max nu s-a mai putut stăpâni și a pus întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

— Și dacă nu vine nimeni să ne salveze?

S-au uitat unii la alții, dar niciunul dintre ei nu cunoștea răspunsul.

Și, desigur, chiar în acel moment luminile au început să pâlpâie și imediat cabina s-a cufundat în întuneric.

CARTER

Preluarea controlului asupra Refugiului avusese loc înainte de sosirea lui Carter.

Virusul infectase personalul medical. Varianta cea mai rea a lui – Choler. În patruzeci și opt de ore muriseră aproape toți. Doar câțiva scăpaseră. Unii au fost închiși în camerele de izolare. În scopul de a împiedica răspândirea bolii. Și din alte motive.

Miles și ceilalți supraviețuitori au ajuns să fie unicii îngrijitori ai Refugiului.

Și așa își doreau să rămână lucrurile.

Din punctul de vedere al Departamentului, Refugiul era deja o zonă moartă. De ceva vreme, testările erau din ce în ce mai sporadice. Și se vorbea că s-ar putea să se renunțe complet la ele. Dacă stai să te gândești bine, Refugiul nici măcar nu existase vreodată. Ar fi fost mult mai ușor pentru toți dacă nici n-ar mai fi existat. *Shutdown.* Gata cu el.

Asta s-a întâmplat în urmă cu trei ani. Până acum Departamentul n-a dat niciun semn că ar vrea să-l repună în activitate. Poate chiar uitase cu totul de el.

Însă situația se putea schimba în orice clipă.

Monștrii puteau fi treziți din somn.

Departamentul putea să ia decizia de a trimite din nou oameni aici.

Mai cu seamă dacă se afla despre Camera de izolare 13.

S-au dus toți patru în living și s-au așezat pe canapele. Dexter s-a cocoțat pe genunchii lui Carter. Caren adusese lumânări din cămară și le aprindea acum, în timp ce Miles le relata ce se întâmplase.

— Când s-a întrerupt curentul, m-am dus la subsol ca să verific dacă au rămas încuiate camerele de izolare. Când am ajuns acolo, 02 era deja afară din celulă și 01 zăcea pe jos. Știam cu toții că 02 manifesta de mult timp simptome avansate ale variantei Choler. Așa că mi-am

imaginat că îl atacase pe 01. N-am stat să mă gândesc mai bine, așa că le-am căzut în cursă, însă totul s-a întâmplat foarte repede. Am ridicat arma la ea, dar 01 a și sărit la mine. Mi-a tras una și m-a dărâmat, după care s-a repezit la ascensor. Am tras câteva focuri, dar m-a atacat 02, iar 01 a reușit să fugă în timp ce mă luptam cu ea.

Pentru că aveai nevoie de cartelă doar ca să cobori la subsol, nu și ca să urci de acolo.

— Și cum naiba ai ajuns în camera aia?

— Pentru că mi s-a părut cel mai sigur loc în situația respectivă, când un bolnav în izolare – și nebun, pe deasupra – încerca să mă strângă de gât. Ușile de acolo se încuie automat după ce le închizi.

— *Tu* te-ai încuiat acolo? s-a mirat Caren.

— Bineînțeles. Mi-am închipuit că o să mă găsiți la un moment dat, sigur, cu condiția să mai fi rămas vreunul dintre voi în viață.

Și i-a aruncat o privire șireată:

— În fond, nu doar eu am cartelă de acces la subsol, nu?

Fără să pară câtuși de puțin tulburată, Caren s-a uitat în ochii lui.

— E doar de rezervă.

— Cineva trebuie să-l păzească pe paznic, corect?

— Corect.

Miles a dat din cap, după care a spus pe un ton mai aspru:

— Dă-mi cartela, Caren!

Femeia a ezitat. Însă nici măcar impertinenta Caren (cu C, nu K) nu putea să i se împotrivească lui Miles. Fără nicio tragere de inimă, a scos cartela de acces și i-a dat-o.

— Mulțumesc frumos, a spus Miles și a băgat-o în buzunar.

— Și dacă nu te-am fi găsit? a întrebat Caren, dorind să schimbe cât mai repede subiectul.

— Aveam arma. Ar fi fost de ajuns un singur glonț.

— Deci n-ai omorât-o pe 02?

— Nu. Ba chiar am văzut-o cum și-a zdrobit creierii dându-se cu capul de peretele ăla din sticlă.

— Așa a făcut? s-a mirat Welland.»

Miles a ridicat din umeri.

— Știm prea bine ce efecte are Choler asupra celor infectați. 02 a vrut să moară. A vrut să se sacrifice ea, ca să scape 01.

— Și el a vrut să moară, a spus Carter. Dar a vrut să ne ia și pe noi cu el.

Miles a dat din cap.

— E de înțeles. Probabil că și eu aș fi vrut să fac asta dacă aș fi stat închis acolo.

Au căzut pe gânduri. *În general,* și-a spus Carter, *încercau să* nu *se gândească la cei încuiați în camerele de izolare și la ce anume erau folosiți aceștia. O fi necesitatea mama invenției, dar este și tatăl distrugerii.*

Miles era singurul care cobora acolo cu regularitate ca să recolteze plasmă pentru vaccinuri. Doar plasma din sângele celor care au supraviețuit infecției putea oferi o imunitate mai sigură și mai durabilă. Vaccinurile tradiționale nu au avut niciun efect. Oamenii de știință din Departament au tot încercat să inventeze altele. Mințile cele mai luminate. Miliarde de dolari. Centre secrete de „testare”, cum era și Refugiul. Dar virusul le scăpa mereu printre degete. Numai plasma colectată de la sursă putea oferi protecție. Și erau neapărat necesare doze „booster” la intervale regulate.

Așa au apărut Fermele. Centre mari de detenție situate în afara orașelor, unde erau închiși (pentru binele lor personal) oamenii infectați și „mulși” de plasmă. Pentru binele suprem.

Ciudat cât de multe lucruri îngrozitoare se făceau în numele acestui „bine suprem”. Carter se întreba uneori când anume s-a înclinat balanța. Când a ajuns „binele suprem” să-i vizeze doar pe

cei câțiva norocoși – și dracu' să-i ia pe toți ceilalți?

Pe de altă parte, nu Carter era cel mai în măsură să țină lecții de morală. Șuierătorii fuseseră ținuți aici din exact același motiv. Doze regulate de booster. *Rezerve.*

Bineînțeles că grupele de sânge trebuiau să fie compatibile, însă avuseseră noroc. 01 avea grupa 0 RH+, 02 avea AB RH+, iar 03 avea 0 RH- (deci era donator universal). Trei donatori foarte buni. Însă acum nu mai aveau decât unul singur. Li se împuținaseră rezervele.

— Și ce facem acum? a întrebat Caren. Nu-l mai avem decât pe 03. Și e aproape terminat. N-are cum să ne ajungă.

— Însă nici noi nu mai suntem decât patru, a zis Welland.

— Mda, bravo, hai să vedem jumătatea plină a paharului! a mârâit Carter în timp ce-l mângâia pe Dexter.

Caren s-a încruntat.

— Dar Jackson unde e? L-a *văzut* cineva pe Jackson?

Carter s-a uitat la Miles. Miles s-a uitat la Carter.

— Jackson ne-a părăsit, a spus Miles.

— *Ce?* Cum?

Miles a oftat.

— Se pare că el era hoțul de plasmă. A fugit. Probabil e deja mort.

— *Jackson?* a exclamat Caren pe același ton neîncrezător. Dar n-ar face așa ceva. El…

— El…? Ce anume? a repezit-o Miles.

Caren a clătinat din cap.

— Nu. Nimic. Îmi vine greu să cred. Doar nu-i ca Anya…

Carter s-a crispat la auzul acestui nume. Nimeni nu vorbea despre Anya.

— Din păcate, ce crezi tu nu schimbă situația, s-a răstit Miles.

Carter și-a dat seama că și el era șocat. Miles a vorbit mai departe:

— Problema este că, deși am rămas doar patru, tot avem nevoie de doze booster la fiecare patru sau șase săptămâni. Iar stocul se va epuiza foarte repede. Am putea să prelungim perioada dintre vaccinuri până la opt săptămâni, poate chiar până la douăsprezece, dacă este neapărat nevoie. În cel mai rău caz, am putea să ne descurcăm și fără. Aici suntem izolați și suntem în siguranță. *Dar,* dacă ați uitat cumva, tot mai trebuie să-l aprovizionăm pe Jimmy Quinn. Pentru că, dacă nu o facem…

N-a mai continuat. S-a uitat la ei, asigurându-se că înțeleg implicațiile. S-a uitat mult timp, până când au priceput cu toții dezastrul care-i aștepta.

Până acum, le convenise tuturor aranjamentul făcut de Miles cu Jimmy Quinn. Chiar dacă existau Fermele, cererea de plasmă tot depășea cu mult oferta. Așa că apăruse piața neagră – economia subterană unde se vindeau și medicamente, nu numai vaccinuri; iar Quinn avea parteneri de afaceri care plăteau bani frumoși pentru așa ceva. În schimbul stocurilor primite cu regularitate, Quinn și odraslele lui pline de mușchi nu le făceau probleme locuitorilor de la Refugiu. Însă acesta era un pact cu diavolul. Dacă nu mai aveau ce să le ducă, zilele lor în nămeți erau numărate.

— Avem nevoie de rezerve noi, a încheiat Miles.

Carter a clătinat din cap.

— Nu.

— N-avem de ales.

— Întotdeauna există o soluție.

— Plasma trebuie recoltată de la supraviețuitori. Dacă ai tu o idee mai bună, te ascult cu mare atenție.

Carter l-a privit lung, a deschis gura, dar a închis-o imediat la loc și cu atât de multă putere, încât a simțit cum îi scrâșnesc dinții.

— Cum am putea să… s-a bâlbâit Welland, răsucindu-și din nou marginea tricoului. Adică… vrei să zici că…

— Despre Șuierători vorbește, s-a răstit Carter. Ce nu pricepi? Vrea să-i prindem pe Șuierătorii ăia de afară.

Caren s-a făcut albă la față. Welland arăta de parcă tocmai ce se scăpase pe el.

— Cum să-i prindem? a întrebat Caren.

— Cu pușca cu tranchilizante, a răspuns Miles. Ne ducem repede, îi luăm prin surprindere, îi doborâm pe ăia mai slabi, îi gonim pe ceilalți. După care le târâm trupurile înapoi la Refugiu.

— Faci să pară totul atât de ușor, a zis Caren. Dar știm foarte bine că nu se lasă alungați cu una cu două. Plus că majoritatea au varianta Choler. Și sunt periculoși.

Miles a oftat și s-a uitat la ei.

— Tocmai din acest motiv n-ar trebui să amânăm. Posibil să fie nevoie de mai multe încercări până facem rost de ce ne trebuie.

Carter a clătinat din cap.

— La dracu'!

— Între timp, a continuat Miles, avem chestiuni mai urgente – trebuie să scăpăm de rezervele care nu ne mai sunt de niciun folos și de celelalte cadavre. Nu trebuie să avem hoituri infectate în jur, mai ales dacă o să ne fie compromisă imunitatea.

Au fost cu toții de acord cu el. Supraviețuitorii, chiar și cei morți, încă prezentau un pericol de infectare – prin sânge și alte fluide corporale.

— Este absolut necesar să facem curățenie și să-i incinerăm cât mai repede. Tu ai sarcina asta, Welland.

— Aoleu, frate! a scâncit el. Pe bune? Sunt vreo patru drumuri de făcut.

— Chiar așa, i-a răspuns Miles, fără strop de compasiune în glas. Și astfel ajungem la următoarea problemă. Curentul.

— Mai degrabă, lipsa lui, a murmurat Caren.

— Chiar așa, a repetat Miles.

Carter își dădea seama că tipul începe să se enerveze. Iar nervii lui Miles aveau neplăcutul obicei de a-l face să se manifeste ca unul cu un morcov îndesat bine de tot în fund.

— Siguranțele automate ale camerelor de izolare funcționează din nou. Deocamdată. Dar sistemul încă este compromis. O să ne lase și bateria, și generatorul. Iar Welland nu pare a fi în stare să ne lămurească de ce nu le poate repara.

— Dar am încercat, omule, s-a tânguit Welland. Nu-i vina mea. Sunt paradite.

— Exact despre asta vorbesc.

— Ce?

— Trebuie să le înlocuim.

— Adică tu crezi că eu mă cac generatoare, sau ce? a mormăit Welland.

— Stai liniștit, că putem să aranjăm asta, a zis Carter.

Lui Miles i-a zvâcnit buza.

— Știu, Welland. Dar nu-i așa că stația telecabinei are și generator, și baterie?

— Păi, ba da, a behăit stins Welland, la fel ca o capră dusă la tăiere.

— Așa că o să le luăm de acolo și o să le aducem aici. Așa poate că o să ne rezolvăm problema.

Welland s-a ofilit de tot.

— Dar stația de la telecabină e la distanță de vreo cinci kilometri. Și e sus, băi, frate. Și eu am astm și…

Carter a pufnit cu dispreț.

Miles a schițat un zâmbet sarcastic.

— Chiar așa.

O-ho-ho! A repetat asta a treia oară. Deloc un semn bun.

— Nu-ți cer să vii și tu, Welland. Mare păcat ar fi să facem rost de baterie și de generator, dar să te

pierdem pe tine. Tu o să ne dai indicații despre cum să le scoatem de acolo. Mie și lui Carter.

Carter a simțit cum și lumea lui se clatină puțin și și-a dat seama că probabil acum era la fel de alb la față ca Welland.

— Nouă?

— Da, nouă.

— Nu că aș vrea să-ți stric plăcerea unei drumeții prin locul ăsta atât de frumos – dar ai văzut ce vreme e afară?

Și a dat din cap spre peretele din sticlă, acoperit acum aproape în întregime cu zăpadă.

— Viscolul trebuie să se mai domolească până mâine, a spus Miles. Vom pleca dis-de-dimineață.

— Cu condiția să putem ieși din nămeți.

— O să facem tot ce trebuie.

Privirea lui Miles era ca de gheață. Și Carter știa prea bine că nu i se putea împotrivi. Mai ales când îl auzea vorbind pe tonul acela.

— Și eu ce fac? a întrebat Caren. Stau cuminte aici și fac prăjiturele?

— Trebuie să aibă cineva grijă și de casă, i-a răspuns Miles. Și să stai cu ochii pe Rezerva 03.

— Of, bine! a spus femeia.

Miles s-a uitat la Carter.

— Ne-am înțeles?

Nu, i-a răspuns Carter în gând. *Nu ne-am înțeles absolut deloc.* Dar nu-i putea explica motivele, nu de față cu ceilalți. Iar Miles știa prea bine asta.

— Al naibii de bine, i-a mârâit el.

L-a luat în brațe pe Dexter și l-a pus alături, pe canapea. S-a ridicat și s-a îndreptat spre scară.

— Unde te duci? a vrut să știe Caren.

— Să-mi pescuiesc cea mai bună prietenă din piscină.

•

Plasa de curățat piscina nu era suficient de mare. Scopul ei era să culeagă din apă ochelari de soare și rățătei, nu cadavre.

Carter a reușit doar să-i împingă pe Julia și Nate până în zona cu apă mai puțin adâncă. Treabă destul de grea. Mortul cântărește mai mult decât omul viu. Iar morții îmbrăcați cântăresc și mai mult.

Carter își dăduse deja jos tricoul și transpira abundent; apoi și-a scos pantalonii, a intrat în apă și i-a tras pe cei doi până la marginea piscinei. I-a proptit de trepte. A urcat și apoi i-a scos de acolo.

Amândoi aveau pielea albă – ca de Șuierător – și zbârcită, smochinită. Îi venea să vomite când îi atingea. *Când s-a întâmplat asta?* s-a întrebat el. *Când am încetat să mai fim nişte oameni pe care ceilalți să-şi dorească să-i atingă şi să-i îmbrățişeze? Când ne-am transformat în lepădăturile astea dezgustătoare? Ori aşa am fost mereu? Nişte hălci de carne trezite la viață de un vrăjitor malefic? Poate că moartea nu ne răpește absolut nimic. Poate nu face decât să ne readucă la starea noastră naturală.*

S-a uitat lung la cele două cadavre. Mai era o problemă. Nu doar lipsa vieții. Nu doar faptul că Nate nu mai avea creștet. Ceva nu era cum trebuie cu Julia.

Carter s-a așezat pe vine și i-a ridicat tricoul. Apa îndepărtase sângele și a observat trei răni distincte. Adânci. Neregulate. Făcute cu un cuțit mare. Probabil unul de pâine sau de carne.

Însă 01 nu avusese niciun cuțit.

Sigur, se putea presupune că-l scăpase pe undeva. Și că ei nu l-au văzut. Însă nu era în piscină. Și nu era nici în Julia.

Carter s-a încruntat, încercând să-și imagineze cum se desfășuraseră lucrurile: 01 evadează din laboratoarele de la subsol, ia ascensorul și urcă. Oare se întâlnește atunci cu Julia, care tocmai ce iese din magazie și vrea să se ducă în living? Dacă da, cum de a ajuns Julia în piscină și de ce nu era niciun strop de sânge în hol? Și dacă 01 o omorâse pe Julia înainte de Nate, de unde a luat cuțitul?

Sau s-a dus direct la etaj, l-a atacat pe Nate, a furat un cuțit din bucătărie și a coborât ca să o ucidă pe Julia? *Nu,* și-a zis Carter. N-ar fi avut timp. Julia plecase după lumânări, atâta tot. S-ar fi întors repede la etaj și l-ar fi descoperit pe 01. Și încă ceva: de ce să fi furat 01 un cuțit ca s-o înjunghie pe Julia, din moment ce oricum avea un satâr? N-avea nicio logică.

Sau avea… în cazul în care *nu* 01 o omorâse pe Julia.

— Carter?

A tresărit puternic și s-a ridicat.

Miles stătea în ușa piscinei. A aruncat o privire spre cadavre.

— E totul în ordine?

— În afară de ce este evident?

— Da.

Carter a ezitat. *Cuțitul. Julia.* Și a clătinat din cap.

— E nasol. Totul. Tare nasol.

Miles a dat cu înțelegere din cap.

— Dar am știut cu toții că s-ar putea să se ajungă la asta.

— Am știut?

— Asta-i motivul pentru care avem planul de rezervă. Trebuie să facem rost de stocuri noi.

Carter s-a uitat urât la el.

— Încetează să le mai spui așa!

— Și cum ai vrea să le spun? Șuierători? Infectați? Nu contează deloc numele pe care li-l dăm. Nu contează ce *sunt.* Ce *au fost.* Nu contează decât ce putem obține de la ei. Nu te deranja asta înainte.

— Era altceva.

Miles a schițat un zâmbet acru.

— Ba nu. Nu era. Din punct de vedere moral, este exact același lucru. Doar sentimentele tale personale s-au schimbat.

Avea dreptate.

— Am văzut-o, a murmurat Carter. În pădure.

Miles a clătinat din cap.

— *Ba nu.* Ai văzut o fantomă… ai văzut o creatură care semăna puțin cu ea.

— Și dacă te înșeli? Dacă a supraviețuit și este acolo?

— Și ce dacă? a exclamat iritat Miles. Știi prea bine ce a devenit. Grija ta este înduioșătoare, dar nu schimbă nimic.

Carter s-a uitat la el, întrebându-se – și nu pentru prima oară – dacă ar avea curajul să-l ucidă. Să-l apuce de părul ăla blond și să-i vâre mutra aia îngâmfată sub apă și să-l țină acolo, fără să-i pese cât de tare s-ar împotrivi și s-ar zbate, până i-ar ieși și ultima fărâmiță de aer din plămâni.

Dar nu credea că o va face vreodată. Miles îi salvase viața. Îi era dator. Plus că, fără el, nimeni nu ar fi supraviețuit atât de mult la Refugiu.

— Carter, a zis Miles, pe un ton calm. Anya a murit.

Carter l-a privit lung.

— Sper să ai dreptate, a șoptit el. Sper din tot sufletul să ai dreptate.

HANNAH

Au săpat pe rând în zăpadă, urmând indicațiile lui Josh, care era mult prea istovit ca să mai poată face singur toată treaba. Și erau nevoiți să se grăbească, să lucreze cât mai repede și mai puțin meticulos. Pentru că se întuneca iute și erau în criză de timp. Nici măcar două ore nu mai aveau la dispoziție. Cei care nu săpau băgau zăpada în autocar, unde se topea pe podea.

Era mult mai bine să sapi, își zicea Hannah. Măcar așa te încălzeai cât de cât. Nu mai aveau niciun pic de căldură. Iar lumina se redusese mult de tot – acum abia dacă mai licărea. Dacă reușeau să găsească bomba și să scape de ea, îi aștepta o

încercare și mai cumplită odată cu venirea nopții. Erau extrem de vulnerabili fără lumină și fără căldură. Iar gerul poate fi un ucigaș tăcut.

S-a uitat la ceilalți și i-a studiat pe rând. Josh săpa din nou în tunel. Era robust și cu capul pe umeri. Hannah nu-și făcea griji în privința lui. Nici în privința lui Lucas nu-și făcea, pentru că își dăduse deja seama cât de pragmatic și de dur era. O fi fost Cassie mai arțăgoasă, dar și ea părea rezistentă. Pe Daniel nu reușea să-l citească prea bine. Tânărul se retrăsese din nou în spate, ca să fie alături de sora lui. Iar când Peggy va muri – pentru că, într-un fel sau altul, va muri curând –, oare cum va reacționa el?

Însă deocamdată Ben o îngrijora cel mai tare. Se căznise să sape la zăpadă când îi venise rândul, iar acum stătea ghemuit pe un scaun, puțin mai în spate. Respira greu, ținea ochii pe jumătate închiși. Din cauza extenuării? A hipotermiei? Sau a infecției?

Hannah a trântit un morman de zăpadă pe podeaua autocarului. Chiar dacă purta mănuși, frigul tot îi intrase până în oase. Și-a coborât glasul, ca să nu o audă decât Cassie.

— Mă cam îngrijorează Ben.

Fata a ridicat ochii.

— Mda, nu arată prea bine.

S-au uitat una la cealaltă. În privirile lor se citea aceeași bănuială nerostită.

— Mă duc până în spate după niște haine, a zis Hannah. Poate o fi din cauza frigului. N-ar trebui să permitem să ne scadă atât de mult temperatura corporală.

Cassie a dat din cap.

— Dacă tot te duci, spune-i lui Daniel că e rândul lui la săpat, indiferent dacă soră-sa se simte mai bine sau mai rău.

Hannah s-a cățărat peste scaunele contorsionate ca să ajungă până în spatele autocarului. Daniel stătea ghemuit lângă Peggy și îi umezea buzele

uscate cu apă. Ce risipă! – a exclamat Hannah în gând, fără să vrea. N-o s-o ajute deloc apa aia. Iar supraviețuitorilor le-ar rămâne și mai puțină. Într-o anumită privință, încercarea de a-i întârzia moartea era o cruzime; poate mai bine ar fi fost s-o lase să moară acum, în loc să tot amâne inevitabilul.

Pe de altă parte, Peggy nu era sora *ei.* Și asta era adevărat. Când iubești pe cineva, te agăți de persoana respectivă, faci tot posibilul să-i împiedici moartea, pentru că, dacă te dai bătut, înseamnă să recunoști că o vei pierde pentru totdeauna. Și prea puțini dintre noi sunt pregătiți pentru așa ceva. Așa că ne agățăm cu toate puterile de omul cel drag, chiar și când știm că mâinile descărnate ale Morții l-ar atinge cu mai multă blândețe.

Daniel a ridicat ochii albaștri la Hannah.

— Mi-a venit rândul, da?

— Da.

— Poți să rămâi tu cu Peggy?

— Sigur.

Și, pentru că știa că așa se cuvine să facă, l-a întrebat:

— Cum se simte?

Daniel i-a aruncat o privire pătrunzătoare. Nu-i nici leneș și nici prost, și-a repetat Hannah.

— Cred că ar fi mai bine s-o examinezi tu.

Chiar dacă nu-i făcea nicio plăcere, Hannah s-a așezat lângă fată. A observat imediat că Peggy avea pielea rece și umedă și că respira foarte greu. Iar piciorul arăta și mai rău decât înainte. Fata emana miros de moarte prin toți porii. Și nu era o metaforă. Nicio exagerare. Chiar poți să simți mirosul ăsta când moare cineva. Când organismul încetează să mai funcționeze, degajă un iz clar de acetonă. Modificările metabolismului alterează mirosul respirației, al pielii și al lichidelor corporale. Reacția aceasta face parte din procesul de descompunere chimică a organismului aflat în pragul morții.

Mare minune că fata nu murise încă din cauza hemoragiei. Deși probabil că acesta era motivul pentru care își pierdea destul de des cunoștința. Când nu mai are suficient oxigen, corpul nostru se concentrează asupra redirecționării lui spre acele organe vitale fără de care n-am putea să supraviețuim. Iar starea de conștiență nu este neapărat necesară pentru asta.

Hannah a oftat.

— Nu-i deloc bine.

— O să moară, nu-i așa?

— Foarte probabil.

Daniel și-a înghițit lacrimile.

— Îți mulțumesc pentru că nu-mi dai speranțe false.

S-a uitat apoi la sora lui.

— Părinții noștri au murit de tineri. Și mi-am jurat atunci că o să am mereu grijă de Peggy. Că doar eu sunt fratele mai mare, pricepi?

Hannah nu pricepea, dar a dat din cap.

— Îmi pare rău.

— Tu ai frați sau surori?

— Nu, sunt singură la părinți.

— Aha! înseamnă că ai fost lumina ochilor lor.

— Nu chiar. Mama s-a sinucis când eu aveam doar zece ani, iar tata a fost întotdeauna ocupat cu serviciul. M-a trimis la un internat, după care am ajuns la Academie.

— Mda… nasol!

— Nici nu m-am gândit vreodată la asta.

Normal că o făcuse. Se întrebase mereu de ce tatăl ei nu venea s-o ia acasă în vacanță, așa cum făceau părinții celorlalți copii. Își dorise să aibă o mamă care să-i trimită cadouri minunate, cu funde și biletele cu inimioare pe ele (nu că mama ei ar fi făcut așa ceva în timpul vieții). Pachetele trimise de tatăl ei erau banale și conținutul lor era unul folositor, dar fără pic de haz. Și mereu biletele erau semnate cu *P.G.,* în loc de *Cu drag, tati*. În ciuda talentului său în domeniul științei, tatăl ei nu a

putut niciodată să înțeleagă ce anume este iubirea. Nu era în stare să priceapă nimic din ce nu putea fi studiat la microscop sau disecat.

Daniel continua să-și țină ațintiți ochii lui albaștri asupra lui Hannah, încât a făcut-o să se simtă stingherită.

Și a schițat un zâmbet, unul foarte mic.

— Ideea este că tatăl meu mi-a oferit cea mai bună educație.

— Da, a murmurat tânărul. Normal că asta-i cel mai important lucru.

Hannah nu a apucat să-și dea seama dacă Daniel făcea mișto de ea sau nu, pentru că băiatul s-a întors și și-a sărutat sora pe frunte.

— Mă întorc repede, Peg.

Pe Hannah a deranjat-o gestul acesta. Da, fără îndoială că era fiica tatălui său. Stânjenită în fața manifestărilor de afecțiune. Incapabilă să iubească.

— Scuze.

Daniel s-a ridicat, s-a strecurat cu destulă dificultate pe lângă ea și, cu mișcări greoaie, a început să se cațăre peste scaune ca să ajungă în fața autocarului.

Hannah a rămas pe loc și s-a uitat la fată. Îi părea rău că acceptase să rămână cu ea. *De ce nu vrei să mori?* Ar fi mai bine pentru tine. Ar fi mai bine pentru toți. Prezența lui Peggy în autocar le distrăgea atenția de la lucrurile importante. Îi demoraliza. Dacă ar fi fost într-un spital, probabil că infirmiera i-ar fi mărit deja doza de morfină, doar ca să-i facă mai ușoară trecerea spre cealaltă lume. Numai că ei n-aveau niciun fel de medicamente aici, nici măcar paracetamol. Hannah s-a uitat în jur. A văzut mormanul de haine. *N-ar trebui decât să-i acoperi gura și nasul cu o haină.*

Din nou își auzea tatăl în minte. Dar poate avea dreptate acum.

Oricum, tot o să moară. Și cine ar ști?

Hannah a întins mâna și a luat un hanorac foarte gros. A aruncat o privire spre partea din față a

autocarului. Daniel ajunsese deja lângă ceilalți. Nu se uita nimeni în direcția ei. Nu va dura decât câteva secunde. A ridicat haina deasupra fetei.

— Îmi pare rău, a mințit-o ea.

Peggy a deschis ochii. Hannah a tresărit.

Fata a prins-o de mână. A deschis gura.

— Salveaz-o!

Hannah s-a strâmbat când a simțit mirosul de descompunere din răsuflarea tinerei.

— Pe cine?

Peggy s-a uitat la ea. Avea ochi la fel de albaștri ca fratele ei – un albastru intens, minunat.

— Te rog! Salveaz-o!

I-a dat drumul din strânsoare. A închis ochii. La fel de brusc și neașteptat cum îi deschisese. Hannah încremenise. Îi bubuia inima în piept. *Salveaz-o!*

Un strigăt din partea cealaltă.

— E acolo!

S-a întors. Daniel se uita la ea. Oare văzuse? Oare îi ghicise intențiile? Hannah a strâns hanoracul la piept și a mai luat câteva haine, de parcă doar cu asta se ocupase tot timpul. Fără să se uite la tânăr, s-a grăbit înapoi la ceilalți.

— A reușit Josh? Asta ai zis? l-a întrebat ea pe Lucas.

— Da. Acum lărgește ieșirea ca să poată trece fără să se prăbușească zăpada peste el.

Hannah s-a uitat în tunel. Abia dacă mai vedea tălpile lui Josh și vaga lumină a telefonului pe care i-l dăduse după ce șterse mesajul. Sigur, prima etapă era să poată ieși din nămeți. Dar apoi trebuia să deschidă cala de bagaje, să găsească geanta cu bomba, s-o ducă cât mai departe de autocar și să se târască înapoi fără să se surpe tunelul peste el și să-l sufoce.

Totuși le mai crescuseră șansele de supraviețuire. Însă foarte puțin.

— Dar de ce să nu ieșim toți?

Ben pusese întrebarea asta. Se ridicase de pe scaun și acum stătea cu brațele încolăcite în jurul trupului și se holba la ei cu ochii lui umflați. A tușit, după care a adăugat:

— Adică de ce stăm aici și așteptăm să fim spulberați?

Întrebare perfect normală. Hannah se mira că nu o pusese nimeni mai devreme. Poate din cauză că nu crezuseră că Josh va reuși să sape tunelul.

Lucas s-a uitat cu atenție la Ben.

— Nu arăți prea bine, prietene. Te simți rău?

— Ba mă simt bine și nu mi-ai răspuns la întrebare.

Însă Ben nici nu arăta bine, nici nu vorbea ca și cum s-ar fi simțit», așa. Era palid, avea frisoane, iar comportamentul acesta agresiv era un alt semn care trebuia să-ți dea de gândit. Nu, nu semn. *Simptom*.

— În primul rând, prietene, i-a zâmbit Lucas, cu cât încercăm mai mulți să trecem prin tunelul ăla, cu atât cresc șansele să se prăbușească peste noi și să ne îngroape în nămeți.

Ben s-a bâțâit jenat, lăsându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Sunt mai slab decât Josh. Eu aș putea s-o fac.

— În al doilea rând, a continuat Lucas, pe același ton periculos de calm, temperatura scade foarte repede afară. S-a întunecat. Asta înseamnă că au ieșit la vânătoare și lupii, și celelalte fiare sălbatice. Josh își riscă viața pentru noi. Suntem mai în siguranță aici.

— Nu și dacă o să sară în aer tot autocarul.

— Lasă-l pe Josh să încerce să găsească bomba, a intervenit Hannah, cu fermitate. Bine că avem acum o ieșire de urgență în caz de nevoie. Lucas are dreptate. N-o să supraviețuim prea mult afară.

— Ba nu, a clătinat Ben din cap. Pot să-l ajut pe Josh.

— Ia ascultă la mine, tipule, a zis și Cassie. Clar că nici mie nu-mi place gândul că aș putea să fiu

aruncată în aer. Dar în niciun caz nu vreau să fiu mâncată de lupi sau să mor sufocată de zăpada aia înghețată. Ce-ar fi să te liniștești și să ai răbdare?

— Duceți-vă la dracu'! a mârâit urât Ben. Nu rămân aici ca să-mi aștept moartea. Treaba voastră ce faceți. Mi se rupe de voi. Eu o să ies!

— Te rog, nu face asta, Ben! a spus Lucas.

— Și cine o să mă oprească?

Lucas a oftat. Apoi i-a tras un pumn în față.

Fără să i se schimbe expresia, parcă fără să respire. Aidoma unei șopârle care își scoate foarte repede limba ca să prindă o muscă. Hannah nici n-ar fi văzut lovitura dacă ar fi clipit chiar în fracțiunea aceea de secundă.

Ben s-a clătinat și s-a prăbușit ca un bolovan.

— Iisuse! a exclamat Hannah, holbându-se la Lucas.

S-a ghemuit lângă Ben. Era inconștient.

— L-ai lăsat lat.

— Asta am și vrut. Devenea tot mai irațional și reprezenta un pericol atât pentru el, cât și pentru noi.

— Ca să nu mai zicem că era și enervant la culme, a adăugat Cassie.

Hannah s-a ridicat în picioare.

— Deci violența a fost soluția?

Lucas a privit-o cu răceală.

— Uneori este singura soluție.

— Auziți?

Vocea lui Josh din tunel.

— Acum o să ies. Vă fac semn prin parbriz când găsesc dispozitivul.

Lucas s-a aplecat ca să-i poată răspunde.

— Bravo!

S-a uitat la ceilalți.

— Propun să ne strângem în față și să așteptăm.

Hannah s-a uitat urât la el.

— Mai întâi vreau să-l întind pe Ben pe scaune.

— Cum dorești.

Lucas s-a întors și a pornit spre partea din față a autocarului.

— Eu mă duc cu Rocky, a zis Cassie, luând-o după el.

Hannah s-a aplecat și l-a apucat pe Ben de subsuori. Era greu. Mult mai greu decât își imaginase ea.

— Stai! Lasă-mă să te ajut, a spus Daniel.

L-au luat amândoi pe Ben, l-au ridicat și l-au întins pe scaune. Hannah i-a verificat pulsul (neregulat) și i-a ridicat pleoapele. Corneea lui deja căpătase o nuanță rozalie. Dacă ar mai fi avut vreo îndoială înainte, acum Hannah a căpătat confirmarea. Ben era infectat și simptomatic. *La naiba!*

— Ce e? a întrebat-o Daniel.

— Nimic, i-a răspuns ea repede.

— Sigur? Pentru că mie mi se pare că Ben al nostru prezintă toate semnele caracteristice ale bolii – adică febră, tuse, comportament ciudat și imprevizibil.

Ea a oftat.

— Posibil.

Daniel a dat din cap.

— Dar tu știai deja asta, nu?

Nu mai avea niciun rost să nege.

— Credem că unii dintre studenții din autocar fuseseră infectați dinainte.

Daniel a ridicat din sprâncene.

— Mama mă-sii de treabă!

Apoi s-a uitat mai atent la ea.

— *Credem?*

— Știu doar Lucas și Cassie.

— Înțeleg. Și când anume aveați de gând să ne spuneți și nouă?

— Când ar fi fost neapărată nevoie.

— Neapărată nevoie? a pufnit el într-un râs urât și aspru. Adică înainte sau după ce muream?

— N-am vrut să stârnim panică, să înrăutățim și mai mult situația.

Daniel a făcut ochii mari.

— Deci există posibilitatea ca să fim toți infectați deja?

— Există.

Daniel a schițat un zâmbet strâmb.

— Atunci, n-ar fi chiar atât de rău să fim făcuți bucățele de bomba aia, nu?

— Poate avem noroc. Unii oameni sunt mai rezistenți la virusul ăsta decât alții.

— Parcă doar două procente au norocul ăla.

— Poate e ziua noastră norocoasă.

Daniel a ridicat iarăși din sprâncene.

— Așa crezi tu?

S-au privit lung. Apoi au început să zâmbească. Zâmbete născute din conștientizarea situației îngrozitoare și aberante în care se aflau.

— Nici că poate fi mai rău de atât, nu? a spus Hannah.

— Câteodată viața îți dă lămâi. Alteori îți dă diaree.

— O să țin minte vorba asta.

— Așa zicea Peg…

Și Daniel s-a întrerupt brusc. Pentru prima oară vorbise despre sora lui la timpul trecut.

Li s-au stins zâmbetele.

— Îmi pare foarte rău pentru ea, i-a spus Hannah. Dacă aș fi putut să fac ceva…

— Știu. Nu-i poți salva pe toți, nu?

Și a adăugat:

— Dar, dacă ai fi putut, iar asta însemnând să moară altcineva, ai fi făcut-o?

— Sper să nu se ajungă niciodată la asta.

— Dar dacă se ajunge?

Hannah a căzut pe gânduri. Circulau o mulțime de zvonuri despre spitale asaltate de bolnavi care contractaseră virusul. Despre doctori obligați să ia asemenea decizii.

— Tata spunea că este important să nu luăm hotărâri în modul acesta. Nu ai cum să consideri că o viață ar fi mai importantă decât alta. Este vorba

despre identificarea acelor persoane care au cele mai multe șanse de supraviețuire pe termen lung.

— Adică îi alegem pe tineri, în detrimentul celor în vârstă.

— Uneori, s-a încruntat ea. Dar nu neapărat. De ce vrei să știi?

Daniel a ezitat câteva secunde înainte de a-i răspunde.

— Poate din cauză că doar la moarte mă gândesc.

A ridicat capul și parcă i s-a mai limpezit privirea.

— În regulă. Mă duc acum să stau cu Peggy. Vreau să fiu lângă ea când o să… știi ce spun.

Știa. Însă discuția lor de dinainte o tulburase. *Salveaz-o!* Îi scăpa ceva. Din nou. A scuturat din cap ca să-și limpezească gândurile. Apoi s-a întors și s-a dus în fața autocarului.

Lucas se așezase pe locul șoferului. Cassie stătea în picioare lângă el. Majoritatea geamurilor de pe latura stângă erau acum aproape în întregime acoperite cu zăpadă. Din când în când, autocarul scârțâia din încheieturi la câte o rafală mai puternică de vânt. Însă, în rest, înăuntru era mai liniște decât într-un mormânt. De parcă s-ar fi sufocat deja cu toții. Bine măcar că prin parbriz se mai putea vedea ceva. Însă mai mult zăpadă și marginea întunecată a pădurii. Cerul căpătase culoarea cărbunelui. Soarele dispăruse dincolo de orizont. Luna arunca în jur o lumină tristă și argintie.

— Acum stăm și așteptăm, a surâs ușor Lucas.

Hannah i-a aruncat o altă privire furioasă. Poate se înșela, dar i s-a părut că simte o undă de satisfacție în vocea lui. De parcă o parte din el realmente *savura* pericolul în care se aflau. Și-a amintit de pumnul foarte rapid pe care i-l dăduse lui Ben. Cu exact atâta forță cât să-l lase fără cunoștință. Oare ce studia Lucas la Academie? Din ce mediu provenea?

Un pocnet înăbușit și un bufnet. Din stânga lor.

— Cala de bagaje, a spus Lucas. Se pare că a reușit s-o deschidă.

Hannah și-a dat seama că își ținea răsuflarea. Oare de cât timp va avea Josh nevoie până să găsească bomba? Doisprezece studenți în autocar. Fiecare cu câte un rucsac mare. Mai întâi, trebuia să descopere rucsacul pe care-l căuta. Iar apoi, dacă dădea peste bombă, trebuia s-o ducă cât mai departe posibil.

— Cât e ceasul? l-a întrebat ea pe Lucas.

— Șapte și patruzeci și nouă.

Acum nu doar frigul îi intrase în oase lui Hannah, ci și teama. Dacă nu-l găsea? Dacă nu mai aveau timp? Dacă orice secundă ar putea să fie și ultima?

Încetează, Hannah! Nu-i permite panicii să te copleșească. Concentrează-te doar asupra momentului imediat următor. Lasă ipotezele.

Alte bufnete și alte pocnete venite de sub autocar. Ar fi vrut să-l întrebe din nou pe Lucas cât era ceasul. Dar știa că nu are niciun rost. Timpul devine sadic în asemenea situații. Își târșâie picioarele, își lungește secundele și minutele, doar ca să-i tortureze.

— Poate ar fi bine să jucăm „Eu văd”, a spus Cassie. Eu văd ceva ce începe cu „Z”.

— Zăpadă, a răspuns mecanic Hannah.

— A fost prea ușor, nu?

— Uite! a exclamat Lucas, arătând afară.

O siluetă. Josh era. Ținea ceva în mâna ridicată deasupra capului. Un dispozitiv mic și dreptunghiular. Dispozitivul exploziv.

— A reușit! a zbierat Cassie. Măăăi, să mor eu, chiar că a reușit!

Acum nu mai trebuie decât să scape cumva de el, și-a zis Hannah.

— Ai grijă, prietene! a șoptit Lucas.

Josh a făcut un gest spre pădure.

— Aruncă-l, omule! a murmurat Cassie. Aruncă-l, naibii, odată!

Josh și-a luat avânt și a aruncat dispozitivul până în pădure, ca pe o minge de rugby.

Au așteptat.

Cassie a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce să zic… mare dezamăgi…

Chiar atunci i-a zguduit pe toți bubuitura. O lumină portocalie a inundat cerul. Autocarul s-a mai cutremurat o dată, a gemut puternic și s-a înclinat și mai tare pe o parte. Hannah s-a clătinat pe picioare, a fost cât pe ce să-și piardă echilibrul, dar a reușit să se apuce de scaunele de alături și nu a căzut. Cassie s-a împleticit, a făcut câțiva pași în spate, a fost cât pe ce să cadă peste mormanul de cadavre.

— Ce dracu'!

Lucas s-a ținut de volan. Hannah l-a auzit pe Daniel țipând și înjurând în spate. Nu mai conta dacă impactul cu solul a făcut bomba să explodeze sau dacă exact atunci era ora la care fusese setată. Un singur lucru era limpede: nu fusese o farsă.

— Sunteți bine? a întrebat Hannah.

— Super! a bombănit Cassie.

Lucas a dat din cap.

— Mare noroc am avut! La țanc a aruncat-o – parcă așa se zice pe aici.

— Josh ce face? a vrut să știe Hannah.

S-au uitat toți afară. Abia dacă l-au putut deslușI în nămeți. Trăia? Era mort? Dar l-au văzut că se mișcă și se ridică încet în picioare. *Slavă Domnului!*

Josh s-a scuturat de zăpadă și le-a făcut cu mâna. Preț de o clipă, silueta lui s-a profilat pe fundalul flăcărilor portocalii care mistuiau pădurea. Hannah a simțit un junghi în inimă. Acolo trăiau animale. Spera ca zăpada să poată stinge focul înainte de a se extinde prea mult.

Josh a făcut un semn, vrând să le arate că o să ocolească autocarul. Hannah s-a gândit că ori își

schimbase poziția, ori se năruise tunelul. Iar Josh ar fi trebuit să sape din nou ca să ajungă înăuntru. Dar imediat grija aceasta a fost înlocuită de o problemă și mai mare.

Din pădure a răsunat un urlet gros și prelung. Și suferind. Și sălbatic. Cu coada ochiului, Hannah a observat o mișcare și chiar atunci ceva uriaș și negru și portocaliu a apărut din umbrele copacilor care ardeau înăbușit.

Acolo trăiesc animale.

Un urs – un grizzly, după dimensiuni și formă – se împleticea prin zăpadă. Avea blana pârlită și înnegrită. Un picior îi ardea și acum. Își legăna capul dintr-o parte în alta. Gemetele lui reverberau prin autocar. Gemete de agonie, de teamă, de furie. Periculoasă combinație.

Josh a încremenit cu ochii la el. *Nu face mișcări bruște!* l-a sfătuit Hannah în gând. *Păstrează-ți calmul! Îndepărtează-te foarte încet!* Ursul a început să șchiopăteze spre el, iar Josh și-a vârât mâna în buzunar. După telefon, și-a dat seama Hannah. Ca să apese butonul de alarmă. *Nu. Nu face așa ceva cu ursul. E rănit, e imprevizibil. Nu-l provoca.*

— *Nein!* a șoptit Lucas, parcă citindu-i gândurile.

Prea târziu. S-a auzit alarma. Ursul s-a apucat să scuture și mai tare din cap, a mai urlat o dată și s-a ridicat pe picioarele din spate.

— Aoleu… a murmurat Cassie.

Alarma s-a oprit brusc. Probabil se terminase bateria. Ursul s-a lăsat în patru labe. Josh mai avea o șansă. *Să nu fugi!* l-a implorat în gând Hannah. Cel mai rău lucru ar fi fost s-o ia la fugă. Urșii sunt surprinzător de rapizi. Nu ai cum să-i întreci. Josh îl înfuriase pe ursul grizzly, dar încă putea să evite înfruntarea. *Întinde-te în zăpadă!* a încercat ea să-i transmită. *Ai făcut cursuri de supraviețuire. Culcă-te naibii odată pe jos!*

Josh s-a întors și a luat-o la goană.

Mama mă-sii de treabă!

Ursul a atacat. Chiar și cu o labă rănită, a reușit să acopere în doar câteva secunde distanța dintre el și Josh. A dat o dată din laba aia uriașă și l-a trântit în genunchi. Josh a încercat să se târască de-a bușilea de lângă el. Încă o lovitură de labă. Josh a rămas fără partea din spate a capului și un șuvoi de sânge a țâșnit de acolo. S-a prăbușit în zăpadă.

— Dumnezeule! a icnit Cassie.

Ursul s-a aruncat peste Josh. A început să-l sfârtece. Să-l sfâșie. Bine măcar că întunericul avea milă de ei și îi împiedica să vadă întreaga scenă. Însă tot auzeau. Auzeau strigătele de durere și urletele de furie. Când ursul și-a dat capul pe spate, Hannah a putut să vadă atârnând din dinții lui bucăți de mațe, roșii și cenușii. În lumina tot mai slabă a focului, sângele de pe nămeți părea acum negru.

Hannah s-a întors cu spatele. Nu mai voia să vadă…

— Trebuia să mă lăsați să mă duc cu el.»

…și s-a forțat să-și înghită țipătul de spaimă când a dat cu ochii de omul slab și palid de lângă ea. În lumina slabă, pielea lui părea translucidă, ochii îi erau îngrozitor de roșii, iar cel nimerit de pumnul lui Lucas era umflat și pe jumătate închis.

— B-ben! s-a bâlbâit Hannah.

El s-a uitat dincolo de ea și a început să tușească.

— Trebuia să mă lăsați să mă duc cu el.

Lucas s-a întors cu fața la el.

— Dacă am fi făcut-o, ai fi fost și tu mort acum, prietene.

Ben și-a dezgolit dinții într-un rânjet urât.

— Nu-s prietenul tău, boule! Și deja sunt mort. Uită-te la mine!

S-a clătinat și s-a apucat de un scaun ca să nu cadă.

— Sunt infectat.

— Da, ești.

— Știai.

— Am bănuit că există persoane infectate în autocar, i-a răspuns Lucas.

Ben a început să râdă. Cu hohote răgușite și stridente. Șuiera îngrozitor când respira. În momentul acela, Hannah și-a dorit să se fi *dus* și el cu Josh. Să moară și el afară, nu aici.

— Deci am ajuns *toți* niște zombi nenorociți, a răcnit Ben, împroșcând salivă în jur. Îți place, bă, nazist ordinar ce ești?

Doar să rânjească a mai apucat înainte să se prăbușească pe podea.

Instinctiv, Hannah s-a aplecat să-l ajute.

Dar Lucas a apucat-o de braț.

— Nu te expune și mai mult la virus. Lasă-l în pace!

— Pe jos?

— Nu poți să-l ajuți cu nimic.

— Ba da. Pot să-i aduc niște haine mai groase, puțină apă.

— La ce bun? O să moară curând. Virusul acționează foarte repede. N-ai face decât să ne irosești proviziile.

Hannah a clătinat din cap. Dar… oare nu la fel gândise și ea în legătură cu Peggy?

— Vorbești exact ca tatăl meu, a spus ea.

— *Danke!*

— N-a fost un compliment.

— Știu.

Lucas s-a uitat în jos, la trupul lui Ben, și apoi a pășit peste el.

— Ar trebui să ne odihnim puțin. S-a făcut noapte. Trebuie să ne conservăm energia.

— Tu chiar crezi că am fi în stare să dormim? l-a întrebat neîncrezătoare Cassie. Ben e pe moarte și tocmai ce l-am văzut pe Josh sfâșiat de un nenorocit de urs!

Lucas a oftat.

— Este regretabilă moartea lui Josh. Dar și-a îndeplinit misiunea. A scăpat de bombă. Cel mai

important lucru este că *noi* suntem în viață.

A zâmbit și a adăugat:

— *Zur zeit.*

Hannah a privit lung în urma lui. Avea doar foarte vagi noțiuni de limbă germană, dar a înțeles ce spusese.

Zur zeit.

Pentru moment.

MEG

— Mai sus, mami, mai sus!

Simțea pe spate fierbințeala soarelui. *Ar fi trebuit să mă dau cu mai multă loțiune, că o să mă ard,* și-a zis ea.

Lily purta o pălărioară de soare și o rochiță de plajă, galbenă și drăguță. În picioare avea noile ei săndăluțe roz. Părul ondulat îi era împletit în două codițe.

— Mai sus, mamiii!

— Nu se poate. Ai să cazi.

— Mai suuus!

Un drăcușor împielițat, asta era fetița lui Meg. Nu avea decât șase ani și nu se temea de nimic, pentru că teama este ceva învățat, ceva moștenit. Lily obișnuia să se balanseze de barele de cățărat, să se urce în sens invers pe tobogan, să sară de pe cadrul leagănului. *Mai sus, și mai sus.* Mai târziu, Meg avea să se întrebe dacă Lily nu cumva încercase să ajungă la cer chiar și când trăia.

Era o zi perfectă de vară – oare așa să fi fost? Oare totul se întâmplase cu adevărat? Oare fusese vreo zi perfectă de vară în perioada cât trăise Lily? Tare greu îi era să-și amintească uneori. Lucrurile deja începuseră s-o apuce în altă direcție. Începuseră să se schimbe. Reguli noi. Un nou mod de viață. Însă ea presupunea că oamenii mai credeau că totul avea să revină la normal. Măcar la

noul normal. Ce se întâmpla acum era doar o scurtă deviere de la traseu. O groapă de pe drum. Îi va salva știința. Normal că îi va salva. Și se agățaseră cu toții de ideea aceasta, cu o încredere la fel de oarbă ca a fanaticilor religioși. Va apărea un tratament sau un vaccin, iar omenirea se va putea întoarce la treburile ei obișnuite, își va putea relua consumul și războaiele și distrugerile, fără să-i pese câtuși de puțin că-și bate joc de planeta noastră, fără să-i pese că generațiile viitoare nu vor mai putea să trăiască aici – bogății vor face excursii în spațiu, iar săracii vor cerși un dumicat de pâine. Perfect normal.

Meg a întins mâna spre leagăn. Dar era gol. S-a încruntat.

— Lily?

Nu-și vedea fiica.

— Lily?

A fugit pe poartă. Acolo era un anunț pe care scria ÎNCHIS DIN CAUZA RESTRICȚIILOR STABILITE DE GUVERN. Meg s-a uitat în spate. Terenul de joacă era pustiu, abandonat; leagănele fuseseră legate de barele lor, toboganul se umpluse de rugină, vechiul carusel era crăpat și putrezit. Nici soare nu mai era acum. Pe cer se îngrămădeau nori negri, de furtună.

S-a înfiorat și a mai strigat-o o dată pe Lily, chiar dacă știa în adâncul sufletului că fetița ei dispăruse pentru totdeauna. De ani întregi. Totul nu era decât o iluzie. Mintea îi juca feste, evocând amintiri care nu erau adevărate. Un trecut artificial și fericit, când, în realitate, lucrurile deja începuseră să se destrame pe la cusături.

Le spuseseră că toți copiii erau în siguranță, în ciuda răspândirii virusului. În ciuda mutațiilor pe care le suferea. Însă îi mințiseră. Îi mințiseră în toate privințele. Și apoi s-a îmbolnăvit Lily și au internat-o în spital. Și ar fi supraviețuit. *Cu siguranță,* că ar fi supraviețuit, dacă spitalul ar fi fost dotat cu suficiente paturi sau asistente sau

aparate. Dar nu avea nimic din toate acestea și, chiar presupunând că pe Meg n-ar fi deranjat-o câtuși de puțin să smulgă masca de oxigen de pe fața unui octogenar, dacă așa și-ar fi putut salva fiica, nu a fost în stare să o facă, deoarece și ceilalți bolnavi erau foarte tineri. Și tinerii nu trebuie să moară. Minciună. Doar minciuni. Multe, foarte multe minciuni ordinare.

Meg a deschis poarta, a intrat din nou în părculețul pustiu și s-a așezat pe o băncuță putredă. Numai că nu mai era un parc, nu era un teren de joacă. Era Grădina Amintirilor de la crematoriu; acolo îngropaseră urna cu cenușa lui Lily. O piatră funerară, mică și albă, indica locul unde zăceau toate speranțele și visurile lui Meg. *Iubita noastră fiică. Vei rămâne veșnic în inimile și amintirile noastre. Ne-ai luminat viața, iar lumina ta nu se va stinge niciodată.*

Antreprenorul de la pompele funebre alesese cuvintele acestea, pentru că Meg nu-și dădea seama care sunt cele mai potrivite. Pentru că nu existau cuvinte potrivite. I se părea de-a dreptul imposibil să încerce să rezume în doar câteva propoziții simple toată dragostea și toată trauma pierderii. Nu mai ținea minte decât că mârâise: *Nu care cumva să pomenești de Dumnezeu. Dacă există un Dumnezeu, înseamnă că nu-i decât un ticălos de cea mai joasă speță.*

Fuseseră doar ei trei la ceremonie. Doar familia și partenerii de viață aveau voie să participe, iar Meg nu mai avea familie. Își pierduse mama la șaptesprezece ani, iar tatăl biologic al lui Lily era și el mort. Prin urmare, nu mai rămăseseră decât Paul (care părea a-și da toată silința ca s-o convingă să-i dea papucii cât mai repede) și bunica ei, care suferea de demență senilă în stadiu avansat și tot timpul ceremoniei a întrebat unde este Lily și cine are grijă de ea cât timp îl incinerează ei pe bunicul.

Meg s-a uitat lung la piatra funerară. I se părea că anii sunt greșiți. Că doar nu trecuseră deja șapte de la moartea lui Lily. Sau trecuseră? Cum? Nu se poate ca Lily să fi fost moartă de mai mult timp decât apucase să trăiască. Șase ani. Șase ani foarte scurți și de neprețuit. O clipită. Un număr cu o singură cifră. Nici măcar un prolog al vieții. Povestea ei se încheiase, continuarea nu va mai fi scrisă. De ce este atât de nemilos timpul? *Nu pot să mă opresc. Trebuie să merg mai departe. Am multe de călcat în picioare, multe de zdrobit și de distrus.* Și timpul s-a dus, lăsându-i lui Meg doar amintirile. Însă chiar și acestea erau imperfecte și, cel mai adesea, neadevărate.

Iar când lumea a început să se apropie de sfârșit – dar nu printr-un scâncet sau printr-un bubuit asurzitor, ci cu un suspin prelung și șuierător –, lui Meg nici nu i-a păsat. Se uitase la știri fără să le înțeleagă, adăpostindu-se în globul ei făcut din durere și din medicamente. Meg nici măcar nu a ridicat din sprâncene când infecțiile se răspândeau și societatea se fărâmița – la început mai lent, după care cu aceeași rapiditate ca o avalanșă spulberând totul în calea ei. Lumea ei fusese deja distrusă. Toți ceilalți nu făceau decât s-o ajungă din urmă.

Se simțea obosită, așa că s-a întins pe bancă. Obișnuia deseori să doarmă în Grădina Amintirilor – se cățăra pe gard ca să poată intra, după care se îndopa cu vodcă până își pierdea cunoștința. Închidea ochii și își imagina că o simte pe Lily lipită de ea. Și o strângea în brațe și îi jura că nu-i va mai da niciodată drumul…

Banca s-a înclinat într-o parte. S-a clătinat. Meg s-a rostogolit de pe ea. A deschis brusc ochii.

Unde era?

Undeva unde era frig. Și întuneric. Și aglomerat.

Și și-a amintit. Stăteau cu toții întinși pe podeaua cabinei, încercând să doarmă. Înghesuiți unii în alții ca să-și țină de cald. Ea se lipise de

spatele lui Sarah. Altcineva, parcă Max, stătea în cealaltă parte și sforăia ușor.

Probabil că nu era chiar atât de târziu. Dar nu aveau ceasuri și pierduseră noțiunea timpului. Se lăsase întunericul și, aidoma unor animale, au început să caște și să se simtă din ce în ce mai epuizați pe măsură ce dispărea treptat lumina. Însă poate mai era un motiv. Probabil încă aveau în organism urme de sedativ. Și încă ceva: lipsa de oxigen. Telecabina nu era complet etanșeizată și desigur că puteau să deschidă trapa. Însă tot era un spațiu foarte strâmt, plus că aerul este mai rarefiat la altitudinea asta. Amănunt care merita să fie luat în considerare.

Acum Meg era trează, așa că simțea cum o ia iarăși cu frig și își vedea aburii respirației. Temperatura scăzuse foarte repede. Era și întuneric beznă – doar luna abia zărită printre nori mai licărea foarte stins, conturând vag siluetele de pe jos. Și atunci Meg și-a dat seama de ceva. Sean nu dormea ghemuit lângă ei.

S-a întors și l-a văzut. Stătea pe o bancheta din celălalt colț și se uita afară prin geamul plin cu zăpadă. A întors capul când a auzit-o pe Meg ridicându-se în picioare.

— Bună! i-a șoptit el.

— Bună!

S-a apropiat și s-a așezat alături, încolăcindu-și brațele în jurul trupului ca să se mai încălzească puțin.

— Nu poți să dormi? a întrebat-o Sean.

— Nu-s chiar cele mai bune condiții pentru asta.

— Nu, nu sunt.

S-a uitat cu mai multă atenție la ea.

— Plângi.

— Ah… a murmurat Meg, ștergându-și ochii uzi și trăgându-și nasul. Am visat urât.

— Ce anume?

A șovăit puțin, apoi i-a răspuns.

— Am visat-o pe Lily, fetița mea.

— Ai o fată? Câți ani are?

— Avea șase când a murit.

— Of, îmi pare rău!

— Mulțumesc.

— Din cauza virusului?

— În parte. Dar și din cauza lipsei de îngrijire, a lipsei de dotări, de personal. Ar fi trebuit să scape.

Sean a dat din cap.

— Cei mulți suferă și mor, în vreme ce elitele au bani de tratamente la spitalele private și supraviețuiesc.

— La fel ca întotdeauna, a murmurat ea cu amărăciune. Se zice că viața nu are preț, dar ei îi stabilesc mereu câte unul. Îmi tot făceam reproșuri și mă învinuiam, gândindu-mă că Lily ar fi trăit dacă s-ar fi născut într-o familie bogată.

— Mda, a mârâit el. Știu ce simți.

— Și tu ai pierdut pe cineva?

— Nu un copil, ci… o persoană la care am ținut. Foarte mult.

— Îmi pare rău.

— Mi-am jurat mereu că o s-o apăr orice-ar fi. Dar n-am putut. Era totul pentru mine.

Meg a dat din cap.

— Lily era singurul meu copil.

— Tatăl dispăruse din peisaj?

— A murit într-un accident de motocicletă.

— Ah!

— O perioadă a mai fost și altcineva în viața mea – însă n-a mers. Fiica mea era întotdeauna pe primul loc. Era lumea mea.

Avea gura uscată și a încercat să-și stăpânească emoția din voce.

— Și atunci s-a sfârșit și lumea mea.

— Înseamnă că apocalipsa nu te impresionează prea tare.

— Nu prea.

— Nu-mi pot imagina cum este să-ți pierzi un copil. Probabil că ești foarte puternică dacă nu te-ai dat bătută.

Meg a schițat un surâs amar.

— Nu. Sunt doar egoistă.

— Egoistă?

— De ce să mai trăiesc dacă Lily e moartă? De ce să mă mai trezesc în fiecare dimineață ca să văd un soare pe care ea nu-l mai poate vedea? Și este singură acolo. I-am promis mereu că nu o voi părăsi niciodată.

I s-a pus un nod în gât și s-a întrerupt.

— Ăsta-i motivul pentru care am încercat să mă sinucid. De mai multe ori.

— Nu te condamn.

Meg a scos un hohot aspru de râs.

— Mulțumesc frumos. De obicei mi se spune că sunt atât de multe lucruri în viață pentru care merită să trăiești.

— Pe bune?

— Mda. Oare oamenii ăia au văzut ce se întâmplă înjur?

Au zâmbit amândoi. *Înțelege,* și-a spus Meg. Cu cât sunt mai adânci rănile, cu atât este simțul umorului mai negru.

— Și eu m-am gândit la sinucidere, a zis Sean. Dar n-am fost în stare să merg până la capăt.

— De ce?

— Dacă mor eu, nu mai rămâne nimeni care să-și aducă aminte cât de extraordinară era. Sau să-i facă dreptate.

— Dreptate? s-a mirat Meg, privindu-l surprinsă. A omorât-o cineva?

— Da, a dat el din cap. Și, când o să pun mâna pe ăla care a făcut-o, o să regrete și ziua în care s-a născut.

Cu toată bezna din telecabină, Meg a reușit totuși să observe cum chipul bărbatului capătă o expresie sinistră.

— Și asta o să te facă să te simți mai bine? l-a întrebat ea.

Sean a schițat un zâmbet strâmb.

— O să te anunț la momentul potrivit.

Au tăcut un timp și s-au uitat la peticele de cer înstelat dintre nori.

— Se pare că o să se mai domolească viscolul, a spus Meg.

— Parcă.

— Tu crezi că o să mai scăpăm de aici?

— Trebuie, i-a răspuns el, încordat. N-am ajuns atât de departe ca să mor într-o cabină atârnată de cablu.

— Poate că o meritățm, a zis Meg. Fie că ne place sau nu, realitatea este că am mușamalizat o crimă și am fost complici la comiterea celei de-a doua. Iar faptul că niciunul dintre lucrurile astea nu pare a deranja pe nimeni probabil că spune ceva despre noi.

— Erau doar niște străini, i-a răspuns Sean. Ne-am obișnuit atât de tare cu prezența morții, încât ne este greu să mai găsim în noi energia necesară pentru a ne face griji în privința unor oameni pe care nu-i cunoaștem.

Numai că ea îl *cunoscuse* pe Paul. Pe vremuri. În toate sensurile. Deci ce spunea asta despre ea?

— Tu crezi că pe tipul de la pază l-a omorât Karl? l-a întrebat ea acum.

— Habar n-am. Poate.

— Am văzut cum l-a împins Sarah prin trapă.

— Poate că ai văzut. Numai că ea n-o s-o recunoască niciodată, nici măcar față de ea însăși.

Are dreptate, și-a spus Meg. *Minciunile cele mai gogonate sunt acelea pe care ni le spunem nouă înșine.*

— Nu-mi place individa, a mărturisit ea.

— Era să mă păcălești. Dar sunt de acord cu tine – e cam sucită.

— E profesoară.

— Așa pretinde ea.

— N-o crezi?

— O cred la fel de mult cum vă cred pe fiecare dintre voi.

— A, minunat! Mulțumesc frumos!

— Vreau să spun că toți ascundem câte ceva. Și nu-i nimic rău în asta. Așa fac oamenii. Dar Sarah…

Și a clătinat din cap.

— În cazul ei este ceva mai mult. Toată agitația aia a ei, toate schimbările bruște de dispoziție. I-ai văzut cruciulița de la gât?

— Ar fi fost și greu să n-o văd. Se joacă întruna cu ea.

— Să înțeleg că nu ești o persoană prea religioasă.

— Dumnezeu a permis ca fetița mea să moară. Din partea mea, să se ducă El la dracu'!

— De acord. Dar poate că Sarah *este* doar o persoană credincioasă. Deși mulți oameni îl descoperă pe Dumnezeu când încetează să mai bea.

— Adică se duc la Alcoolicii Anonimi?

— Mda.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Însă foarte mulți recidivează și trebuie să se lase din nou de băutură.

Avea dreptate. Și așa se explicau multe. Oare afurisita aia de femeie suferea acum de sevraj?

— Ar trebui să n-o scăpăm din ochi, a spus ea.

— Perfect de acord.

Meg s-a gândit puțin, după care l-a întrebat:

— Și ce-ți spune instinctul despre Max?

— Păi… chiar cred că este avocat. Și cred că a fost la închisoare. Probabil mai mult timp decât zice. Nu mai ajungi după gratii la prima abatere de la lege – și, oricum, nu pentru o infracțiune atât de mică. Nu l-aș angaja ca avocat, dacă aș avea nevoie. Dar cred că a fost cel mai sincer.

— Și eu?

— Tu? Tu ești o persoană dificilă. Înțeleg acum de ce ești așa. Clar că ai lucrat în poliție.

S-a întrerupt și a privit-o în ochi.

— Dar cred că ești de treabă. Că ești un personaj pozitiv în toată povestea asta a noastră.

— Mulțumesc, a zis Meg. Și tu? Tot un personaj pozitiv ești?

— Așa credeam odată, a murmurat el, ridicând din umeri. Dar oamenii se schimbă.

Și n-a mai spus nimic.

— Eu sunt aproape convinsă că ucigașul încă se află printre noi, a zis Meg, mirându-se și ea că și-a rostit bănuiala cu voce tare.

Sean a dat din cap.

— Cred că ai dreptate.

S-au uitat unul la altul.

— Și ce facem în privința asta? a întrebat-o el.

— O să-ți spun la momentul potrivit, i-a răspuns ea, întorcându-i spatele.

CARTER

De o sută de ori a salvat-o.

Și a pierdut-o de încă o sută.

Rezultatul este mereu același.

Se trezește din somn plângând.

Și apoi aude copilul.

Coridorul este cufundat în întuneric. Se împleticește, alunecă. Podeaua este acoperită cu gheață. Ninsoarea intră prin ferestrele aflate undeva deasupra lui. De afară se aud urletele viscolului.

Dinăuntru se aud plânsetele nou-născutului.

Se îndreaptă în direcția lor, ar vrea să se grăbească, însă îi tot alunecă picioarele. Nu pare să se apropie absolut deloc, în ciuda eforturilor pe care le face.

În adâncul sufletului își dă seama că nu este decât un vis. Că bebelușul este în siguranță. Nici nu mai este un bebeluș. A crescut. Este o adolescentă. Ea este motivul pentru care tot fură plasmă și medicamente și le trimite la adresa aceea din orășelul obscur de provincie, unde și-o

și imaginează urcându-se în autobuzul galben al școlii sau dându-se într-un leagăn improvizat dintr-o anvelopă, în curtea din spatele casei cu gard din uluci albe.

Nu i-a văzut niciodată casa. Nici măcar nu știe dacă primește pachetele pe care i le trimite. Totuși continuă să o facă. Pentru că nu vrea să o piardă. Nu vrea să o piardă și pe ea.

În cele din urmă, reușește să se proptească mai bine pe picioare. Străbate coridorul și ajunge într-o cameră.

Este mică și i se pare că se mișcă, se leagănă dintr-o parte în alta.

La capăt este un pătuț. Se leagănă odată cu încăperea.

Nani, nani, puișor.

Dar pătuțul se răstoarnă. Bebelușul se rostogolește din el și cade cu fața în jos pe dușumea. Hohotele de plâns devin și mai stridente. El încearcă să dea fuga și să-l ridice de pe jos, însă balansul camerei îl face să-și piardă echilibrul și se împleticește.

Chiar în momentul acela își dă seama că țipetele s-au modificat. Nu mai sunt răcnetele alea asurzitoare pe care le scot bebelușii. Sună altfel. Ca niște gâfâieli, ca niște horcăieli… Și bebelușul se apropie de el de-a bușilea. Este o fetiță. O fetiță palidă, atât de palidă… Și scoate sunete ascuțite de fiecare dată când respiră. Șuieră.

În loc să se repeadă la ea și să o ia în brațe, el bate în retragere. Însă ușa a dispărut. Este prins în capcană, lipit cu spatele de un perete din sticlă. Iar afară viscolul își dezlănțuie furia turbată.

Copila ridică ochii la el.

Și el zbiară… peretele din sticlă se sparge, iar el se prăbușește în neant.

•

Fir-ara dracu' de treabă! Mereu se întâmplă așa. Mereu.

Carter s-a ridicat în capul oaselor. În prima clipă nu și-a dat seama unde se află.

Era în pat, în camera lui. Culcat peste cuverturi. Încă nu se făcuse noapte, dar simțise nevoia să se odihnească puțin după toate evenimentele din timpul zilei.

Camera lui se afla la celălalt capăt al Refugiului. Și nu avea o vedere panoramică asupra versanților, ci spre muntele povârnit din spate. Și spre viscol. Dar asta nu-l deranja. Nu avea nevoie de cine știe ce priveliște. Nu avea nevoie de ceva care să-i amintească de lumea de dincolo de el. Era conectat la aparate. Dar încă respira.

Duseseră cadavrele la subsol. Acolo era cel mai rece. Și mai era un motiv, cu toate că nu-l mărturisea nimeni: ochii care nu se văd se uită, cum se zice. Mâine-dimineață, Welland va duce morții, unul câte unul, la incinerator. Și îi va arde. Fără nicio ceremonie. Fără nicio rugăciune. Fără niciun cuvânt de rămas-bun.

Nu erau deloc cucernici, niciunul dintre ei nu era; însă existau momente în care Carter realmente *simțea* cât de false sunt toate lucrurile acestea; ceremoniile acelea mărunte de care ne cramponăm, amăgindu-ne că suntem mult mai mult decât niște maimuțe care au învățat cum să-și lege șireturile. În ultima vreme se aflase ce este moartea cu adevărat. Un sfârșit. Adesea violent, rareori drept, aproape niciodată blând.

Carter și sora lui își pierduseră părinții în copilărie. Deși, la drept vorbind, moartea tatălui lor nu reprezentase o pierdere prea mare. Pentru că era un bețivan nesuferit, care intra și ieșea din viețile lor când avea el chef. Până când, într-o zi, a ieșit și nu s-a mai întors. Moartea lui a distrus-o pe mama lor, care, un an mai târziu, s-a spânzurat în dormitor. Carter a descoperit-o. Iar Carter nu avea decât nouă ani atunci.

După aceea el și sora lui au fost crescuți de bunici. Aceștia erau oameni săraci, muncitori și

reci. Nu se așteptaseră să aibă grijă de niște copii mici tocmai la vârsta lor înaintată și le-au explicat foarte limpede că îi primiseră la ei din obligație, nu din dragoste. Se așteptau ca micuții să-i ajute la prăvălia pe care o aveau, să-și îndeplinească sarcinile săptămânale, să nu le stea pe cap când le veneau prietenii să joace pocher și, una peste alta, să nu le fie o povară.

În timp ce Carter s-a revoltat foarte curând, sora lui s-a străduit să le facă pe plac bunicilor. Probabil își spunea că, dacă ar fi în stare să muncească mai mult, să aibă un zâmbet mai vesel, să fie mai bună și mai îndatoritoare, atunci ar câștiga dragostea pe care precis o simțeau bunicii în adâncul sufletelor lor.

Se înșela. Dar așa era sora lui Carter. Mereu căuta tot ce era mai bun în oameni. Mereu credea că iubirea îi poate schimba. Pe când el se pregătea de furtună, ea aștepta curcubeul.

Iar acum și sora lui era moartă. Murise într-un mod violent, nedrept, inuman.

Carter s-a ridicat pe marginea patului, privind în jur. N-a durat mult. Chiar și aceste camere, fostele dormitoare ale personalului, erau mici și lipsite de personalitate. Pretutindeni numai nuanțe de alb și cenușiu. Zău că nu era mare diferență între ele și camerele de izolare. Și pe bună dreptate. La urma urmei, toți erau prizonieri aici, într-un fel sau altul.

Singura deosebire era că într-un colț din camera/celula lui dormea un cățel. Dexter i-a aruncat o privire somnoroasă. Și a dat de câteva ori din codița lui scurtă în timp ce Carter s-a sculat în picioare și s-a întins. Apoi a căscat cu poftă – așa cum fac cățeii –, a închis ochii și s-a întors pe partea cealaltă. Dexter fusese câinele cuiva din personalul care avea grijă de Refugiu. Carter nu știa al cui. Acum, Dexter îl considera pe Carter stăpânul și prietenul lui. De unde și concluzia că ei – câinii – nu sunt deloc atât de credincioși pe cât

ne imaginăm noi. Pentru ei, oamenii nu sunt decât niște tembeli fără blăniță.

Carter s-a plimbat de colo-colo în camera mică, încercând să-și dezmorțească mușchii care-l dureau după anevoiosul drum pe munte. Parcă de atunci au trecut câteva zile, nu câteva ore. Chiar dacă tot nu aveau lumină în living și în bucătărie, lucrurile se mai liniștiseră cât de cât. Generatorul funcționa. Deocamdată. Însă situația asta nu avea cum să dureze dacă nu reușeau să remedieze cumva întreruperile de curent. Welland credea că mai au combustibil pentru încă o lună, „mai mult sau mai puțin". Întrebarea era cât înseamnă *mai mult* și cât înseamnă *mai puțin.*

Dar pe Carter îl frământau altele acum. Lucruri la care nu voia să se gândească. De care voia să scape naibii odată. În primul rând, se gândea la Julia. Și la cuțit, sau la lipsa lui. Încă îl îngrijora problema asta. Cuțitul nu era în piscină. Nu era nici în Refugiu. Nici 01 nu-l avusese la el. Deci cine a înjunghiat-o pe Julia? Și, mai exact, de ce el (Carter) nu i-a pomenit lui Miles despre treaba asta?

Pentru că Miles era șeful. El fusese desemnat conducător. Numai că Miles avea și el propriile secrete. Carter îl cunoștea cel mai bine dintre toți, dar tot nu însemna mare lucru. Erau o mulțime de lucruri pe care le *știa:* Miles provenea dintr-un mediu științific/medical. Era capabil de gesturi de o violență extremă, fără să dea dovadă de nicio urmă de remușcare. Și îi plăcea să dețină controlul. Într-o viață anterioară ar fi putut să fie absolut orice, de la criminal în serie la lider mondial.

Lui Carter nu-i venea să creadă că Miles ar fi ucis-o pe Julia. Fusese o treabă prea de mântuială. Pe de altă parte, nici nu-și închipuia cine *altcineva* s-o fi omorât. Prin urmare, ar fi fost o mișcare proastă să-i împărtășească lui Miles suspiciunile lui.

Plus că mai era și problema cu Jackson.

În cei trei ani de când trăia aici, Carter abia dacă-l băgase în seamă pe tipul ăsta. Iar acum – din senin, din iarbă verde – Jackson nu-i mai ieșea din minte.

Carter știa prea bine că nu el fusese hoțul de plasmă.

Și atunci? De ce mama naibii plecase de la Refugiu? De ce fugea?

Precis că din altă cauză.

De obicei, lui Carter îi păsa foarte puțin de ceilalți, mergând până la a-l durea în cot de ei.

Și asta când nu era afectat direct și personal. Iar faptul că Miles a descoperit furtul, laolaltă cu moartea lui Jackson reprezentau o problemă. Una mare. Nici vorbă să *renunțe* să mai fure plasmă. Dar nici nu trebuia să fie descoperit.

Iar neliniștea lui Carter a fost intensificată de insistentele lui Miles ca ei doi – doar ei doi, fără nimeni altcineva – să facă un drum până la stația de telecabină. Iar asta s-a întâmplat înainte de a afla de planul lui Miles de procurare a unor rezerve noi de plasmă. Dintr-odată, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, situația începuse să scape de sub control. În momentul acesta, Carter ar fi dat orice doar ca să se simtă plictisit la culme, ca de obicei.

A intrat în baia strâmtă, a folosit toaleta și s-a spălat pe ochi. S-a întors, a traversat camera și a ieșit pe coridor. A auzit în spate țăcănitul gheruțelor pe pardoseală. Dexter venise fuguța după el și acum îl privea entuziasmat – „deci, ce facem?”. Carter s-a oprit. Ar putea să coboare, să ia ceva de mâncare și niște bere. Sau… s-a întors și s-a uitat spre celelalte uși de pe coridor. Camera lui Jackson era numărul 6.

A stat puțin pe gânduri. Oamenii cred mereu că le-ar plăcea să afle tot felul de chestii. Secrete. Răspunsuri. În realitate însă, există o mulțime de lucruri pe care este mult mai bine să nu le știm. Dacă oamenii n-ar ține morțiș să aibă atât de multe

cunoștințe, probabil nu s-ar afla acum în situația asta atât de gravă. Nu toate cunoștințele sunt bune. Chiar și cele bune nu pică mereu pe mâna cui trebuie. Un cretin a avut la dispoziție o groază de informații, iar atunci lumea a făcut implozie.

Cu toate acestea, în caz că era nevoie să demonstreze încă o dată că nu-și urma propriile sfaturi, Carter s-a îndreptat spre camera lui Jackson. Dexter s-a luat după el. La ușă, Carter s-a oprit și i-a spus:

— Stai aici, Dexter!

Evident că Dexter avea un talent absolut impresionant de a ignora comenzile. Carter chiar se întrebase la început dacă nu cumva fusese dresat în vreo altă limbă, dar a ajuns la concluzia că era doar o potaie încăpățânată. Bine măcar că acum Dexter s-a așezat cuminte și s-a uitat întrebător la Carter.

— Știu, i-a spus acesta. Probabil că-i o idee cam proastă, nu?

Cățelul a înclinat capul într-o parte, după care s-a aplecat să-și lingă oușele. Carter a clătinat din cap.

— Dacă aș putea să fac și eu asta, n-aș fi aici acum, micuțule.

A apăsat pe clanță. Ușa nu era încuiată. Carter a intrat, gândindu-se că probabil Miles percheziționase deja camera. Caz în care șansele de a mai descoperi ceva erau aproape nule. Însă tot considera că merită să încerce.

Camera lui Jackson era leită cu a lui. Numai că nu mirosea la fel. Aici persista un miros de proaspăt, de curat. Patul era frumos făcut. Pe noptieră se aflau un ceas digital și o brățară Fitbit. E drept că foarte rar se gândise Carter la Jackson, dar, când i se întâmplase s-o mai facă, i se păruse un tip foarte disciplinat. Stăpânit, chibzuit, calm. Deloc un individ predispus la gesturi irațională și impulsive. Deci ce avusese de gând să facă? De ce fugise de la Refugiu? Unde naiba se ducea?

Carter a căutat în locurile evidente, cu toate că: a) erau prea evidente și b) habar n-avea ce anume caută. A scotocit printre hainele din șifonier. Nu a durat prea mult. Recruților li se dădeau doar câteva articole de îmbrăcăminte (strictul necesar) și câteva produse de toaletă (cele indispensabile). Din cauză că ajunsese aici așa cum ajunsese, Carter primise niște haine luate din dulapurile morților.

Garderoba lui Jackson conținea obișnuitul amestec de îmbrăcăminte lejeră și ținute sport. Plus o pereche de șlapi și una de adidași. Nu prea avea pe unde să caute, dar a verificat toate buzunarele și a întors adidașii cu susul în jos. *Nada.* A intrat în baia strâmtă și albă.

Nici aici nu erau prea multe ascunzători. Bineînțeles că primul lucru pe care l-a făcut a fost să ridice capacul de la rezervorul toaletei și să se uite înăuntru. Doar apă, nimic altceva. A deschis dulăpiorul cu oglindă de deasupra chiuvetei. Vitamine, aparatul de ras, deodorantul, pasta de dinți. Carter l-a închis și s-a învârtit pe loc. A rămas cu ochii la duș.

Oare *el* unde ar ascunde ceva? A intrat în cabină, a ridicat mâna și a deșurubat capul dușului. L-a luat și s-a uitat înăuntru. Gol. A coborât ochii la scurgere. În regulă. S-a aplecat și a scos capacul cromat.

Bingo. Sifonul din plastic fusese luat de acolo și în interiorul țevii fusese lipită cu bandă adezivă o pungă din plastic cu un telefon în ea.

Nimeni din Refugiu nu avea telefon. Le fuseseră confiscate înainte de venire. Personalului îi era permis să trimită e-mailuri, dar toată această comunicare era monitorizată cu strictețe. Nu existau telefoane fixe. Numai Profesorul avea propriul telefon. După preluare, unii dintre ei l-au folosit ca să-și sune prietenii, rudele. Nu le-a răspuns nimeni. Au lăsat mesaje, nutrind speranța că măcar așa vor afla ceva despre ceilalți, că aceia

nu puteau suna, dar că puteau trimite mesaje. Nici vorbă. S-au resemnat după o vreme și nu au mai încercat să ia legătura cu ei. Însă Miles avea grijă ca telefonul să fie în permanență încărcat. Ca să îl poată suna pe Quinn și pentru situații de urgență.

Carter s-a uitat lung la telefonul din scurgere. Era foarte mic. Un Nokia vechi și de demult. O antichitate.

Dar de ce își lăsase Jackson telefonul în ascunzătoare când a fugit?

Cu mare grijă, Carter a dezlipit banda adezivă și a extras punga din țeavă. Apoi a scos telefonul din pungă.

A apăsat o tastă la întâmplare. Ecranul telefonului s-a luminat. Era încărcat. Și deblocat.

S-a uitat la ecranul verde.

Și mai era ceva.

Jackson primise SMS-uri.

II

LA URMA URMEI, NU SUNTEM DECÂT NIȘTE TICĂLOȘI CU TOȚII

HANNAH

Ideea că ar fi putut să doarmă i se părea complet absurdă. Mai ales că stătea înghesuită incomod între banchetele strâmbe din spatele autocarului. Mai ales că încerca din răsputeri să ignore frigul cumplit, care-i pătrundea prin toate hainele de pe ea; și mai încerca să ignore și duhoarea venită dinspre toaleta chimică, care nu mai era închisă etanș și din care acum se scurgeau toate mizeriile pe podeaua autocarului înclinat aproape de tot pe o latură.

Însă toată spaima și toate traumele suferite îi storseseră de vlagă. În ciuda frigului și a lipsei de confort, sunetele respirațiilor tot mai rare și tot mai regulate au umplut treptat autocarul. Le întrerupeau doar gemetele lui Peggy și accesele de tuse uscată ale lui Ben, care nu-i lăsau să uite de prezența morții în mijlocul lor.

Hannah a închis ochii, însă nu a dormit. Nu așa cum trebuie. Niciodată nu dormea bine, nici măcar în cele mai bune condiții. Încă din copilărie o speria senzația aceea de scufundare în neant. O detesta de-a dreptul. Îi era teamă că nu se va mai trezi. Și fusese încă și mai rău după sinuciderea mamei. De fiecare dată când simțea că alunecă în întuneric, se întreba dacă așa arată moartea și se trezea brusc. Tatăl ei nu i-a fost de niciun ajutor. Pentru că nu se culca decât după miezul nopții și se trezea înainte de răsărit, el considera somnul un impediment. Ceva pentru oamenii leneși și slabi de minte.

Niciun om nu are nevoie de mai mult de patru ore de somn. Ne complăcem în această situație, am ajuns să ne obișnuim cu binele. Pierdem vremea zăcând în pat, în loc să muncim. Străbunii noștri știau că orele de întuneric sunt cele mai periculoase. Foarte curând, va veni o vreme când va trebui să fim treji – pe deplin lucizi – și pregătiți.

În loc să doarmă, Hannah se obișnuise să zacă într-o stare de semiconștiență, în care mintea ei rătăcea aiurea. Dezlega probleme care o obsedaseră toată ziua, termina eseuri, rezolva ecuații. Ba, câteodată, chiar ajungea la domenii complet diferite.

Se pomenea din senin că se gândește la Indiana Jones. Un personaj dintr-un film vechi la care bona îi dăduse voie să se uite. Îi plăcuse la nebunie și filmul, și fermecătorul Indiana. Însă doar până când un deștept i-a atras atenția asupra faptului că, în ciuda tuturor aventurilor sale, Indiana nu avea de fapt niciun rol în toată povestea. Și că rezultatul ar fi fost exact același și fără implicarea lui.

Același sentiment o încerca și în legătură cu ce se întâmpla acum, încă erau blocați la locul accidentului. Cu tot sacrificiul lui Josh, situația lor nu era deloc mai bună. Da, sigur, nu muriseră. Nu încă. Dar, dacă temerile lui Hannah erau corecte, nu era decât o chestiune de timp. Pentru că vor muri curând. Nu doar că era extrem de puțin probabil să vină ajutoare, dar, chiar dacă ar *veni* cineva, n-ar face-o ca să-i salveze. Ar face-o doar ca să-i omoare pe cei încă vii.

Din acest motiv șterse mesajul de la tatăl ei, fără să le spună celorlalți. Dacă le-ar fi zis, ar fi trebuit să le spună și despre infectări și despre bănuiala ei că accidentul fusese unul plănuit dinainte. I se părea mult prea crudă recunoașterea faptului că situația lor era una fără ieșire.

În mod ironic, viscolul le era acum cel mai de nădejde aliat. Cât timp se mai dezlănțuia, nu putea

ajunge nimeni la ei. Însă vor trebui neapărat să ia o decizie când se va mai domoli. Să rămână aici și să spere că Departamentul va avea milă de ei. Puțin probabil. Sau să încerce să fugă.

Din cauza unghiului în care se înclinase autocarul, nu mai puteau ieși acum prin tunelul din zăpadă. Și chiar dacă, prin absurd, ar fi fost în stare să iasă cumva, ar fi trebuit să îndure gerul cumplit, să se ferească de animalele de pradă, să-și facă rost de mâncare, să-și găsească un adăpost. Și cu condiția ca niciunul dintre ei să nu prezinte simptomele bolii sau să i se facă rău. Iar în tot acest timp vor fi căutați de oamenii Departamentului.

Te duci prea departe cu gândul, Hannah. Analizează lucrurile pe rând.

În regulă. Învățase de la tatăl ei că, atunci când încerci să abordezi o problemă în ansamblul ei, este ca și cum te-ai da cu capul de un zid. În loc de asta, trebuie să demolezi zidul cărămidă cu cărămidă. Să-l faci bucăți.

Erau închiși în autocar – aceasta era problema lor cea mai presantă. Ar putea să mai încerce o dată să scape de aici pe la ieșirea de urgență, însă era aproape sigură că fusese distrusă dinadins. Ce le mai rămânea de făcut? Să spargă un geam de pe cealaltă latură a autocarului. Dar tot nu aveau cu ce să facă asta, nu aveau ciocane, nici alte unelte, nimic. Poate ar trebui să verifice dacă nu cumva s-a desfăcut mai mult vreun scaun când s-a înclinat autocarul.

Mintea lui Hannah a luat o pauză. *Haide, derulează! î*i scăpa ceva. Ceva despre mișcarea autocarului care a dus la înclinarea în unghiul ăsta. Ieșirea de urgență? Nu. Pe aproape. Toaleta. Ceva despre toaletă.

Cum funcționau toaletele din autocare? Conținutul lor se vărsa într-un rezervor care trebuia golit. Prin urmare, ar fi trebuit să existe o țeavă de scurgere care ieșea din toaletă și intra în

rezervor. *Ieșea.* Printr-un orificiu mic. Dar, dacă ar putea să ridice vasul de toaletă și să dea la o parte rezervorul, poate s-ar face o gaură suficient de mare ca să se poată strecura prin ea. Hannah își amintea vag de un film vechi, în care personajele principale au sărit dintr-un avion folosind un plan asemănător. Dar era un plan potrivit și pentru viața reală? Oare ar funcționa? Și, chiar dacă nu, ar putea să spargă un geam cu vasul de toaletă? Erau câteva opțiuni. Nu aveau nevoie decât de…

Dar nu și-a mai dus gândul până la capăt. A deschis brusc ochii.

Zgomote. De deasupra. Niște bufnete înfundate, care făceau să vibreze geamul. Se cățăra un animal pe autocar. Din nou. A ridicat privirea. Să se fi întors lupii, ademeniți de sângele lui Josh? Sau poate alte animale: lincși sau câini dingo.

Hannah s-a împins în mâini și s-a ridicat, în pofida durerilor musculare. A încercat să-și acomodeze ochii cu întunericul din jur. Însă nu era chiar beznă totală în autocar. Așa că și-a dat seama că probabil nu mai era prea mult până dimineață. Să fi fost două sau trei noaptea? Și poate norii groși nu mai acopereau luna și stelele?

Când s-a uitat în jur, a simțit cum îi trosnește gâtul. Cassie stătea ghemuită pe scaunul din față. Pe alt scaun, Lucas dormea în poziție aproape verticală. Daniel zăcea într-o poziție extrem de incomodă lângă sora lui.

Hannah s-a gândit iarăși la el. Nu semăna cu studenții de la Academie. Aceia se încadrau în două categorii: categoria progeniturilor răsfățate de niște părinți foarte bogați și privilegiați și categoria bursierilor. Însă toți trebuiau să fie cei mai buni, cei mai competenți în domeniile lor de studiu, indiferent dacă acestea erau științele exacte, medicina, literatura sau arta. Academia își putea permite să angajeze profesori eminenți pentru clase cu foarte puțini studenți. Profesori ca tatăl ei.

Iar ei nu i se părea că Daniel s-ar fi încadrat în vreuna din aceste două categorii. Plus că nu-și amintea să-l fi văzut prin campus. Dar era o instituție mare. Și nu era obligatoriu ca studenții la materii diferite să se cunoască între ei. Nu-și amintea s-o fi văzut acolo nici pe Peggy. Nici pe Cassie. Nici pe Lucas. Dar poate din nou trăgea concluzii pripite.

Alte bufnituri și pocnete de deasupra. Nu-i plăceau și nu ar mai fi putut să doarmă dacă o țineau tot așa. S-a ridicat în picioare și a început să se cațăre peste banchete, ca să ajungă în față. Intervalul dintre scaune fiind aproape răsturnat, trebuia să se țină bine de scaunele într-o rână, ca să nu alunece și să-și piardă echilibrul. Treabă grea oricum. Dar și mai grea pe întuneric.

Auzea sunetele de deasupra. O urmăreau. *Tiptil.* Da, acesta era cuvântul cel mai potrivit. Erau alte zgomote decât cele făcute de lupi. Mai precaute. Ca și cum creatura care le făcea ar fi cunoscut poziția precară a autocarului și starea pasagerilor dinăuntru și nu ar fi vrut să-i deranjeze.

Hannah a reușit să ajungă până în față. Cu tot frigul, cadavrele tot emanau un miros puternic de putrefacție. *Probabil de la gazele din ele,* și-a spus ea. Cu toate că nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore, organele interne începuseră deja să se altereze. Semnele vizibile cu ochiul liber vor apărea abia peste câteva zile, însă cadavrele deja putrezeau pe dinăuntru.

Alt bufnet deasupra. Hannah a tresărit. S-a întors și a intrat în cabina șoferului, ca să se uite prin parbriz. Nu mai ningea atât de tare, dar condensul aburise sticla. A ridicat mâna ca să șteargă geamul.

Și a văzut un chip care se holba la ea.

S-a dat repede înapoi, amuțită de spaimă și șoc.

Chipul acela era alb, cu dinți galbeni și cu ochi înroșiți. S-au privit preț de o clipă. După care, creatura s-a dat jos de pe parbriz și a fugit înapoi,

la adăpostul întunecat al pădurii. Hannah s-a uitat după ea. Îi bubuia inima în piept.

A simțit o mână pe umăr. A zbierat, s-a răsucit. A ridicat pumnii strânși.

— Hei-hei-hei! *Halt*![8] Eu sunt.

Lucas. Care se uita îngrijorat la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Hannah a întors capul ca să se mai uite o dată prin parbriz, nevenindu-i încă să creadă ce văzuse mai devreme, începând să-și pună serios la îndoială sănătatea mintală. Nici urmă de figura aia. Doar pădurea întunecată, care încă fumega ușor, și o movilă însângerată pe zăpadă – rămășițele lui Josh.

A rostit cu greu cuvintele:

— Am văzut pe cineva. Afară.

— Cum? s-a strâmbat neîncrezător Lucas. Cineva din echipa de salvare?

Hannah a clătinat din cap.

— Nu cred.

— Cine altcineva să fi fost acolo pe viscolul ăsta? Vreun sătean?

Numai că nu exista niciun sat prin apropiere. Și o știau amândoi. Doar munții erau acolo. Și zăpada și pădurile. Locuri unde trăiau doar sălbăticiunile. Și alte creaturi.»

Cuvântul i-a ieșit pe gură înainte să-și dea seama că îl va rosti:

— Un Șuierător.

•

Li se zicea astfel din cauza distrugerilor provocate de virus în plămâni. Fiecare respirație suna ca un șuierat scârbos și umed. Nimeni nu știa cine le dăduse numele ăsta. Dar, la fel ca multe alte cuvinte, fusese foarte repede asimilat în limbajul curent.

Șuierătorii nu aveau prea multe opțiuni. Ei nu muriseră – nu încă. Supraviețuiseră bolii, dar tot contagioși erau. Mai cu seamă aceia infectați cu Choler, o variantă puternică și periculoasă, care

afecta creierul. Acesta era motivul pentru care tatăl ei înființase centrele de izolare. Locuri sigure, unde puteau fi îngrijiți și puteau ajuta oamenii de știință în lupta cu virusul.

Opinia publică era divizată în privința acestor centre. Unii credeau că sunt necesare. Alții – printre care și Cassie – susțineau că nu erau altceva decât niște pușcării sau lagăre de concentrare, dar cu o altă denumire. Denigratorii acestei inițiative au început să le spună „Ferme" și așa le-a rămas numele.

Odată, când Hannah îndrăznise să-i pună întrebări tatălui ei în legătură cu centrele acestea, el îi răspunsese: *Există victime în orice război, Hannah. Iar noi ducem acum un război împotriva unui inamic în continuă schimbare. Trebuie să facem sacrificii ca să ne putem apăra lumea. Sacrificii pentru binele suprem.*

Însă nu toți erau de acord să se sacrifice. Mulți dintre bolnavi au fugit, s-au ascuns, și-au creat propriile comunități în locuri izolate, departe de restul oamenilor. Dacă și când erau descoperiți, erau luați cu forța și duși în centre. Însă mulți îi compătimeau pe Șuierători. În fond, tot oameni erau. Tot erau mama sau fratele sau copilul cuiva.

În urmă cu câțiva ani, virusul apăruse într-un sat micuț, nu prea departe de Academie. Unul dintre săteni făcuse rost de niște carne, fără să știe că era infectată. Iar boala s-a extins cu repeziciune. Fusese chemat acolo tatăl ei, care și-a luat echipa și s-a dus. Satul a fost pus în carantină. Însă umbla zvonul că unii dintre cei infectați reușiseră să fugă în pădure. Unde mai trăiau și astăzi.

•

— Crezi că sunt periculoși? a întrebat Cassie.

Se strânseseră cu toții în spatele autocarului. Țipătul lui Hannah îi trezise pe ceilalți și acum nu i se părea că ar avea vreun rost să-i mintă în legătură cu ce văzuse.

— Nu știu.

— Rahat! a bombănit Daniel. E din ce în ce mai bine.

— Nu avem niciun motiv să credem că ar reprezenta un pericol, a spus Lucas. Cel puțin nu atât timp cât noi suntem înăuntru și ei afară.

— Și câtă vreme ar trebui să nu ne mișcăm de aici? a vrut să știe Daniel.

— Precis că autoritățile au observat că am dispărut. Iar viscolul pare să se mai domolească. Poate că deja organizează o echipă care să ne dea de urmă, a zis Lucas.

Cassie i-a aruncat o privire lui Hannah.

— Nu vrei să le spui?

Nu, i-a răspuns ea în gând. Dar probabil că venise momentul.

— S-ar putea să mai avem și altă problemă, a început ea.

Lucas a țintuit-o cu privirea.

— Anume?

— Este posibil ca accidentul să nu fi fost întâmplător.

— Ce???

— Cassie a participat la testări. Doi studenți din autocar ieșiseră pozitivi.

— Și cum au ajuns aici? s-a enervat Lucas.

— Nu știu. Ideea este că tatăl meu n-ar permite *niciodată* unor studenți infectați să părăsească Academia…

S-a oprit și s-a uitat la cei din jurul ei.

— Iar dacă a aflat după aceea, în niciun caz nu le-ar fi permis să ajungă la Refugiu.

— Dar chiar să provoace accidentul… mi se pare o măsură prea exagerată, a spus Lucas.

Hannah a clătinat din cap.

— Nu ți s-ar mai părea așa dacă l-ai cunoaște pe tata.

Și l-a văzut pe Lucas cum se schimbă brusc la față.

— Șoferul nu se află printre cei morți, a continuat ea.

Daniel s-a holbat la ei.

— Știi unde e?

— Bănuiala mea este că a reușit să scape, după care a defectat ieșirea și ne-a închis aici.

Dar imediat ce a rostit aceste cuvinte, Hannah a înțeles ce nu i se părea tocmai în regulă cu acest scenariu. Cum adică să fi plecat șoferul fără geaca groasă și fără șapcă? Fără nimic care să-l apere de frig. Cum să fi rezistat în gerul de afară?

— Ar mai fi o altă ipoteză, a strâmbat din buze Cassie. Nu a scăpat.

— Păi, tocmai ați zis că nu-i printre morți, a exclamat Daniel.

— Exact. Poate că încă este aici, ceea ce înseamnă că unul dintre noi este un impostor.

— Faci mișto de noi? s-a enervat Daniel, uitându-se la ceilalți. Eu nici nu știu să șofez.

— Stai puțin, a intervenit Lucas, ridicând mâna. Este absolut ridicol ce spui. Niciunul dintre noi nu-i vreun impostor.

— Nici măcar tu? l-a întrebat Cassie.

— Eu?

— Da. Nu prea arăți a student. Și nici nu-mi aduc aminte să te fi văzut când ne-am urcat în autocar. Tu ești?

— Putem să ne potolim, vă rog? a spus Hannah, pe un ton ferm.

Cassie a săgetat-o cu privirea.

— Lasă-l să răspundă!

Lucas a oftat.

— Nu, nu eu sunt impostorul. Dar ai dreptate într-o privință – sunt mai în vârstă decât majoritatea studenților de aici. Am fost obligat să-mi întrerup studiile din cauza unui accident… m-am întors abia acum doi ani la facultate.

— Ce fel de accident?

Lucas s-a aplecat și și-a ridicat cracul drept de la pantalon.

Cassie a icnit.

— Vai de capul tău! a gemut Daniel.

Până și Hannah a avut un șoc.

Sub genunchiul lui Lucas era atașată o proteză.

— Mi-am pierdut piciorul într-un accident de mașină, le-a explicat el. Era să-mi pierd și viața. Mare noroc am avut că am scăpat, dar n-am mai putut să merg la cursuri cât timp a durat recuperarea.

Le-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Asta înseamnă și că nu sunt capabil să conduc un vehicul cu transmisie manuală fără să i se fi făcut anumite modificări, prin urmare nu puteam să fiu eu șoferul acestui autocar.

Hannah a sesizat o oarecare satisfacție în vocea lui. Măcar Cassie a avut bunul-simț să adopte o atitudine rușinată.

— Îmi pare rău, iartă-mă, a șoptit ea.

Lucas a dat ușor din cap.

— Te iert.

— Mda, a zis Daniel. Probabil că suntem cu nervii întinși la maximum.

— Stai liniștit, nu-i deloc de mirare, i-a spus Lucas. Tocmai ce ne-am văzut un coleg făcut bucăți de o fiară. Suntem închiși într-un autocar, alături de un morman de cadavre – unele dintre ele purtătoare de virus. Nu-i chiar excursia pe care ne-o doream.

O tăcere lungă. Apoi:

— Și tu chiar crezi că tatăl tău te-ar lăsa să mori? a întrebat-o Daniel pe Hannah.

— Nu, nu m-ar *lăsa* să mor. Ar face tot posibilul să nu se întâmple asta.

A făcut o pauză, așteptând ca toți ceilalți să înțeleagă bine unde bate.

— Când va înceta viscolul, vor veni aici oamenii lui. Dar nu ca să ne salveze. Ca să ne ucidă.

— Am înțeles, a zis Lucas. Trebuie să ne reexaminăm opțiunile.

— Care opțiuni? a exclamat Cassie. Suntem prinși în cursă. Din nou.

— Trebuie să găsim o altă ieșire.

Și atunci și-a amintit Hannah de gândurile din timpul nopții.

— Poate există o cale. Toaleta.

Cassie a ridicat din sprâncene la ea.

— Adică cum? Ne vârâm acolo și tragem apa după noi? Am văzut chestia asta doar în desene animate.

— Nu. Cred că am putea să scoatem vasul de toaletă. Sub el este un rezervor. Dacă l-am putea scoate și pe acela, poate că gaura ar fi suficient de mare cât să încăpem prin ea.

— Vorbești doar despre *poate* și *dacă,* a zis Cassie. Nu cred că o să avem atâta noroc.

Hannah și-a încrucișat brațele la piept.

— Dacă aveți alte idei, sunt dispusă să vă ascult.

— Eu cred că merită să încercăm, a spus Lucas.

— Și după aia ce facem? I-a întrebat Cassie. Cum o să rezistăm afară? Pe gerul ăsta cumplit, cu toate fiarele alea în jur. Și cu Șuierătorii. Și unde naiba să ne ducem?

— Dacă reușim să ieșim de aici, o să putem ajunge la cala de bagaje, a spus Hannah. Unde sunt alimente și haine – și telefoane. Cu cât vor afla mai mulți oameni despre situația noastră, cu atât este mai puțin probabil ca Departamentul să-și ducă planul până la capăt și să ne ucidă.

Deşi poate că Departamentul ar trebui *să-i ucidă,* și-a zis o mică parte din mintea ei. Dacă erau infectați, puteau să răspândească virusul. Cramponarea de viață era un gest egoist. Dar asta este mereu.

— Și ce facem cu Peggy? a întrebat Daniel. Și cu Ben? N-au cum să supraviețuiască afară.

Hannah l-a privit lung. Devotamentul față de sora lui era demn de admirație, dar tânărul se amăgea singur.

— Daniel… a început ea.

A întrerupt-o Lucas.

— Trebuie să fim realiști. Oricum nu vor supraviețui.

— Adică îi abandonăm pur și simplu? Îi lăsăm să moară singuri?

Și Daniel s-a uitat la Hannah.

— La asta te gândeai și tu, nu-i așa?

Exact, i-a răspuns ea în gând. *Pentru că nu avem altă soluție. La urma urmei, toți murim singuri. Nimeni nu ne însoțește în călătoria aceea.*

— Posibil să nu avem de ales…

Daniel a clătinat din cap.

— Las-o baltă!

S-a ridicat și s-a cățărat pe scaune, îndepărtându-se de ei.

— Unde te duci? l-a întrebat Lucas.

— La toaletă – sau trebuie să-ți cer permisiunea și pentru asta, din moment ce te porți de parcă ai fi Dumnezeu pe pământ?

— Au! Asta a cam durut, a murmurat Cassie.

Hannah a oftat.

— Lucas are dreptate. Oricum Peggy și Ben vor muri. Nu ne putem permite să ne irosim energia încercând să-i scoatem din autocar. Tot ce putem face este să ne asigurăm că stau bine și sunt liniștiți cât timp… va mai dura.

— Și n-o să fie prea mult, a zis Lucas. Voi nu auziți?

— Nu. Ce?

— Tocmai. Ben nu mai tușește.

Avea dreptate. Ar fi trebuit să-și dea seama și Hannah. S-a uitat acum spre partea din față a autocarului. Ben nu mai zăcea acolo unde îl lăsaseră. De fapt, nici nu-și amintea să-l fi văzut mai devreme, când se dusese până la locul șoferului. Poate reușise să se așeze pe un scaun. Nu se uitase după el, și-a zis ea acum, cu un sentiment de vinovăție în suflet. Nimeni nu se uitase după el. Deja nu-l mai luau în calcul.

— Ar trebui să mă duc și să… a început ea.

Chiar atunci au auzit un zgomot puternic și un strigăt:

— *Iisuse Hristoase!*

Daniel ieșea cu spatele din toaletă. Cât pe ce să alunece în balta de mizerie și dezinfectant. S-a apucat repede de un scaun ca să-și recapete echilibrul și Hannah a observat că are mâinile pline de sânge.

S-a ridicat instinctiv în picioare.

— Ce e?

Tânărul s-a holbat la ea. Avea chipul aproape desfigurat din cauza șocului.

— Nu cred că mai trebuie să ne facem probleme în privința lui Ben.

S-a aplecat și a început să vomite.

MEG

Setea. Frigul. Foamea. Toate te pot ucide. Meg avea acum sentimentul că stăteau toate la pândă, așteptând să vadă care va da atacul decisiv.

Cu frigul se mai descurcau, pentru că se mișcau încontinuu. Chiar dacă făcea să se legene cabina, mersul într-o parte și în alta îi mai încălzea cât de cât. Și, chiar dacă nu se prea simpatizau, între aceste „plimbări” se ghemuiau unul în altul într-un colț, ca să-și țină de cald.

Când s-a făcut dimineață, Meg s-a îngrijorat văzând că se formase gheață în colțurile pereților din sticlă. Temperatura din interior continua să scadă. Telecabină nu era izolată termic. Nici nu trebuia să fie. Rostul ei era să funcționeze doar pe perioade scurte, de câte cincisprezece minute. Fără lumină și fără căldură, se va face și mai frig și probabil că le va fi aproape imposibil să mai reziste încă o noapte aici.

Foamea îi cam chinuia, dar puteau supraviețui încă un timp fără mâncare. Organismul nu are

nevoie de atât de multă hrană, mai degrabă mintea este cea care tânjește după ea. Probabil că nu le va fi deloc ușor, dar nu se moare dacă nu mănânci o săptămână sau puțin mai mult de atât.

Setea era cu totul altceva. Aveau gâtul uscat și buzele crăpate. Bine măcar că frigul îi împiedica să transpire. Însă toți aveau gurile iritate, de parcă le fuseseră frecate cu șmirghelul. Deși lipsa de hrană și de apă le rezolvase, pentru moment cel puțin, problemele legate de necesitățile fiziologice. Din păcate, doar asta era partea bună a situației lor.

— Aici o să murim, a mormăit Sarah, ridicându-se să se plimbe prin cabină și bătând din palme ca să și le încălzească. Nu-i decât o chestiune de timp.

— Nu trebuie să gândim așa, a spus Sean.

— Are dreptate, a zis Max. Încă poate veni o echipă de salvare.

— După atâtea ore? Au uitat de noi. Sau poate nici nu vor să ne salveze. Poate că, încă de la bun început, planul a fost să ne lase să crăpăm aici, ca niște porcușori de Guineea într-o minge din plastic.

— Hamsteri, a corectat-o Meg.

— Ce?

— Hamsterii se pun într-o minge din plastic, nu porcușorii de Guineea.

— Se mai pun și gerbilii, a intervenit Sean.

— Cui naiba-i pasă? a zbierat Sarah. Nu contează că-s porcușori de ce-or-fi-ei, hamsteri, gerbili. O să murim.

A izbucnit în lacrimi, s-a așezat în colț și a început să bolborosească o rugăciune.

Meg n-avea chef s-o consoleze – și nici nu-i era milă de ea. Nici măcar Max n-a fost în stare să-și adune puterile ca să se poarte el frumos cu Sarah. Și-a schimbat puțin poziția și s-a strâmbat. Meg a observat că nu arăta prea bine. Era palid și gâfâia ușor. Clar că îl durea încheietura ruptă și, din păcate, nu aveau niciun fel de analgezic la ei.

Meg nu-și dădea seama ce vârstă avea Max. Părea într-o formă destul de bună, dar probabil că trecuse de șaizeci și cinci de ani, dacă nu cumva împlinise deja șaptezeci. Probabil că își spuneau acum cuvântul șocul și durerea traumatismului suferit, plus foamea și setea, plus *frigul ăla păcătos*. Însă toți se confruntau cu aceste probleme. O îngrijora noaptea care urma să vină. Somnolența este un simptom al hipotermiei. Dacă adormeau și nu se mai trezeau niciodată? Cabina a scârțâit din nou. E drept că vântul se potolise, că nu se mai legănau atât de tare, dar tot se speriau la fiecare mișcare. Câte ore mai aveau de așteptat? Și dacă nu va veni nimeni să-i salveze?

Max s-a ridicat imediat ce s-a așezat Sarah. Mai bine zis, a încercat să se ridice. S-a clătinat și a căzut la loc. Sean a vrut să-l ajute, dar Max l-a oprit.

— N-am nimic! s-a răstit el puțin cam prea tare, probabil din cauză că orgoliul îl împiedica să accepte ajutorul cuiva.

Acum s-a împins mai bine cu brațul teafăr în podea, a reușit să se ridice și a început să meargă prin cabină, cu pași înceți și nesiguri. Meg și-a adus aminte că, pentru fiecare pas făcut ca să se încălzească, consumau o energie pe care nu-și permiteau s-o irosească.

La a doua tură dată cabinei, Max s-a oprit brusc, i s-au înmuiat picioarele și s-a prăbușit. Meg și Sean au sărit să-l ajute.

— Te simți bine, Max? l-a întrebat Meg, așezându-se pe vine lângă el.

— Da, da… doar că m-au lăsat picioarele, atâta tot.

Însă nu arăta deloc bine, ci mai degrabă ametit. L-au ajutat să se ridice și Meg a remarcat cât de lipicioasă și de fierbinte îi era pielea. Omul ăsta avea ceva. S-a uitat la Sean și și-a dat seama că și el gândea la fel. La naiba!

— Haide să te așezăm ușurel aici, a spus Sean. Poate ar fi bine să ne uităm și la braț. Nu cumva să-l fi lovit când ai căzut.

— Nu, nu, e bine. M-a luat un pic cu amețeală, atâta tot.

— Păi, la ce te așteptai? a bombănit Sarah. Suntem lihniți de foame. Morți de sete. Nu mai avem vlagă în noi. Probabil că facem o mare tâmpenie tot mișcându-ne.

— Mulțumim frumos pentru observațiile tale extrem de pertinente, a mârâit Meg.

— Eu tot cred că ar trebui să ne uităm la brațul tău, i-a repetat Sean lui Max.

— Zău că n-am nimic. Ți-am zis…

— Max, i-a spus Sean, pe un ton mai ferm. Crede-mă că nu aș vrea să fiu obligat să ți-l rup și pe celălalt, așa că lasă-mă să mă uit. *Te rog!*

Bărbatul mai în vârstă a suspinat.

— Bine, fie.

Sean i-a scos ușor brațul din eșarfa și a desfăcut cu grijă bandajul improvizat. Lui Meg i s-a pus un nod în gât. Încheietura era umflată – ceea ce era oricum de așteptat –, dar pielea era foarte uscată și învinețită. Doar uitându-se la ea, Meg își dădea seama că era și foarte fierbinte. Nu era nevoie decât de o fisură foarte mică în piele pentru ca infecția să se instaleze în tot corpul. *Rahat!*

— În regulă, a spus Sean. Nu-i prea bine.

Max a oftat.

— S-a infectat, nu?

Sean a dat din cap.

— Așa cred. Posibil să fie celulită infecțioasă?

S-a uitat la Meg, iar ea a dat din cap. Exact asta le mai lipsea acum.

Max și-a sprijinit capul de peretele din sticlă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să vă fiu o povară.

— Nu ești, l-a asigurat Meg. Deocamdată, celulita pare să fi afectat doar încheietura mâinii. Nu s-a întins, iar pielea nu-i crăpată.

— Mă doare.

— Probabil e bine că te doare.

— Bine? a răcnit Sarah din colțul ei. Bietul om s-ar putea să-și piardă brațul.

Și s-a pus din nou pe plâns.

Meg a repezit-o din nou:

— Dacă nu ești capabilă să spui ceva util, atunci fă bine și taci dracului din gură!

Sarah i-a aruncat o privire plină de ură, după care și-a încleștat degetele în jurul cruciulițeide la gât.

— Nu răspunde la rău cu rău și nici la ocară cu ocară. Dimpotrivă, răsplătește răul cu bine, căci aceasta este menirea ta.

Meg și-a dat ochii peste cap.

— Mama mă-sii de treabă!

S-a întors spre Max.

— Sunt convinsă că au o grămadă de antibiotice la Refugiu. O să începi să le iei când ajungem acolo.

Bărbatul a ridicat din sprâncene la ea.

— *Dacă* mai ajungem acolo.

— Dar cum te simți în rest? a intervenit Sean, dorind să schimbe subiectul. Gândești limpede? Te-a luat cu tremurat?

— Am ceva frisoane, a recunoscut Max. Dar nu știu dacă din cauza mâinii sau de la frig și foame.

Bună observație! I-ar fi fost mai dificil să lupte împotriva infecției dacă era deja bolnav. Sean i-a bandajat din nou mâna. Meg a analizat iarăși situația. Nu aveau ce face în privința hranei. Dar tare bine ar fi să facă rost de ceva apă. „Doar apă, apă peste tot, dar nicio picătură de băut”[9]. Mai puțin aici, unde era zăpadă peste tot. Curgea din cer și se depunea pe acoperișul cabinei. Deja trebuie să se fi strâns destul de multă. Ce bine ar fi dacă ar avea cum să ajungă acolo. Ar putea să-și potolească setea.

Meg s-a uitat în jur. Pereți din sticlă, banchete, podea din metal cu o trapă. S-a încruntat. Trapa aia ar fi fost o soluție, dacă ar fi fost printre ei un

alpinist experimentat, care să aibă și echipamentul la el și să coboare în rapel pe acolo. Dar nu era cazul. Meg văzuse la știri reportaje despre oameni salvați de elicoptere din telecabinele blocate, ceea ce însemna că…

S-a uitat la tavan. Și, da, a văzut în colțul din dreapta ceva ce semăna cu un pătrat mic. O altă trapă?

— Cred că am o idee, a zis ea.

— Sunt numai urechi, i-a răspuns Sean.

— Am putea să bem zăpada de pe acoperiș, dacă am ajunge la ea.

— Bun plan! Dar cum anume să ajungem acolo?

— Mi se pare că mai este o trapă de evacuare în tavan.

Au ridicat toți ochii.

— *Desigur!* a exclamat Sean. Pentru salvarea cu elicopterul.

Ce să vezi? și-a zis Meg. Marile spirite chiar se întâlnesc. S-a dus în colț și și-a ridicat mâna. A reușit să atingă trapa cu vârful degetelor, dar n-a putut s-o deschidă.

— Lasă-mă pe mine! i-a zis Sean.

În mod normal, Meg nu s-ar fi dat la o parte ca să-i facă loc unui bărbat, dar Sean era mai înalt decât ea. A ridicat mâna. A pipăit conturul pătratului. Apoi a împins cu toată puterea. Trapa nici nu s-a clintit. Evident că ei presupuneau că se va deschide. Poate nici nu ducea pe acoperiș. Poate era capacul unor sisteme electrice.

— Posibil să o apese prea tare stratul de zăpadă, a spus Sean. Sau poate a înghețat… sau poate nu se deschide decât de deasupra.

Lui Meg i s-a strâns inima.

— La dracu'! a înjurat ea.

Sean s-a uitat cu mai multă atenție la trapă.

— Uite, aici e o balama, de unde trag eu concluzia că *trebuie* să se deschidă.

— Bine.

— Dar aici…

Și i-a arătat un orificiu mic și hexagonal din cealaltă parte.

— Ce-i ăla?

— Cred că-i o încuietoare.

— Înseamnă că *am putea* s-o deschidem din interior.

— Cu condiția să avem cheia sau vreo unealtă asemănătoare.

— Cum ar fi un cuțit?

Bărbatul a ridicat din sprâncene.

— La dracu'! a înjurat Meg din nou.

O auzea pe Sarah în spatele lor, mormăindu-și afurisitele alea de rugăciuni.

— Dacă tot stai de vorbă cu șefu-al mare, vrei să-l rogi să ne trimită o șurubelniță? Am cam avea nevoie de o intervenție divină.

Urât din partea ei să vorbească așa – Meg era conștientă de asta. Sarah s-a făcut că n-o aude. Mai bine.

— Poate cheia e pe undeva în cabină, a sugerat Max, poate e ascunsă ca să nu se apuce excursioniștii să deschidă trapa în glumă.

— Nu știu, a spus Sean. Nu-s prea multe locuri aici unde să poți ascunde ceva.

— Dar merită să verificăm, a zis Meg.

Era ceva mai folositor decât rugăciunea. S-a pus în genunchi și a început să se târască pe podea și să se uite pe sub banchete. Doar acolo credea că ar putea fi vreo ascunzătoare. Sean a ezitat puțin, apoi a făcut același lucru în cealaltă parte.

Era limpede că se făcuse curățenie serioasă în telecabină. Meg n-a găsit nici măcar vreun gogoloi de gumă de mestecat, uscat și plin de praf. Tocmai voia să renunțe, când a văzut ceva. Însă nu o cheie. Dar ceva ce nu avea ce să caute acolo. În colțul cel mai îndepărtat, sub una dintre banchete, era ceva negru. A întins mână și a atins obiectul acela foarte mic. Bandă izolatoare. O bucată, cu marginea neregulată. Meg s-a încruntat. Poate cei care au făcut curățenie nu o observaseră. Sau poate se

lipise acolo după aceea. Sau poate fusese *folosită* ca să lipească ceva?

— Meg!

A tresărit și s-a dat cu capul de banchetă.

— Au!

S-a târât afară.

— Am găsit-o! a exclamat Sean.

— Cheia?

— Da.

S-a uitat lung la cheia mică și argintie pe care i-o arăta Sean. Semăna cu acelea de la contorul de gaz.

— Era sub bancheta aia.

— Aha!

Lui Meg nu-i venea să creadă că n-o văzuse. S-a sculat în picioare și s-a apropiat de Sean. El a ridicat mâna și a vârât cheia în încuietoare. A răsucit-o într-o parte, după care a răsucit-o înapoi. Meg nu își dădea seama în care parte se încuia și în care se descuia. Sean a împins trapa. S-a auzit un scârțâit strident și s-a mișcat, dar foarte puțin.

Bărbatul s-a uitat la ea și a zâmbit larg.

— Bravo! Acum ne apucăm de treabă.

Meg s-a dus lângă el, s-a ridicat pe vârfuri și a început să împingă la trapă cât de tare putea. A simțit-o că se mai mișcă un pic. Dar o apăsau straturile de gheață și de zăpadă – de zăpadă extrem de prețioasă și plină de apă. Offf, afurisită ironie a sorții! S-a uitat la Sarah, care tot în celălalt colț al cabinei stătea ghemuită, cu ochii în jos, cu mâinile împreunate.

— Crezi că ai putea să amâni puțin conversația cu Dumnezeu, ca să ne ajuți și tu?

Sarah i-a aruncat o privire fioroasă, dar s-a ridicat și s-a apropiat de ei. Și au împins toți trei. Iar acum trapa s-a mișcat mai mult. Meg chiar a reușit să vadă câțiva centimetri de alb și a simțit vântul cel rece.

— Încă o dată! le-a cerut Sean.

— Lăsați-mă și pe mine!

S-au întors. În spatele lor stătea Max, care tot nu părea că s-ar ține prea bine pe picioare, dar care avea acum o expresie hotărâtă pe chip. A ridicat brațul cel teafăr. Au împins toți patru în același timp. Trapa a scrâșnit prelung, după care s-a deschis brusc, cu un zgomot înfundat.

Și, imediat, zăpada de pe acoperiș s-a rostogolit peste capetele și obrajii lor, aidoma unei avalanșe de dimensiuni reduse. Cumplit de rece, ca un duș cu apă ca gheața. Însă nu s-a ferit niciunul și au început toți s-o înfulece cu lăcomie.

— Să ne întoarcem pe dos una dintre mănuși și s-o umplem cu zăpadă ca s-o păstrăm și s-o bem mai târziu, a spus Meg. Putem să ne băgăm mâna goală în buzunar, sau în mânecă, dacă vrem să ne-o încălzim.

Au ascultat-o și au adunat zăpadă în mănușile întoarse. Meg și-a lins mâinile și buzele, savurând apa înghețată, respirând cu nesaț aerul rece care intra prin trapă. Și apoi și-a scos limba. Iar fulgii de nea s-au depus pe ea.

Și-a adus brusc aminte de ceva. Iar amintirea era atât de clară, atât de intensă, de parcă totul s-ar fi întâmplat chiar în acel moment. Lily, la patru ani, în grădina din spatele casei, într-o dimineață de martie. Fusese nefiresc de frig și începuse dintr-odată să ningă. Meg o îmbrăcase cu geaca de iarnă decorată cu personajul Purcelușa Peppa și îi pusese pe cap o căciuliță de lână. Iar Lily s-a tot învârtit, cu brațele întinse, prinzând fulgii de zăpadă pe limbă.

Acum, Meg a încercat să-și stăpânească lacrimile care amenințau să se reverse.

— Ești bine? a întrebat-o Sean.

— Da, a răspuns ea, dând din cap și întorcându-se cu spatele.

S-a uitat în jur. Toți își lingeau zăpada din mănuși, ca niște invitați la o petrecere de coșmar. Era un tablou absurd. Și comic.

— Ce e? a vrut să știe Max.

— Uită-te la noi! i-a zis Meg.

Sean a început să chicotească, apoi și Max. Până și Sarah a schițat un zâmbet. Probabil că tot vor muri, însă nu chiar acum. Acum aveau apă și o fărâmă de speranță.

— În regulă, a spus Sean. Acum, dacă ne-am luat cu toții niște zăpadă, cred că ar fi bine să închidem trapa asta ca să nu se facă și mai frig înăuntru.

A ridicat mâna să apuce trapa, dar apăruse o problemă. Când se deschisese, trapa se răsturnase pe acoperiș, așa că nu mai putea s-o atingă.

— Rahat!

— N-ajungi la ea? l-a întrebat Max.

— Trebuie să mă cațăr pe ceva, a zis Sean.

S-a urcat pe marginea banchetei și a întins mâna prin deschizătură.

— Am prins-o, a zis.

Și imediat a înjurat.

— Rahat! Zăpada asta… îmi alunecă dintre degete. Nu pot s-o apuc cum trebuie.

Meg și-a pus pe jos mănușa plină cu zăpadă.

— Coboară și ia-mă în cârcă. Poate așa o să reușesc să ajung la ea.

— Nu. Pot și eu să…

Dar i-a alunecat piciorul și a căzut. S-a zguduit cabina. Max s-a lăsat brusc în șezut. Meg și Sarah s-au prins repede de bare.

— Ce rahatu mă-sii! a înjurat din nou Sean.

— Te-ai lovit? l-a întrebat Meg.

— Nu, n-am nimic.

S-a ridicat, dar s-a strâmbat puțin când și-a lăsat greutatea pe piciorul stâng.

— Sigur?

— Cred că mi-am sucit un pic glezna. O să-mi treacă.

— Crezi că mai poți să mă ridici?

Sean a dat din cap.

— Haide!

S-a aplecat. Meg s-a urcat pe banchetă, după care s-a cățărat pe umerii lui. El a prins-o de picioare și și-a îndreptat spatele. A împins-o prin deschizătură.

Meg a icnit. Vântul îi rașcheta pielea de pe față. Parcă nu aer înghețat îi intra în plămâni, ci sodă caustică. A clipit de mai multe ori ca să scape de așchiile de gheață din ochi. Vedea în față cablul care se întindea până la construcția cenușie unde era stația telecabinei. Părea mai mare privită de aici. *La naiba!* a înjurat ea cu ciudă. Nici nu era atât de departe. Poate doar puțin peste două sute de metri. Dar la fel de bine ar fi putut să fie și două sute de kilometri, că tot nu aveau cum să ajungă până acolo.

A întins mâna după capac. Dar a nimerit peste altceva, ceva pe jumătate îngropat în zăpadă. S-a încruntat și a dat la o parte zăpada. Era un obiect lipit de acoperișul cabinei cu bandă neagră. S-a uitat uimită la el.

— Meg? a strigat-o Sean de dedesubt. N-aș vrea să te deranjez, dar să știi că nu ești prea ușoară.

— Da, bine. Stai puțin!

A râcâit banda cu mănușa. A reușit să desprindă un colț și a tras obiectul de acolo.

— Așa, bravo! s-a auzit geamătul lui Sean. Uite așa fac eu hernie!

L-a vârât în buzunarul de la combinezon și a pipăit în jur cu ambele mâini. A dat peste capacul de la trapă. L-a apucat bine.

— Gata! Lasă-mă jos!

Sean s-a aplecat, iar ea a pus capacul peste trapă. S-a închis cu un pocnet metalic. Zgomotul i s-a părut o prevestire sinistră. Parcă se punea lespedea peste un mormânt.

Ajunsă înapoi în cabină, Meg a coborât de pe umerii lui Sean. Parcă nu mai avea aer și îi era greață. Frigul cumplit și altitudinea îi provocaseră o stare de vertij. S-a aplecat, încercând să-și regleze respirația și să-și înfrângă senzația de

vomă. A stat puțin în poziția asta, după care a ridicat capul.

— Totul în regulă? a întrebat-o Sean.

S-a gândit un pic. *Oare să le spună?* Dar ce rost ar mai fi avut alte secrete?

— Am găsit ceva pe acoperiș, a spus ea.

— Sunt prea optimist dacă îmi doresc să fie o parașută sau un echipament de alpinism? a glumit Sean.

Meg a scos obiectul din buzunar.

— Dumnezeule mare! a exclamat Sarah, făcându-și repede o cruce.

— Ăla e… a început Max, dar i s-a stins vocea.

Vedeau cu toții foarte bine ce găsise Meg pe acoperiș.

Un pistol.

CARTER

Nimeni nu crede vreodată despre sine că ar fi personajul negativ.

Ne amăgim toți spunându-ne că suntem niște eroi.

De obicei, ne înșelăm.

În filme, binele și răul sunt foarte clar definite. Alb și negru. Lumină și întuneric. Luptătorii pentru libertate și imperiul răului. Însă în viață nu este la fel. În viață, granițele nu sunt trasate chiar atât de bine. Oamenii nu pot fi împărțiri în categorii: doar buni sau doar răi. Și fiecare avem câte o percepție diferită asupra aceleiași situații. Cel pe care unii îl consideră a fi un luptător pentru libertate poate fi un terorist din punctul de vedere al altora. Un geniu neînțeles pentru unii poate fi un psihopat criminal în concepția altora. Liderul cuiva este tiranul altuia. În felul acesta s-a chinuit să meargă înainte societatea noastră.

Apocalipsa nu se petrece din cauza oamenilor răi, a zombilor. Nici măcar din cauza vreunui virus. Apocalipsa este provocată de oamenii obișnuiți. Deoarece undeva, de-a lungul istoriei, ne-am pierdut coeziunea, ne-am pierdut umanitatea. Am uitat că trebuie să ne străduim să-i înțelegem și pe cei care nu gândesc ca noi. În schimb, ne ascundem și mai adânc în tranșeele noastre și nu ne dăm scoși de acolo. Și tragem în aceia care au cutezat să ne pună la îndoială vederile înguste. Nu există buni sau răi. Nu există decât o grămadă de nemernici înspăimântați, care s-au rătăcit și nu mai știu cum să ajungă acasă.

Că tot a venit vorba despre nemernici…

— *Măi, omule,* nu pot să mă duc pe vremea *asta* la incinerator, s-a văicărit Welland lui Miles. E un viscol turbat afară.

De data asta avea dreptate. Dimineața nu adusese un cer mai senin, ci alte ninsori. Deși nu chiar la fel de abundente ca în noaptea trecută. Vântul nu mai urla ca o banshee[10], dar gâfâia ca un bolnav de tuberculoză. Numai că nămeții tot mari erau, iar vizibilitatea rămăsese la fel de proastă. Doar nebun să fii să te duci undeva pe vremea asta.

Dar firește că în niciun caz Carter n-avea de gând să fie de acord cu el.

— Să facem schimb, a zis el, punându-și combinezonul impermeabil. E un drum frumos până la stație. Aer curat. Ți-ar face bine.

Welland s-a uitat urât la el.

— Știi că nu pot să merg pe munte din cauza astmului.

— Aha, astmul ăla te încurcă.

Carter s-a simțit tentat să facă ghilimele în aer cu degetele când a rostit cuvântul „astm”. Dar s-a stăpânit, pentru că doar dobitocii aveau obiceiul ăsta.

Miles îl cântărea din priviri pe Welland, așa cum se uită o fiară la prada ei.

— Viscolul se va domoli în câteva ore. Până atunci, du-te și ia cadavrele de la subsol și încarcă-le pe sanie. Numai tu știi cum funcționează incineratorul, Welland. Ne bazăm pe tine.

Și i-a întins cartela de acces la subsol.

Carter își dădea seama că Welland nu știa dacă să se umfle în pene sau să protesteze în continuare. Mândria a învins în cele din urmă. A luat cartela, a pufnit cu aroganță și s-a îndreptat spre ascensor.

— Mda. Toată lumea doar pe Welland se bazează.

Carter și-a mușcat limba aproape până la sânge.

Miles s-a întors cu fața la el și a ridicat din sprâncene.

— Gata?

Nu, nu sunt deloc gata – așa ar fi vrut să-i răspundă Carter. Dar a ridicat din umeri.

— Cred că da. Dar Caren chiar o să se descurce de una singură? Așa crezi tu?

— Nu-i singură. Îl are pe Welland.

— Exact asta spun și eu.

— Caren știe să-și poarte de grijă.

Carter nu avea nicio îndoială în privința asta. Chiar acum, când ei discutau, Caren ridica greutăți în sala de sport de la etaj. Dar întrebarea era alta: puteau fi siguri că va avea grijă de Refugiu în absența lor? Din câte știa Carter, Miles fusese în permanență acolo și se ocupase de toate. Adică nu doar de rezerve, ci și de Camera de izolare numărul 13.

Ceea ce i-a adus aminte de o altă chestiune.

— Ești sigur de treaba asta?

— Nu, i-a răspuns Miles, încălțându-și ghetele. Dar nu cred că avem de ales. Ne trebuie un generator nou. Ne trebuie o baterie. Stația telecabinei este singura noastră opțiune.

Sigur, Carter și-ar fi dorit să-l contrazică, dar știa că are dreptate. Se gândise foarte mult la ce voia Miles și încercase să găsească vreo scuză plauzibilă care să-l scutească de drumul anevoios

până la stație. Degeaba. Nu ajunsese la niciun rezultat. Totuși el știa ceva – ceva ce Miles nu aflase încă. Iar asta ar fi putut să-i schimbe planurile.

— Ar trebui să știi ceva, Miles…

— Ce?

— Mă gândeam ieri la Jackson și la ce a zis Caren – că nu crede că el ar fi hoțul de plasmă?

Miles continua să-și țină ochii pironiți asupra lui. Carter cunoștea vicleșugul ăsta. Lasă-l să vorbească până nu mai poate. Lasă-l să-și sape singur mormântul.

— Așa că… a continuat el, mi-am zis că ar fi bine să mă uit prin camera lui. Și… uite ce am găsit.

A scos telefonul Nokia din buzunar.

Un spasm abia observat. O încleștare a fălcilor.

— Unde? a vrut să știe Miles.

— Îl ascunsese în scurgerea de la duș.

Miles a dat încet din cap.

— Cât de… inventiv. Și ce bine că te-ai gândit să cauți tocmai acolo.

Carter a ridicat ușor din umeri.

— Am mers la nimereală.

Miles a întins mâna. Carter i-a dat telefonul.

— Are mesaje. SMS-uri, i-a atras el atenția.

— Cu cine?

Carter nu i-a răspuns imediat. A stat puțin ca să-și amorseze grenada.

— Greu de spus. Numele de contact este doar „Lloyd”.

— Prieten, rudă?

— Nu prea cred…

În vreme ce mesajele mai vechi erau scurte și banale – „Ce mai faci?”, „Ce se întâmplă?” –, cele mai recente erau mai precise și conțineau întrebări despre configurația Refugiului, despre programul zilnic, despre subsol și despre „plan”.

— Aș zice că face parte dintr-un grup de Remi, a comentat Carter.

Remii (cunoscuți și sub numele de X-Men, Stromeri sau Anoni – de la „Anonimi”) aveau legături cu membrii grupării „Judecata de Apoi”, cu antivacciniștii, cu persoanele care se declarau împotriva științei și progresului, cu toți fanaticii religioși și de extremă dreaptă apăruți ca ciupercile după ploaie în perioada în care virusul a început să-și facă de cap. Unii își doreau sfârșitul lumii, alții voiau să răstoarne guvernele, unii voiau revenirea la situația dinainte, alții își doreau să coboare Dumnezeu pe pământ în carul lui de foc și să-i zdrobească pe necredincioși. Aceleași aiureli ca întotdeauna.

Ce nu părea însă a înțelege acești propagandiști ai apocalipsei era că planeta reușea foarte bine să se autodistrugă și singură. Prin urmare, toate atacurile, protestele și asasinatele puse la cale de ei echivalau doar cu o glumă proastă făcută cuiva care deja zăcea la pământ, sângerând prin toate orificiile. Și unde mai pui că se așteptau ca muribundului să-i și pese de asta.

Carter nu și l-ar fi închipuit pe Jackson simpatizant al vreunei asemenea grupări. În ciuda pasiunii pentru tâmpeniile cu yoga și cu meditația, tipul nu părea să aibă nimic în comun cu fundamentaliștii ăia cu spume la gură. Dar poate că știa să se prefacă extrem de bine. Cu toții purtăm diferite măști, în funcție de persoanele cu care avem de-a face – măști mai mult sau mai puțin agreabile.

Miles tot mai citea mesajele.

— De ce aici? Ce vor?

Carter nu a spus nimic. La un moment dat, Miles a încremenit și a făcut ochii mari. *A priceput.* S-a uitat la Carter.

— Au aflat despre Camera de izolare 13. Au aflat că *el* este aici.

Carter a dat din cap.

Miles s-a încruntat.

— Ultimul mesaj este de acum trei săptămâni. *Te anunț când am vești.* Nimic altceva de atunci încoace.

— De fapt, a zis Carter, întinzând mâna și atingând ecranul telefonului, a sunat pe cineva acum vreo două zile. A sunat, nu i-a trimis mesaj.

— Chiar înainte să dispară.

Carter se gândise la asta.

— Nu știm cu exactitate *când* a dispărut Jackson.

Pentru că treceau zile în șir și nu-l vedea nimeni. Lua masa împreună cu ei extrem de rar, nu stătea seara la taclale în living. Se ducea dis-de-dimineață la sala de sport, apoi se ocupa de sarcinile primite, după care se închidea în cameră și nu mai ieșea de acolo. Până și o umbră ar fi fost mai vizibilă decât el.

— Păi, cine altcineva să fi dat telefonul ăla? a întrebat Miles, care părea dus pe gânduri și se lovea ușor cu telefonul în bărbie. Dar, dacă Jackson era Rem, de ce a fugit? De ce a furat plasma?

— Nu știu.

— S-o fi răzgândit? Poate s-a decis să renunțe?

Și Carter se gândise la asta.

— Și ce facem?

Miles și-a băgat telefonul în buzunar.

— Deocamdată, ne ținem de plan. Suntem vulnerabili cât timp avem probleme cu energia electrică. Asta rămâne prioritatea noastră. O să mă mai gândesc și după aia vedem ce o să facem.

— Și ceilalți?

— Pentru moment, nu vom spune nimănui.

Carter a dat să mai zică ceva, dar n-a mai apucat pentru că, exact în clipa aceea, s-au auzit mai multe hămăieli, urmate de pași grăbiți și apăsați care coborau scara. S-au întors amândoi. Dexter a țâșnit spre ei, lătrând ca disperatul. Caren venea în urma lui. Încă purta echipamentul de sport și era transpirată și speriată.

— Ce-i? a întrebat-o Miles.

— Avem musafiri.

Carter a mai auzit ceva acum. Bâzâitul stins al unor snowmobile. S-a uitat la Miles. Și-au scos amândoi armele și s-au îndreptat spre ușă. A deschis-o Miles. Carter s-a oprit, l-a luat pe Dexter și i l-a pus lui Caren în brațe:

— Nu care cumva să-l lași să iasă. Ai înțeles?

Dexter îi gâfâia în nas femeii, care s-a strâmbat dezgustată.

— Ești sigur? Până și Godzilla s-ar speria de respirația lui.

Carter a mângâiat cățelul pe cap și a ieșit după Miles. Trei snowmobile vechi și rablagite, vopsite în albastru și roșu, tocmai opreau lângă gard, într-un nor alb. Pe latura fiecăruia scria cu litere cam șterse de vreme, dar încă lizibile: *Aventurile lui Bob cu snowmobilul.* Vehiculele astea nu-i mai aparțineau lui Bob. Aventurile lui Bob se terminaseră brusc în urmă cu ceva vreme. La fel ca mai toate bunurile din stațiune, și snowmobilele îi aparțineau acum lui Quinn.

Din snowmobile au coborât doi indivizi zdraveni, în combinezoane negre de iarnă și cu mitraliere atârnate de spate. Fiii lui Quinn. Și-au luat armele în mâini și s-au uitat urât la Miles și la Carter. Deloc un semn bun. Din câte știa Carter, nici Jimmy și nici vreunul dintre fiii lui nu urcaseră vreodată până la Refugiu. Și imediat și-a dat seama că nu era o vizită de curtoazie.

A coborât și a treia persoană. Scundă, într-un combinezon gros de culoare albă, cu glugă îmblănită. La ochi purta ochelari de protecție, foarte mari și portocalii.

Jimmy Quin s-a apropiat de poartă. Și-a ridicat ochelarii pe creștet.

— Miles! Carter! Ce drăguț e aici, la voi!

— Mulțumim, i-a răspuns Miles pe un ton rece. V-aș invita la o ceașcă cu ceai, dar tocmai plecam.

Zâmbetul s-a șters urgent de pe buzele lui Quinn.

— Ba nu plecați nicăieri. Trebuie să discutăm.

HANNAH

Cadavrul era înțepenit între perete și toaletă. Capul îi căzuse într-o parte, lăsând vederii o tăietură adâncă și urâtă de-a curmezișul gâtului. Alte răni, la fel de roșii și de urâte, îi brăzdau brațele pe verticală. Pe jos era un ciob de sticlă, mare și plin de sânge.

— S-a sinucis, a constatat pe un ton sec Lucas, uitându-se peste umărul lui Hannah.

Ea nu a zis nimic. S-a ghemuit într-o poziție incomodă în spațiul acela strâmt și a început să examineze cadavrul lui Ben. Tăieturile de pe brațe erau semne tipice ale unei sinucideri. Sigur, în caz că sinucigașul știa ce face. Însă o tăietură verticală avea un alt sens. Nu era un strigăt după ajutor. Când îți tai brațul pe verticală, pierderea de sânge este mult mai rapidă și mori mult mai repede.

Mai puțin caracteristică era tăietura de-a curmezișul gâtului. Nu prea mulți sinucigași recurg la această metodă. În primul rând, pentru că moartea ar fi cu mult mai dureroasă. Te sufoci, te înec cu propriul sânge. Era nevoie de o hotărâre neclintită ca să fii capabil să-ți apeși pe piele lama cuțitului – sau ciobul zimțat de sticlă – suficient de tare ca să poți tăia. Tendoanele de acolo sunt mai groase și mai rezistente decât ne imaginăm noi.

Și mai era ceva. Hannah s-a încruntat.

— Ce-ai văzut? a întrebat-o Lucas.

A ezitat. Oare ce anume *era*? La prima vedere, ar fi zis că, da, în ciuda rănii de la gât, era o sinucidere. Logic, nu? Ben știa că avea virusul, știa că o să moară curând. Așa că luase un ciob din geamul spart și își pusese mai repede capăt zilelor

– în condițiile stabilite de el. Numai că niciun ciob de sticlă nu este la fel de tăios ca o lamă de cuțit. Înseamnă că ar fi trebuit să taie la artera aia așa cum tai un buștean cu fierăstrăul.

Pe de altă parte, Ben *era* bolnav. Iar virusul acesta îți putea afecta și creierul. Ceea ce explica furia și atitudinea lui agresivă. Se raportaseră cazuri în care persoana infectată își făcuse sieși foarte mult rău. Prin urmare, era posibil ca Ben să-și fi retezat beregata într-un acces de furie provocat de virus. Varianta Choler.

Ce altă explicație ar mai fi fost? Că unul dintre *ei* îl omorâse. Dar cine să fi fost în stare de așa ceva? Și acum, Hannah și-a amintit cum se gândise ea s-o sufoce pe Peggy cu o geacă.

Lucas o privea atent.

Hannah a oftat.

— Există niște răni atipice pentru o sinucidere. Dar, luând în considerare faptul că Ben ar fi putut să aibă un acces de furie provocat de virus, trebuie să fiu de acord: este foarte probabil să se fi sinucis.

Lucas a dat cu bunăvoință din cap, exact ca un profesor când elevul îi răspunde corect la întrebare. Iar Hannah a simțit din nou cum o încearcă îndoiala. *Cine ar fi fost capabil de așa ceva?*

— Înseamnă că măcar o problemă e rezolvată.

Hannah nu-și dădea seama dacă se referă la suicid sau la faptul că au scăpat de Ben.

— Trebuie să-l luăm de aici, a zis ea, ridicându-se în picioare. Și să facem curat.

Lucas a aruncat o privire prin toaleta plină de sânge și s-a strâmbat. Hannah știa bine la ce se gândește.

Virusul se răspândea în foarte multe feluri. Oamenii de știință nu mai văzuseră niciodată vreunul mai agresiv sau mai versatil. Se transmitea prin picături de apă, prin respirație, fluide corporale, carne contaminată și sânge. Dintre toate acestea, saliva și sângele prezentau cea mai mare

rată de infectare. Chiar și dacă ar fi fost sănătoși înainte, cu siguranță s-ar infecta acum, când umblau cu mâinile prin sângele lui Ben.

Iar unul dintre ei doi era deja infectat.

— Propun să luăm niște haine din maldărul ăla și să facem o targă din ele. Și pe ea să-l ducem pe Ben lângă celelalte cadavre. După aia o să facem curățenie aici. Cum putem noi mai bine. Mai avem apă. Și putem să luăm și zăpadă prin geamul ăla spart.

Lucas a dat iarăși din cap.

— De acord. În regulă. Haide să le spunem și celorlalți!

S-a întors în autocar. Hannah și-a tras mâneca peste degete și a apucat cu mare grijă ciobul de sticlă. Era gros. Din sticlă securizată. L-a apropiat de tăietura de pe gâtul lui Ben. Prea gros. Exact așa cum a crezut. Rana aceea fusese făcută cu ceva mai mic, mai subțire. A pus ciobul la loc, pe podea. I se făcuse teamă.

•

Într-o situație de criză există întotdeauna un moment în care are loc o disensiune. Orice grup de oameni, indiferent cât de puțini ar fi ei, vor începe să facă alianțe și să-și manifeste ostilitatea. Iar conflictul va escalada. Neînsemnat în primă instanță, va ajunge repede într-un punct culminant.

În primul moment, te bucuri că ești în viață. Grijile față de situația în care te afli vin după aceea. Și totuși, în acel punct, majoritatea oamenilor colaborează pentru un scop comun. Supraviețuirea. Însă, cu cât durează criza mai mult, cu atât mai personală devine chestiunea supraviețuirii. „Noi” se transformă în „eu”. Și atunci apar resentimentele și controversele.

Au scos cadavrul lui Ben din toaletă trăgându-l de glezne. *Moartea nu are niciun pic de demnitate,* și-a zis Hannah. *La final, după ce s-au stins neuronii care ne-au făcut să fim conștienți de individualitatea noastră, nu mai suntem decât*

nişte hălci de carne, deloc diferite de cele atârnate în măcelării.

Au rupt nişte tricouri, au luat zăpadă, au adunat mizeria şi au şters sângele. Daniel s-a spălat pe mâini şi şi-a pus un hanorac curat, dar prea strâmt pentru el, aşa că îi cam ieşea burta în relief. Jenat, a tras de marginea lui. Preţ de o clipă, ceva a atins în treacăt mintea lui Hannah, aidoma unui fluture mic de noapte. Şi a dispărut. Probabil nu era ceva important.

Apoi au înfăşurat cadavrul în două pulovere, le-au înnodat mânecile şi l-au cărat aşa până în faţa autocarului, unde l-au pus deasupra celorlalţi.

Era mai pătrunzător acum mirosul care venea din mormanul de morţi. Evident că începuseră să putrezească, în ciuda temperaturii scăzute. La el se adăugau izul de sânge, duhoarea de urină şi fecale de la toaletă, aşa că fiecare respiraţie din autocar semăna tot mai mult cu o probă de anduranţă. Hannah a simţit că i se întoarce stomacul pe dos, iar aşa ceva nu-i stătea în fire.

Neapărat trebuiau să iasă de aici. Şi nu doar ca să supravieţuiască, ci şi ca să nu înnebunească. Mintea omenească este de-a dreptul incredibilă, capabilă să se adapteze şi să se plieze pe multe situaţii diferite. Dar vine un moment când dă semne de uzură, de destrămare, de suprasarcină. Acum era momentul acela, acum erau toţi cu nervii întinşi la maximum.

— N-ar trebui să… nu ştiu… să spunem câteva cuvinte? a întrebat Cassie, uitându-se la mormanul de cadavre.

— Ce cuvinte mai sunt de spus? a exclamat Lucas. Ben e mort. Şi e mai bine aşa.

— Pentru cine? a intervenit Daniel.

— Pentru noi toţi.

Daniel s-a uitat cu reproş la Lucas.

— Ce ticălos fără inimă eşti!

— Încerc doar să nu mă las controlat de emoţii.

— Poate ar trebui, a zis Daniel, arătând spre morți. Uită-te la ei! Uită-te la noi! I-am aruncat acolo ca pe niște haine vechi și rupte. Și ei erau oameni. Și ei aveau speranțe și visuri și familii care îi iubeau.

I-a măturat pe toți cu privirea. Hannah înțelegea ce face. Se uita la studenții morți și își vedea sora printre ei. Aruncată la grămadă cu toți ceilalți.

— Nu noi i-am ucis, a zis Lucas. Iar Ben și-a ales singur moartea.

— Chiar așa a fost? a întrebat Daniel.

Lucas l-a privit cu asprime.

— Ce vrei să spui?

— N-am auzit să se mai fi sinucis cineva tăindu-și gâtul.

— Acuzi pe cineva de *moartea* lui Ben? a țipat Cassie.

— Nu pe cineva oarecare, a răspuns Daniel, uitându-se țintă la Lucas.

Tensiunea dintre ei parcă făcea aerul să vibreze.

Lucas a scos câteva hohote de râs, lipsite de orice urmă de veselie.

— Înțeleg. Și pentru ce l-aș fi omorât eu pe Ben?

Daniel a ridicat din umeri.

— Păi, era o povară, nu? Ne e mai ușor acum, că a murit. Chiar tu ai spus-o. La fel de ușor ne-ar fi și dacă ar muri Peggy, nu?

Lucas l-a măsurat din priviri.

— Cred că ție ți-ar fi mai ușor, amice.

Daniel s-a făcut negru la față.

— Jigodie!

S-a repezit la ei, cu mâinile ridicate. S-a mișcat greoi, s-a împleticit. Lucas a fost mai iute. Și-a înfipt pumnul în burta lui Daniel. Tânărul a icnit și s-a chircit de durere. Dar Lucas nu s-a oprit aici. Și-a proptit genunchiul în ceafa lui, trântindu-l la pământ. Apoi a ridicat piciorul. Hannah l-a apucat de braț și l-a oprit.

— Ajunge!

L-a simțit încordându-și mușchii și apoi relaxându-i. I-a dat drumul și s-a întors spre Daniel.

— Te doare ceva?

Gemând, Daniel s-a pus în genunchi pe jos.

— Nu, nimic, a bâiguie el, cu răsuflarea tăiată.

A ridicat ochii și s-a uitat cu furie la Lucas.

— Abia acum ți-ai arătat adevărata față, amice!

S-a ridicat cu greu în picioare și s-a întors în spatele autocarului.

Cassie a clătinat din cap.

— Proastă decizie! i-a spus ea cu reproș. Nu lovești niciodată în cel căzut.

I-a întors spatele și s-a dus după Daniel.

Dar Hannah a rămas.

— A vrut să dea în mine, s-a justificat Lucas. El a început.

— Nu contează. Oricum reacția ta a fost exagerată.

Lucas a oftat.

— Ai dreptate. Ar trebui să-mi cer scuze.

— Nu. Mai lasă-l puțin să se calmeze.

Lucas a dat din cap.

— Suntem cu toții stresați. Prea mult am stat închiși în autocar. Claustrofobia asta ne înnebunește de cap.

— Mda.

Hannah s-a dus să se uite prin parbriz. Se făcea dimineață. Încetase ninsoarea. Copacii străluceau. Totul semăna cu un decor de poveste, cu excepția grămezii de carne și sânge care mai rămăsese din Josh. Pe Hannah a cuprins-o acum o dorință pe care nu și-o putea stăpâni. Voia cu tot dinadinsul să respire aer curat din nou, indiferent cât de tare ar fi usturat-o plămânii de la ger.

— Trebuie să ieșim de aici, a spus ea.

— De acord, a zis Lucas. Dar chiar ești convinsă că am putea ieși prin toaletă?

— Sunt convinsă că merită să încercăm.

Două păsări și-au luat zborul spre cer. Siluete întunecate, care băteau din aripi. Mai departe de ele a apărut o formă mai mare. Hannah s-a încruntat.

— Vezi chestia aia?

Dar Lucas se uita la ceas. A ridicat ochii și a întrebat:

— Ce să văd?

— Acolo!

Forma aceea era prea mare ca să fi fost o pasăre. Și se mișca prea încet. Hannah a început să audă ceva. Un zumzet vag de elice.

Un elicopter. Care se rotea pe deasupra. Care îi căuta. *Departamentul.*

— Mama mă-sii de treabă!

S-au uitat amândoi la elicopterul care zbura pe deasupra lor. Apoi a coborât. Apoi s-a ridicat din nou, s-a întors și s-a pierdut în zare. *Nu căutau unde trebuie,* și-a zis Hannah. Dar tot continuau să caute. Și se vor întoarce.

— Tu chiar crezi că Departamentul vrea să ne omoare? a întrebat-o Lucas. Poate te înșeli. Poate vin să ne salveze. Să ne scape de-aici.

— Nu-l cunoști pe tatăl meu, a spus Hannah.

— Știu că-i un om de știință absolut genial.

Hannah a râs sumbru.

— Iar stupizenia aia cu „genialul”. Excepțional! Promotor! Îndrăzneț! Lucas s-a încruntat.

— Ce ți se pare atât de nostim?

L-a privit în ochi.

— Hai să-ți povestesc ceva despre tatăl meu. Când aveam unsprezece ani, la scurtă vreme după ce mama s-a sinucis, tata a adus acasă patru cățeluși – patru pui de beagle. Mi-a spus că trei dintre ei urmau să ajungă în laborator, să testeze anumite medicamente pe ei. Dar că puteam să țin eu unul. Trebuia să aleg.

A făcut o pauză.

— Evident că l-am ales pe cel mai mic și mai pricăjit. Pe cel care nu credeam că ar fi

supraviețuit dacă era injectat cu toate otrăvurile lor sau după ce tăiau bucățele din el pentru microscop. L-am botezat Buddy și l-am iubit foarte mult pe cățelușul ăla în cele patru săptămâni cât a fost al meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit într-o zi de la școală și nu l-am mai găsit pe Buddy acasă. Vezi tu… murise unul dintre ceilalți beagle și laboratorul trebuia să-l înlocuiască foarte repede. Așa că tata l-a luat pe Buddy și l-a dus acolo. Nu l-am mai văzut niciodată.

Lucas a oftat.

— *Scheisse!*

— Tata s-a oferit să-mi aducă alt cățel, dar eu îmi învățasem lecția. Așa că i-am cerut să-mi ia un peștișor auriu.

A zâmbit și a adăugat.

— Pentru că e cam greu să ai inima zdrobită de durere când pierzi un pește. Oricât de mic și auriu ar fi.

— Ce porcărie!

— Mda, a murmurat ea, întorcându-i spatele. *Asta* e tatăl meu.

•

Din păcate, au descoperit imediat o fisură în planul de salvare al lui Hannah. Colacul vasului de toaletă era încastrat într-o unitate din plastic. Cu toate că puteau să miște colacul, ar fi trebuit să demonteze tot vasul ca să ajungă în spațiul de sub el. Iar vasul era fixat de podea prin șase șuruburi. Două deja picaseră. Mai rămăseseră patru.

— Nu ai nicio șurubelniță la tine, nu? l-a întrebat Hannah pe Lucas.

El a clătinat din cap.

— Ei, pe asta am uitat să mi-o pun în bagaj.

Hannah s-a extras cu destulă greutate din spațiul strâmt și urât mirositor, spațiu cam prea mic pentru doi oameni. Îi era cald și transpirase. A luat-o brusc cu amețeală. S-a apucat de un scaun, a

inspirat adânc, încercând să scape de starea aceea. A simțit că i se pune un nod în gât. A tușit.

— Ai început să te simți nasol?

A ridicat ochii. Cassie stătea ghemuită pe o banchetă strâmbă, de la jumătatea autocarului. Citea o carte pe care o găsise la unul dintre studenții morți. *Catch 22.* Foarte potrivită.

— N-am nimic, i-a răspuns Hannah. E de la praf.

— Sigur că da.

Nu-i plăcea tonul lui Cassie. Se simțea *bine.* Trebuia să se simtă bine.

— Nu stai cu Daniel? a întrebat-o ea, nereușind să-și ascundă antipatia din voce.

Cassie a căscat.

— Fără supărare, dar muribunda de soră-sa nu-ți dă o stare prea optimistă. Mi-aș dori să se grăbească.

Hannah a privit-o lung.

— Și l-ai acuzat pe Lucas că n-are inimă.

— Nu, nu, nu. Daniel l-a acuzat. *Eu* i-am spus că nu se cade să-l lovești pe cel căzut. Ceea ce tocmai făcuse.

A întors o pagină. Hannah a clătinat din cap. Ori de câte ori avea senzația că ar înțelege-o pe Cassie, aceasta făcea ceva și o surprindea din nou. Și nu în sensul bun al cuvântului.

— Se întâmplă să ai ceva, vreun obiect cu care am putea să scoatem niște șuruburi? a întrebat-o, dorind să pună cât mai repede capăt discuției.

— Sigur, i-a răspuns Cassie. Stai să-mi iau trusa cu scule!

Hannah a scrâșnit din dinți. N-avea nici timp și nici chef de ironiile tinerei.

— Bine, mulțumesc de ajutor.

Cassie a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce vrei? Abia dacă încăpeți voi doi acolo. Și nu pot să fac nimic nici pentru Daniel și nici pentru sora lui. Mai bine să-mi păstrez energia. Mai ales că nu prea avem apă și mâncare.

Chiar dacă nu-i convenea, Hannah trebuia să-i dea dreptate. S-a uitat prin autocar, sperând că va vedea ceva care să le fie de folos.

— Poți să încerci cu o monedă, a zis Cassie.

— Ai vreo monedă la tine?

— Nu.

— Minunat!

Cassie a salutat-o milităreşte și și-a vârât nasul în carte. Hannah a oftat și s-a uitat în spate. Nu avea nicio tragere de inimă, însă trebuia să vorbească cu Daniel.

Tânărul stătea din nou lângă sora lui. Peggy abia dacă mai respira – superficial și hârâit –, iar pielea îi era palidă și lipicioasă. Cu siguranță că nu mai avea mult de trăit. Dar era greu să-ți dai seama. La început, Hannah crezuse că va muri în mai puțin de o oră. Și uite că se înșelase. Moartea este un proces. Oamenii presupun că este ori ceva brusc, ori ceva ce durează, dându-ți timp să te pregătești. Însă este o iluzie ideea că te-ai putea „pregăti” pentru așa ceva.

În același fel, chiar cele mai catastrofale răni te pot ucide abia după un timp. Mai întâi, organele vor începe să cedeze. Treptat, unul după altul. Îți vor amorți membrele. Creierul va înceta să mai funcționeze la capacitate maximă, nu vei mai fi lucid decât foarte rar – și atunci foarte puțin. Nu vei mai avea nevoie de hrană sau de apă. Posibil să nici nu mai fi în stare să înghiți. Vei respira din ce în ce mai greu și mai superficial. Și, în cele din urmă, în lipsa unei cantități suficiente de oxigen și fără activitate neuronală adecvată, ți se va opri inima. În funcție de natura rănilor, procesul acesta poate dura minute, ore sau chiar zile. Moartea vine doar când vede ea că au fost îndeplinite toate aceste condiții. Și, din câte știa Hannah, nimeni nu este vreodată pregătit. S-a înfiorat și și-a înăbușit un alt acces de tuse.

— Nu trebuie să-mi spui, i-a zis Daniel când a văzut-o.

— Ce să-ți spun?

— Că Lucas are dreptate. Că așa ar fi mai bine. Peggy oricum va muri, iar acum suferă mult prea mult.

Hannah s-a așezat pe jos, alături de el.

— Lucas nu are deloc dreptate. Moartea nu e niciodată un lucru bun. Însă există momente când este cea mai puțin dureroasă variantă.

Daniel a dat din cap.

— Speram să reușim cumva să scăpăm la timp de aici.

Hannah s-a încruntat nedumerită. La timp pentru ce? Ca să supraviețuiască Peggy? Așa ceva nu ar fi fost niciodată posibil.

— Îmi pare rău, a murmurat ea.

Ce clișeu stupid și inutil!

Daniel a ridicat ochii la ea. *Ce ochi frumoși!* și-a zis din nou Hannah.

— Mi s-a părut că aud un elicopter, a spus el.

— Cred că ne caută oamenii de la Departament.

— Și chiar crezi că o să ne omoare dacă ne găsesc?

Shutdown.

— Da, a răspuns ea. Și de-aia trebuie să plecăm de aici. Iar pentru asta e nevoie să scoatem vasul de toaletă. Ai cumva vreun obiect cu care am putea să desfacem șuruburile? Poate o monedă?

Daniel a ezitat puțin, după care s-a scotocit în buzunar și a scos o monedă fără lustru de un penny. De ani întregi Hannah nu mai văzuse vreuna.

— Bănuțul meu norocos, a spus tânărul. Îl am de la bunica. Nu prea m-a ajutat până acum.

I l-a întins.

— Așa că poți să-l iei.

— Mulțumesc.

— Chiar crezi că o să reușești? a întrebat-o Daniel.

— Habar n-am. Dar trebuie să încercăm. Suntem ținte prea ușoare dacă rămânem înăuntru.

— Și dacă ieșim? După aia ce facem?

Bună întrebare!

— Luăm din bagajele din cală tot ce ne-ar fi de folos. Ne ducem în pădure și ne căutăm un adăpost pentru la noapte. Mâine-dimineață vom încerca să ajungem într-un sat sau oraș. Dacă află lumea despre noi, le va fi mai greu să ne anihileze.

Daniel a căzut pe gânduri.

— Și cam cât de departe ar fi primul sat sau primul oraș?

— Nu știu, a recunoscut Hannah. Poate optzeci de kilometri, poate opt sute.

— Și tu chiar crezi că o să apucăm să mai trăim cât să mergem pe jos opt sute de kilometri?

— Mai bine mor încercând să fac ceva decât să stau aici cu mâinile încrucișate și să-mi aștept moartea.

Daniel a surâs.

— Câteodată vorbești exact ca Peggy.

— Da?

— Da. Era mai dură decât părea…

S-a întrerupt brusc. Afurisitul ăla de timp trecut.

— Ascultă-mă, Daniel! i-a spus Hannah. O să vii cu noi dacă reușim să ieșim. Trebuie să vii.

— Nu pot s-o abandonez pe Peggy.

— Nu mai ai cum s-o ajuți.

— Nu-i… nu-i vorba doar despre Peggy.

— Ce mai este?

Nu i-a răspuns.

— Uite, Daniel, i-a zis Hannah. Știu că-ți este greu, dar va veni un moment în care va trebui să te hotărăști.

Daniel s-a uitat la sora lui și, cu un gest nespus de tandru, i-a îndepărtat de pe frunte o șuviță de păr.

— Știu…

S-a întors și a privit-o în ochi pe Hannah.

— Ai să stai cu mine? Când va veni clipa?

— Da, dacă asta vrei.

— Îmi promiți?

Ea a oftat.

— Îți promit.

— Mulțumesc.

Hannah s-a uitat cu atenție la el. Mai era ceva? Ceva ce nu-i spusese?

Salveaz-o!

Dar nu a apucat să-l întrebe nimic, pentru că a strigat-o Lucas de la toaletă.

— Ai găsit ceva ca să desfacem șuruburile astea?

— Da. Vin acum, i-a răspuns ea.

Daniel i-a aruncat o privire lui Lucas și s-a strâmbat.

— N-am încredere în el, a mărturisit el.

— Nu se poate să crezi că l-a omorât pe Ben.

Daniel i-a șoptit:

— S-a sculat cineva în timpul nopții. L-am văzut cum se mișcă.

Hannah s-a încruntat. Cum de i-a scăpat tocmai asta? Probabil că ațipise puțin.

— Lucas?

— Era prea întuneric ca să-mi dau seama.

— Ești sigur?

Daniel a schițat un zâmbet trist.

— Nu mai sunt sigur de nimic. Dar… ai grijă.

•

Desfacerea șuruburilor a fost un proces lent și anevoios și extrem de neplăcut din cauza mirosului de dezinfectant și de scurgeri din toaletă. Mai întâi, au ridicat colacul, după care au făcut cu schimbul la desfacerea șuruburilor cu moneda veche a lui Daniel. Când, în sfârșit, l-au deșurubat și pe ultimul, aveau amândoi degetele zdrelite, iar hanoracul lui Hannah era ud de transpirație. Și pe Lucas îl dureau degetele, însă părea foarte calm și nu dădea semne că ar fi obosit. A tras de piesa mare din plastic și a smuls-o din locul ei. După care s-a cam chinuit să o scoată afară, pe ușa mult prea îngustă.

Momentul adevărului, și-a spus Hannah.

S-a ghemuit acolo. Sub vasul de toaletă era podeaua din plastic cenușiu și un orificiu mic pentru scurgere. Hannah a apăsat plasticul cenușiu cu mâna. Apoi s-a ridicat și a început să dea cu călcâiul în el. I se părea destul de subțire, dar tot nu credea că l-ar putea sparge. Nu fără să-și facă picioarele zdrențe.

Lucas s-a strecurat înăuntru.

— Ei?

— E din plastic. Compartimentul pentru rezervorul colector e probabil pe partea cealaltă. Teoretic, dacă reușim să ajungem la el, ar trebui să dăm de o deschizătură.

— Teoretic?

— Nu știu mai multe, a zis ea, uitându-se la podea. Și nici nu cred că sunt în stare s-o sparg.

Lucas a ridicat un picior și a lovit cu putere în plasticul de pe jos. S-a crăpat puțin. A lovit din nou. Acum, a intrat până la gleznă în podeaua aia. S-a clătinat. Hannah s-a speriat. Apoi și-a dat seama că era proteza, nu piciorul cel bun. Lucas și-a tras-o afară și s-a auzit un scrâșnet prelung când proteza metalică s-a râcâit de marginile găurii din podea.

S-a întors și i-a zâmbit.

— Are și avantaje chestia asta.

S-au aplecat și au început să tragă de plasticul de pe jos, să rupă bucăți din el. Și au descoperit locul dreptunghiular de dedesubt. Hannah s-a uitat înăuntru. A văzut rezervorul colector și a mai văzut deasupra lui o trapă, care probabil că dădea în partea laterală a autocarului, pe unde probabil că se scotea rezervorul ca să fie golit. *Da.* Măcar de data asta Dumnezeu era de partea lor – sau soarta sau norocul chior. Era suficient spațiu în jurul rezervorului și chiar se vedea o dâră de lumină acolo unde se desprinsese trapa în urma accidentului. Încă un șut zdravăn și va ceda complet.

Aveau o cale de ieșire. Una strâmtă. Incomodă. Dar o cale de ieșire.

Pe Hannah a copleșit-o o senzație minunată de ușurare. Și parcă a luat-o iarăși cu amețeală. Și-a șters transpirația de pe frunte.

— O să…

A apucat-o tusea. Și-a acoperit gura cu brațul. Nu mai avea aer. Lucas se uita la ea. I-a citit întrebarea din privire. Dar, înainte ca el să poată spune ceva, s-a auzit un țipăt din spatele autocarului.

— HANNAH!

A ieșit repede din toaletă. Daniel tocmai ce venea spre ea. Și părea mult mai tulburat decât înainte.

— Peggy! a scâncit el.

Hannah a dat din cap.

— În regulă.

Daniel s-a întors și s-a împleticit până la locul unde se afla sora lui. Hannah a luat-o după el. A auzit gemetele de durere încă dinainte să ajungă acolo. A ocolit scaunele deformate și a văzut-o: Peggy zăcea cu picioarele desfăcute pe geamul de pe latura autocarului îngropată în nămeți. Avea convulsii. Șlițul blugilor ei prespălați era îmbibat de sânge.

— Ce dracu'?!

I-a aruncat o privire nedumerită lui Daniel, după care s-a așezat în genunchi lângă fată. De unde a venit tot sângele ăla? A pus mâna pe burta lui Peggy. I se mișca ceva sub degete. *Nuuu.* Hannah a ridicat ușurel marginea hanoracului foarte larg. Abdomenul fetei era mărit și încordat. Și avea contracții.

Iisuse Hristoase!

Peggy murea.

Dar Peggy era și însărcinată… și acum era în travaliu.

Hannah s-a întors furioasă spre Daniel.

— De ce nu mi-ai zis că e…

Și cuvintele i-au murit pe buze.

Daniel avea în mână un briceag ascuțit.

— Mi-ai promis, i-a spus el. Salveaz-o!

MEG

— De ce să ascunzi un pistol tocmai pe acoperișul unei telecabine? s-a mirat Max.

— Precis Karl a fost, a spus Sarah. Probabil că a avut două arme.

Meg s-a gândit și la ipoteza asta.

— Dar, dacă tot avea un pistol, de ce să mai ia la el și un cuțit?

— Poate s-a gândit că ne-ar trezi un foc de armă.

— Nu l-ar fi auzit nimeni, eram toți duși de pe lumea asta, a zis Meg, uitându-se la pistol. Ca să nu mai spun că am fost percheziționați la pielea goală. Ni s-au luat absolut toate obiectele personale înainte să fim urcați aici. Deci… cum naiba au ajuns în telecabină un cuțit *și* un pistol?

— Păi, clar că el n-a fost drogat, a mârâit Sarah. Probabil s-a prefăcut.

— Dar tot ar fi trebuit să treacă prin toate procedurile…

Și Meg n-a mai continuat.

Le scăpa ceva. *Ei* îi scăpa ceva. S-a gândit la bucățica de bandă adezivă din spatele banchetei. La banda adezivă cu care fusese lipită arma de acoperiș. Era o legătură între ele, numai că nu-și dădea seama care anume.

Sean părea dus pe gânduri.

— Dacă tipul ăla mort era de la firma de pază, poate că arma a lui a fost.

— Și cum a ajuns pe acoperiș?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— O fi avut el un motiv dacă a vrut să-l ascundă, nu?

Sau, și-a zis Meg, *poate i l-a găsit asasinul și* el *l-a ascuns acolo?* Și-a imaginat scena: ucigașul îl înjunghie pe Paul, descoperă pistolul și intră în panică. Ce să facă? Ar putea să scape de el, dar, pe de altă parte, i-ar putea fi de folos. Nu are unde să-l ascundă în interiorul cabinei, așa că îl lipește cu bandă adezivă de acoperiș. Tare aiurea idee, dar și destul de ingenioasă. Însă… de ce nu a ascuns și cuțitul acolo? Sau de ce nu a scăpat de el în alt fel? Și de unde a avut banda adezivă?

— E încărcat?

Întrebarea lui Sarah a întrerupt raționamentul lui Meg, tocmai în momentul când aceasta avea senzația că făcea oarece progrese.

— Am întrebat dacă e încărcat, a repetat Sarah. Nu știu ce cred ceilalți, dar eu nu mă simt prea bine când te văd că ai o armă încărcată în mână.

— Crezi că o să vă împușc pe toți? a întrebat-o Meg, pe un ton ușor amuzat.

Sarah și-a încrucișat brațele la piept.

— Prefer să nu aflu.

Meg a clătinat din cap cu un fel de compătimire ironică.

— În regulă.

A desfăcut magazia cu cartușe. Erau șase. Deci pistolul era complet încărcat, dar nu fusese folosit.

Le-a răsturnat pe toate în palma întinsă.

— Le vrea cineva? N-ai ce face cu o armă fără gloanțe.

— Le iau eu, a spus Sean.

Meg i le-a dat, iar bărbatul și le-a pus în buzunar.

— Mulțumiți? a vrut să știe ea.

— Dar de ce să rămână arma la tine? s-a împotrivit Sarah.

Meg și-a dat ochii peste cap.

— O vrei tu? Poftim!

A apucat pistolul de țeava și i l-a oferit. Sarah s-a uitat lung la el, după care a clătinat din cap.

— Nu. Ține-o tu.

— Sigur?

— Da.

Meg a vrut să bage pistolul în buzunar.

— De fapt…

Max era. Se așezase din nou pe jos și vocea îi suna puțin cam bârâit.

— De ce să țină cineva pistolul ăla? De ce nu-l aruncăm, așa cum am aruncat și cuțitul?

Corect. Ar fi dat naștere la întrebări dacă ajungeau la Refugiu cu o armă asupra lor.

— Eu cred că ar trebui să-l ținem, a intervenit Sean. Pentru orice eventualitate.

— Pentru orice eventualitate? s-a mirat Sarah. Ce eventualitate?

Meg știa răspunsul. Dacă rămâneau blocați acolo și urmau să moară în chinuri fie din cauza foamei, fie din cea a frigului, moartea de glonț nu părea o alegere atât de proastă.

— *Ce* eventualitate? a repetat Sarah, pe un ton mai strident.

— În eventualitatea că nu va veni nimeni să ne salveze, a spus Meg.

— Nu pricep…

Și a făcut ochii mari.

— Adică să ne împușcăm singuri?

— Sau unul pe altul.

Sarah s-a holbat îngrozită la ea.

— Nu!

— Poate va trebui să luăm în calcul și la varianta asta, a spus Meg. Dacă singurele noastre opțiuni sunt moartea din cauza hipotermiei sau a foamei, posibil să ne dorim să ajungem la aceeași destinație pe o scurtătură. Știu ce aș alege eu.

— Singur Dumnezeu are dreptul să hotărască cine trăiește și cine moare, a bolborosit Sarah.

Meg a scos un hohot de râs, scurt și urât.

— Ai dreptate. Înseamnă că mâna aia care l-a îmbrâncit pe Karl din cabină n-a fost a ta, ci a lui Dumnezeu, nu?

— *Nu* l-am îmbrâncit.

— Haide să n-o luăm iarăși de la capăt! a intervenit Sean. Eu spun că trebuie să păstrăm pistolul.

Max a început să tușească. Meg s-a uitat la el. Stătea ghemuit în colțul cabinei și, în ciuda faptului că își potolise setea, tot foarte palid era și avea ochii injectați. Părul i se lipise de tâmple. Meg ar fi fost în stare să pună pariu că avea și febră. Neapărat trebuiau să-l ajute cumva.

— Mai există o posibilitate, a zis ea.

Sean a ridicat din sprâncene.

— Să ne aruncăm prin trapă?

— Nu. Să ne urcăm pe acoperiș.

— Ce???

— Se vede stația telecabinei. Nu-i departe.

— Zece metri sau o mie de kilometri, cam tot aia ar fi, a mârâit Sean.

— Cred că am putea să ajungem până acolo dacă ne-am ține cu mâinile de cablu, a spus Meg.

S-au holbat toți la ea. Apoi Sean a izbucnit în râs.

— Pe bune?

Meg s-a uitat urât la el. După discuția de seara trecută, își imaginase că se formase o oarecare legătură între ei, însă acum tipul se purta ca un nesimțit.

— Este *posibil,* a insistat ea. Nu sunt decât vreo două sute treizeci de metri.

— N-ar fi o distanță prea mare dacă te-ai plimba pe un bulevard scăldat în soare, a zis Sean. Însă tu spui că trebuie să ne agățăm cu mâinile și picioarele de un cablu din oțel, aflat la trei sute de metri deasupra solului. Ca să nu mai vorbim de viscol.

Meg s-a încruntat la el.

— *Eu* pot s-o fac.

— Serios? Chiar poți?

— Am deținut recordul academiei de poliție la cursa cu obstacole.

— Și eu am ieșit primul la cursa de alergare în saci în școala primară, i-a întors-o Sean. E cam tot aia.

— Las-o să încerce!

Sarah vorbise. Stătea într-un colț și tremura.

Max s-a uitat la Meg cu ochii lui roșii.

— Chiar crezi că ar fi posibil?

— Da, a răspuns ea, cu toate că nu era absolut deloc sigură. Este periculos. Dar s-ar putea să fie unica noastră șansă. Dacă reușesc să ajung la stație, o să dau alarma și o să cer ajutor.

— Uite care-i treaba, a început Sean, vorbindu-i pe tonul ăla indulgent, care-i ridica ei părul în cap și-o făcea să-i vină să-i tragă una în nas. Știu că ești puternică și știu că ești curajoasă și toate alea-alea. Dar nici măcar până la jumătatea drumului n-ai să *ajungi.*

— Ai tu vreo idee mai bună? s-a răstit Meg. În afară de aia în care ne zburăm creierii?

A observat ceva pe chipul lui, o expresie stranie și efemeră, pe care nu a putut s-o descifreze.

— Da, am, i-a răspuns el. O s-o fac eu.

— Ba nu!

— Sunt mai puternic decât tine.

— Dar și mai greu. Eu sunt mai ușoară și mă mișc mai repede.

— Eu sunt mai rezistent.

Meg i-a aruncat o privire furioasă.

— Mulțumesc, dar nu.

Sean a schițat un fel de zâmbet.

— Nu ai încredere în mine.

— N-am spus așa ceva.

— Nici nu era nevoie, a zis el clătinând din cap. Ce-ți trece prin cap? Că o să ajung la stație, o să-mi iau tălpășița și o să vă las să muriți aici? În fond, poate eu l-am omorât pe polițistul ăla, nu? Asta crezi, nu-i așa?

— Nu, i-a răspuns Meg. Și nu-mi mai pune vorbe în gură.

Acum amândoi și-au aruncat priviri pline de ură.

— În regulă, a intervenit Max, pe un ton sfârșit. Din punct de vedere logic, există doar două cauze pentru care suntem blocați aici. Prima: o avarie tehnică. Caz în care probabil că sunt niște oameni care se ocupă de ea chiar acum. Poate că o să dureze puțin.

— Sau? l-a întrebat Meg.

— O catastrofă. Mecanicii aceia au pățit ceva. Și nu mai este nimeni care să repare avaria. Poate nici nu știe cineva că am rămas blocați aici.

Ipoteza aceasta a avut darul de a-i trezi la realitate.

— În orice caz… a vrut să continue Max.

— Am belit-o, a spus Sean, în locul lui, dar cu alte cuvinte.

Max a surâs rușinat.

— Voiam să spun că, cu cât vom rămâne mai mult timp aici, cu atât este mai plauzibil să fie vorba despre a doua cauză.

— Deci am belit-o? a repetat Sean.

— În principiu, da.

S-au uitat toți prin peretele din sticlă. Fulgii de nea parcă erau fragmente mici de dantelă plutind în aer. În zare se vedea panglica argintie a cerului unduindu-se deasupra cenușiului care era stația telecabinei. Și s-au uitat mult timp într-acolo din mormântul lor făcut din sticlă și metal. Și s-au simțit neputincioși.

— Nu mai rămâne decât o singură întrebare, a zis Meg, în cele din urmă. Cât timp mai așteptăm?

CARTER

Nu vorbea nimeni. Nu se mișca nimeni. Până și timpul părea că s-a decis să-și întrerupă scurgerea.

Lui Carter i s-a părut o veșnicie momentul acela când a stat încremenit în fața privirii ca de reptilă a lui Quinn și a mitralierelor îndreptate asupra lor. I

s-a pus un nod în gât și a încercat să-l înghită. A scos un sunet înfundat, pe care era sigur că l-au auzit și căprioarele din pădure.

Miles a rupt tăcerea.

— Aș fi mai coerent dacă n-aș vedea armele alea ațintite spre capul meu.

Jimmy Quinn a zâmbit.

— Dar nu spre capul tău sunt ațintite, Miles. Mai întâi o să te lase fără ouă.

Dar a ridicat mâna, iar Unu și Doi au lăsat armele în jos.

Miles a înclinat capul în gest de mulțumire și și-a lăsat și el pistolul în jos.

După o clipă, la fel a făcut și Carter.

— Așa. Deci care-i treaba? a vrut să știe Miles.

Quinn a făcut un semn din cap spre Unu, care imediat s-a dus la snowmobilul lui, de unde a luat un pachet. Carter l-a recunoscut: era unul dintre cele pe care le dusese la prăvălia lui Quinn cu o zi în urmă.

Unu a pus pachetul lângă poartă.

— Plasma voastră, a explicat Quinn.

— Da, a zis Miles. Cantitatea pe care ai cerut-o. Dar nu…

Unu a ridicat mitraliera și a tras în pachetul care a explodat într-un nor de cioburi și bucăți de hârtie maro.

Carter și Miles și-au acoperit capetele și s-au ferit.

— Ce dracu'! a exclamat Carter, privind mai întâi la Miles și apoi la Quinn. Ce naiba faceți?

Quinn s-a apropiat și a dat cu piciorul în resturile cutiei.

— Mă crezi tâmpit, Miles? Ce rahaturi încerci să-mi vinzi?

Carter a început să transpire. Întotdeauna avusese mare grijă să nu ajungă niciun fel de substanță placebo în mâinile lui Quinn. Oare făcuse o greșeală? Oare Quinn primise niște falsuri?

— Nu, a răspuns Miles, fără să se piardă cu firea. N-aș face niciodată una ca asta.

— Minți.

— Nu mint.

Quinn a continuat să se uite cu ură la el prin gard.

— Am primit un telefon, Miles. De la un partener. Un partener de afaceri foarte important. Un partener de afaceri extrem de important, care este îngrozitor de supărat. Știi de ce?

— Nu.

Însă acum parcă se distingea ceva în tonul lui Miles. O undă abia sesizabilă de îndoială.

— I-a *murit* familia, Miles. I-am trimis un lot de plasmă, așa cum fac de obicei. Dar ce să vezi? După două săptămâni se îmbolnăvesc toți. I-au murit și nevasta, și băiatul. Sigur, ar putea să-și găsească o altă soțioară, dar nu are cum să-și înlocuiască fiul. I-am spus că a fost o întâmplare, că poate a fost un lot contaminat. Dar după aia am primit și alte reclamații. Alți oameni s-au îmbolnăvit. Așa că te mai întreb o dată: mi-ai vândut o porcărie?

Carter a observat tremurul din gâtul lui Miles – parcă i se blocase mărul lui Adam și nu mai știa încotro s-o apuce.

— Niciodată n-aș face…

Alte focuri de armă. Carter și Miles s-au aruncat la pământ. Gloanțele au atins poarta într-o jerbă de scântei. Când au încetat zgomotele, cei doi s-au uitat în sus. Panoul de acces, care controla intrarea, atârna într-o parte. Poarta s-a deschis larg.

Însă Quinn nu s-a grăbit să intre.

— Uite cât de ușor mi-ar fi, a șoptit el, să vă omor pe toți și să pun mâna pe locul ăsta. Dar n-am s-o fac. Pentru că am avut o înțelegere. Spune-mi adevărul chiar acum, dacă nu vrei să-ți fac ouăle harcea-parcea.

Miles a ridicat mâinile și s-a sculat cu greu în picioare. A dat din cap.

— În regulă. Abia de curând am aflat…

Asta era, și-a zis Carter. *Avea de gând să dea vina pe Jackson. Să spună că el furase plasma și o înlocuise cu falsuri.*

Miles a tras aer în piept.

— Am observat niște probleme cu eficiența plasmei.

Carter a căscat gura la el.

— *Ce?!*

— Ceva fără prea mare importanță, a continuat Miles. O mică reducere a substanțelor imunogene. Par a se împuțina la fiecare recoltare.

— Adică? n-a priceput Quinn.

Miles a oftat.

— *Adică* plasma extrasă nu mai reușește să genereze același număr de anticorpi ca înainte. Și s-ar putea să nu mai fie la fel de eficientă, mai ales dacă va trebui să se confrunte cu o altă variantă a virusului.

Quinn continua să se uite cu dușmănie la ei.

— Ai dat-o-n bară, Miles!

— Știu, a zis acesta. Dar am un plan de rezervă.

— Și eu am niște morți. I-am dezamăgit, Miles. Pricepi că i-am dezamăgit? Poate o să vrea să se răzbune pe mine sau pe băieții mei.

— Știu. Și îmi pare rău.

— Mă doare în cur de părerile tale de rău. Spune-mi cum ai de gând să îndrepți lucrurile.

— Facem rost de rezerve noi. Intacte. Neviciate. Le aruncăm pe cele folosite acum și o luăm de la capăt. Cred că așa vom rezolva problema.

— Rezerve noi? s-a mirat Quinn. Adică…

Și a aruncat o privire spre panta care cobora în pădure.

— Șuierători noi?

— Da.

Quinn și-a dat capul pe spate și a început să râdă. Au chicotit puțin și fiii lui, dar cam fără chef.

— Știi că ești nebun, da? În regulă. Ai o zi la dispoziție. Douăzeci și patru de ore.

— Am nevoie de mai mult, s-a opus Miles. O zi îmi trebuie doar ca să iau rezervele. După aia trebuie să mă ocup de ele.

— Bine. Patruzeci și opt de ore. Doar atât. Am nevoie de plasmă proaspătă. Dacă nu mi-o livrezi… o să mori. Cu toții o să muriți.

— Înțeleg.

— Bine faci!

Quinn și-a pus ochelarii de protecție și s-a urcat pe snowmobil. La fel și Unu și Doi. Împroșcând zăpadă în jur, cele trei vehicule au pornit în jos pe pantă, în urlet de motoare.

Carter și Miles s-au uitat după ele până când au dispărut.

— Interesantă discuție… nu? a murmurat Miles.

Carter s-a ridicat în picioare.

— Ce dracu', Miles? De ce nu ne-ai spus?

Miles s-a întors fulgerător și a lipit țeava pistolului între ochii lui Carter.

— Nu-mi pune întrebări, Carter. *Niciodată* să nu îndrăznești să-mi pui întrebări. Ați fi murit de mult dacă nu eram eu.

Carter a ridicat mâinile și a dat ușor din cap.

— Bine, bine. Scuze.

Miles a lăsat arma în jos, și-a dres glasul și a tras aer în piept.

— Aș minți dacă aș spune că nu mă așteptam la așa ceva.

— Și ce facem? a vrut să știe Carter. Drumul până la stația de telecabină și înapoi o să ne ia o zi întreagă.

Miles n-a dat niciun semn că l-ar fi auzit.

— Dar nici cine știe ce dezastru nu este, a continuat el. Oricum aveam nevoie de rezerve noi. Povestea asta doar ne obligă să ne mișcăm mai repede.

— Și cum rămâne cu curentul electric? Cu generatorul?

— Schimbare de plan. Mai întâi facem rost de rezerve.

Nu i-a dat timp lui Carter să-l contrazică. S-a întors și s-a îndreptat spre ușa Refugiului.

— Trebuie să-i anunțăm și pe ceilalți.

Caren a insistat să meargă cu ei.

— E nevoie de toată lumea.

•

Carter se aștepta ca Miles s-o refuze. Pentru că, dacă venea și ea, de Refugiu s-ar fi ocupat doar Welland. Însă Miles a fost de acord.

— Ai dreptate. Și îmi cer din nou scuze pentru că nu v-am spus de la bun început despre problemele cu plasma.

Caren a strâns din buze.

— Așa ar fi fost normal. Dar înțeleg de ce n-ai făcut-o.

Și s-a uitat în ochii lui.

— Spune-mi, Miles, cât de protejați suntem împotriva virusului? Quinn zicea că mulți oameni s-au infectat și au murit. Dacă plecăm după rezerve și o să ne expunem la…

N-a mai încheiat fraza. Nici nu era nevoie. Se vor îmbolnăvi dacă se expuneau la virus?

Miles nu i-a răspuns imediat. A stat puțin pe gânduri.

— Sincer? Nu știu. Dar cred că dozele pe care le-am primit înainte ar trebui să ne mai protejeze cât de cât. Plus că vom purta măști și ochelari. Însă nu-ți pot garanta nimic.

Ce fusese periculos înainte devenise acum echivalentul unei sinucideri. Pe de altă parte, probabil că ar fi fost mult mai rău dacă nu i-ar fi dat lui Quinn plasmă curată. Nu puteau să fugă, pentru că aeroportul era controlat de Quinn. Nu aveau nicio altă soluție viabilă de transport, iar încercarea de a ajunge undeva mergând pe jos era pură nebunie.

Viața lor de aici fusese mereu într-un echilibru instabil. Iar acum balanța se înclinase într-o parte, firul de care atârnau începuse să se destrame, iar castelul din cărți de joc se dărâmase. Superbe

metafore, dar care își pierduseră de multă vreme sensul.

Încercarea de a face rost de rezerve noi era o misiune sinucigașă.

Dar să nu încerce ar fi echivalat cu o condamnare la moarte fără drept de apel.

Welland a clătinat cu putere din cap, zburlindu-și cârlionții transpirați.

— *Măi, omule,* nu-mi vine să cred ce-mi zici. Adică tu te aștepți să mă descurc cu Șuierătorii fără nicio protecție?

Miles i-a răspuns pe un ton foarte calm.

— *Trebuie* să fie incinerate cadavrele, Welland. Treaba asta a devenit și mai importantă, și mai urgentă decât înainte.

— Dar dacă…

— Protejează-te la fel cum o faci întotdeauna și n-ai să pățești nimic.

Carter era sigur că așa o să fie. Există unii oameni care nu dau niciodată de dracu', indiferent cât ar fi de antipatici, lași sau egoiști. În vreme ce alții, ca sora lui… dar și-a oprit gândul, înainte ca acesta să se dezvolte și să-l sufoce.

Miles s-a grăbit să continue:

— În regulă. Știm ce avem de făcut. Ne ducem acolo, căutăm un grup de Șuierători. Au obiceiul să doarmă mai mult în timpul zilei, dar nu trebuie să ne bazăm pe asta. Eu o să trag repede cu tranchilizante în doi dintre ei. Caren și Carter, voi faceți tot ce trebuie ca să-i goniți pe ceilalți din preajma noastră. După care încărcăm rezervele în…

— Ce ar fi să nu le mai spui așa? nu s-a putut abține Carter.

Caren i-a aruncat o privire curioasă.

— Carter… l-a avertizat Miles pe un ton scăzut.

— Tot ce zic eu e că și Șuierătorii sunt tot oameni, nu? a continuat Carter, încercând să-și stăpânească emoția din voce. Cel puțin, așa au fost înainte.

— Nu-i mai putem considera „oameni” dacă vrem să supraviețuim, l-a contrazis Miles.

— Miles are dreptate, a intervenit Caren. Din punctul meu de vedere, nu contează ce sunt sau ce nu sunt. Ori noi, ori ei. Asta-i situația. Și știu pe cine aș alege.

Normal. La ce atitudine s-ar fi putut aștepta din partea lui Caren – „cu C, nu cu K” –, dacă nu la una arogantă și oportunistă?

Și Carter s-a resemnat oftând:

— Bine.

Miles a ridicat din sprâncene.

— Îmi dai voie să continui?

Carter a dat din cap, deși nu i se pusese nicio întrebare. Pentru că Miles nu te întreba niciodată nimic.

— Foarte bine. Încărcăm *corpurile* Șuierătorilor pe sanie și le aducem în camerele de la subsol, unde vom începe să recoltăm plasma.

Miles s-a întrerupt și l-a privit cu subînțeles pe Carter.

— Șuierătorii vor fi hrăniți aici, vom avea grijă de ei. Probabil că vor avea un trai mai bun decât acolo, în sălbăticie, ca niște animale.

Indiferent cât de greu ar fi traiul în sălbăticie, orice creatură l-ar prefera pe acesta în locul contaminării, și-a zis Carter.

Miles s-a uitat la Welland.

— Între timp, tu ai să răspunzi de tot ce se întâmplă aici, Welland. Du cadavrele la incinerator și stai cuminte după aia, până ne întoarcem noi.

— Și dacă nu vă întoarceți? a scâncit Welland. Dacă se întrerupe iar curentul? Dacă vine iar Quinn?

Miles i-a dat pistolul.

— Atunci, folosește-l pe ăsta.

Welland a holbat ochii la arma din mână.

— Dar… nu știu să trag. Nu m-am confruntat niciodată cu Quinn și cu băieții lui.

Miles a zâmbit.

— Nu împotriva lor trebuie să-l folosești.

HANNAH

S-a uitat speriată la briceag.

— Nu pot, Daniel. Nu…

— Nu, nu Peggy. Copilul.

I-a întins cuțitul.

— Vreau să salvezi copilul.

Hannah a înțeles abia acum. S-a uitat la Peggy. La burta ei umflată. *Nu, Dumnezeule mare, nu!*

— Nu… nu pot.

— Ești studentă la medicină.

— Da, dar nu sunt doctor și nici moașă. N-am făcut asta niciodată.

Daniel a continuat să insiste.

— Doar tu ne poți ajuta, a șoptit el, privind-o rugător. Te implor. Nu vreau să le pierd pe amândouă.

Hannah s-a uitat din nou la tânără. Oricum urma să moară în câteva minute. Iar fătul nu va mai avea oxigen și trebuia scos foarte repede de acolo, ca să nu moară și el sau să capete leziuni cerebrale. Deci trebuia să acționeze fără întârziere.

Presupunând că ai să reușești, cum o să supraviețuiască nou-născutul? N-aveți lapte. Este foarte frig. N-ar fi decât o povară în plus. Fii rezonabilă, Hannah! Lasă-le pe amândouă să se ducă! Așa e cel mai bine.

S-a uitat la Daniel. I-a văzut disperarea din ochi.

— Știi că oricum s-ar putea să moară, da?

— Știu. Dar, *te implor,* încearcă. Nu merită o șansă?

Hannah, e o nebunie!

Lasă-mă-n pace, tată! l-a gonit ea din minte. *Tu vrei să ne omori pe toți. Pleacă naibii de-aici!*

A luat cuțitul și a apăsat tăișul pe burta fetei. Iisuse! îi tremura mâna. Transpira. Rahat! A tras

aer în piept, s-a silit să nu tușească. În regulă. O poate face. *Adu-ți aminte de cursurile de anatomie, Hannah! Concentrează-te! Ai să reușești.*

Trebuia acum să despice burta unei fete însărcinate și muribunde și neanesteziate. Aproape sigur că o va ucide. Peggy oricum ar fi murit, dar măcar putea să salveze o altă viață. O ființă care poate mai avea o șansă.

A apăsat mai tare; a țâșnit sânge sub cuțit. Peggy a gemut, dar foarte stins. Cu ultima suflare. Hannah i-a tăiat burta de-a curmezișul, chiar sub buric. Din rană s-a revărsat un val de sânge de un roșu intens.

— Daniel! i-a zis ea, strângând din dinți. Du-te și scoate lenjeria de corp de pe morți. Am nevoie de cârpe. Ia-o pe Cassie să te ajute.

— Bine. Dar ce o să zică Lucas?

Hannah a ezitat puțin.

— Nu-i spune ce se întâmplă decât dacă-i absolut necesar.

Daniel a pornit spre partea din față a autocarului. Hannah s-a uitat din nou la incizia făcută. A șters cu mâna o parte din sânge, dar curgea în continuare. Și-a adus brusc aminte că tocmai ce curățase podeaua toaletei. În niciun caz acesta nu era un mediu steril pentru un nou-născut. Dar ce altceva ar fi putut face?

Trebuia să se concentreze. În regulă. A făcut o incizie în piele și în țesuturile subcutanate. Următorul strat erau mușchii abdominali – *rectus abdominis.* Hannah a băgat cuțitul. Era ascuțit, dar nu chiar ca un bisturiu, iar mușchii erau tari. A simțit cum o ia din nou cu cald și cum începe să-i picure transpirația de pe frunte. Însă nu se putea opri. Trebuia să se miște cât mai repede.

— Ți-am adus lenjeria.

A ridicat capul. Se întorsese Daniel, iar Cassie venise cu el. De fapt, probabil că nici n-avea

nevoie de cârpe. Dar a vrut să-i dea ceva de făcut lui Daniel.

— Mulțumesc. Pune-le jos.

— Dumnezeule, a murmurat Cassie. Numai la asta nu mă așteptam.

— Mda, nici eu, a zis Hannah.

Și-a vârât degetele între mușchii abdominali ca să-i separe. Acum putea să intre în cavitatea abdominală prin peritoneul parietal… și… *da.* Acolo era – uterul. În mod normal, ar fi trebuit să-și facă griji despre cum anume va da vezica la o parte; numai că, în această situație, nici nu se punea problema că mama ar putea supraviețui. Însă fătul reprezenta o problemă – nu trebuia să-i facă niciun rău.

— Aproape am ajuns, a mârâit ea, luptându-se cu un alt val de amețeală și greață.

A băgat cuțitul în uter. Trei straturi. Stratul exterior (perimetrul), stratul mijlociu – stratul muscular (miometrul) și stratul interior – mucoasa uterină (endometrul). Nici acum nu avea importanță dacă secționa cumva vreun vas de sânge. Nu trebuia decât să pătrundă și să scoată fătul. A tăiat. A țâșnit un jet de sânge fierbinte care a stropit-o pe față.

— La dracu'!

A întins o mână.

— Cârpă.

Daniel i-a dat o pereche de boxeri groși. Hannah și-a șters și ochii și gura, dar tot mai simțea gustul metalic al sângelui. S-a uitat în jos.

— Acolo e…? a întrebat-o Daniel.

Da. Hannah vedea acum sacul amniotic dezumflat și forma de neconfundat a fătului strâns ghem. A lăsat cuțitul din mână și a desfăcut sacul deja rupt.

— Dumnezeule! a murmurat Daniel.

Abia cutezând să respire, Hannah a luat fătul în palme. Urma partea cea mai dificilă. Înainte se concentrase doar asupra tăieturilor. Dar acum ținea

o viață în mâini. O ființă micuță și delicată. A scos bebelușul din abdomen cu mișcări infinit de blânde și l-a ridicat. S-a uitat la Daniel.

— E fetiță.

A pus-o în mâinile tânărului, care a încremenit, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o spargă.

— Mai trebuie doar să tai cordonul ombilical, a spus Hannah.

A luat cuțitul și a retezat țesutul dur.

— Dar n-ar trebui să plângă sau să facă ceva? a întrebat Cassie.

Avea dreptate. Hannah s-a uitat la copil. Oare respira?

— Stai puțin!

A luat o pereche de boxeri mai curați și a șters mucusul din nasul și gura bebelușului. Apoi l-a frecat încetișor, dar ferm, pe piept și abdomen. A simțit o contracție ușoară și bebelușul a deschis gura și a scos un urlet puternic.

— Bravo! a zis Cassie pe un ton sec. Așa mai merge!

— O fetiță! a șoptit Daniel. Uite, Peggy, fetița ta!

Dar sora lui nu i-a răspuns. Hannah și-a dat seama că nu i se mai auzea răsuflarea hârâită. A pus mâna pe ea. Avea pielea rece și ochii îi erau sticloși. Murise.

Daniel s-a lăsat pe vine și a așezat bebelușul pe pieptul surorii lui.

— Peggy…

I-a luat mâna rece și a pus-o pe copil.

— E atât de frumoasă, Peggy! Foarte frumoasă! O să-i spun „Eva”. Așa cum ai vrut tu. „Sean”, dacă e băiat. „Eva”, dacă-i fată. Și o să-i adaug și numele tău, bine? Eva Margaret.

Bebelușul a început din nou să plângă.

— Probabil că-i este frig, a spus Hannah. Înfășoar-o în ceva.

Daniel a luat un tricou gros și a înfășat fetița în el cu multă grijă. Hannah s-a uitat din nou la

Peggy. Dintr-odată i s-a părut un gest de-a dreptul indecent s-o lase în continuare atât de dezvelită și cu burta deschisă, de parcă ar fi fost doar o pungă uzată, un vas care nu mai era de folos nimănui.

Prostii sentimentale, Hannah! E moartă.

Chiar și așa. Tot merita puțin respect. Hannah a luat singura geacă pe care a găsit-o în preajmă și a înfășurat-o în jurul părții inferioare a corpului lui Peggy.

Eva a început să plângă și mai tare. Scotea țipete ascuțite și supărate.

— I-o fi foame? a întrebat Daniel.

Posibil. Însă nu aveau niciun strop de lapte. Hannah a încercat să se gândească la o soluție, deși parcă avea gelatină în cap de la atâta oboseală și stres. Cu ce poți să hrănești un nou-născut dacă nu ai nici lapte de la mamă și nici lapte praf? La nevoie, poți folosi lapte de vacă – numai că nici din ăsta nu aveau. Dar parcă mai era ceva. Precis auzise de asta, numai că nu-și mai aducea aminte. Una dintre informațiile acelea pe care le auzi întâmplător, dar pe care creierul tău le culege ca atunci când culegi scamele de pe un pulover.

— Pedialyte, a spus ea.

— Asta nu-i pentru diaree la copii mici? a întrebat-o Cassie.

— E pentru rehidratare, i-a răspuns Hannah. Conține săruri și minerale.

— Ai tu așa ceva? s-a mirat Daniel.

— Eu, nu. Dar avea Ben. Nu mai știți? zicea că are Pedialyte în bagaj.

— Bagaj care este tot în cală, a adăugat Cassie, cu ironie.

— Știu, a repezit-o Hannah. Dar poate am reușit să găsim o ieșire de aici. Lucas a deschis spațiul de sub toaletă. Acolo e o trapă…

S-a întrerupt brusc.

Lucas. Unde *era* Lucas?

Clar că și Cassie își punea aceeași întrebare.

— Apropo, unde-i domnul și stăpânul nostru?

Hannah s-a uitat în lungul autocarului. Imposibil ca Lucas să nu fi auzit tot tărăboiul de aici. Mai cu seamă urletele bebelușului.

— Nu știu, a murmurat ea.

S-au uitat una la alta. Hannah și-a șters sângele de pe mâini, s-a ridicat în picioare și a pornit să se cațăre peste scaune ca să ajungă în spatele autocarului. Cassie s-a luat după ea.

— Lucas?

Hannah a ajuns la toaletă și s-a uitat înăuntru. Nu era nimeni.

A aruncat o privire și în gaură. Trapa era deschisă. Prin ea intra aerul rece, dar amețitor de proaspăt.

S-a uitat peste umăr la Cassie.

— A dispărut.

Dar mai era ceva.

— Auzi? a întrebat-o Cassie.

Hannah auzea.

Același bâzâit de mai devreme.

Se întorsese elicopterul.

Și acum zbura mai aproape de ei.

Mult mai aproape.

S-au repezit amândouă peste banchetele răsturnate până la locul șoferului ca să se uite prin parbriz.

La orizont se contura silueta întunecată a elicopterului. Din ce în ce mai mare. Iar zgomotul făcut de elice nu mai semăna acum cu un bâzâit, ci cu niște zbierete asurzitoare.

— Au aflat că suntem aici! a strigat Hannah.

— Pe bune, Sherlock?

Hannah s-a uitat în sus. Elicopterul ajunsese deasupra lor. Și, pentru că era destul de aproape, a reușit să vadă că înăuntru era pilotul și încă cineva.

— Nu poate să aterizeze, a zis ea. Pădurea e prea deasă și drumul e prea îngust.

— Și atunci de ce se tot rotește pe aici? a întrebat Cassie.

Avea dreptate. De ce nu se duce să găsească un teren bun de aterizare, de unde cei dinăuntru ar putea să ajungă la ei pe jos? Pentru că cei din elicopter știau că nu poate ieși nimeni din autocar.

Numai dacă nu cumva…

Din elicopter se desfășura ceva.

— Rahat! a bombănit Hannah.

O scară de frânghie.

— Nu vor să aterizeze, a spus ea. Trimit pe cineva la noi.

Cassie s-a holbat speriată la ea.

— Și ce facem?

Un om îmbrăcat în combinezonul verde al Departamentului a ieșit din elicopter și a început să coboare. Avea o armă automată agățată de umăr.

— Fuga! a zbierat Hannah.

S-au repezit în spatele autocarului.

— Daniel? a răcnit Hannah, încercând să-și stăpânească tușea. Trebuie să ieșim de-aici.

— Și fetița?

— ACUM!

Hannah s-a întors și a împins-o pe Cassie în toaletă.

— Târăște-te pe acolo ca să ieși.

Nu a fost nevoie să-i spună de două ori. Cassie s-a strecurat imediat prin deschizătura dreptunghiulară, și-a făcut drum pe lângă rezervorul colector și a ieșit destul de ușor prin trapă. Însă Cassie era scundă și subțirică. Cu bebelușul în brațe, Daniel s-a împleticit până la toaletă.

— Acum tu, i-a zis Hannah.

— Și Eva?

— I-o dai lui Cassie.

— Nu vreau, a clătinat el din cap. Du-te tu! Ți-o dau ție pe Eva.

— Daniel…

— Te miști mai repede decât mine. Dacă o fi să rămână cineva în urmă… nu trebuie să fii tu aia.

S-au privit în ochi. Apoi Hannah s-a uitat spre fața autocarului. Chiar atunci parbrizul s-a făcut țăndări. Omul Departamentului trăsese în el. Hannah a văzut imediat niște bocanci negri care intrau pe acolo.

— Rahat!

Hannah s-a pus pe burtă și a coborât prin deschizătură. Era strâmt spațiul de lângă rezervor, dar și-a supt burta și a reușit să treacă. A ieșit prin trapă și s-a ghemuit lângă latura autocarului. Alături de ea era Cassie, îngropată în zăpadă până aproape de șolduri.

Cât de minunat era aerul ăla rece, cât de proaspăt era. Însă Hannah nu avea deloc vreme să se bucure de el. S-a vârât pe jumătate înapoi prin trapă și a întins brațele. Daniel i-a dat fetița. Hannah a luat-o și a scos-o afară. Micuța s-a mișcat puțin, după care a adormit la loc.

— Haide! i-a șoptit Hannah lui Daniel.

L-a văzut cum se înghesuie prin deschizătura din podeaua toaletei și încearcă să treacă pe lângă rezervorul colector. Din păcate, era mult mai corpolent decât ea sau decât Cassie sau chiar decât Lucas (unde dracu' era *nenorocitul* ăla, laș și trădător?)

— M-am înțepenit, a gemut Daniel.

— Împinge-te! l-a îndemnat Hannah. Trebuie să te împingi.

Așa a făcut. Iar rezervorul a trosnit. *Grăbește-te!* l-a îndemnat ea în gând. *Hai, mai repede!* Ucigașul deja era înăuntru. Foarte curând va înțelege ce se întâmplă.

— Haide, poți s-o faci! l-a îmbărbătat ea.

Daniel a început să se contorsioneze și să se zbată.

— Ține! i-a spus Hannah lui Cassie, întinzându-i fetița.

— Nu pot să…

— Ia-o!

I-a pus-o pe Eva în brațe. Cassie o ținea de parcă micuța ar fi fost o bombă cu ceas.

Hannah l-a apucat de mână pe Daniel și l-a tras. S-a auzit un scârțâit. Hannah a mai tras o dată, cu toată puterea. Și parcă s-a rupt ceva.

Rezervorul a sărit din șuruburi și, împreună cu Daniel, s-a rostogolit prin trapă într-un șuvoi de apă, dezinfectant și mizerii. Hannah a căzut pe spate în zăpada moale.

— Rahat!

În sensul foarte propriu. Dar Daniel reușise să iasă. Din păcate însă, nu fusese tocmai o evadare făcută pe furiș.

— *SCHEISSE!* a înjurat bărbatul cu armă.

Ciudat! și-a zis Hannah. *E neamț.* Deși asta n-ar fi trebuit s-o mire. Departamentul era o operațiune globală. Și nu era tocmai acum momentul s-o intereseze naționalitatea potențialului lor călău.

S-a ridicat repede. Individul se uita furios prin trapă. A înjurat din nou și apoi a dispărut. Nu risca să rămână înțepenit acolo. *Se întoarce spre partea din față a autocarului,* și-a spus Hannah. Ca să iasă prin parbriz.

Nu aveau prea mult timp la dispoziție. Hannah a aruncat o privire spre pădure. Era la destul de mulți metri distanță și, până să ajungă acolo, vor fi observați și de tipul cu armă, și de elicopterul care continua să se rotească deasupra lor.

— Trebuie să fugim în pădure, a spus ea.

Daniel s-a ridicat în capul oaselor și a bolborosit:

— E prea departe.

Cassie s-a uitat la ea ca la o nebună.

— Are dreptate. N-o să reușim.

— *HALT!*

Hannah s-a întors. Bărbatul a sărit de pe capota autocarului și a pornit spre ei.

Rahat! E prea târziu. Ce era de făcut? N-aveau arme. N-aveau unde să se ascundă. Pe Hannah a copleșit-o frustrarea – o frustrare mai mare decât

teama. Ajunseseră până aici. Scăpaseră. *Nu-i deloc corect.*

A auzit chiar atunci o altă voce:

— *VERZEIHUNG!*[11].

Cineva ieșea din pădure, unde probabil că se ascunsese până atunci.

Lucas.

S-a oprit într-un loc de unde să poată fi văzut și de bărbatul înarmat, și de persoanele din elicopterul aflat acum la altitudine foarte mică. Curenții de aer fierbinte făcuți de elice parcă voiau să-i smulgă hainele de pe el și îi zbârleau părul blond.

Când individul cu arma automată s-a întors spre el, Lucas a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— *Warte ab! Hören. Mein Name ist Lucas Myers. Ich arbeite für die Departament.*

— *Was tun Sie hier?*

— *Ich bin hier um sicherzustellen dass die Operation reibungslos abläuft.*

Și s-a lovit ușor peste încheietura mâinii.

— *Du hast den Bus wegen mir gefunden.*[12].

Bărbatul înarmat a părut să ezite puțin.

— Ce zice? a șoptit Cassie peste capul fetiței.

— Nu sunt sigură, i-a răspuns Hannah.

Știa un pic de germană, dar poate nu înțelegea prea bine, pentru că distanța era destul de mare și elicopterul huruia foarte tare.

— Cred că încearcă să-l asigure că este de partea lor.

— Asta-i sinucidere curată, a murmurat Daniel.

— Mai bine el decât noi, a bombănit Cassie, încercând s-o țină pe fetiță într-o poziție mai comodă. Nu vrei s-o iei tu?

Daniel a mângâiat-o pe Eva pe cap.

— Mai ai grijă de ea încă puțin.

— *Ba nu.* Iisuse! De ce?

— Pentru că o să murim cu toții dacă Lucas pățește ceva.

Și Daniel s-a ridicat cu greu în picioare.

— Ce faci? a șoptit speriată Hannah.

Tânărul a schițat un zâmbet firav.

— Am să-ți spun când am să știu și eu.

S-a cățărat anevoie pe autocarul pe jumătate îngropat în nămeți și a început să se târască pe latura de sus. Omul înarmat era atent la Lucas și, chiar dacă pilotul elicopterului l-ar fi văzut pe Daniel, era prea departe ca să-și poată anunța camaradul.

— *Warum solite ich din glauben?* l-a întrebat acesta pe Lucas.

Hannah și-a tradus în minte: *De ce te-aș crede*?

— *Erkundigen Sie sich beim Profesor.*[13].

Tipul cu arma s-a holbat la Lucas. Daniel înainta încet pe caroseria lungă a autocarului, răscolind stratul de zăpadă și descoperind astfel logoul Academiei. Ajunsese aproape în dreptul individului și se uita în jos la el.

— *Mein Befehl lautet,* a spus acesta ridicând arma, *Sie alle zu töten. Keine Ausnahmen. Keine Überlebenden.*[14].

Niciun supraviețuitor.

— *Nein!* a strigat Lucas.

Daniel s-a aruncat de pe autocar peste asasin și l-a trântit la pământ. I-a zburat pușca din mâini.

— Au! a icnit Cassie. Doare!

Cei doi au început să se lupte în zăpadă. Se loveau cu pumnii, cu picioarele. Însă Daniel avea avantajul greutății. S-a trântit peste individ și i-a imobilizat brațele sub genunchii lui. După care a început să-i care pumni în față și în cap, iar și iar și iar, până când i-a dat sângele și, în cele din urmă, tipul nu s-a mai mișcat.

Daniel i-a luat arma și s-a ridicat în picioare. Elicopterul continua să se rotească deasupra lor. Daniel s-a întors și a tras în el. Hannah a auzit țiuitul gloanțelor care ricoșau din carcasa metalică. Pilotul s-a resemnat, iar elicopterul s-a ridicat, s-a mai rotit o dată și a dispărut în norii din zare.

Daniel s-a întors la omul fără cunoștință de pe jos.

Nu, și-a spus Hannah. *Nu mai reprezintă o amenințare pentru noi. Nu trebuie să-l împuști.*

Daniel a apăsat pe trăgaci. O dată și încă o dată și încă o dată. Trupul asasinului zvâcnea la fiecare glonț și înroșea zăpada din jur. Hannah a tresărit. Daniel a lăsat arma în jos.

Lucas s-a apropiat de el.

— Mi-ai salvat viața. Îți mulțumesc, prietene.

Și i-a întins mâna.

Daniel s-a uitat lung la ea, s-a răsucit pe călcâie și a plecat de acolo. S-a oprit după câțiva metri, s-a trântit pe zăpadă și a rămas așa, cu ochii ațintiți la bocancii din picioare. Parcă îi venea din nou să vomite. Lucas a ridicat din umeri și s-a dus lângă mort.

— Stai aici! i-a cerut Hannah lui Cassie.

Cassie s-a înfuriat.

— Ce? Chiar ai de gând să mă lași cu plodul ăsta în brațe?

Hannah a pornit spre Lucas, care se ghemuise și scotocea prin buzunarele asasinului. A ridicat ochii la ea și i-a arătat un obiect mic și gri, cu niște fire la un capăt.

— Dispozitiv exploziv, a spus el. Ai avut dreptate. Voiau să ne omoare și să distrugă toate probele.

— N-ar trebui să ai mai multă grijă când umbli cu el?

— Nu-i armat. Uite aici, i-a zis Lucas, arătându-i un buton mic. Probabil că ăsta setează ceasul. Dacă îl apăs…

Și a ridicat un deget.

— Lasă-l jos imediat! s-a răstit Hannah.

Lucas a zâmbit și, cu un gest nepăsător, și-a pus dispozitivul în buzunar.

Hannah s-a uitat urât la el.

— Ne-ai abandonat.

Lucas s-a încruntat.

— Deloc. Am ieșit din autocar ca să mă uit mai bine în jur și să văd ce mai este în cala de bagaje. Am auzit elicopterul și m-am ascuns în pădure.

— De unde ai știut că tipul cu arma e neamț? l-a întrebat ea.

— L-am auzit vorbind.

Tocmai din pădure?

— Ce i-ai spus?

— Nici nu mai țin minte. Încercam doar să trag de timp. Dar de ce întrebi?

Hannah l-a privit cu asprime.

— Germana mea nu-i prea bună, a zis ea, *aber für mich hörte es sich so an als hättest du ihnen erzählt dass du für die Abteilung arbeitest. Für meinen Vater?*[15]

Lucas s-a uitat la ea, fără să-i răspundă.

— I-ai spus că lucrezi pentru Departament, pentru tatăl meu, a repetat Hannah, de această dată în engleză. Așa este?

— Te înșeli, a zis el.

— Oare?

— Da.

Lucas s-a ridicat în picioare și i-a zâmbit vesel.

— Iar germana ta este excelentă.

— Alooo! a răcnit Cassie, apropiindu-se de ei cu Eva în brațe. Vreți să fiți *amabili* să mă scăpați de chestia asta?

Lucas s-a întors și a holbat ochii la ea.

— Ăla-i… un bebeluș?

Cassie și-a dat ochii peste cap.

— Clar că nu-i Broscoiul Kermit – și nu trebuie să mă întrebi, că-ți zic eu: nu-i al meu.

— Sora lui Daniel era însărcinată, a explicat Hannah. I-am făcut o cezariană de urgență în timpul în care tu ai făcut ce-ai făcut pe aici.

Lucas a privit-o lung, încercând să înțeleagă. Însă nimic nu-l șoca prea tare pe Lucas.

— Un nou-născut reprezintă o complicație inutilă.

— Numele ei este Eva, a spus Daniel, ridicându-se în picioare. Și nu-i o complicație. Este nepoata mea.

A ridicat arma.

Lucas I-a privit cu atenție.

— Foarte bine. Înseamnă că acum este și mai important să ne grăbim. Am căutat deja prin bagaje și am luat de acolo mai multe lucruri care să ne fie de folos. Ar trebui să intrăm în pădure și să ne îndepărtăm cât mai mult posibil de autocar. Departamentul știe că suntem în viață. Ceea ce nu-i în avantajul nostru. Plus că…

Și a făcut un gest scurt spre bebeluș.

— … treaba asta o să ne încetinească și mai mult.

S-a întors și s-a îndreptat spre cala de bagaje.

Daniel și-a atârnat arma automată de umăr și a întins mâinile.

Cassie i-a dat-o pe Eva. Daniel a început să o legene încetișor.

— Nu ne place nesimțitul ăla, deloc nu ne place, nu-i așa, Eva?

— Ce drăguț! a zis Cassie.

Și s-a uitat la Hannah.

— Ce i-ai spus?

— Mai nimic, a murmurat ea, privind încruntată după Lucas. Am vrut doar să mă asigur că ne înțelegem.

MEG

Toți ascundem câte ceva.

Gândul ăsta a trezit-o brusc din somn. Gândul ca un junghi în coaste. Ca un junghi în minte.

Polițistul.

Sean se referise la Paul/Mark folosind cuvântul „polițist”. Înainte îi spusese doar „tipul de la pază”. Însă, când s-au certat, spusese: *Poate eu l-*

am omorât pe polițistul ăla. Posibil să fi fost doar o simplă greșeală de exprimare. Discutaseră înainte despre alternativă ca Paul/Mark să fi fost un fost polițist. Însă numai ea știa că acesta era adevărul. Iar apoi Sean păruse convins de asta. Oare îl cunoscuse pe Paul? Oare Sean îi mințise tot timpul?

Și o mai frământa ceva. Bucata de bandă neagră de sub banchetă. O obseda. Așa cum o obsedau anumite amănunte pe vremea când și *ea* era polițistă. Nu se lega ceva. Astfel de nepotriviri trebuia să cauți la locul unei infracțiuni. Bucata de bandă neagră nu avea ce să caute acolo. De ce fusese ascunsă sub banchetă? Oare cu ea fusese ceva lipit acolo? Ceva ce nu trebuia văzut de nimeni până în momentul în care i-ar fi trebuit persoanei care l-a ascuns?

Un cuțit, de exemplu.

Așa s-ar explica modul în care ajunsese în telecabină.

Pentru că fuseseră toți dezbrăcați la pielea goală. Și percheziționați. N-avea cum să le scape un cuțit celor care-i controlaseră.

Însă… dacă cineva ar fi avut informații confidențiale despre această operațiune, poate chiar un spion – vreun angajat nemulțumit din Departament – care să strecoare cuțitul în cabină înainte de urcarea lor… atunci totul era mai logic.

Un asemenea scenariu te ducea și la concluzia că asasinatul fusese premeditat. Pregătit. Conceput dinainte. Poate chiar cu ajutorul altcuiva. Ucigașul știuse că Paul va fi în telecabină. Și trebuia neapărat să-l împiedice să ajungă la Refugiu. Când sosiseră în locul pentru testările de dinainte de îmbarcarea în telecabină, fuseseră toți încuiați în camerele lor. Deci asasinul nu avusese cum să-și pună planul în practică atunci. Dar, dacă el știuse ce urmau să pățească, poate se prefăcuse că ar fi fost și el drogat și îl înjunghiase pe Paul în timp ce toți ceilalți erau duși de pe lumea asta.

Dar pistolul? N-avea niciun rost. Precis exista o legătură, însă Meg nu-și dădea seama care ar fi putut fi aceasta. Cine să fi avut vreo legătură cu ambele arme? Karl nu i se păruse deloc a fi un tip într-atât de inteligent încât să conceapă un asemenea plan. Sigur, cu condiția ca nu cumva să-l fi subestimat ea. Pe de altă parte, poate Karl era complet nevinovat, iar asasinul se afla și acum printre ei.

Meg s-a ridicat în capul oaselor și s-a desprins foarte încet dintre oamenii de pe podea. Imediat, trupul ei s-a alarmat, simțind lipsa căldurii emanate de ceilalți. Sarah dormea făcută ghem. Sean stătea lipit de spatele ei. Într-o poziție intimă. Cam prea intimă…

Nu ai crede că poți să ațipești pe un asemenea frig, însă erau epuizați din cauza lipsei de mâncare și de apă. Reacțiile le erau mult încetinite. Organismele li se decuplau de la realitatea înconjurătoare, încercând să-și păstreze energia pentru funcțiile vitale, ca în procesul de hibernare. Probabil din cauza asta și gândurile ei înaintau mult mai anevoios decât în mod obișnuit.

A dat din mâini în timp ce traversa cabina. Avea degetele amorțite. Nu-și simțea labele picioarelor, deși purta ciorapi groși și bocanci îmblăniți. Telecabina scârțâia, dar parcă nu se mai legăna la fel de mult ca înainte. Se mai domolise viscolul, însă temperatura nu creștea deloc, își vedea aburii respirației. *Dovadă că încă sunt în viață,* și-a zis Meg cu tristețe. Cu toate că, după ce o pierduse pe Lily, se simțise mai mult moartă decât vie. Cu un picior în lumea aceasta. Cu un picior deja în lumea cealaltă.

S-a dus la peretele din sticlă și s-a uitat la cerul înserării. Era punctat de stele mici. Planete aflate pe moarte. O lumină în agonie, în adevăratul sens al cuvântului. Oare așa va arăta lumea lor după ce își va fi dat ultima suflare? Pe vremuri, Meg crezuse că se va bucura când va veni sfârșitul. De

ce să mai trăiască ceilalți oameni dacă Lily nu mai avea acest privilegiu? De ce să continue viața la fel ca înainte? Însă acum îi părea rău să vadă cât de ușor fusese distrusă specia umană.

Zece ani. În doar zece ani societatea se sfărâmase. În doar zece ani virusul devastase globul. Zece ani de revolte, de războaie, de ură dezlănțuită. Zece ani în care bolnavii deveniseră niște proscriși. Zece ani în care Fermele fuseseră acceptate, deveniseră o parte a vieții cotidiene. Așa și trebuie când te confrunți cu un inamic supus în permanență mutațiilor. Și se impuneau sacrificii. Iar unele dintre acestea erau omenești. Sau aproape omenești.

Nu sunt ca noi. Cei infectați. Șuierătorii. Această dezumanizare fusese un proces gradual, dar premeditat. Teama făcea parte din plan. Era mai ușor să uiți că Șuierătorii *au fost* odată oameni ca noi. Oameni care au avut ghinion și s-au infectat. Care au avut parte de și mai mult ghinion rămânând în viață. *Întotdeauna suntem mai aproape de marginea prăpastiei decât ne imaginăm,* și-a zis Meg. Zi *după zi, tot mai aproape. Numai că nu cutezăm niciodată să privim în jos.*

I s-au umplut ochii de lacrimi. Ce mai căuta aici? De ce își prelungea chinul? Dacă scopul ei era să moară, de ce să nu o facă acum? Nu trebuie decât să deschidă trapa și să se arunce prin ea. Să facă un salt mortal spre zăpada înghețată de dedesubt. Atât de ușor ar fi. Parcă prea ușor.

A auzit un foșnet din spate și s-a întors. Sarah se ridica în capul oaselor. Max și Sean au rămas încolăciți pe jos.

— Bună! i-a spus Meg, pe un ton indiferent.

Sarah s-a sculat și a început să meargă prin cabină. Își freca brațele, își dezmorțea picioarele. Era trasă la față, avea cearcăne negre și buzele crăpate. *Ei și?* și-a zis Meg. *Probabil că nici eu nu-s tocmai de pus în ramă.*

— Se face iar seară, a murmurat Sarah.

— Da.

— Tot mai ai de gând să faci mâine ce ai zis că faci?

Meg s-a uitat din nou prin peretele de sticlă.

— Nu știu.

— Nu trebuie. Vreau să spun că probabil oricum va fi inutil.

Vocea femeii era lipsită de orice nuanțe. Meg știa ce înseamnă asta. Era vocea care recunoștea înfrângerea. La fel se simțise și ea după moartea lui Lily. Când nu mai avusese nici măcar un grăunte de speranță de care să se agațe. Însă speranța este la fel ca nisipul. Cu cât o strângi mai tare în pumni, cu atât îți alunecă mai repede printre degete.

Meg înțelegea cum pot muri oamenii de durere sau de tristețe sau cum bătrânii se veștejesc pur și simplu. Nu înțelegem, nimeni nu înțelege cât de mult depinde viața noastră de speranțe și de scopuri, de făgăduință unei zile noi. Ia-ne asta și ne transformi în niște roboți, doar în aparență vii, până în momentul în care ni se ard toate circuitele și murim.

Însă nu i-a spus asta acum. Pentru că, indiferent cât de antipatică îi era Sarah, nu voia să o rănească.

— S-a potolit viscolul, a zis ea. Poate totuși autoritățile au așteptat să se îndrepte vremea ca să…

— Nu, a întrerupt-o Sarah. Nu-mi vorbi de sus.

— În regulă.

— Știu că nu mă înghiți.

Meg n-a spus nimic.

— Crezi despre mine că sunt o prefăcută. O pacoste. O tâmpită isterică.

— Cred că ești speriată, a zis Meg. Toți suntem.

— Iar începi.

— Bine, a oftat Meg. Nu. Nu te înghit. Te simți mai bine acum?

— Da.

Tăcere. S-au uitat amândouă afară. Sarah și-a tras nasul.

— Am omorât un om.

Meg s-a uitat la ea. Sarah privea în zare și părea nefericită.

— Da, a aprobat-o Meg. Da, l-ai omorât.

— N-am vrut.

— Dacă așa zici tu.

— Nu… nu știu ce am vrut să fac. Am crezut că încerc să-l salvez, dar… nu știu. Poate de fapt chiar voiam să-l împing.

O spovedanie. Însă acum Meg nu avea energia necesară pentru așa ceva. Și nu era preot. Însă sentimentul de vină este ca un abces urât. Din când în când trebuie să-i faci o incizie ca să iasă puroiul ăla scârbos din el.

— Uneori, a spus ea, facem tot felul de lucruri împinși de furie sau de teamă. Am văzut multe treburi din astea când lucram în poliție. Majoritatea oamenilor care comit crime nu sunt criminali. Sunt doar speriați, foarte supărați. Aproape toți ajung să își regrete fapta.

Sarah a dat încet din cap, pipăindu-și afurisita aia de cruciuliță de la gât.

— Nu crezi în Dumnezeu, nu?

— Nu prea.

— Și eu am fost ca tine.

Meg se cam îndoia, dar a lăsat-o să vorbească în continuare.

— La douăzeci de ani, beam, mă drogăm, mă culcam cu oricine era dispus să facă sex cu mine. Mama m-a născut când era foarte tânără și n-a făcut chiar cele mai bune alegeri, nici în privința vieții pe care o ducea, nici a bărbaților cu care se încurca. Prima oară am fugit de acasă la paisprezece ani, după ce iubitul ei de la vremea respectivă a încercat să mă pipăie. Nu mă înțelege greșit. L-a dat afară din casă imediat ce i l-am pârât. Dar mereu exista câte un alt iubit, câte un alt

tip care să-i dea bani… și nu era tocmai cel mai favorabil mediu în care să-ți crești un copil.

Meg a dat din cap. Și mama ei o crescuse singură, dar fusese foarte puternică și rezistentă și muncitoare. Murise când Meg avea doar șaptesprezece ani. O călcase o mașină, iar șoferul fugise de la locul accidentului. Tipul ăla nu a făcut decât douăsprezece luni de pușcărie. Pentru că era alb, destul de înstărit și provenea dintr-o „familie bună”. Un tânăr care „avea toată viața înainte” – așa a avut impertinența să spună judecătorul. De parcă mama ei n-ar fi avut toată viața înainte. De parcă ucigașul ăla, care a abandonat-o lângă trotuar pe cea mai minunată femeie din lume, ca pe un sac de gunoi, ar fi avut mai multă valoare datorită culorii pielii lui.

Sarah vorbea în continuare:

— Așa că am intrat în multe belele și, într-o zi, am luat o supradoză. Ar fi trebuit să mor atunci. Știu că-i răsuflat și siropos ce zic eu acum, dar am văzut lumina. Și am auzit o voce care-mi spunea să mă întorc.

Meg a făcut tot posibilul ca să nu pufnească cu dispreț. S-a abținut și nu i-a spus că medicii erau de părere că lumina aceea întrezărită de persoanele aflate pe moarte reprezenta doar reacția creierului care se deconecta.

Sarah a continuat:

— A doua zi m-am înscris la Alcoolicii Anonimi, l-am primit pe Dumnezeu în viața mea și am pornit pe calea însănătoșirii.

— Bravo! a spus Meg.

Și nu-i zicea așa doar de formă. Dependența de orice substanță este o boală și nu toată lumea reușește să scape de ea și să se facă bine.

— Am studiat și am ajuns profesoară. Și tare mândră mai era mama de mine. Chiar ne-am cumpărat împreună o casă.

Meg a privit-o mirată.

— Și atunci? De ce ai venit aici, dacă ai avut parte de un final fericit?

Sarah s-a întunecat la față.

— S-a îmbolnăvit mama. Nu a luat virusul și nu a făcut cancer. Dar știi și tu cum este să ajungi la doctor în ziua de azi. Spitalele dau realmente pe dinafară de atâția pacienți. Totul se năruie.

Mda, Meg știa.

— Dar, dacă ai bani, dacă poți să plătești cât ți se cere, *în cazul ăsta* n-ai nicio problemă. Așa că, atunci când au venit oamenii de la Departament ca să recruteze voluntari pentru teste… știi că-ți dau bani pentru asta?

Meg știa. O sumă frumușică. Pe ea n-o interesa, dar reprezenta un stimulent pentru mulți.

— Și am auzit că se poartă frumos cu tine acolo, a spus Sarah. Că ai o cameră drăguță. Și mâncare bună. Și tot felul de beneficii – acces la o sală de sport, la piscină, la saună. Și mi-am zis că, dacă tot e să mor în numele științei, de ce să n-o fac în stil mare?

— Nici măcar Dumnezeu nu ar refuza unei fete o zi la saună și masaj.

Un zâmbet mic și amar.

— Corect! Și, dacă nu supraviețuiesc, banii îi voi reveni mamei, pentru tratamente.

Pe Meg au copleșit-o remușcările. O antipatizase pe Sarah din prima clipă și nici acum nu putea să spună că o place. Însă fiecare avea un motiv întemeiat pentru care venise aici.

— Foarte bine.

— Așa zici? Dacă o să murim *aici,* în telecabina *asta,* mama n-o să vadă niciun ban. Și totul va fi fost în zadar.

— N-o să murim aici, a spus Meg, pe un ton ferm. O să scăpăm.

A simțit o mișcare în spate și s-a întors. Se trezise și Sean, iar acum se freca la ochi. Îi căzuse gluga. Cât de mult îi crescuse părul în doar două zile! Și barba parcă îi era mai deasă.

— Ce frumos zici! a exclamat el.

— Nu mint.

— Mda, a murmurat el, privind-o cu ochii lui albaștri. Știu.

S-a ridicat în picioare și s-a întins. Dar imediat a început să tremure.

— Dumnezeule, ce frige! Cred că-s minus cinci grade.

— Probabil.

— Cam cât credeți că e ceasul? i-a întrebat Sarah.

Meg s-a uitat la cer. Se făcea cenușiu. Un cenușiu brăzdat cu fâșii zdrențuite de nori care ascundeau secera subțire și palidă a lunii.

— Nu-mi dau seama. Poate cinci sau șase?

Greu să-ți dai seama când nu ai ceas. Și nici telefon.

— Trebuie să mă ușurez, a mormăit Sean. Vă rog să mă scuzați.

S-a dus la trapă, s-a aplecat și a deschis-o. Meg și Sarah s-au uitat în altă parte. Însă Meg a mai apucat să-l vadă cum își trage fermoarul de la combinezon și își descoperă din nou tatuajul de pe piept. Fata cu păr negru. Meg s-a încruntat. Oare de ce i se părea cunoscută? Cine să fi fost? Iubita lui? Sora? Fiica? Sean s-a aplecat și mai mult, iar ea și-a întors ochii de la el.

Sunetul pe care-l făcea Sean i-a amintit că și ea ar fi trebuit să urineze. Super! Asta însemna bocanci uzi de pipi, sau podea plină de pipi. Sean și-a tras fermoarul la loc și a închis trapa.

În telecabină intrase aerul rece. Meg a început să dârdâie de frig. Toți trei s-au apucat să bată din picioare. Vedeau că aburii respirației erau și mai albi, și mai denși. Max nu se mișcase încă din locul unde stătea ghemuit pe podea. Meg s-a uitat la el. Nici nu-și schimbase poziția. Și a mai observat ceva.

— Sean! a zis ea.

— Ce-i?

— Max.

S-a uitat și el și s-a încruntat. Apoi a înțeles la ce se referă.

Nu i se vedeau aburii respirației. Deloc.

— Ce naiba!

Sean s-a pus pe vine lângă Max și l-a scuturat ușor de umăr.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sarah. A pățit ceva?

Sean i-a luat pulsul de la încheietura teafără. După care i-a dat jos gluga de pe cap.

Sarah și-a înăbușit geamătul. Meg a simțit că i se frânge inima. Max avea ochii pe jumătate deschiși, dar deja începeșați. Pielea i se făcuse albă, iar buzele i se învinețiseră.

Sean s-a uitat la ele. Părea foarte mâhnit. Nu trebuia să mai spună nimic, dar a făcut-o.

— A murit.

CARTER

A privit-o mult timp. S-a uitat la chipul ei frumos, la chipul ei desăvârșit. Așa cum nu fusese niciodată al lui, nici măcar înainte de accident.

Moștenise gene mai bune decât el. Dar nu-l deranjase asta. O iubise extraordinar de mult. O ocrotise mereu. Și-ar fi dat viața pentru ea. Doar că iată-l acum. Încă în viață. În vreme ce ea…

— Carter?

Caren apăruse în pragul ușii. Carter s-a repezit să pună bine fotografia pe care o ținea de obicei ascunsă. Însă i-a scăpat din mână și a aterizat pe podea, chiar lângă picioarele femeii.

Caren s-a aplecat, a luat-o și s-a uitat la ea.

— Drăguță! Iubita ta?

— Nu. Sora.

A întins mâna, stăpânindu-și impulsul de a i-o smulge dintre degetele cu manichiură perfectă.

l-a dat fotografia, încruntându-se ușor.

— Parcă n-aveai rude.

— Nu am. Este… a murit.

— Îmi pare rău.

— De ce? N-ai omorât-o tu.

Și-a strecurat fotografia în buzunar. O va pune în ascunzătoare mai târziu.

— Adevărat. Dar tot îmi pare rău. Ce a pățit?

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că nu-i treaba ei. Caren nu manifestase niciodată vreo dorință de a afla amănunte despre viața lui și uite că reușiseră să conviețuiască trei ani fără să-și facă vreo confidentă.

De ce să înceapă tocmai acum?

Dar evident că știa de ce. Probabil aveau să moară cu toții astăzi. Iar gândul acesta te apasă. Apropierea de moarte îți dezleagă limba.

A încercat să-și înăbușe durerea amintirii.

— Am avut un accident… trebuia să fugim, să ajungem undeva unde să fim în siguranță.

S-a întrerupt o clipă, dându-și seama că vede totul foarte clar în fața ochilor. Sângele. Cuțitul. A scurtat povestea.

— N-a mers. Sora mea n-a scăpat.

— Ce trist!

Carter a dat din cap.

— Da, dar a fost demult. Și tu?

— Eu… ce anume?

— Rude?

— Am avut… *am*… un tată, un frate și o nepoată. Trebuiau să se ducă în nord, într-un loc cumpărat de tata cu ceva vreme în urmă. Un loc sigur.

A ridicat din umeri.

— Nu știu dacă au ajuns acolo.

— De ce nu te-ai dus cu ei?

— Și să pierd toată distracția de aici?

Carter a ridicat din umeri.

— Ai dreptate. Nu-i treaba mea.

Femeia a oftat.

— Bine, îți spun. Am boala Huntington[16]. Probabil că mai apuc cinci sau zece ani de viață. Mi-am imaginat că, dacă mă ofer voluntar pentru teste… măcar aș avea oarece control asupra modului în care voi muri.

— Nasol!

— Cam da.

Carter a deschis gura ca să mai spună ceva, dar și-a dat seama că își epuizase platitudinile din vocabular.

— Ai vreo treabă cu mine?

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Puțin sex înainte de moarte?

S-a holbat la ea. Femeia zâmbea.

— Glumesc.

— Normal că glumești.

Caren s-a întristat.

— Nu din cauza… a bâiguit ea, făcând un gest vag spre chipul ei. Am vrut să spun că nu suntem tocmai parteneri de sex sau prieteni sau…

— Știu. Înțeleg. Nicio problemă.

Carter crezuse că scăpase deja și de rușinea, și de mâhnirea pe care i le provoca fața lui pocită. Însă nu, tot îl mai dureau anumite cuvinte sau gesturi, chiar dacă nu erau spuse sau făcute intenționat.

Carter s-a uitat în spate, după care a intrat în cameră și a închis ușa.

— Bine, a zis ea, privindu-l în ochi. Uite care-i chestia – nu am încredere în tine, Carter.

A început bine. Acum Carter mai trăgea nădejde doar ca discuția asta să nu-l oblige să o omoare.

— Sper că urmează un „dar”, a spus el.

— *Dar,* a continuat ea. Am și mai puțină încredere în Miles și în Welland.

— Bravo! înseamnă că avem ceva în comun.

Un zâmbet strâmb și încordat.

— Știu că tu n-ai prea fost în relații apropiate cu Jackson.

— Mi se pare mai degrabă că Jackson n-a vrut să aibă relații prea apropiate cu nimeni.

— Eu am stat de vorbă cu el din când în când.

— Foarte bine.

— Jackson era antivaccinist.

— *Cum?!* Și ce puii mei căuta aici?

— Cred că n-a avut de ales, la fel ca mulți dintre noi…

Și s-a uitat la el cu subînțeles, pentru că amândoi știau că el venise aici în altă conjunctură decât toți ceilalți.

— Corect!

— În orice caz, chestia e că mi-a spus că nu-și făcea dozele.

Din momentul în care începuseră să se descurce cu seringile, Miles îi lăsase să-și injecteze singuri plasma. N-avea absolut niciun motiv să bănuiască vreo abatere de la regulă din partea lor.

— La dracu'! a mârâit Carter. Și tu ai știut tot timpul de treaba asta?

— Nu. Am aflat chiar înainte să dispară.

— Și știai că vrea să fugă de aici?

— Nu. Doar am avut impresia că voia s-o facă. Altminteri, de ce mi-ar fi mărturisit asta, când știa că i-aș fi putut spune lui Miles?

— Păi, și de ce nu i-ai spus?

— N-am vrut să-l condamn la moarte pe Jackson.

A șovăit puțin și a adăugat:

— Să pățească și el ce a pățit Anya.

Carter a holbat ochii la ea.

— Știi ce-a pățit Anya?

— Nu tocmai. Tu știi?

Anya. Blonda, frumoasă, năbădăioasa Anya. De doar douăzeci și șase de ani. Făcuse parte din primul grup, însă nu-i convenea deloc faptul că țineau personalul infectat ca să aibă rezerve de plasmă. Se certa mereu cu Miles pe tema asta. Îi spunea că este imoral, că nu sunt cu nimic mai buni decât Profesorul. Într-o noapte încercase să-i

elibereze pe Șuierători din camerele lor de izolare. Nu reușise să facă asta, însă *reușise* să se infecteze și ea. Apoi a încercat să fugă.

Acum Anya era moartă. Probabil.

Carter încă își amintea cum i se scurgea sângele pe zăpada de un alb imaculat și cum lucea în lumina palidă a lunii. Își mai amintea cât de grea i se păruse arma din mână. Și cum Miles îl bătuse prietenește pe umăr: *Bravo, băiete! Trebuia s-o facem. Haide, du-o acum la incinerator!*

Și Carter făcuse ce i s-a spus să facă. Ce *trebuise* să facă. La fel ca atunci când Miles îi ordonase să o ucidă pe Anya. Prețul ăsta îl plăteai când te salva Miles. Dar, după ce și-a pus combinezonul de protecție și a luat sania și s-a întors să ia cadavrul Anyei, aceasta dispăruse. O dâră de sânge ducea până în pădure, iar apoi nu se mai vedea. Miles făcuse ca toți dracii, dar recunoscuse că ar fi fost mai periculos să încerce s-o găsească. Iar acum nimeni nu mai vorbea despre Anya.

Carter a clătinat din cap.

— Nu. N-am nicio idee.

Caren l-a privit cu înțelegere.

— Oricum, eu cred că și Jackson a murit, așa că nu mai contează. Ce vreau eu să spun este că n-avea absolut niciun motiv să fure plasma. Era împotriva recoltării de plasmă. Era împotriva Fermelor. Era împotriva tuturor lucrurilor care se întâmplă acum.

Carter a început să se cam sperie.

— Se mai întâmplă ca oamenii să facă anumite lucruri din alte motive. Motive pe care ceilalți nu le cunosc. Poate trimitea cuiva plasma aia?

— Poate… dar tot nu se leagă. Plus că în subsol mai avea acces și altcineva în afară de Miles.

Carter s-a speriat de-a binelea acum.

— Cine?

— Welland.

— *Welland?* Ești sigură?

Caren a dat din cap.

— L-am văzut cu ochii mei.

— Când?

Caren părea acum niţeluş cam ruşinată.

— Când am fost şi eu acolo.

Dumnezeule mare! Şi crezuse că subsolul era o fortăreaţă în care doar el reuşise să pătrundă. Afla abia acum că era mai aglomerat decât Piccadilly Circus.

— De ce te-ai dus? a întrebat-o el.

— Ca să verific.

— Ce?

— Dacă Miles este sincer cu noi.

Să-mi zici şi mie la ce concluzie ajungi, i-a spus Carter în gând.

— În orice caz, a continuat Caren, eu eram în biroul de la subsol când am auzit liftul. M-am gândit că era Miles şi ştiam că o să mă omoare dacă mă prinde acolo.

— Şi chestia cu „omorâtul" nu-i deloc o metaforă.

— Aşa că am intrat în panică şi m-am ascuns sub masa de lucru. Am auzit paşi şi a intrat cineva. Dar nu Miles. Welland a intrat acolo.

— Ce căuta?

— Nu ştiu. Puteam să-l văd doar de la brâu în jos. S-a fâţâit puţin, după care a plecat. Am ieşit şi eu de sub masă şi m-am uitat pe hol. L-am văzut cum intră în camerele de izolare.

— *Ce?* Păi, numai Miles are codul de acces!

— Aşa am crezut şi eu. Dar Welland a intrat acolo.

— Poate îi ceruse Miles să facă ceva?

Caren a ridicat uşor din umeri.

— Habar n-am. Că n-am stat să aflu. Am fugit la lift şi m-am cărat de-acolo.

Carter s-a încruntat. Oare să fi avut Miles atât de multă încredere în Welland încât să-i fi dat codul şi să-l fi trimis într-o misiune secretă?

Puțin probabil. El, unul, n-ar fi avut încredere în Welland nici cât să-l roage să-l treacă strada.

— Ar trebui să-i spunem lui Miles? l-a întrebat Caren.

A căzut pe gânduri. Dacă Miles nu afla, Welland ar fi dat și mai rău de dracu'. Chestie care lui, personal, îi convenea de minune. Pe de altă parte, dacă Miles nu voia ca *ei* să știe de toată povestea asta, atunci *ei* au dat de dracu'. Chestie mai puțin plăcută.

— Hai să păstrăm deocamdată secretul! a zis el. Dacă… sau *când* ne vom întoarce, o să-i cerem socoteală lui Welland.

Caren a dat din cap.

— De acord.

S-au uitat unul la celălalt și fiecare a reușit să schițeze un zâmbet strâmb. O situație cam stânjenitoare.

— În regulă, a spus Caren. Ne vedem la parter.

— Da.

Ea s-a întors să plece, dar el, fără să știe ce l-a apucat, a zis:

— Și, Caren…?

— Ce mai e?

— Sper că ai tăi sunt bine, a spus el, pe un ton destul de emoționat.

— Mulțumesc.

Caren a deschis ușa și a dispărut pe coridor.

Carter a așteptat câteva clipe. După care s-a dus și a închis-o.

Ce mama dracului se petrecea aici? Faptul că Jackson era antivaccinist se potrivea de minune cu mesajele de pe telefonul lui. Dar cum să aibă Welland acces la camerele de izolare? Nu. Era ceva putred la mijloc. Carter nu era într-atât de naiv încât să-și imagineze că ar fi prietenul lui Miles. Însă știa prea bine că, dacă Miles voia să facă ceva fără știrea celorlalți, atunci la el ar apela. Welland era doar sluga care făcea curățenie în urma lor.

Deci ce anume punea la cale Welland? Cum a făcut rost de cartela de acces la subsol și de codul camerelor de izolare? Și ce altceva mai ascundea rahatul ăla cu ochi? Bineînțeles că toți cei de aici aveau *ceva* de ascuns. Singura diferență era importanța secretului și amploarea minciunii. Însă Carter începea să creadă că era vorba despre o minciună foarte-foarte-foarte mare. Una care avea impact direct asupra vieții lor la Refugiu.

Iar întrebarea era: ce înseamnă asta pentru el?

Carter așteptase mult timp ca să ajungă aici. Avusese foarte multă răbdare. Iar acum i se părea că ajungea la sfârșitul partidei.

A scos fotografia din buzunar. Pe spatele ei, mâzgălite cu pixul și abia lizibile după atâta vreme, erau două nume. *Daniel și Peggy. Academia Invicta.* Carter n-avea nevoie să i le amintească cineva. Nu le uitase niciodată. Îi purta chipul în inimă. Și nu voia să-i găsească cineva fotografia dacă el ar fi pățit ceva. Nici Miles. Nici Quinn. Nici nimeni. Pentru că, dacă ar fi găsit-o, ar fi știut unde să o *caute.* Pe ea, pe persoana căreia îi trimitea pachetele. Singura legătură pe care o mai avea cu sora lui.

Fiica ei. Nepoata lui.

Carter și-a scos bricheta, a aprins-o și a apropiat-o de colțul fotografiei. A urmărit cum flacăra mistuie hârtia moale și mototolită.

Fata frumoasă, cu păr castaniu și surâs strălucitor s-a încrețit și a murit încă o dată.

Lacrimile lui Carter au curs peste flăcări și le-au stins.

HANNAH

Au umblat aiurea prin pădurea întunecată. Un grup mic și straniu.

Lucas mergea în frunte, Hannah venea după el, apoi Cassie, iar la urmă Daniel, cu fetița în brațe. Improvizase un port-bebe dintr-un pulover luat din cala de bagaje, o vârâse în el pe micuță, iar acum o ținea la piept. O acoperise și cu geaca lui, ca să-i fie mai cald. Legănată în ritmul pașilor, copila adormise.

Lucas fusese foarte organizat când căutase prin toate cele unsprezece rucsacuri din cală. Luase toate alimentele și toată apa. Găsise chiar și niște lapte, care i-ar fi fost necesar nou-născutei. Mai găsise trei lanterne, două brichete și mai multe telefoane – evident, toate descărcate. Nimănui nu-i trecuse prin cap să-și închidă telefonul la plecare, presupunând, firește, că-l va lua înapoi în doar câteva ore. La asta nu se gândise niciunul dintre ei. Chiar dacă ar ajunge într-o zonă cu semnal, telefoanele alea erau complet inutile fără o priză la care să le încarce.

Desigur că în bagaje erau și multe haine. Lucas le-a sortat și pe acestea: a luat lucrurile de primă necesitate și le-a distribuit în mod egal în patru rucsacuri mai mari. Hannah a găsit Pedialyte-ul. Șase pliculețe. Suficiente deocamdată. Au descoperit și niște carduri și ceva bani lichizi. Cu ei și-ar putea cumpăra de mâncare dacă ar reuși să ajungă până în vreun oraș. Sigur, cu condiția să nu moară de frig înainte, să nu fie mâncați de animalele sălbatice sau să nu fie uciși de Departament. Sau să nu se omoare unul pe celălalt.

Pădurea era neagră și deasă. Coniferele stufoase împiedicau lumina firavă să ajungă la ei. Razele lanternelor nu reușeau să străpungă decât câțiva metri din bezna aceea, așa că mergeau cu foarte mare prudență, chiar dacă știau prea bine că trebuie să se îndepărteze cât mai repede de autocar. Însă la fel de bine știau și că o căzătură mai urâtă sau un picior scrântit i-ar încetini și mai mult. Nu exista nicio potecă, nici măcar una cât de îngustă, așa că au mers încoace și încolo printre

trunchiurile uriașe, și-au croit drum prin tufele mari și țepoase și au escaladat scheletele prăbușite ale pinilor foarte bătrâni.

Le era greu să-și dea seama dacă mergeau în direcția bună – de fapt, dacă mergeau în vreo direcție oarecare. La fel de bine, era posibil să meargă doar în cerc. Lucas se uita cam prea des la ceas. Poate încerca să-l folosească pe post de busolă, sau poate doar voia să vadă de cât timp tot umblau prin pădure.

Parcă de zile întregi se tot poticneau pe acolo, deși probabil că nu trecuse decât o oră. Erau epuizați din cauza emoțiilor puternice și a lipsei de hrană. Hannah simțea o apăsare în piept și respira cu dificultate. Chiar dacă era un ger cumplit, tot transpira abundent pe sub toate hainele de pe ea. Avea capul greu și parcă nu mai gândea prea limpede.

Poate că nu va reuși să scape. Iar gândul acesta nu a mai speriat-o ca înainte. Mai degrabă i-a adus resemnare și o stare vagă de ușurare. Nu se va mai chinui multă vreme. Se va odihni în curând.

— Nu crezi că ar trebui să ne oprim? a întrebat Cassie. Să încercăm să ne facem un culcuș, un adăpost, ceva?

— Nu încă, i-a răspuns Lucas. Trebuie să continuăm să mergem cât încă mai avem energia necesară.

— Mda, cum zici tu. Îmi pare rău să ți-o spun, dar energia mea e pe sfârșite.

Lucas s-a uitat în spate.

— Nu-i un loc tocmai potrivit aici. N-avem unde să ne improvizăm tabăra. Trebuie să găsim un luminiș. Mergem mai departe.

— Bine, a bombănit Cassie.

Au continuat să se împleticească prin pădure în tăcere. Nu se auzeau decât gâfâielile lor și șoaptele nopții care își anunța sosirea. O bufniță a țipat de undeva, mai departe de ei. Din tufe se auzeau foșnetele creaturilor nocturne. Hannah s-a

cutremurat de spaimă, dar s-a concentrat în continuare la mersul acela anevoios.

Nici nu mai știa de cât timp cutreierau prin pădure, când a observat că se mai răriseră copacii. Printre crengile lor pătrundea mai mult din lumina asfințitului. Au văzut în față o poiană mică. Și nu doar o poiană. O poiană în care, chiar dacă era ascunsă după trunchiurile arborilor, chiar dacă era acoperită cu mușchi și ciuperci, tot puteai să deslușești conturul unei colibe vechi, folosite probabil ca adăpost de vânători.

— Aia e o… o casă? a întrebat Daniel.

— Mai degrabă un bordei de vrăjitoare, a zis Cassie.

Și nu greșea. Cocioaba aia strâmbă parcă venea direct dintr-o poveste a Fraților Grimm. Dar Hannah știa bine că pădurile de prin locurile acestea erau pline de astfel de colibe abandonate. Unele ridicate de vânători, altele – de cei care au vrut să supraviețuiască pe vremea primei apocalipse virale.

Probabil că locuința aceasta fusese părăsită de ani buni. Nu mai avea niciun geam. Lemnul era putred, ramuri de copaci ieșeau prin acoperiș și prin hornul strâmb; plus că-i creșteau prin toate încheieturile atât de multe bălării, de parcă pădurea ar fi vrut să pună stăpânire pe ea.

— Cum era poezioara aia? a întrebat Daniel. În pădurea foarte, foarte întunecată…

— … era o căsuță foarte, foarte întunecată, a continuat Hannah.

Dar măcar ar fi avut niște pereți în jur și o sobă – că doar pentru sobă era coșul ăla de pe acoperiș, nu?

S-au uitat unii la alții. Lucas a zâmbit.

— Încercăm?

Chiar în timp ce urcau treptele șubrede, Hannah a presimțit că se va întâmpla ceva rău.

Și nu era vorba doar despre cât de sinistră era coliba aceea și nici despre asocierile (imaginare

sau nu) cu poveștile și filmele de groază. Iar Hannah nu fusese niciodată o persoană prea imaginativă sau sperioasă. Întunericul n-o înfricoșa absolut deloc. Iar senzația că i se strânge stomacul o punea mai degrabă pe seama digestiei decât pe seama premoniției.

Însă ceva nu era deloc în regulă aici.

Lucas a ajuns la ușă, o ușă putrezită, care atârna pe jumătate din balamale. A deschis-o și au intrat toți în urma lui, cu lanternele aprinse. Coliba era mică și întunecată. Hannah a reușit să distingă o canapea desfundată, un scaun care părea extrem de șubred și două mese, pe care erau câteva sticle cu lumânări arse pe jumătate. *Înseamnă că nici vorbă de curent electric,* și-a zis ea. În stânga era o sobă din piatră și… Cassie a scos un urlet.

Doi ochi de chihlimbar strălucitori.

— Aoleu!

Hannah a ridicat lanterna. Pe perete, deasupra sobei, era agățat un cap de cerb. Și-a rotit lanterna prin încăpere. De pe toți pereții se uitau la ei alte perechi de ochi din sticlă. Capete de animale. De căprioară, de bursuc, de coiot. I s-a ridicat stomacul în gât.

— Uite că nu suntem singuri, a spus Lucas.

— Bine măcar că nu sunt oameni, a comentat Daniel.

Cassie s-a încruntat la ei.

— Și asta ar trebui să mă liniștească?

Au traversat camera/abator spre bucătăria minusculă. „Rudimentară” ar fi fost cel mai potrivit cuvânt. Nu avea nici aragaz și nici frigider. Doar o chiuvetă ruginită și o plită de camping. Hannah a rotit butonul. Nu mai avea gaz. Lucas a deschis cele câteva dulăpioare și a găsit niște conserve cu fasole, supă și carne în saramură. Probabil deja expirate, dar poate încă erau comestibile și le-ar fi putut mânca în caz că ar fi fost hămesiți și disperați. Ceea ce chiar erau.

Au examinat dormitorul și baia. În dormitor nu erau decât o saltea pătată, cu câteva pături jegoase aruncate pe ea, și un scrin gol. Dincolo au văzut exact ce se așteptau: un robinet, o gaură de scurgere, o toaletă murdară și o chiuvetă mică. Hannah a răsucit robinetul. A scârțâit, prelung și a început să curgă un firicel de apă maronie și puturoasă. A strâmbat din nas. Probabil că era un rezervor de apă sub cocioabă, dar, dacă nu fusese folosită de mai mult timp, apa de acolo deja se împuțise. Deci nici vorbă să se spele în seara asta.

S-au întors în camera principală.

— Știu că-i o construcție rudimentară, a spus Lucas, dar este mult mai mult decât am fi sperat să găsim.

— Dar tot e al dracului de frig, a zis Cassie, frecându-și brațele. Și ce pute așa?

Ca la un semnal, fetița a început să plângă. Daniel a răspuns jenat:

— Cred că Eva.

— Minunat! a exclamat Cassie, dându-și ochii peste cap.

Hannah a rotit din nou lanterna în jur. Acoperișul părea întreg și, chiar dacă podeaua era dură și murdară (exista doar un loc mai curat, probabil unde fusese o carpetă), tot era mai bună decât salteaua împuțită din dormitor.

— În regulă, a zis ea. Prioritatea noastră este lumina. Văd că sunt lumânări și noi avem brichete. Hai să le aprindem ca să se poată ocupa Daniel de fetiță.

— Imediat, a spus Cassie, scoțând o brichetă.

A aprins jumătățile de lumânări din încăpere. Umbre stranii au început să se unduiască pe pereți.

— Punctul doi – căldura.

Hannah s-a pus în genunchi și s-a uitat cu lanterna în sus pe horn. Nu părea blocat. În vatră erau urme de cenușă și bucăți de lemn carbonizat.

— Poate fi folosită… dar avem nevoie de lemne.

A auzit un trosnet puternic din spate și a sărit ca arsă. A întors capul. Lucas izbise scaunul de podea și călca acum pe el cu proteza pe care o avea în locul piciorului.

— Uite, avem și vreascuri.

Hannah a schițat un zâmbet.

— Bine. Cassie și cu mine mergem afară să căutăm mai multe lemne.

— Serios? s-a mirat Cassie.

— Serios. Lucas o să aprindă focul în timp ce Daniel schimbă scutecele fetiței.

Cassie a oftat:

— Parcă iar mă pune tataia Joe la treabă.

Hannah s-a ridicat în picioare. A luat-o cu amețeală. S-a sprijinit de sobă. Respira și mai superficial decât înainte, ca să nu o apuce iarăși tușea aia uscată și urâtă. Și să nu mai simtă junghiul ăla în piept.

— Mergem? și-a pierdut Cassie răbdarea.

— Da, a răspuns Hannah după câteva secunde. Haide!

Au ieșit în poiană. Între timp cerul se întunecase și mai mult. Amurgul nu se dădea încă dus, însă lumina lui era vlăguită și efemeră. Curând va ceda în fața nopții. Și din nou Hannah a simțit neliniștea aceea de mai devreme. Ce avea locul ăsta? Sau ea era de vină? Oare virusul îi afecta creierul? Nu, nu credea asta. Sigur, mintea îi funcționa mai lent, dar gândurile nu-i erau nici absurde și nici bolnave. *Nu era în regulă ceva. A uitat ceva.* Numai că nu-și dădea seama ce anume.

— Hai s-o luăm pe la marginea poienii, a propus ea. Ar trebui s-a găsim niște lemne mai uscate pe acolo.

— Mda, știu ce zici, a răspuns Cassie. Făceam chestia asta în copilărie. Bunicul avea o cocioabă exact ca asta.

— Aha!

Au traversat poiana, au ajuns în pădure și s-au apucat să adune vreascuri.

— Ți-ai iubit bunicul? a întrebat-o Hannah.

— Nu. Nu puteam să-l sufăr pe moșu' ăla nebun. Dar era singurul bunic pe care-l mai aveam, așa că mă obligau părinții să mă duc în vizită la el aproape în fiecare săptămână. Tata se descurcase foarte bine în viață și aveam de toate, dar s-a gândit că o să-mi facă bine dacă o să cunosc „mediul" din care provenea el.

— Aha!

Mergeau încet, examinând terenul la lumina lanternelor.

— Îhî. La zece ani știam deja cum să trag cu pușca, cum să jupoi o căprioară, cum să scot mațele dintr-un iepure. Eram în stare să sucesc gâtul unei găini și să despic beregata unei capre, ca să i se scurgă mai repede tot sângele.

— Educativ, nimic de zis.

— O, da! Tataie era o adevărată Mary Poppins.

Au pornit înapoi spre baracă. Hannah avea brațele încărcate cu lemne cu miros de mucegai. Însă suficient de uscate ca să ardă cel puțin câteva ore. S-a uitat spre pădure. Părea tăcută. Deocamdată. Poate prea tăcută? Sau poate *ea* era paranoică? S-a uitat spre baracă. De departe părea aproape drăguță. Se zărea lumina lumânărilor aprinse înăuntru, fumul care ieșea pe horn.

Nu-i bine. Ce se întâmplă?

— Evident că era un tip de modă veche, unul care știa cum să supraviețuiască în orice condiții, a continuat Cassie. Avea subsolul plin de arme și conserve. „Buncărul apocalipsei", așa îi zicea el.

Hannah a făcut ochii mari la ea.

— Cum ai spus?

— Buncărul apocalipsei.

Și atunci a înțeles. Și parcă i-ar fi dat cineva un pumn sub centură.

Lumânările arse doar pe jumătate. Hornul, care ar fi trebuit să fie astupat de cuiburi de păsări. Pătratul mai curat decât restul podelei. Acolo era o *trapă.*

— Baraca nu-i părăsită, a șoptit ea.

— Ce?

— Pivnița, a zis Hannah. Nu ne-am uitat dacă există și o pivniță.

A aruncat lemnele și a alergat la ușă. A dat-o de perete. Nu l-a văzut nicăieri pe Daniel, dar Lucas stătea în mijlocul camerei, lângă sobă.

— Lucas!

S-a întors cu fața la ea.

— Ce e?

Și atunci podeaua a explodat sub el.

Suflul deflagrației l-a aruncat pe spate. S-a rostogolit și a căzut în focul aprins. Prin trapă a țâșnit o creatură oribilă și jegoasă, înfășurată în piei de animale și cu o coamă de păr încâlcit și slinos. Și creatura a țipat – un țipăt ascuțit, care-ți îngheța sângele în vine – și a scos un revolver de la centură și a dezlănțuit o adevărată grindină de gloanțe în jur. Hannah s-a ferit, lăsându-se la pământ. Lucas s-a rostogolit afară din foc și a început să-și stingă flăcările de pe haine. Dar, pe când încerca să se târască de-a bușilea cât mai departe de trapă, creatura aia a tras din nou, de multe ori. Hannah a văzut cum lui Lucas îi zvâcnește trupul la atingerea gloanțelor.

Trebuie să facă ceva. Și și-a amintit că încă are cuțitul la ea. Înainte ca acea creatură hidoasă să-și canalizeze atenția asupra ei, Hannah l-a scos din buzunar și s-a năpustit asupra monstrului. I-a aterizat pe spate și și-a încolăcit picioarele în jurul lui. Duhoarea chiriașului din pivniță era respingătoare, îi muta nasul din loc, dar tot a reușit să se agațe de el cu toate puterile, a ridicat cuțitul și i l-a implântat în gât.

A țâșnit sângele. Mult, mult sânge. Iar monstrul a urlat prelung. Hannah și-a tras cuțitul și l-a înjunghiat încă o dată. Și încă o dată. Monstrul s-a zbătut, s-a cabrat și a încercat s-o arunce de pe el. Lui Hannah i-au alunecat picioarele și el a reușit să și-o azvârle din spinare. Tânăra a căzut pe spate.

Durerea a fost atât de mare, încât a crezut că și-a rupt coloana.

Monstrul s-a întors fulgerător cu fața la ea. Chip alb ca varul, dinți – aproape deloc, ochi roșii și sălbatici. Indiferent ce o fi fost înainte – vânător sau doar supraviețuitor al acestor vremuri –, acum nu mai era decât un Șuierător. Îi curgea sângele din rănile de la gât. Dar parcă nici nu observa. Poate că fusese nebun încă dinainte ca varianta Choler să-i facă terci și restul de creier. Însă era greu să-ți dai seama care era adevărul.

A ridicat arma și a făcut un pas în direcția ei. Hannah s-a târât repede mai în spate. Numai că nu avea unde să se ascundă. Și nu avea cine s-o ajute. Lucas era rănit. Daniel și Cassie se pitiseră pe undeva. Hannah a acceptat ideea că va muri. A auzit un foc de armă…

Și un crater roșu s-a deschis în fruntea Șuierătorului.

A holbat uluit ochii și s-a prăbușit în genunchi. I s-a rostogolit revolverul din mână. Alt foc de armă. I-a țâșnit sângele din piept. Șuierătorul s-a uitat la ea. Pe chip i se întipărise o expresie derutată. Își strâmba gura în toate felurile, încercând în zadar să rostească anumite cuvinte de mult timp uitate. Însă nu a reușit decât să bolborosească niște sunete stranii printre șuvoaiele de sânge. Hannah încremenise cu ochii la arătare – și parcă i se făcuse puțin milă de ea. Șuierătorul s-a prăbușit cu fața în jos și a fost cuprins de convulsii. În cele din urmă, a mai scos un geamăt sfâșietor și nu s-a mai mișcat. Hannah a privit în sus. Daniel era în pragul dormitorului, în mâini cu arma pe care o luase de la asasinul trimis de Departament.

— Ești bine? a întrebat-o el.

Nu, a vrut să-i răspundă Hannah. *Nici pe departe.* Dar era în viață. *Încă.* Așa că a dat din cap.

— Mulțumesc.

A scârțâit ușa de la intrare și Cassie a băgat capul înăuntru.

— Ai omorât monstrul, Șuierătorul.

— Era tot un *om,* ca tine și ca mine, i-a ripostat Hannah. Mersi de ajutor.

Un geamăt din dreapta. Lucas. Hannah s-a dus de-a bușilea până la el. Îi sângera rău un umăr, iar părul și fața îi erau arse și înnegrite. Urma să moară curând. Cu siguranță. Erau urâte rănile de glonț, dar arsurile îi vor aduce sfârșitul.

A izbutit s-o privească în ochi.

— *Es tut mir leid.*

— Pentru ce îți pare rău?

— Ai înțeles, a horcăit el. Lucrez pentru Departament. Mi s-a ordonat… să vin cu voi. Mi-au spus… că vă duc în alt loc. Nu la Refugiu. Și că… trebuie să am grijă să nu apară probleme.

— Adică ne-ai mințit?

— N-am știut… de accident. Nici șoferul… nu știa. Aceleași ordine le-a primit și el. Cred că a fost *obligat* să răstoarne autocarul.

Hannah s-a uitat la el fără să spună nimic. Dar, dacă șoferul nu fusese implicat în planul ăsta, atunci n-ar mai fi trebuit să fugă sau să strice ușa.

— Ești sigur? l-a întrebat ea.

Lucas a dat foarte vag din cap, după care a început să tușească. De pe buze i s-au prelins câteva firișoare de sânge. Nu mai avea timp.

Lucas a făcut ochii mari.

— *Die Zeit.*

— Da, murmurat Hannah.

Venise clipa.

Lucas și-a ridicat cu greu mâna stângă și și-a smuls ceasul. I l-a pus în palmă.

— *Die Zeit.*

Atât. Hannah nu i-a mai auzit respirația. Lucas și-a dat capul pe spate și ochii i-au devenit sticloși. Moartea. *Cât de repede a venit,* i-a spus Hannah în gând. *Nici n-am apucat să-l mai întreb ceva.* A rămas pe podeaua tare, strângând ceasul între

degete și încercând să înțeleagă mai bine ultimele cuvinte ale lui Lucas.

Șoferul nu fusese implicat în toată povestea asta. Ceea ce însemna că nu el stricase ieșirea de urgență. Probabil că umblase cineva la ea încă dinainte de plecare. Și acum – abia acum – Hannah și-a mai dat seama de ceva.

Doisprezece studenți în autocar. Însă doar *unsprezece* rucsacuri în cală.

Șoferul nu fugise. Fusese cu ei tot timpul. *Un impostor.* Avusese dreptate Cassie.

S-a întors cu fața la ceilalți. Cassie se uita în pivniță. Daniel rămăsese în pragul dormitorului, cu arma în mână.

Hannah l-a întrebat:

— Când aveai de gând să ne spui, Daniel?

El a privit-o în ochi, iar ea și-a dat seama că a înțeles.

— Îmi pare rău.

Cassie nu mai pricepea nimic.

— Ce să ne spună?

Daniel a suspinat.

— Că eu sunt șoferul autocarului.

MEG

Sarah a vrut neapărat să spună o rugăciune. Meg nu avea deloc chef de așa ceva, dar, în fond, nu era treaba ei. Poate Max și-ar fi dorit un asemenea ritual. Sigur, Max și-ar fi dorit cel mai mult și mai mult să nu fi murit. Iar rugăciunile nu-l puteau învia. Meg știa prea bine că rugăciunile nu pot repara absolut nimic.

Moartea este o oroare și tot ce facem noi – toate ceremoniile, toate elogiile pe care le aducem decedatului, toate florile – nu reprezintă decât o modalitate prin care încercăm să ne convingem că nu ar fi așa. Nu există moarte pe care s-o primești

cu sufletul împăcat. Foarte des, înainte de moarte, se întâmplă să faci pe tine. Și te cuprinde o teamă cumplită în acele ultime clipe, când nu mai poți nici să respiri, nici să-ți înghiți saliva.

Nimeni nu acceptă moartea de bunăvoie. Asta este o minciună. Și Meg își mințise fetița. *Fă nani, că mama este lângă tine. Mami va fi mereu lângă tine*. Însă mami nu era acolo, lângă fetița ei. Mami era încă aici. Iar această minciună trebuia neapărat îndreptată.

În timp ce Sarah îi tot dădea înainte cu bălmăjelile ei bisericoase, Meg și cu Sean l-au dus pe Max la trapa deschisă. Sean i-a atins buzele și fruntea – gest de afecțiune și rămas-bun. Meg se întreba cum anume să reacționeze. Nu credea în divinitate, nu știa ce să facă. Așa că i-a șoptit lui Max doar atât:

— Îmi pare rău.

Apoi s-a aplecat și a făcut același gest ca Sean.

S-a uitat mai bine Max. Presupuneau că organismul lui nu mai făcuse față hipotermiei și infecției. Dar acum, pentru că se afla foarte aproape de el, Meg a văzut petele mici și roșii din jurul ochilor lui Max. Și ceva uscat în colțul gurii. Vomă?

— Amin, a încheiat Sarah, făcându-și semnul crucii.

Vase de sânge sparte în jurul ochilor. Vomă. Astea erau semne ale asfixierii.

— Gata? a întrebat-o Sean.

Meg s-a uitat la el și a observat că o privea cu multă atenție.

Oare decesul lui Max nu fusese provocat de cauze naturale? Oare îi grăbise cineva plecarea de pe lumea asta? Poate din milă sau poate pentru că îl considera o povară.

— Meg? s-a încruntat Sean. S-a întâmplat ceva?

Bună întrebare! Pentru că, da, probabil se întâmplase. Dar ce mai conta acum dacă îl omorâse cineva pe Max? Poate oricum nu ar fi

supraviețuit. Poate niciunul dintre ei nu va supraviețui. Nu făceau decât să amâne inevitabilul, în vreme ce Moartea le ținea scaunele calde lângă ea.

Meg a întors capul.

— Nu. Haide!

Au ridicat cadavrul lui Max și l-au aruncat prin trapă. A căzut ca un bolovan printre norii cenușii, făcându-se din ce în ce mai mic, până când nu s-a mai văzut decât un punct negru, care a dispărut imediat în întuneric. *Trei s-au dus, au mai rămas trei,* și-a zis Meg.

— Domnul să aibă în pază sufletul lui! a murmurat Sarah.

— Și să nu cadă în mâna diavolului, a adăugat Meg.

Sarah s-a uitat mirată la ea. Meg a ridicat din umeri.

— Așa zicea mama. Mi-am adus aminte.

Și-a mai amintit încă o vorbă a mamei: *Ai grijă în cine te încrezi. Diavolul a fost înger odată.*

— Ar trebui să închidem trapa, a spus Sean. Ca să nu ne ducem și noi după el.

Au pus capacul la loc și s-au uitat unul la altul. *Doar ăștia am mai rămas,* și-a zis Meg. În mai puțin de patruzeci și opt de ore, pierduseră jumătate dintre ei. Cine va urma, dacă mai rămâneau aici? Și ce îi va răpune: frigul, foamea, o altă „eutanasie”?

— N-o să mai rezistăm încă douăzeci și patru de ore, a spus Meg, renunțând la orice menajamente. Mâine-dimineață o să încerc să ajung la stație și să chem ajutoare. De acord?

Sarah a dat din cap.

— Nu mi se pare că am avea de ales.

Sean a oftat.

— În regulă. Dacă asta vrei.

— Asta vreau, a spus Meg.

Bărbatul s-a întors și s-a dus în celălalt capăt al telecabinei. S-a uitat afară. Începuse să se topească

zăpada de pe geam, așa că se putea distinge vag stația aflată la ceva distanță de ei. Era ca un semicerc din sticlă gri, vizibil pe versant. *Parcă s-ar fi ciocnit o farfurie zburătoare de muntele ăsta,* și-a zis Meg.

Sean și-a întins gâtul ca să se poată uita și la cablul de deasupra. După care s-a întors spre cele două femei.

— Sunt cam două sute treizeci de metri… și înclinația nu-i prea mare aici. Poate că s-a mai domolit vântul, dar, când o să fii afară, o să ți se pară că vrea să te smulgă de pe cablu.

Și-a ridicat mâinile înmănușate și a continuat:

— De acord că mănușile te pot ajuta să te ții mai bine, dar nu mai simți aproape nimic. S-ar putea să-ți alunece degetele de pe cablu și tu să nu-ți dai seama. Ca să nu mai spun că, dacă te ții foarte strâns de el, o să ți se încetinească fluxul sangvin și o să ți se răcească și mai mult mâinile. Asta înseamnă că trebuie să te miști cât de repede ești în stare.

— Am înțeles, a mârâit Meg, uitându-se lung la el. Bag de seamă că te-ai gândit destul de mult la asta.

— Da, a răspuns el, măsurând-o din priviri. O să ajungi să simți că ai gelatină în loc de mâini încă înainte de jumătatea drumului. O să fie o adevărată tortură. Atât din punct de vedere fizic, cât și psihic.

— Uau! Îți mulțumesc pentru toate încurajările astea.

— Nu vreau decât să te pregătesc pentru ce va urma. Trebuie să înțelegi cât de greu va fi. Trebuie să știi că este posibil să nu reușești.

— În regulă. Am priceput.

Sean a continuat să se uite fix la ea, de parcă ar mai fi avut să-i spună ceva. Dar s-a resemnat și a clătinat din cap.

— Al naibii de încăpățânată mai ești!

— Asta-i una dintre calitățile mele.

Bărbatul a schițat un zâmbet cam strâmb.

— Ești convinsă de asta?

— Nu mi-e frică de moarte.

A privit-o intens cu ochii lui albaștri și triști.

— Uite, de asta mă tem eu.

•

Au dormit din nou. Un somn ca o moarte scurtă. O descriere chiar potrivită. Și o binecuvântată uitare. Niciun gând. Niciun sentiment. Nicio durere. Doar neant. Și, da, există consolare în neant.

Însă nu putea să dureze. Meg a început să vadă chipuri, multe chipuri. Chipul lui Lily, chipul mamei sale, chipul lui Paul. Și chipul unei fete. O fată cu părul negru, lung și ondulat. Fata din tatuajul lui Sean. Oare cine era? Și cum de i se părea că o cunoaște? Chipul fetei a început să se destrame. Meg a încercat să se agațe de imaginea aceea. Pentru că era important. Pentru că o mai văzuse undeva pe fata aia. Dar unde?

Și atunci și-a amintit.

Fotografia.

Cea pe care ea o găsise în buzunarul lui Paul.

Daniel și Peggy. Academia Invicta.

Era aceeași fată.

Și dacă era aceeași fată…

Meg a deschis brusc ochii.

— Înseamnă că a mințit.

S-a ridicat în capul oaselor. Lumina argintie a zorilor umplea cabina. S-a făcut dimineață. Sarah dormea lângă ea. Meg s-a uitat în jur. A înțeles ce s-a întâmplat și parcă zeci de tentacule otrăvite i-au încleștat stomacul.

Nu. *Nu, nu, nu!*

S-a ridicat repede în picioare, fără să mai fie atentă la aburii denși ai respirației. S-a dus la peretele din sticlă și s-a uitat afară. Ceața dezmierda geamul. Conturul ca de cochilie al stației abia dacă se mai întrezărea printre fuioarele de negură.

Ai fi nebună dacă ai încerca să mergi agățată de cablu pe vremea asta.

Nemernicul ăla! Ticălosul dracului de nebun și nemernic!

— Meg?

Se trezise și Sarah. A căscat, s-a întins, s-a uitat în jur.

— Unde-i Sean?

Meg i-a aruncat o privire furioasă.

— A dispărut.

CARTER

Aproape imediat ce au intrat în pădure, numai de belele au avut parte.

Au coborât pe schiuri până în locul unde copacii deveneau mai deși. Vântul le biciuia obrajii, iar fulgii de zăpadă le acopereau lentilele ochelarilor de protecție. Miles reușise să schieze până acolo cu o sanie veche legată de spate. S-au oprit la marginea pădurii, unde zăpada lăsa loc unui strat gros de ace mucegăite de pin. Miles a pus sania jos, Carter și-a ridicat ochelarii pe creștet. Erau mai protejați aici de furia naturii. Însă întunericul și mirosul sufocant al acelor de conifere le provocase deja o stare de claustrofobie.

În pădurea foarte, foarte întunecată, era o casă foarte, foarte întunecată… și de ce naiba se gândea el acum la poezioara asta veche pentru copii?

Miles a scos de la centură un cuțit ascuțit.

— La ce-ți trebuie ăla? s-a speriat Caren.

— Firimituri de pâine.

— Ce naiba zici?

— N-ai citit *Hänsel și Gretel?*

— Am renunțat la povești de ceva vreme.

Miles s-a întors și a scrijelit un X pe trunchiul copacului de lângă el. – Ca să ne găsim drumul înapoi.

— Corect! a zis Carter, spunându-și că tare optimist era Miles dacă-și imagina că se va mai întoarce vreunul dintre ei; dar hai să vadă jumătatea plină a paharului.

— Așa… sunteți gata? i-a întrebat Miles, scoțându-și arma cu tranchilizante.

— Gata! a răspuns Caren.

Carter s-a mulțumit să dea din cap. Nu era deloc gata, dar nu avea ce face.

Au pătruns în pădure, fiecare pas accentuându-i lui Carter presimțirea că urma să se petreacă ceva îngrozitor. Trunchiurile copacilor bătrâni erau groase cât doi oameni zdraveni puși unul lângă altul. Crengile coniferelor formau un înveliș izolator care bloca lumina și înăbușea sunetele. Doar câțiva fulgi de zăpadă reușeau să-l străpungă. Pe Carter îl mâncau ochii și nasul de la mirosul de pin. Gâfâielile le erau stridente ca niște țipete.

La fiecare câțiva pași, Miles se oprea și mai făcea un semn pe câte un copac. Carter a întors capul și a văzut un fel de cruce neregulată în urma lor. Dincolo de ea era doar beznă, o beznă adâncă, de parcă s-ar fi mișcat încet toți copacii, strângându-și rândurile după ei. *Treaba asta n-are cum să iasă bine,* și-a zis el. Habar n-aveau încotro se duc sau cât de mult trebuie să meargă sau chiar…

Miles s-a oprit brusc și a ridicat mâna. Carter a fost cât pe ce să se ciocnească de el, iar Caren i s-a izbit de spate.

— Ce…? a început ea.

— Ssst! i-a șuierat Miles, lăsându-se pe vine.

Carter și Caren și-au aruncat o scurtă privire și au făcut la fel. Carter s-a uitat peste umărul lui Miles. În primul moment nu a văzut decât copaci, mulți copaci, și nimic altceva. Și apoi a observat o mișcare. Ce i se păruse lui inițial că ar fi fost un trunchi de copac era de fapt un om, îmbrăcat în partea de sus cu piei cafenii de animale, cu pantaloni verzi de iarnă și cu un fel de căciulă

ciudată de lână. Imediat a reușit să audă și șuieratul înăbușit.

Șuierătorul s-a oprit puțin și a ridicat capul la fel ca o fiară care adulmecă. Carter a văzut un fragment de piele foarte albă sub căciulă. Chiar în clipa aceea, Șuierătorul s-a întors fulgerător și a dispărut în pădure. Miles le-a făcut semn să-l urmeze. S-au furișat după el, printre trunchiurile groase. Carter nu mai vedea Șuierătorul. Dar vedea că pădurea se mai rărește. Vedea acum petice de cer, mai mulți fulgi de zăpadă. Însă tot era destul de întuneric. A observat o poiană chiar în fața lor. O poiană mică. Și în ea… o așezare omenească.

În mod normal, Șuierătorii duceau o existentă nomadă. Erau evitați de ceilalți oameni, care se temeau că ar putea lua virusul. Se ascundeau de cei care voiau să-i închidă în Ferme. Mulți erau infectați cu varianta Choler, care îi făcea violenți, imprevizibili și periculoși. De obicei trăiau singuri sau în grupuri mici și dezorganizate. Se zvonea totuși că unii dintre ei își constituiseră comunități mai tradiționale, în locuri îndepărtate. Unde își puteau duce mai departe viața, așa cum era ea acum, nederanjați de nimeni.

Însă locuințele de aici păreau destul de sofisticate pentru Șuierători. Corturi – evident, furate de undeva –, câteva colibe rudimentare din bușteni, o vatră mare în mijlocul lor și… încă ceva… o construcție care părea să fi fost făcută din deșeuri de metal. Carter s-a uitat lung la ea.

Pe o latură erau scrise niște litere: *INVICTA.*

Semnificația cuvântului l-a izbit mai tare decât un pumn zdravăn în burtă. *Nuuu!*

A făcut un pas înainte. Ca de la mare depărtare, a auzit șoapta lui Miles:

— *Atenție, Carter!*

I s-a agățat piciorul în ceva. De deasupra a izbucnit un zăngănit puternic de metale și sticle, spulberând tăcerea pădurii.

— *Rahat!*

Carter a ridicat ochii. De crengile copacilor fuseseră atârnate sticle sparte, cutii goale de conserve și alte fiare vechi. S-a uitat în jos. Un șnur subțire fusese întins între două trunchiuri. *O alarmă…* Căzuse în capcană.

Din locuințele acelea au apărut mai mulți oameni. Glugile le ascundeau chipurile. Pe lângă Carter a zburat ceva. O piatră. Apoi încă una. Cu coada ochiului, a observat că unul dintre oamenii aceia își ridica arbaleta.

— Înapoi! a strigat Miles, retrăgându-se în pădure.

Carter n-avea nevoie să i se spună de două ori. S-a întors ca s-o ia după el. Atunci l-a lovit ceva în cap, chiar deasupra urechii. L-a lovit tare și s-a împleticit și a căzut în genunchi. A dus mâinile la cap. I s-au umplut de sânge, iar rana îl ustura al naibii de rău. I s-a încețoșat vederea.

O mână l-a apucat de braț.

— Ridică-te!

Caren l-a ajutat să se scoale în picioare. Carter s-a clătinat puțin, după care și-a recăpătat echilibrul.

— E în regulă.

Femeia a dat din cap. Au luat-o după Miles, care ajunsese deja destul de departe. Prima regulă a supraviețuirii. Dă-ți seama când trebuie să fugi și nu te uita în spate. De asemenea, ai grijă să nu fii ultimul. Regulă pe care Carter o încălca ori de câte ori avea ocazia. Caren era mai în formă decât el. Și mai rapidă. Va rămâne în urmă. Acolo unde erau și…

Ceva a sărit dintr-un copac și a aterizat pe spatele lui Caren, trântind-o la pământ. Un *Șuierător.* Femeia a scos un țipăt de uimire și durere. Au început să se lupte și să se rostogolească pe covorul din ace de pin. În semiîntunericul de acolo, Carter nici nu-și mai putea da seama care-i unul și care celălalt. Nu vedea decât o învălmășeală de brațe și picioare. O

sclipire de păr blond. O licărire de piele prea albă. Caren i-a dat un pumn în față Șuierătorului. Acesta a scos un urlet prelung și îngrozitor.

— Trage! a zbierat femeia.

Carter și-a scos arma. Dar nu putea să tragă. Nu avea țintă. Ar fi putut s-o rănească pe Caren. Șuierătorul a înșfăcat-o de păr și a început să-i sfâșie fața cu o ură nestăvilită. Carter a îndreptat arma spre el. Șuierătorul s-a întors. Era femeie. Pielea albă i se întindea pe craniu ca un voal. *Să fie oare cu putință?* Carter a șovăit. Șuierătorul a căscat gura, dezvelindu-și colții galbeni și ascuțiți. *Zâmbea.* Apoi a lăsat capul în jos și a sfârtecat o bucată din gâtul lui Caren.

— Nuuu!

Un fâșâit prin aer. Șuierătorul a zvâcnit puternic. Alt *fâșșș.* Șuierătorul s-a legănat și apoi s-a lăsat moale peste Caren. Carter a ridicat privirea. Miles era la câțiva metri de ei și avea în mâini arma cu tranchilizante. Deci se *întorsese.*

— Să nu mai eziți data viitoare, i-a zis el lui Carter.

S-a apropiat cu pași mari și l-a împins cu piciorul pe Șuierător de pe Caren.

— Deși acum am putea totuși să ne lăudăm că am rezolvat ceva…

Și atunci s-a ridicat Șuierătorul, s-a repezit la Miles și l-a apucat de picior.

Carter și-a ridicat arma și l-a împușcat de două ori în cap. Șuierătorul s-a prăbușit la pământ și nu s-a mai mișcat.

Miles și-a tras piciorul dintre degetele lui. S-a uitat la Carter și a dat din cap.

— Așa mai merge.

Apoi s-a aplecat, a luat-o pe Caren de jos și și-a pus-o pe umăr fără pic de efort. De parcă ar fi fost ușoară ca un fulg.

— Hai să mergem!

Au străbătut pădurea ba poticnindu-se de crengile de pe jos, ba alergând. Miles se uita după

semnele de pe trunchiuri. Carter stătea mai mult cu capul întors, chiar dacă era destul de sigur că nu-i urmărea niciun Șuierător. Caren încă nu-și revenise și atârna pe umărul lui Miles, înnegrindu-i combinezonul albastru-deschis cu sângele care-i șiroia din gât.

În cele din urmă, au ajuns înapoi, pe coasta muntelui. Carter gâfâia amarnic. Miles a pus-o jos pe Caren. Zăpada s-a umplut imediat de sânge. Miles a tras sania mai aproape, a urcat femeia pe ea și a strâns curelele în jurul trupului ei.

— Miles, a gemut Carter. A mușcat-o. N-ai văzut?

— Ba da, a dat din cap bărbatul, strângând și mai bine una dintre curele. Am văzut. Trebuie să ajungem înapoi cât mai repede, ca să nu piardă și mai mult sânge.

— E *infectată*!

Miles a ridicat ochii la el.

— Ai prefera să le-o lăsăm *lor?*

— Nu. Dar…

— O ducem înapoi, a spus hotărât Miles, cu o privire de gheață. Doar pe ea o avem.

Carter și Miles au tras sania spre creasta muntelui. Și era tare grea acum, cu Caren pe ea. Cum de-și imaginaseră că ar fi putut duce două trupuri înapoi la Refugiu?

Alunecau foarte des și se dezechilibrau. Vântul făcea tot posibilul să-i răstoarne la vale. Caren gemea și scâncea. *Se stinge,* și-a zis Carter. *Toți se stingeau, de fapt. Poate a venit momentul,* și-a mai spus el acum. Și vor muri pe afurisitul ăsta de munte, uitat de Dumnezeu. După câte făcuse ca să ajungă aici, să scape, să supraviețuiască, va sfârși în zăpadă și în burțile sălbăticiunilor.

Dar, chiar atunci, dincolo de un nămete uriaș, a văzut forma întunecată a Refugiului. *N-o să se întâmple astăzi,* s-a bucurat Carter. *Nu astăzi.* Și-a luat avânt, împingându-se cu bețele în zăpadă. L-a simțit și pe Miles că-și grăbește pașii. Au ajuns la

gardul electric, au împins poarta spartă și au tras-o pe Caren până la ușă. Miles a introdus codul de acces. Ușa s-a deschis. Răsuflând ușurați, au intrat în hol chiar în momentul în care s-a auzit clinchetul liftului, din care a ieșit Welland.

A dat cu ochii de ei și s-a îngrozit:

— Aoleu, fraților! Ce naiba s-a întâmplat?

— O capcană, a spus Miles. Am fost atacați.

— Fir-ar ei ai dracului! a exclamat Welland.

S-a uitat la Caren.

— E moartă? Că abia ce-am terminat de umplut incineratorul și nu mai fac azi încă un drum până-acolo.

— Uau! Empatia de care dai dovadă e de-a dreptul copleșitoare, a mârâit Carter.

— A pierdut mult sânge, a spus Miles. Dar cred că o să scape. Trebuie să-i pansăm rana și să-i dăm antibiotice, ca să nu se infecteze mușcătura aia.

— Stai puțin! a țipat Welland, făcând ochii mari. A fost mușcată? De un Șuierător? Înseamnă că-i infectată.

Și s-a dat repede înapoi.

— Nu. Nu, nici vorbă. Nu puteți s-o aduceți aici.

— O să o ducem într-o cameră de izolare, a zis Miles, făcând un pas înainte.

Welland s-a repezit și i-a smuls arma. A îndreptat-o spre ei. Țintă nu prea avea, pentru că îi tremurau mâinile.

— O duceți afară.

— Pe bune? a exclamat Carter.

— Welland… a început Miles, pe un ton înspăimântător de calm. Singurul motiv pentru care te-am lăsat în viață este că trebuia să remediezi problema cu rețeaua electrică. În momentul ăsta nu mai am de ce să nu te ucid.

— Da, sigur. Probabil nu vezi că arma e la mine.

— Și e cu piedica pusă, a observat Carter.

Welland s-a uitat în jos. Carter a sărit la el și i-a dat un pumn în nas. Welland s-a clătinat. Carter i-a

tras un genunchi în testicule. Welland a chirăit și s-a îndoit de mijloc. A scăpat arma din mână. Carter a ridicat-o repede și i-a lipit țeava de cap. A tras piedica.

— Nu că aș avea nevoie de vreun pretext s-o fac.

— Lasă-l în pace! i-a zis Miles, trecând pe lângă ei cu Caren în brațe. N-avem timp de așa ceva. Și încă ne poate fi de folos – deocamdată.

Însă dorința de a apăsa pe trăgaci era aproape irezistibilă.

— L-ai auzit, s-a smiorcăit Welland.

— Mda, a mârâit Carter, punând la loc piedica și ridicându-se în picioare. A zis… *deocamdată.*

•

După ce i-au bandajat rana de la gât, au dus-o pe Caren în Camera de izolare numărul 4. Femeia era sedată și i se puseseră perfuzii prin care primea antibioticele. Pierduse mult sânge, însă nu atât de mult încât să-i fie fatal. Dacă era îngrijită bine, probabil că avea să supraviețuiască. Pe de altă parte, probabil că i-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi murit.

Carter s-a sprijinit de peretele din sticlă. Lui Caren îi crescuse deja temperatura. Virusul acționa foarte repede dacă transmiterea era directă. Chiar sedată fiind, Caren tușea din când în când și i se zguduia tot corpul. În următoarele douăzeci și patru de ore, tusea i se va agrava și va începe să respire din ce în ce mai greu. Apoi urmau înroșirea ochilor, febra mare, delirul și, dacă nu murea…

A auzit un zgomot din spate. Era Miles care aducea mai multe pansamente.

— Cum e? l-a întrebat el pe Carter.

— Tu cum crezi?

— Cred că trăiește… și că noi avem noroc. Ce s-a petrecut de fapt acolo?

— Mi-a fost teamă că am s-o nimeresc pe ea, dacă trăgeam chiar atunci, a răspuns rușinat Carter.

— Nu despre asta vorbesc. Ce te-a apucat de ai intrat în tabără și ai declanșat alarma?

Cu ochii minții, Carter a văzut din nou totul. Placa aceea de metal. Literele aproape șterse de intemperii: *INVICTA.*

— Nu știu, a murmurat el. N-am fost atent.

Miles a țâțâit supărat din buze:

— Și ăsta-i rezultatul.

Remușcările l-au copleșit pe Carter.

— Știu. Am dat-o în bară.

A urmat o pauză lungă.

— Nu de tot, a spus Miles.

— Adică cum?

— Trebuia să aducem rezerve proaspete, a răspuns Miles, privind spre camera de izolare. Cât timp Caren va trăi, noi vom avea ce ne lipsește acum.

Carter s-a holbat la el.

— Asta a fost tot timpul planul tău? Să se infecteze unul dintre noi? Și după aia să ne aduci aici?

— Nu, i-a zâmbit Miles cu răceală. Asta a fost planul de rezervă.

— Cât de ticălos poți să fii!

— Ai tu vreo idee mai bună?

Carter s-a uitat la Caren. *Cu C, nu K.* Și-a încleștat pumnii. Apoi a clătinat încet din cap.

Pe chipul lui Miles se citea mulțumirea.

— În cazul ăsta, vorba aia: la urma urmei, nu suntem decât niște ticăloși cu toții.

S-a întors să plece de acolo și a adăugat doar atât:

— O să-i verific mai târziu anticorpii. Cu puțin noroc, ar trebui să încep recoltarea în vreo patruzeci și opt de ore, așa cum am și stabilit.

HANNAH

Lasă arma, Daniel!

Tânărul s-a uitat nedumerit la pușca din mâna lui, de parcă și uitase de ea. Apoi a ridicat ochii.

— Crezi că vreau să vă împușc?

— Nu știu, a răspuns Hannah. Nu știu nimic despre tine. Măcar „Daniel" este numele tău adevărat?

El a oftat și a pus cu mare grijă arma pe canapeaua desfundată.

— Satisfăcută?

— Nu chiar, a zis Hannah, privindu-l cu asprime. De ce ai luat autocarul? Ce s-a întâmplat cu șoferul adevărat? Ce *mama dracului* ai avut în cap?

Daniel a privit-o cu ură.

— Nu voiam ca eu și sora mea să fim abandonați și să murim din cauză că nu avem un tătic bogat și influent care să ne ajute să plecăm de la Academie.

— Nu-i drept ce spui.

— Serios? a zâmbit el strâmb. N-ai decât să te vaiți tot timpul despre cât de indiferent și rece e tăticuțul tău, dar, datorită lui, ai parte de bani și de tot felul de privilegii și de cea mai bună educație. Iar tu…

Și s-a întors spre Cassie.

— …tu poți să faci cât vrei pe neadaptata, pe sărmana fată evitată de toți colegii de facultate, dar habar n-ai ce înseamnă să fii cu adevărat evitat, să fii un paria, pentru că ești sărac și porți haine de căpătat și mănânci la cantina săracilor.

— Da, da, da. Păi, dacă așa stau lucrurile, domnule Oliver Twist, nu s-a lăsat mai prejos Cassie, cum de se face că ai ajuns la Academie?

— Pentru că Peggy a avut minte, nu părinți bogați, a strigat Daniel. Pentru că a obținut o bursă. Nu era doar frumoasă, ci și foarte inteligentă. Iar bursa aia era biletul ei spre o viață mai bună.

— Și tu? l-a întrebat Hannah.

— Prost făcut grămadă. Clar că nici Mister Univers nu sunt. Am făcut cerere de angajare ca ajutor la bucătărie și ca om de serviciu. Instituțiile mari, așa cum este și Academia, duc în permanență lipsă de personal. Poate unde lefurile sunt de tot căcatul și se poartă îngrozitor de urât cu angajații. M-au primit, așa că am putut să am grijă în continuare de Peggy, cum făcusem mereu.

— N-aș zice asta, din moment ce a rămas gravidă, a intervenit Cassie.

Hannah a văzut cum Daniel se schimbă la față și strânge din pumni. Precis i-ar fi dat una să-i stingă luminile dacă nu ar fi fost femeie. Iar Cassie profita de slăbiciunea asta, așa cum făceau cam toate tipele la fel ca ea.

— Ce-ar fi să-l lași să vorbească? a repezit-o Hannah.

Cassie a ridicat mâinile în gest de capitulare.

— Bine. Nu vreau să spun decât că toate mărturisirile astea sunt bune și frumoase și înduioșătoare, dar ce ne pasă de ele? Singura chestie importantă în momentul ăsta e să încercăm să rămânem în viață.

Și a început să coboare treptele care duceau în pivniță.

— O să văd acum ce găsesc în buncărul nebunului.

Hannah s-a întors spre Daniel.

— Când ai aflat că Peggy era însărcinată?

— Când a apărut virusul și în Academie. Îi era teamă pentru sănătatea copilului. Nu-mi spusese înainte, pentru că știa că aș fi încercat s-o conving să facă un avort. Însă atunci era deja prea târziu. Era gravidă în opt luni. Reușise să-și ascundă extrem de bine sarcina.

— Și tatăl?

— N-a vrut să-mi spună cine era… pentru că știa că l-aș fi omorât. După cum era și de așteptat, tipul ăla n-a vrut să se implice absolut deloc în povestea asta.

A clătinat cu tristețe din cap și a continuat:

— Peggy avea toată viața înaintea ei, ar fi putut să facă orice și-ar fi dorit. Dar… în realitate își dorea doar să fie mamă.

S-a oprit puțin, încercând să se liniștească. După care a adăugat cu o voce sugrumată de emoție:

— Așa că eu i-am promis că voi face tot posibilul ca ea și copilul să scape și să ajungă la adăpost.

— Adică tu nu ai fost pe lista celor care urmau să fie evacuați?

— Nu. Angajații trebuiau să rămână acolo. Foarte puțini ajungeau pe lista aia, chiar dacă ieșeau negativi la teste. Ni s-a spus că selecția era aleatorie. Dar toți am remarcat că numele de pe listă erau doar ale studenților care plăteau taxele, cei cu părinții cei mai bogați și mai influenți. Bursierii și cei cu puțini bani trebuiau să se izoleze acolo, în Academie.

— Ca Peggy.

Daniel a dat din cap.

— Așa că am fost nevoit să găsesc o altă cale. Virusul se răspândea foarte repede. S-au îmbolnăvit și unii dintre studenții *de pe listă,* dar am auzit că nu li s-au șters numele. Făceam curățenie la infirmerie atunci. Cu vreo două zile înainte să sosească ultimele autocare, a fost adusă o fată care ar fi trebuit să fie evacuată, că era pe listă, dar care se îmbolnăvise. Asta a fost șansa mea. I-am furat cartea de identitate și i-am dat-o lui Peggy. Mă gândeam că nu o să se uite nimeni cu atenție la poză. Și am avut dreptate. În dimineața evacuării, am văzut cum Peggy se urcă în autocar. O salvasem.

Hannah s-a încruntat. Tot nu pricepea ceva.

— Și atunci, cum de ai ajuns să conduci tu autocarul?

— Mai aveau puțin și plecau, când am văzut un tip care se ducea la W.C. – era șoferul. Mi-am zis că n-am nimic de pierdut. Am intrat după el, l-am

dat cu capul de o chiuvetă și l-am lăsat lat. După aia l-am târât într-o cabină de toaletă și am încuiat ușa. I-am luat șapca, geaca, cheile și m-am urcat în autocar. Mi-am îndesat părul sub șapcă și am ținut capul în jos. Geaca era prea mică pentru mine, așa că nu mi-am pus-o, doar am ținut-o pe braț. Nu m-a întrebat nimeni nimic. Nu m-a băgat nimeni în seamă. Hai, șoferule, dă-i bătaie!

Toate planurile atât de bine chibzuite ale tatei, și-a spus Hannah. *Și s-a ales praful de ele doar din cauza unui șofer cu vezica urinară sensibilă.*

— Și ce aveai de gând să faci când ajungeai la Refugiu? l-a întrebat ea. Ce s-ar fi întâmplat când oamenii de acolo și-ar fi dat seama că nu pe Peggy o așteptau?

— Ar fi fost deja prea târziu. Plus că eu știu să-mi port de grijă.

— Sigur. De-aia ai făcut accidentul.

Daniel a clătinat din cap.

— N-am fost eu de vină. Da, drumul era periculos. Viscolul era puternic. Dar mergeam încet. Nu voiam să pățească nimeni nimic. Am ajuns la o curbă și am văzut dintr-odată niște faruri aprinse care veneau din direcție opusă. Și se îndreptau direct spre noi. Am claxonat…

Hannah își amintea vag că auzise claxonul.

— …și imediat am vrut să virez, dar autocarul s-a răsturnat. Impactul m-a zburat afară din cabină și probabil că mi-am pierdut cunoștința vreme de câteva minute. Când mi-am revenit, m-am gândit la Peggy. Ce-a pățit? Ce s-a întâmplat cu ea? Am căutat-o și am găsit-o în spatele autocarului. Mi-am dat seama din prima că nu era deloc bine. Atunci am strigat după ajutor… și ai venit tu.

A privit-o în ochi pe Hannah.

— Tu ai presupus că aș fi unul dintre studenți. Și mi-am dat seama că mi-ar fi mai ușor dacă toți ar crede asta.

Hannah continua să se uite la el. I se părea că spune adevărul. Dar nu avea cum să fie sigură de

asta. Poate că avea dreptate Cassie când zicea că oricum nu mai contează.

— Asta-i tot? l-a întrebat ea.

— Da.

Nu, nu era tot. Mai era ceva, ceva…

Capul lui Cassie a apărut prin chepengul deschis.

— Măi, oameni buni, *zău că trebuie* să vedeți ce-i aici.

MEG

— A dispărut? s-a holbat Sarah la ea. Nu înțeleg.

Meg a început să se plimbe nervoasă prin cabină.

— M-a mințit. Ticălosul ăla m-a mințit și mi-a luat-o înainte.

Sarah tot nu pricepea.

— Dar nu-i un gest frumos? Și curajos? Acum nu mai trebuie să-ți riști tu viața.

Nu, evident că Sarah nu înțelege, și-a spus Meg. *Din cauza acelei fete a fugit. Din cauza fetei cu păr negru.* S-a oprit și a vârât mâna în buzunar. A scos de acolo fotografia mototolită. Cea pe care o găsise la Paul.

Daniel și Peggy. Academia Invicta.

Meg s-a uitat cu multă atenție la poza aceea, concentrându-se acum asupra tânărului. A încercat să-și imagineze cum ar arăta cu câțiva ani în plus, cu câteva kilograme în minus, fără păr. *Ochii,* și-a spus ea. Ochii aceia albaștri și strălucitori.».

Da, el era. *Sean.* Sean era Daniel. Daniel era Sean.

Iar fotografia asta fusese în buzunarul lui Paul. Prin urmare, el știuse cine era Sean în realitate. Sau, cel puțin, că urma să se afle în această telecabină. Îl căuta. Dar de ce? Sean spusese că voia să răzbune moartea cuiva drag. Moartea unei fete. Oare despre cea din fotografie era vorba? Oare din cauza asta se urcase în telecabină? Oare persoana pe care o considera vinovată de moartea fetei se afla la Refugiu?

Când o să pun mâna pe ăla care a făcut-o, o să regrete și ziua în care s-a născut.

Dacă Sean își dăduse seama că Paul pe el îl caută înseamnă că a avut un motiv întemeiat să-l

ucidă. Așa că l-a omorât și a dat vina pe Karl. Și care a fost treaba cu Max? Oare acesta observase ceva sau fusese considerat doar o povară – o bătaie de cap inutilă?

Sean nu plecase în locul ei pe cablu pentru că ar fi vrut s-o protejeze, să nu-și rișteea viața.

O făcuse pentru că voia să-și atingă scopul. Voia să se răzbune.

Iar un om capabil să ucidă, să mintă și să-și asume o identitate falsă pentru a-și atinge scopul… ar chema ajutoare un asemenea om?

Sarah se uita în continuare la ea.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-l opresc, a zis Meg.

— Cum adică? Dacă a ajuns deja în partea cealaltă, nu trebuie decât să așteptăm liniștite până vor veni să ne salveze. O să fie bine, ai să vezi.

Meg a clătinat îndârjită din cap.

— Nu înțelegi.

Se citea speranța în ochii lui Sarah. Speranța și disperarea. Se agăța cu disperare de fărâmă aceea de speranță, iar Meg voia acum s-o lase fără ea.

— Nu cred că Sean va trimite ajutoare.

— Cum? De ce?

— Pentru că el l-a omorât pe Paul.

— *Paul?* Cine-i Paul?

— Agentul de pază. Numele lui real era Paul și era polițist.

— De… de unde știi?

— Îl cunoșteam.

— Și n-ai zis nimic?»

— Nu credeam că ar fi relevant.

Sarah s-a uitat cu neîncredere la ea.

— Și te-ai gândit că te-am putea bănui pe tine?

Meg a oftat.

— *Ascultă-mă.* Cred că Paul era aici pentru că îl urmărea pe Sean. Am găsit poza asta în buzunarul lui.

Și i-a întins-o. Sarah a ezitat puțin, apoi a luat-o. S-a uitat și s-a încruntat.

— Cine-s ăștia?

Meg i-a arătat fata.

— Ai văzut tatuajul de pe pieptul lui Sean?

— În treacăt.

— Este aceeași fată.

— N-ai de unde să știi asta.

— Uită-te la tânărul din fotografie, Sarah! *Uită-te bine!* Nu ți se pare cunoscut?

Sarah s-a uitat. Apoi a clătinat din cap și i-a dat înapoi poza.

— Ar putea fi oricine.

Meg și-a stăpânit cu greu impulsul de a o zgâlțâi bine pe femeia aceea, până ar fi reușit să-i vâre mințile în cap.

— Sean e un criminal, Sarah. Nu ne va trimite ajutoare. De ce ar face-o?

— Dar nu ne poate abandona aici. Cineva tot o să afle până la urmă.

Oare? Oare va afla cineva? Meg s-a uitat afară. Cu ce i-ar fi fost de folos lui Sean să le trimită ajutoare, riscând astfel să fie descoperit? De ce să nu fugă? Să-și scape pielea?

Meg simțea cum îi crește frustrarea. Îi venea să dea cu pumnul sau cu piciorul în ceva. Însă probabil că nu era bine să-și irosească energia tocmai acum.

Și-a adus aminte ceva. S-a căutat prin buzunare. Erau goale.

Sean luase arma.

Acela a fost momentul hotărâtor.

— Mă duc după el.

CARTER

Miles a pregătit cina. Lui Carter nu-i ardea de mâncare. Welland a mormăit ceva despre niște „alergii”. Dar Miles a insistat. Iar în aceste

momente Carter nu credea că ar fi o idee prea bună să-l refuze pe Miles. În nicio privință.

Miles s-a tot agitat prin bucătărie – de fapt, nefăcând prea mare lucru. Doar a pus pastele la fiert și a făcut un sos simplu dintr-o cutie de pastă de roșii. Norocul lor că plita funcționa cu gaz. Încă nu aveau curent electric în zona livingului, așa că aprinseseră acolo niște lumânări. În bucătărie, Carter s-a așezat în fața lui Welland. S-au privit cu ostilitate peste blatul din granit al insulei. Parcă erau la o întâlnire pe nevăzute și fiecare participant își dădea seama ce greșeală mare făcuse când o acceptase.

— Sper că vă plac spaghetele bolognese, da? a zis Miles. Mă tem însă că nu avem carne tocată, ci doar soia.

— Delicios! a mârâit Carter.

— Pe mine mă balonează soia, a bodogănit Welland, întinzând mâna după cutia de cola.

Nu făcuse duș după „muncile” fizice din ziua aceea, iar Carter a observat că încă avea mizerie sub unghii. Și-a stăpânit fiorii de scârbă și a mai dat pe gât niște bere.

— Ai rezolvat toate treburile? l-a întrebat Miles pe Welland.

Vorbea pe un ton de conversație lejeră, de parcă l-ar fi întrebat despre instalarea unor decorațiuni cu leduri, nu despre incinerarea oamenilor alături de care trăiseră atâta vreme. Și de parcă nici nu s-ar fi amenințat cu pistoalele în urmă cu doar două ore.

— Îhî, a mormăit Welland. Am făcut tot ce trebuia. Dar toată încărcătura aia n-o să-i facă prea bine incineratorului.

— Sunt conștient de asta, i-a răspuns Miles, punând în farfurii mormane de paste. De aceea este neapărat nevoie să luăm mâine generatorul de la stația telecabinei.

— Mâine? s-a mirat Carter.

— Nu mai putem amâna.

— Și cum rămâne cu…

Aproape i-a pierit glasul când a trebuit să-i rostească numele.

— Caren? Cum rămâne cu Caren?

Miles a pus farfuriile în fața lor. Mâncarea avea un miros greu, un miros grețos. Lui Carter i s-a răsculat stomacul.

— Vreți și niște parmezan? i-a întrebat Miles, cu pachetul în mână.

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns Carter, luând încă o dușcă de bere.

Fără să-i mai aștepte, Welland s-a înfipt în pastele fierbinți și s-a apucat să mănânce.

Miles și-a luat farfuria, s-a așezat și a ridicat paharul cu vin.

— În cinstea supraviețuitorilor!

Carter a ezitat puțin, apoi și-a ridicat cutia cu bere. Welland a mestecat ce avea în gură, după care și-a ridicat cutia cu cola fără prea multă tragere de inimă.

Miles îi privea cu foarte mare atenție. Poate cam prea mare. Carter și-a zis că, în lumina lumânărilor, parcă aducea destul de mult cu Hannibal Lecter. Și-l putea foarte ușor imagina pe Miles plimbându-se agale în jurul insulei din bucătărie, retezându-le calota craniană și scoțându-le delicat creierul cu lingura. *Creierul merge foarte bine cu un pahar de Chianti.*

Și imaginea asta l-a dus cu gândul la Nate. Nu se mai gândise aproape deloc la el de când murise. Mda, tare bun prieten era. Pe de altă parte, când faci tot posibilul să supraviețuiești, nu-ți permiți să te lași pradă tristeții. Viața nu fusese niciodată ieftină. Dar evident că acum era cu mult mai scumpă decât înainte.

Miles a pus jos paharul.

— Deci să discutăm despre cum ne vom organiza. Nu ne-a prea ieșit conform planului misiunea de a face rost de rezerve proaspete. Dar este bine că avem și un plan de rezervă.

— Nu vrei, te rog, să-i spui pe nume? s-a enervat Carter, înfigându-și furculița în pastele din farfurie. Caren o cheamă.

— Da, desigur. În cazul în care Caren se face bine…

— Nimeni nu se face bine, măi, omule, a intervenit Welland. Ori mori, ori ajungi un Șuierător.

— Sau rezervă de plasmă, a adăugat Carter cu amărăciune.

Pur și simplu nu a fost în stare să se abțină.

Miles și-a trântit furculița pe blatul din granit.

— Și care-i problema voastră?

Da, și-a zis Carter, *e o problemă.* Dar nu aveau de ales.

— Mai contează?

Welland a clătinat din cap.

— Mai bine ea, decât noi, măi, omule.

— Exact! a spus Miles. Ca să nu mai zic că suntem morți dacă n-avem plasmă să-i dăm lui Quinn.

— Chiar crezi că o să avem plasmă pe care să i-o dăm în doar patruzeci și opt de ore? l-a întrebat Carter. În mod normal, treaba asta durează trei sau patru zile.

— Știu asta. Dacă n-o s-o avem în două zile, o să-l amân pe Quinn. Dar repet: din cauza asta este important să restabilim alimentarea cu electricitate și să ne asigurăm că sistemele noastre de securitate funcționează la capacitate maximă.

Carter s-a încruntat la el.

— Adică noi doi tot o să facem mâine excursia aia până la stație?

— Nu „noi doi”.

Lui Carter i s-a pus un nod în gât și a clătinat cu vehemență din cap. – Nu!

— Eu trebuie să rămân aici ca s-o monitorizez pe Caren, a spus calm Miles. Iar Welland trebuie să supravegheze alimentarea cu energie.

— Plus că am și astmul ăsta… a început Welland.

— Fac ceva pe astmul ăsta al tău! l-a repezit Carter.

Welland părea ofensat.

— Ce vrei, mă? Am o problemă de sănătate.

— Ai pe dracu', asta ai! Nici astm, nici nimic. Știu foarte bine că-i doar aer în inhalatoarele alea din care te faci că mai tragi din când în când.

Welland l-a privit cu ură.

— Mda, bine, dar tu? Tu ești curat, nu? Ești ireproșabil, nu? Nici măcar n-ai dreptul să fii aici. Mare noroc ai avut că te-a găsit Miles pe munte, pe jumătate înghețat și fără juma de mutră. De unde naiba ai apărut? Zici că nu mai ții minte, dar pun pariu că nici măcar nu te cheamă „Carter".

— Destul! a strigat Miles, lovind cu pumnul în blat atât de tare de au sărit tacâmurile de la locul lor.

Cât pe ce să sară de pe scaune și ceilalți doi.

— Nu se poate să ne certăm mereu în halul ăsta, a spus Miles, uitându-se cu răceală la ei. Dacă vrem să rămânem în viață, trebuie neapărat să colaborăm. Ne-am înțeles?

Carter și Welland și-au declarat acordul, îndrugând niște vorbe aiurea, la fel ca niște pușți pedepsiți de profesor.

— Contez pe tine, Carter, a continuat Miles. Ești singurul capabil să aducă generatorul ăla. Altfel nici nu ți-aș fi cerut-o.

Mare rahat! și-a zis Carter. Miles le-ar cere să facă absolut orice este nevoie. Și, în mod normal, nici măcar nu i-ar ruga frumos. Însă tot Miles era singurul care cunoștea *motivul* pentru care Carter mai degrabă și-ar scoate singur propriii ochi cu o lingură decât să se mai ducă vreodată la stația telecabinei.

Acum a oftat prelung.

— Da, știu.

Welland și-a mai îndesat niște paste în gură și și-a împins scaunul în spate.

— Sunt rupt, frate. O să mă culc. Mâine-i o zi mare.

Mda, o zi numai bună să freci menta, și-a zis Carter în gând, reușind să împiedice cuvintele astea să-i dea năvală pe gură afară. S-a uitat la farfuria cu paste din față, de care abia dacă se atinsese. Nu prea mai avea poftă de mâncare în ultima vreme – iar acum, chiar că nu mai avea deloc. Welland s-a ridicat cu greutate în picioare, iar Dexter, care stătuse încovrigat în culcușul lui, a sărit dintr-odată de acolo și a început să dea din coadă.

— Ar trebui să-i dau drumul afară, a zis Carter, bucuros că poate schimba subiectul.

— Cum dorești, a murmurat, Miles, sorbind netulburat din paharul cu vin.

Carter l-a luat pe Dexter în brațe și a coborât la parter. S-a strâmbat.

— Măi, Dex, dar chiar puți. Trebuie să-ți fac o baie.

Dexter îi gâfâia fericit în nas. Lui Carter i-a venit să vomite, așa că l-a ținut mai departe de fața lui. L-a pus jos de cum au ajuns în hol.

— Iar ai mâncat rahat de lup, măi, băiete?

Dexter s-a apucat să latre de bucurie și a dat fuga la ușă. Carter și-a luat bocancii și o geacă groasă și s-a îmbrăcat. Îl ducea deseori seara la plimbare pe Dexter în jurul Refugiului. Dar nu se aventurau prea departe. Își dădea bine seama că Dexter ar putea ajunge să facă *parte* din rahatul lupilor dacă nu avea grijă de el. Însă această plimbare de seară îi dădea strania senzație că totul este normal, că nu s-a schimbat nimic.

Pe vremea când el și sora lui erau mici, bunicii lor avuseseră un câine. O corcitură sau – cum zicea bunicul – „rasa Heinz 57”[17]. Îl chema Bruno. Era bătrân, cam surd și trăgea niște bășini de-ți muta nasul din loc. Dar Carter iubise la nebunie potaia

aia tembelă. Îi iubea devotamentul necondiționat, optimismul și loialitatea. Carter fusese un copil stângaci și supraponderal. Cam la fel cum era Welland acum – și, dacă ar fi fost sincer cu sine însuși, Carter ar fi trebuit să admită că tocmai din cauza asta îl detesta atât de tare. Bruno nu-l judeca, pentru că nu-i păsa. Nu-i păsa nici de acneea lui, nici de burta prea mare, nici de părul creț. Cam la fel se purta și Dexter cu el. Și Dexter îl accepta așa cum era. Dexter nu s-ar fi speriat și nu s-ar fi ferit niciodată de chipul distrus al lui Carter și nici de bezna din inima lui zdrobită. Nimic pe lume nu este mai sincer și mai pur decât dragostea unui câine. Carter credea că acesta era motivul pentru care suportăm să fim adulmecați în dreptul șlițului de la pantaloni și le tolerăm respirația puturoasă.

A deschis ușa, iar Dexter a țâșnit afară și a început să țopăie pe zăpada tasată. Nu mai ningea atât de tare, iar vântul își mai pierduse din intensitatea feroce de mai devreme. Viscolul va trece până a doua zi. Carter și-a scos lanterna din buzunar și a pornit după Dexter.

De când Quinn le distrusese gardul electric, nu se mai aprindeau luminile, iar toată zona din jurul Refugiului era cufundată în beznă. Zonă destul de mare. Cam vreo patru mii de metri pătrați. Vara, când soarele strălucea puternic și zăpada era aproape topită, toți șapte ieșeau uneori la aer curat. Miles făcea grătar și pregătea cocktailuri, iar Caren făcea plajă. Julia și Nate se jucau cu Frisbee-ul, în timp ce Welland se văita încontinuu de căldură. O, da, mai era și Jackson *pe acolo*.

Evident că situația asta nu putea să dureze. Clar că nu. Nimic bun nu durează. Însă îi plăcuse să se prefacă – fie doar și pentru câteva ore – că totul era din nou normal, ca înainte.

Carter s-a dus după Dexter până în spatele Refugiului. Dincolo de gard se vedea pădurea. Pe undeva, în adâncul ei, era ascuns incineratorul.

Poarta din dos dădea spre el. Carter nu știa de ce incineratorul nu fusese amplasat pe terenul de lângă Refugiu. Poate din cauză că fusese construit mai târziu. Poate din cauză că i-ar fi ofensat pe unii care se pretindeau a fi mai sensibili și s-ar fi declarat revoltați de mirosul cărnii arse. Oamenilor nu le place deloc să li se amintească de inevitabilitatea morții, nici măcar când se confruntă cu ea în fiecare zi a vieții.

Incinerarea era absolut necesară. *Infecția are șase stadii.* Dacă îngropi cadavrele bolnavilor, riști ca acestea să fie dezgropate de animalele de pradă – lupi, coioți, chiar urși. Unii oameni din satele mai izolate încă vânau asemenea animale și le mâncau carnea. Contaminarea prin ingerare era mai rar întâlnită, dar posibilă. Virusul era abil. Se transmitea prin sânge, prin fluidele corporale, prin aer. Descoperea în permanență noi metode de propagare. Ca un afurisit de Elon Musk al virusurilor.

Carter îl auzea pe Dexter foindu-se și amușinând undeva, în fața lui. Probabil săpa după ceva scârbos. Carter a bătut din picioare și s-a uitat cu lanterna în jur. Nu-l vedea. Probabil din cauza blăniței albe cu pete maronii, atât de asemănătoare cu zăpada de acolo.

A îndreptat raza lanternei spre gard și spre copacii de dincolo de el. Mai departe se zărea acoperișul incineratorului. Anya, Nate, Julia – toți au fost arși acolo. Carnea, pielea, oasele și toate celelalte chestii din care suntem făcuți. Din ei nu mai rămăsese decât cenușa.

Iar el încă era aici, cu Welland și Miles. Un prăpădit și un sociopat. Carter s-a întrebat din nou dacă unul dintre ei o înjunghiase pe Julia. Miles n-avea deloc inimă, dar nu făcea nimic fără motiv. Iar Carter nu-și dădea seama ce motiv ar fi avut ca s-o ucidă pe Julia. Plus, dacă nu cumva îi mințise, înseamnă că fusese încuiat într-una dintre camerele de izolare când Julia murise. Deci rămâneau doar

Welland și Caren. Caren nu mai putea să mărturisească nimic. Și Welland? Carter era sigur că acesta ar fi fost în stare să omoare un om, dacă doar așa și-ar fi salvat pielea – firește, atât timp cât asta nu ar fi necesitat prea mult efort și nu s-ar fi suprapus cu orele de masă.

Însă tot rămânea *motivul.* De ce să fi vrut cineva să o ucidă pe Julia? Și de ce își bătea el atât de mult capul cu problema asta? Că doar era deprins cu crimele. El însuși omorâse mulți oameni din diverse motive – unele bune, altele rele. Dar întotdeauna *a existat* un motiv. Crima absurdă, lipsită de sens – asta îl deranja pe el.

Și nu era totul. Chiar dacă o aveau acum pe Caren, sursele lor de plasmă erau mai reduse. Nu mai aveau trei, ci doar două; iar Rezerva 03 nu avea să mai dureze prea mult. Așa că nu vor mai avea suficient decât pentru ei trei și Quinn. Ar fi fost observată imediat dispariția unei cantități de plasmă, oricât de mică. Iar Miles va fi mereu cu ochii în patru. Ceea ce însemna că el nu va mai putea să trimită pachetele. Evident că nu avea de unde să știe dacă pachetele trimise erau și primite. Sau folosite. Însă asta era tot ce putea face.

Au izbucnit niște hămăieli furioase și Carter a tresărit puternic, aproape scăpându-și lanterna din mână. Dexter a apărut în fugă din întuneric, cu blana murdară și plină de ace de pin. A alergat pe lângă Carter, spre colțul Refugiului. Ce naiba se întâmpla?

Carter a oftat și a luat-o repede după el, gâfâind din cauza efortului, alunecând pe zăpada înghețată. A îndreptat lanterna în direcția de unde se auzea lătratul ăla turbat. Dexter fugea în zigzag de-a lungul gardului. I se ridicase părul pe ceafa și își dezvelise colții micuți, dar ascuțiți.

De cealaltă parte a gardului, la doar câțiva metri distanță, erau Șuierătorii. *Rahat-rahat-rahat!*

Cam vreo doisprezece. Îmbrăcați cu haine furate și piei de animale. Cu glugă pe cap. Nu li se mai

vedea decât puțin din albul fețelor. Erau înarmați cu bâte ascuțite și arbalete. Stăteau cu ochii ațintiți la Refugiu, fără să se miște deloc. Însă li se auzea șuieratul respirației, ascuțit și dușmănos ca vântul când vâjâie prin streșini.

Carter a simțit că și lui i se ridică părul de pe ceafă. Ce naiba căutau aici? Niciodată nu se mai apropiaseră atât de mult de Refugiu. Și niciodată nu fuseseră atât de mulți. La începuturi, mai apăruse câte unul, poate în căutare de hrană sau adăpost. Apoi făcuseră cunoștință cu gardul electric și învățaseră să păstreze distanța.

Numai că acum gardul nu mai funcționa, iar poarta era deschisă. Cu toate acestea, Șuierătorii nu îndrăzneau să se apropie mai mult. Poate își dădeau seama că simpla lor prezență constituia o amenințare. Poate aceasta era răzbunarea lor pentru că li se încălcase teritoriul. Și voiau să le transmită un avertisment.

Îngrijorarea avea două aspecte. În primul rând, însemna că Șuierătorii erau mult mai organizați și mai inteligenți decât își imaginaseră Carter și ceilalți. În al doilea – însemna că erau furioși la culme.

Unul dintre ei a făcut un pas în față. Era mai înalt decât majoritatea. De sub gluga ruptă și murdară îi ieșea barba țepoasă și încâlcită. Din instinct, Carter a dus mâna la pistol. În aceeași fracțiune de secundă, trei Șuierători din spatele tipului înalt și-au ridicat arbaletele. Mda, am înțeles, a bombănit Carter în gând și a luat mâna de pe armă. Șuierătorii au rămas cu arbaletele îndreptate spre el.

Tipul înalt a ridicat mâna în care avea ceva. Dexter a scheunat și s-a ascuns în spatele lui Carter. Șuierătorul a făcut încă un pas către poartă. *Rahat!* Doar câțiva pași și putea să intre nestingherit. Sigur, Carter avea o armă de foc, dar Șuierătorii aveau avantajul că erau mai mulți și mai sălbatici.

Șuierătorul s-a oprit. La câțiva centimetri de poartă. Carter și-a ținut răsuflarea. Parcă-l ardea privirea Șuierătorului. Acesta a aruncat în zăpadă obiectul din mână și s-a retras. Ceilalți și-au lăsat în jos arbaletele, s-au întors și au pornit la vale, pe coasta înzăpezită a muntelui.

Carter a răsuflat prelung. Când a fost sigur că Șuierătorii nu aveau de gând să revină, s-a dus până la poarta deschisă, a întins mâna și a luat din zăpadă obiectul lăsat acolo de tipul care probabil că era conducătorul acelui grup.

S-a încruntat nedumerit. Un mănunchi de ecusoane din plastic. Murdare și crăpate, dar evident că aparținuseră angajaților de la Refugiu. *Foștilor* angajați. Medici, asistente, oameni de serviciu. Morți, acum. Transformați în *cenușă.*

Dar ce căutau ecusoanele astea la Șuierători? Ar fi trebuit să fie incinerate împreună cu cadavrele celor bolnavi. Și de ce Șuierătorii le aduseseră aici? Carter s-a uitat la pozele de pe ele, a citit numele de sub poze. Nu, nu știa pe nimeni. Și s-a oprit dintr-odată…

Un chip cunoscut. Cunoscut foarte bine. Dar nu și numele.

S-a uitat lung la fotografia aceea, simțind cum îi îngheață treptat sângele în vine. Apoi a pus ecusonul în buzunar.

Lucrurile începeau să se lege.

Știuse el că cineva minte.

Iar acum a aflat și motivul.

HANNAH

A coborât treptele șubrede în spatele lui Cassie. Daniel venea în urma ei.

Subsolul era lung și îngust. În cealaltă parte a lui se vedeau un sac de dormit, o lampă de camping și tot felul de alte prostii. Pe pereții laterali fuseseră montate niște rafturi rudimentare, pline cu grămezi de conserve, sticle cu apă, lumânări și flacoane cu

medicamente. Un mic arsenal își revendica locul tot acolo.

În dreapta, atârnau o mulțime de cuțite de vânătoare foarte ascuțite și două arbalete. În stânga, era un rastel de arme, cu trei puști automate, una semiautomată și un pistol. Sub ele erau îngrămădite mai multe cutii cu muniție.

— Vedeți ce zic? a zâmbit larg Cassie. Tataia Joe s-ar fi simțit aici ca la el acasă.

— Cine-i „tataia Joe”? a întrebat Daniel.

— Nu vrei să știi, i-a spus Hannah.

S-a uitat în jur. Avantajul era că aveau multă hrană și apă. Dezavantajul era că tot o mai frământa ceva în legătură cu confesiunea lui Daniel. Tânărul recunoscuse că își urcase sora în autocar, fără să aibă acest drept; și mai recunoscuse că luase locul șoferului. *Doar atât? Nu,* și-a zis ea. *Mai este ceva*.

— Este un loc… pitoresc, a spus Daniel, pe un ton sarcastic. Dar eu trebuie să văd ce face Eva.

Și a urcat greoi treptele care gemeau amarnic sub kilogramele lui.

— M-am gândit că ne-am putea ascunde aici, a zis Cassie. Am avea și mâncare, și arme. Și nu ne-ar găsi nimeni.

Hannah a clătinat din cap.

— Dacă *noi* am reușit să găsim buncărul ăsta, fii convinsă că o să-l găsească și tatăl meu. Ar trebui să ne luăm ce ne trebuie și să plecăm imediat ce se luminează de ziuă.

Cassie nu s-a dat bătută.

— Te înșeli.

— Ba nu.

Pe chipul lui Cassie se citea clar intenția de a se opune. Dar n-a făcut-o. A dat doar din cap și s-a întors să se uite mai bine la arme.

— Bine. Dacă așa crezi tu…

A luat una dintre puștile automate și a început s-o studieze.

— Vezi, ai grijă cum umbli cu ea! a avertizat-o Hannah.

— Stai liniștită! Tataia Joe m-a învățat cum să mânuiesc și puștile, nu doar cuțitele.

Cuțitele, și-a zis Hannah. *Asta era.*

Rana de la gâtul lui Ben. Imposibil să fi fost provocată de un ciob de sticlă. Cu siguranță că fusese făcută cu o lamă mai subțire. O lamă de cuțit.

La fel ca acela încă înfipt în gâtul Șuierătorului.

Briceagul pe care i-l dăduse *Daniel.*

— Mă întorc imediat, i-a spus ea lui Cassie și a urcat scara.

Daniel stătea în genunchi lângă foc. Improvizase un pătuț dintr-un sertar al scrinului și o culcase pe Eva în el. Acum îi murmura ceva și o învelea mai bine.

Hannah s-a uitat puțin la el, după care l-a întrebat direct:

— De ce l-ai omorât pe Ben?

— Ce?! a exclamat el, întorcându-se imediat cu fața la ea. Ben s-a sinucis.

— Ba nu, a clătinat Hannah din cap. Rana de la gât nu putea să fie de la un ciob de sticlă. Și numai tu aveai cuțit.

L-a văzut cum se schimbă la față.

— Nu-i cuțitul meu, i-a zis el.

— Și de unde a apărut?

— L-am găsit. Când am deschis ușa de la toaletă și l-am văzut pe Ben, așa cum era… Cuțitul era pe jos. L-am luat, l-am șters și mi l-am vârât în buzunar. Nu știu de ce am făcut-o. Cred că m-am gândit că poate o să am nevoie de el.

Hannah l-a privit cu multă atenție. Căuta un semn care să-i dea de înțeles că și acum o mințea.

— De ce te-aș crede? Deja ai mințit în legătură cu identitatea ta. Și cu motivul pentru care ai fost în autocar.

— Am făcut-o doar pentru Peggy, a oftat Daniel.

— Ai lucrat în bucătărie – ai lucrat cu cuțite.

— Nu! N-am făcut decât să spăl vase. Nu eram în stare să tai nicio bucățică de carne. Cu atât mai puțin să tai gâtul vreunui om.

Dar este aici cineva care ar fi putut s-o facă, și-a zis Hannah.

Eram în stare să sucesc gâtul unei găini și să despic beregata unei capre, ca să i se scurgă mai repede tot sângele.

— Cassie, a murmurat ea.

— M-ai chemat?

Hannah s-a întors. Cassie stătea în capul scării de la pivniță. Și avea pușca semiautomată în mâini.

Hannah a încercat să vorbească pe un ton normal.

— Văd că ai ales o altă armă.

— Îhî. M-am gândit că asta-i mai bună.

Hannah a dat din cap.

— Sigur. S-ar putea să fie nevoie să ne apărăm.

— Ce drăguț! a zâmbit Cassie. Bună încercare, dar am auzit ce ai spus.

— Voiam doar să…

— Ce voiai? Să mă acuzi pe mine că l-aș fi ucis pe Ben?

— Nuuu.

— Ei, haide! întreabă-mă dacă eu l-am omorât.

Hannah s-a speriat de tonul tinerei.

— Nu cred că…

— *Întreabă-mă!*

S-au privit în ochi.

— Tu l-ai omorât pe Ben? a întrebat-o Hannah, în cele din urmă.

— M-ai prins!

— De ce?

Lui Cassie i s-a șters zâmbetul de pe buze.

— Pentru că era o povară și ne făcea probleme și oricum urma să moară. Eu doar l-am ajutat s-o facă mai repede.

— Serios?

Cassie a oftat.

— Uite care a fost chestia. Aveam nevoie la toaletă și m-am dus acolo. Ben deja zăcea pe jos, mai mult mort decât viu. Încercase să-și taie venele cu un ciob și o dăduse-n bară. Așa că l-am ajutat eu.

— Cu un cuțit pe care l-ai adus pe furiș în autocar?

— Cadou de ziua mea de la tataia Joe… M-am supărat al naibii de tare când am observat că nu-l mai am.

— Și acum? a întrebat-o Hannah. Acum ai de gând să ne „ajuți" și pe noi?

— Nu e nevoie, a intervenit repede Daniel. M-am prins. Înțeleg de ce l-ai ajutat pe Ben să moară. Probabil așa era cel mai bine. Nu trebuie să ne certăm din cauza asta, nu?

Cassie a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, băiete. Te înșeli. Uite ce cred eu. Departamentul caută *patru* supraviețuitori, da? Dacă-l punem la socoteală și pe amărâtul ăsta de-aici, sunteți patru. Așa că, dacă o să vă găsească morți, într-o cocioabă arsă, înseamnă că s-a terminat. Iar pe mine n-o să mă mai caute nimeni.

A ridicat din umeri.

— Deci *trebuie* să vă omor. E doar o chestiune de supraviețuire.

— Cassie, a șoptit Hannah. Nu face asta, te rog. Tu nu ești așa.

Cassie s-a încruntat.

— Habar n-ai cum sunt eu. Tataia m-a învățat încă o chestie. În viață, ori ești om bun, ori supraviețuitor. Iar lumea e plină de oameni buni, iar ăia-s morți.

A îndreptat arma spre Hannah. Fetița a început să plângă. Preț de o fracțiune de secundă, lui Cassie i-au fugit ochii în direcția ei. Hannah a profitat de ocazie. A țâșnit spre bucătărie, s-a aruncat prin ușă și a căzut în patru labe. Gloanțele au ciobit lemnul podelei în spatele ei. Cassie a înjurat:

— Futu-i!

— Oprește-te, Cassie! Te rog!

Vocea lui Daniel. Hannah s-a uitat în spate. Tânărul se ridicase în picioare și acum ținea în dreptul pieptului sertarul transformat în pătuț. Cassie a întors pușca spre el.

— Stai o clipă! a strigat Daniel, pe un ton deopotrivă disperat și îngrozit. Omoară-mă, dacă asta vrei. Și pe Hannah poți s-o omori. Nu-mi pasă. Dar cruță fetița. Te implor! Ia-o cu tine!

Cassie a clătinat din cap.

— Scuze – chestia aia n-ar fi decât o povară.

— În cazul ăsta… Prinde-o!

Și Daniel a aruncat sertarul spre ea.

Cassie a tras. Sertarul s-a făcut bucăți. Hannah a țipat înainte de a-și da seama că era gol. Probabil că Daniel o luase pe Eva de acolo și o ascunsese în spatele canapelei cât timp vorbise Cassie cu ea.

Acum, tânărul s-a repezit la arma pe care o lăsase pe canapea. Cassie s-a întors după el, dar Daniel a tras primul. Gloanțele au nimerit-o în burtă. S-a încovoiat și a făcut câțiva pași împleticiți. Daniel a tras din nou. Cassie s-a izbit de un perete și a alunecat încet până pe podea. A scăpat arma din mâini. I se citea surprinderea în ochii bulbucați.

Hannah s-a ridicat și a ieșit din bucătărie. Îi tremurau picioarele. Daniel stătea aplecat peste trupul lui Cassie. Hannah a observat că fata sângera abundent, dar încă respira. Daniel o privea cu ură.

— Și pe mine m-a învățat bunicul să trag cu arma. Și știi ce m-a mai învățat? Dacă lumea e plină de oameni buni, dar morți… iadul e plin de afurisite ca tine.

A ridicat arma și a împușcat-o pe Cassie în mijlocul frunții.

MEG

Pe chipul lui Sarah emoțiile se succedau cu repeziciune. Spaimă, disperare, negare.

— Vino cu mine! i-a spus Meg. O să reușim.

Sarah a clătinat din cap.

— Nu. Nu pot. *Eu* n-o să reușesc. Am să cad după câțiva metri.

— Nu-i chiar atât de departe.

Sarah a clătinat și mai tare din cap.

— Nici în copilărie nu eram în stare să mă agăț de barele alea de pe terenul de joacă.

Îi tremura glasul. Își stăpânea cu greu lacrimile.

— O să cad și o să mor.

— Ai să mori dacă rămâi *aici,* Sarah. Nu vine nimeni să ne salveze.

Femeia și-a încleștat degetele pe cruciulița de la gât.

— Facă-se voia Domnului!

— *Nu!* a exclamat furioasă Meg. Aici nu-i vorba de voia lui, ci de a ta.

— Nu pot, a repetat Sarah. Te rog. Respectă-mi decizia.

S-a uitat afară și a continuat:

— Du-te tu. Dacă reușești să ajungi la stație, încearcă să chemi ajutoare.

— Nu pot să te las aici.

— Ba da, poți.

S-au privit lung câteva secunde.

— Trebuie s-o fac, a spus Meg.

Sarah a dat din cap.

— Știu.

— Nu vreau să stau aici, cu mâinile încrucișate, așteptându-mi moartea.

— Iar eu nu vreau să mă sinucid.

Rahat! Meg a tras aer în piept, iar apoi, cu gesturi timide și stângace, s-a apropiat de cealaltă femeie și a strâns-o în brațe.

După o secundă, Sarah a îmbrățișat-o și ea.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

S-au desprins, iar Meg a ridicat ochii la trapa din tavan.

— În regulă.

S-a urcat pe banchetă. *E o nebunie ce vreau eu să fac,* și-a zis ea. Suferea de malnutriție și de deshidratare și uite-o cum încerca să meargă două sute și ceva de metri atârnată de un cablu din oțel, aflat la peste trei sute de metri deasupra solului, la o temperatură sub zero grade. Nebunie curată. Iar o părticică din mintea ei i-a răspuns: *Sigur că da!*

A întins mâinile și a împins trapa cu vârfurile degetelor. Nu mai era acoperită cu zăpadă, așa că s-a deschis ușor. Aerul înghețat a izbit-o peste față și în cabină au intrat câțiva fulgi de nea. I s-a făcut și mai frig. Și parcă n-avea vlagă în picioare. Dar trebuia s-o facă. Nu avea încredere în Sean. Era un asasin care comisese două crime, nu doar una singură. Pentru că lăsase pe altcineva să moară. Și cum să-și imagineze că un asemenea om le-ar salva? Așa cum se întâmplă mereu în viață, când ești în pericol trebuie să te salvezi singur.

— Sarah, a spus ea, uitându-se în jos. Te rog să mă ajuți puțin ca să ies prin trapă.

— Sigur.

Sarah și-a proptit palmele pe fundul ei și a împins-o. Meg a pipăit acoperișul, căutând ceva de care să se agațe. N-a găsit nimic și a alunecat înapoi.

— Trebuie să mă urc pe umerii tăi, a zis ea.

— Bine.

Sarah s-a lăsat pe vine. Meg i s-a cățărat în spate. Sarah a încercat să se ridice, dar s-a clătinat tare și n-a reușit. *Avea dreptate,* și-a spus Meg. Nu avea deloc forță. Era slabă și plăpândă, iar foamea o vlăguise și mai rău. A auzit brusc un mârâit. Cu un efort teribil, Sarah s-a apucat de o bară și s-a ridicat atât cât Meg să ajungă cu pieptul și abdomenul pe acoperiș. Meg s-a târât pe metalul alunecos ca o focă pe uscat și a reușit să-și tragă și picioarele din deschizătură.

A stat puțin întinsă, cu mâinile în lateral, ca să-și recapete suflul. O fi trecut partea cea mai rea a viscolului, dar, acolo sus, vântul încă urla sălbatic în jurul ei, parcă dorind s-o smulgă de pe acoperișul cabinei. Dacă se mișca oricât de puțin, o rafală turbată ar putea s-o desprindă de acolo și s-o arunce în brațele morții. Și dacă voia să ajungă la cablu, trebuia să se ridice în picioare. Și să se cațăre pe bara din metal care cupla cabina de cablu, după care să se balanseze și să se agațe de el.

Da, Sean avusese dreptate. Era o nebunie. O misiune sinucigașă. Oare el reușise? Sau zăcea mort și congelat în nămeții de dedesubt? Meg voia să creadă că reușise.

Iar dacă nemernicul ăla a putut s-o facă, atunci cu siguranță că va putea și ea.

— Ai pățit ceva?

Vocea îngrijorată a lui Sarah, ajunsă la urechile ei prin trapa deschisă.

Da. Mi-e groaznic de frică, i-a răspuns gândul lui Meg. Și nu se așteptase la asta. Crezuse că va întâmpina moartea cu multă bucurie. Însă acum nu era vorba despre ea. Supraviețuirea altcuiva depindea de ce urma să facă. A unei femei care îi era antipatică, dar care tot om era, un om cu o viață pe care își dorea să o mai poată trăi încă puțin. *La naiba!*

— Nu. Sunt bine. O să închid trapa.

— Ești sigură?

— Da.

Meg s-a târât puțin înapoi. A ajuns cu tălpile aproape de marginea trapei. A întins mult brațul și a reușit să apuce capacul.

— Mult noroc! i-a strigat Sarah. Să te ajute Dumnezeu!

Meg a trântit la loc capacul. *Tronc.* Telecabină s-a legănat. Meg s-a lipit de acoperiș, cu stomacul în gât. I se învârtea capul. Vertij. Neapărat trebuia să se apuce de ceva și să-și recapete echilibrul – atât

la propriu, cât și la figurat. *Respiră adânc! Calmează-te! Concentrează-te! Ia lucrurile pe rând!*

A ridicat capul și a mijit ochii înspre direcția vântului. În regulă. Cabina era atașată de cablul de deasupra printr-o bară groasă, din metal, mai înaltă decât ea. De bara aceea era montată o scară, probabil pentru tehnicieni și cei din echipele de salvare *(ha-ha-ha, ce-am mai râs!).* Va trebui să se târască pe acoperiș până la ea. Apoi va trebui să se urce până în capul scării ca să ajungă la cablu. După care va trebui să-și ridice picioarele și să treacă până în cealaltă parte, agățată de el, exact ca o maimuță. Panta nu era prea ascendentă aici. De mai jos ar fi fost imposibil de urcat.

Da, pot să o fac, și-a zis Meg. *Trebuie s-o fac.*

A început să se târască pe burtă de-a curmezișul acoperișului. A ajuns la bara din metal și s-a apucat de prima treaptă a scării. S-a tras în sus până a reușit să stea în genunchi. A simțit din nou că o ia cu amețeală. A închis ochii și a numărat rar până la cinci. După care s-a ridicat încet și și-a pus piciorul pe treapta de jos. Vântul s-a înfuriat și a vrut să o răstoarne. S-a ținut și mai tare. *Nu te uita în jos. Imaginează-ți că este doar un antrenament. Din tabăra de instrucție a poliției. Cursa cu obstacole. Parcurgerea unei distanțe agățată cu mâinile de un cablu orizontal. Știi că poți. I-ai bătut pe bărbați la proba asta. Poți, crede-mă! Ai mai făcut-o.*

Meg s-a urcat pe a doua dreaptă. Apoi pe a treia. Gâfâia amarnic, inima îi bubuia în piept. Avea sentimentul că picioarele o s-o lase dintr-o clipă în alta. Din cauza lipsei de sprijin. Din cauza spaimei. Și-a adus aminte că a alergat la un maraton. Și a avut aceeași senzație. Nu era una fizică. Era psihică. A scrâșnit din dinți și a urcat ultimele trei trepte. Acum se afla în capătul scării, deasupra acoperișului telecabinei și cu bara groasă în dreapta.

Vântul a mai izbit-o de câteva ori, iar cabina a gemut. Meg o înțelegea. Nici ei nu-i plăcea aici. Și ei îi înghețaseră toate încheieturile. Clar că nu mai trebuia să zăbovească. Trebuia să se miște, să se miște în continuare. S-a uitat în jos. Mare greșeală! Iar a luat-o amețeala. Dedesubt totul era alb și abia dacă se puteau vedea vârfurile pinilor. *Mami, suntem în vârful lumii!*

Meg s-a întins și s-a apucat de cablu. Era gros. Abia dacă putea să-l cuprindă cu mâinile îmbrăcate în mănușile alea prin care nu simțea nimic. Prin urmare, îi va fi mult mai greu, dacă nu imposibil. Însă, fără mănuși, i-ar îngheța degetele în doar câteva secunde. Și trebuia neapărat să se țină cât mai bine de cablul ăla ca să-și poată ridica și picioarele pe el.

Dar nu putea. Îi înghețase tot corpul. Nu mai era în stare de nimic acum. Și, cu fiecare secundă care trecea, înțelegea tot mai bine că nici nu va mai fi în stare să facă ceva. Gerul cumplit îi sfredelea oasele. Timpul care trecea îi topea hotărârea.

Mișcă-te, fir-ai tu a naibii să fii! Mișcă-te!

Însă picioarele îi rămâneau lipite pe treapta scării.

Telecabina s-a zgâlțâit din nou. Meg simțea că-i amorțesc deja degetele. Neapărat trebuia să se miște înainte să înțepenească de frig.

Gândește-te! Gândește-te la ceva care să te scoată din încremenire!

Poți s-o faci, mami!

S-a uitat în jos. *Lily.* Fetița ei stătea la baza scării, cu capul dat pe spate, cu ochii la ea. Fulgi de zăpadă se așezaseră pe părul ei cârlionțat. Era îmbrăcată cu rochița galbenă, de vară. Bineînțeles că purta rochița aia drăguță. Așa cum spune Elsa, în filmul ăla al lui Disney: *Nu mă deranjează frigul*[18]. Pe Lily de ce s-o deranjeze? Era moartă.

— Lily?

Poți, mami! E ca atunci când te agăți de barele de la locul de joacă.

Fetița i-a surâs. O fantomă. O nălucă. Un semn că mintea i-o lua razna. Din cauza lipsei de hrană. Poate și a hipotermiei. Meg și-a tras nasul. Îi venea să plângă.

— Mi-e frică.

Știu, mami. Dar e în regulă.

— Nu m-am gândit niciodată că o să-mi fie frică de moarte.

Nu de moarte ți-e frică – ți-e frică să nu dai greș.

Cum de și-ar permite Meg să se teamă de moarte, când fetița ei o acceptase cu atât de mult curaj?

— Vreau să fiu lângă tine, scumpa mea.

Știu, mami. Dar n-a venit încă vremea.

— Lily?

Dispăruse. Un miraj născut din zăpadă și vânt. Meg și-a mai tras o dată nasul. S-a uitat înainte, la stația de telecabină.

Poți s-o faci!

A strâns din dinți, s-a apucat cu mâinile de cablu și a încercat să-l încalece cu un picior. Dar i-a alunecat. *Rahat!* S-a clătinat, dar a reușit să și-l pună la loc pe scară. *Off!* Trebuia să-și ia mai mult avânt. Și-a îndepărtat mâinile la câțiva centimetri una de cealaltă, și-a proptit picioarele de bară și, de data aceasta, a izbutit să-și treacă un bocanc peste cablu. Apoi și pe celălalt. Se cățărase. Se ținea cât putea ea de strâns. Nu, nu pentru că i-ar fi fost teamă de moarte, ci pentru că de ea depindea acum viața altui om.

Urma acum partea cea mai dificilă. Trebuia să se miște. Și-a glisat mâinile de-a lungul cablului. Din păcate, simțul tactil îi era limitat din cauza mănușilor groase. Nu putea decât să spere că nu-i vor aluneca degetele. Și-a târât picioarele după ea. Vântul parcă ar fi vrut s-o arunce în gol, atât de tare o zguduia. Începuseră deja s-o doară tendoanele din brațe. Trebuia să se miște mai repede. Impulsul de acum o va ajuta să opună

rezistență rafalelor puternice. Odată ce se va pune în mișcare, va putea să se legene în continuare. Ca și cum ar fi dansat twist. Sau rock. Sau ceva. *Haide, fată, dansează!* și-a zis ea, înăbușindu-și hohotele isterice de râs.

Și-a deplasat din nou mâinile înainte, trăgându-și încetișor picioarele după ea. Și încă o dată. Și încă o dată. Puțin mai repede. Nu mai vedea telecabina dedesubt, ci doar zăpadă, zăpada aceea care arăta ca o pătură pufoasă, dar care ți s-ar părea tare ca betonul dacă ai cădea de la înălțimea asta.

Nu te mai gândi la asta, și-a zis Meg. *Concentrează-te doar la ce ai de făcut acum. Intră-ți în ritm. Și după aia îți va fi mai ușor. Care era cântecul ăla pe care-l fredonau tipii de la ambulanță când făceau respirație gură la gură? „Stayin Alive" al trupei Bee Gees. Oh, oh, oh, oh. În ritm. În ritm.*

Meg a mai înaintat puțin. *Oh, oh, oh, oh.* Îi ardeau brațele, dar nu voia să se gândească la asta. *Haide, Barry*[19]*, cântă-mi! Cântă-mi, dragule!*

Probabil că a ajuns la jumătatea drumului. Și-a întins gâtul să se uite, însă chiar atunci i-a alunecat un picior. Și i-a sărit inima din piept de spaimă. Și un flux de adrenalină i-a inundat tot corpul. I-a alunecat și celălalt picior. Urletul de spaimă i s-a stins în gât. A înjunghiat-o o durere cumplită în omoplați. Dar nu și-a dat drumul. Deși nici mult nu mai avea. Deocamdată atârna și se legăna de cablu în bătaia vântului.

Neapărat trebuia să-și ridice picioarele. Însă o dureau brațele atât de tare… Nu credea că mai are putere s-o facă.

Poți, mami! E ca pe barele de pe terenul de joacă.

Și-a luat elan. Dar prea puțin. *La naiba!* Vântul a mai plesnit-o puțin. Însă pe la spate. Și putea să se folosească de direcția rafalelor. Dar nu putea să încerce decât o singură dată, cât încă avea ceva

vlagă în mâini. Meg și-a luat și mai mult avânt și a reușit să-și ridice picioarele. *Bravo!* S-a agățat cu un călcâi de cablu. Apoi și cu celălalt. *Înapoi pe traseu.*

Dar nu mai avea deloc energie. Și trebuia să se miște. Să înainteze. *Să rămână în viață* – cum zicea cântecul ăla. Să nu se dea bătută. *Să rămână în viață.* Mușchii îi urlau de durere. Și-ar fi dorit să plângă, dar nu mai avea putere. Cât de ușor i-ar fi să abandoneze acum. Și să se prăbușească în gol. Și să se ducă lângă Lily.

Ba nu. Nu va ceda. Nu era omul care să renunțe așa ușor. Plus că mai era și Sean. A naibii să fie ea dacă-l va lăsa să scape nepedepsit.

Trebuia să se miște în continuare. Parcă vântul se mai domolise. Norii albi fuseseră înlocuiți de niște pete cenușii. Traverse. Un planșeu metalic. Stația. Ajunsese sub platformă. Va reuși. *Va reuși.*

Și-a întins gâtul ca să vadă mai bine. A observat o altă problemă. Chiar în față se afla mecanismul care se cupla cu telecabina și o trăgea în stație, ca să poată debarca pasagerii. Meg nu se putea cățăra peste el, așa că trebuia să se dea jos de pe cablu chiar înainte de a ajunge acolo, în cel mai fericit caz, ar sări chiar pe marginea platformei. Dacă nu reușea, s-ar prăbuși pe versantul înzăpezit al muntelui. De foarte sus. Poate n-ar muri, dar precis că și-ar rupe ceva – picioarele, mâinile – și n-ar mai putea să ajute pe nimeni.

S-a lovit cu capul de ceva din metal. Era scripetele. În regulă. Trebuia să-și dea jos picioarele, după care să se întoarcă și să ajungă cu fața spre stație, să-și ia avânt și să încerce să aterizeze pe platformă.

S-a apucat și mai strâns cu mâinile de cablu – unu, doi, trei – și și-a coborât gleznele de pe el. A gemut tare când a săgetat-o o durere înfiorătoare în omoplați. Atârna din nou ținându-se doar cu mâinile, iar mușchii brațelor îi urlau de efort. Dar trebuia să mai stea puțin așa. A reușit să se miște

doar cât să vadă marginea platformei. Se afla la câțiva centimetri distanță. Și n-ar ateriza pe ea dacă s-ar lăsa să cadă pur și simplu.

Trebuia să-și ia avânt. Și apoi să sară. *Rahat!* Meg și-a încordat mușchii abdomenului și a început să-și balanseze picioarele. Înapoi și înainte, înapoi și înainte. *Rămâi în viață*. Înapoi și înainte. Încă o dată și ar obține suficientă forță de propulsie ca să-și dea drumul și să sară. *Acum ori niciodată, Barry!*

Meg s-a aruncat înainte cu toată puterea și – *daaa* – a aterizat chiar pe marginea platformei. I-au derapat picioarele, și-a sucit glezna stângă și a căzut cu fața în jos pe beton. Nu mai conta că o doare. Reușise. Ajunsese la mal.

A rămas acolo câteva secunde, respirând sacadat, întrebându-se dacă n-ar trebui să sărute terenul solid pe care căzuse. Dar n-a făcut-o. S-a răsucit pe spate și s-a uitat la tavan. *Tavan.* Nu cerul cu nori. A început să tremure din tot corpul. Apoi a început să râdă isteric. Tremura din cauza gerului și a epuizării. Dar tremura și din cauza stării de frenezie care o cuprinsese. A zăcut acolo și a tot râs și a tot tremurat, până când i-a trecut. O nebunie. Ceva absolut imposibil. O misiune sinucigașă. Dar reușise.

Și acum?

S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat în jur.

Stația era mare, în formă de semicerc. Deasupra se afla uriașul mecanism care trăgea telecabina în terminal. De unde stătea acum, Meg a observat că plesnise cablul de tracțiune, lăsând vederii fire groase din oțel – multe din ele rupte și deșirate. Motoarele mari care puneau în mișcare telecabina se aflau la stația de la poalele muntelui. Meg a presupus că, dacă mecanismul de tracțiune se bloca sau se defecta cumva pe traseu, tensiunea din motoarele de la bază putea să rupă cablul. Însă fusese oare un accident sau un sabotaj?

Nu vedea nicio cabină de control, dar poate că era în spatele zonei de debarcare a pasagerilor. Și nu se auzea nimic. Nici zgomot de mașinării. Nici voci. Iar înăuntru era întuneric.

Sigur că nu se așteptase să o întâmpine cineva cu flori. Dar era mai mult decât atât. Pustietatea de aici i se părea un semn rău, foarte rău. Sinistră, așa i se părea. S-a ridicat. Parcă avea gelatină în picioare. A stat nemișcată până i-a mai trecut amețeala. O durea și glezna. Clar că și-o scrântise la așa-zisa aterizare. Partea bună era că durerea îi demonstra că este în viață. Deocamdată.

A înaintat cu pași mici, având grijă să nu se lase cu toată greutatea pe glezna rănită. Tălpile din cauciuc ale bocancilor scârțâiau ascuțit pe beton. În față era un panou pe care scria *Cafenea și Platformă Panoramică.* O săgeată arăta spre stânga. Sub el, alt panou te anunța că, dacă vrei să ajungi la *Toalete,* trebuie s-o iei spre dreapta.

În mod absolut absurd, Meg a simțit instantaneu că-i chiorăie mațele și i se încordează vezica urinară. I se părea incredibil de tentant gândul că ar putea să se ușureze într-un W.C. adevărat, nu într-un bocanc. Și dacă mai rămăsese niște mâncare la cafenea? Sigur că nu pentru asta venise până aici. Venise ca să cheme ajutoare – dacă putea. Dar cu ce ar greși dacă s-ar duce la toaletă și apoi ar căuta ceva de mâncare și niște apă? În fond, hrana și hidratarea erau esențiale pentru supraviețuire. La fel și hârtia igienică.

Meg a traversat terminalul și a luat-o la dreapta, spre *Toalete.* Coridorul era cufundat în beznă. Zgomotul pașilor ei părea și mai puternic; senzația de loc pustiu și sinistru – și mai apăsătoare. A ajuns la toalete. Semnele de deasupra ușilor erau aproape șterse, dar a observat litera F – adică Femei. A deschis ușa și a intrat. Pe o latură a încăperii se înșirau câteva chiuvete. Pe cealaltă erau doar trei cabine. *Deci discriminarea merge până la numărul de WC-uri alocate fiecărui sex,*

și-a zis ea. Chiuvetele erau murdare și crăpate. Robinetele erau ruginite. S-a întors cu fata la cabine. Toate ușile erau închise.

J >

A ridicat piciorul și a tras un șut în prima. Ușa a gemut prelung, dar s-a deschis. În spatele ei era un closet murdar, plin până la refuz cu curpapir folosit. S-a dus la a doua și i-a tras și ei un șut. Alt vas împuțit. Nu știa ce priorități aveau cei care lucrau aici, dar curățenia nu era una dintre ele. Nu-i mai rămăsese decât o toaletă de verificat. Ca în „Povestea celor trei ursuleți".

A ridicat piciorul. A tras șutul în ușă. Dar n-a putut s-o deschidă. O bloca ceva din interior. S-a împins încă o dată în ea. Acum ușa s-a deschis… și peste pragul ei s-a prăbușit un cadavru.

— Fir-ar! a țipat Meg, făcând repede câțiva pași în spate.

Era o femeie îmbrăcată în uniforma verde de iarnă a Departamentului. Păr blond, plin de sânge uscat. Fusese împușcată în cap. De foarte aproape. Avea o gaură mare în frunte și nu-i mai rămăsese mare lucru din partea din spate a capului. Acolo nu mai era acum decât un terci din cartilaje, așchii de oase și sânge.

Dumnezeule mare! Meg s-a aplecat repede peste o chiuvetă și a început să vomite. Văzuse lucruri și mai rele. Dar asta nu însemna că se obișnuise. Avea crampe, i se întorsese stomacul pe dos – chiar dacă în el nu mai era acum decât fiere. Duhoarea emanată de cadavrul acela o ustura în gât și o înțepa în nas. A așteptat puțin, respirând doar pe gură. După care a scuipat de câteva ori. A răsucit robinetul plin de rugină. A curs un firicel de apă. Meg și-a clătit gura cu ea. Avea un gust coclit, dar nu mai conta.

S-a întors și s-a așezat în genunchi lângă cadavru. Un singur glonț în cap. *O execuție.* Meg parcă și vedea toată scena. O recrea în mintea ei. Femeia a fugit de persoana cu arma (bărbat sau

femeie, nu se știe) și s-a încuiat în cabina de toaletă, s-a ascuns acolo, sperând să nu fie găsită. Și… *bum!*... ușa e dată de perete.

Oare Sean s-o fi ucis? Meg s-a uitat mai bine la femeia moartă. Membrele îi erau destul de țepene, dar nu rigide. Se mai atenuase ceva din acea stare denumită *rigor mortis* de medicii legiști. Plus că mâinile și ceafa îi erau pline de pete purpurii acolo unde se izbise de vasul de toaletă. *Livor mortis*[20]. Femeia aceasta era moartă de patruzeci și opt de ore. Desigur că temperaturile extrem de scăzute încetiniseră procesul de descompunere, ceea ce însemna că ar fi putut să fi murit mai demult. Dar nu de curând. Deci nu Sean o omorâse. Dar ora morții ei era aproximativ aceeași în care se oprise telecabina lor. Meg s-a speriat și mai tare. Nu era în regulă ceva. Deloc nu era în regulă.

Meg a ieșit din toaletă și s-a îndreptat șchiopătând spre cafenea. La un moment dat s-a oprit. În dreapta ei era un alt coridor, unul mai scurt. Probabil că mai devreme se grăbise și trecuse pe lângă el fără să-l vadă. De-a lungul lui erau alte două uși. Pe una scria *Accesul permis doar angajaților.* Înseamnă că acolo era cabina de control. Precis că acolo era. Meg a stat puțin pe gânduri, după care s-a apropiat de ușă. A văzut o gaură de glonț în încuietoarea de siguranță. A împins ușor ușa și a deschis-o.

Pe scaunele de la pupitrul de comandă se aflau două cadavre. Nu că ar fi putut să mai facă ceva, chiar și oameni vii să fi fost. Încăperea aceea micuță fusese realmente distrusă. Cablurile erau smulse din pereți și atârnau aiurea. Monitoarele erau sparte. Tehnicienii de acolo fuseseră toți omorâți cu câte un glonț în ceafă când ucigașul dăduse năvală înăuntru. La fel ca femeia de la toaletă, și ei erau morți de vreo două zile.

Meg s-a concentrat, încercând să pună cap la cap toate evenimentele, într-o succesiune cronologică. Echipa încă trăia când autorizase

plecarea telecabinei. Dar la un moment dat, după ce aceasta părăsise stația de la poalele muntelui, se întâmplase ceva aici, sus. Operatorii fuseseră atacați, telecabina fusese sabotată, iar pasagerii – abandonați și lăsați pradă morții. Însă oprirea aceea fusese doar temporară. Probabil unul dintre operatori mai supraviețuise puțin și încercase să pună din nou în mișcare telecabina. Încercase să-i salveze. Din nefericire, tocmai atunci a plesnit cablul. Norocul sabotorului.

Dar de ce să oprești telecabina?

Explicația cea mai logică ar fi fost că se dorea ca persoanele din ea să nu ajungă la Refugiu. Dar poate era vorba de mai mult. Dacă telecabina era blocată pe traseu, nu mai exista nicio altă modalitate de a urca pe munte. Poate sabotorul intenționase să împiedice pe *oricine* să mai ajungă la Refugiu.

Și, indiferent cine ar fi făcut-o, ideea era că Departamentul ar fi închis Refugiul dacă ar fi bănuit că se întâmpla ceva acolo – ajunsese virusul sau avusese loc vreun atac. L-ar fi izolat complet. Nu ar mai fi permis nimănui să intre sau să iasă. Persoanele din telecabina blocată erau doar niște victime colaterale, care nu prezentau absolut nicio importanță. Din acest motiv fuseseră alese. Cine ar risca vieți și resurse doar ca să salveze niște cobai?

Logic. Însă tot mai rămâneau niște întrebări fără răspuns. Ce anume se întâmplase de fapt? De ce să-i omori pe toți oamenii de aici? Dar poate nu era acum momentul să emită ipoteze. Un lucru era sigur. Cine a făcut asta era un om periculos și înarmat. Unde mai pui că și Sean putea să fie prin preajmă. La fel de periculos, la fel de înarmat.

Meg s-a uitat acum la biroul din fața operatorilor morți. Avea sertare. L-a tras pe primul. Conținea pixuri, post-it-uri, agrafe pentru hârtii și o cutie Tupperware în care se mai afla un sandvici mâncat pe jumătate. Stomacul lui Meg a început să se vaite. Ea a scos sandviciul și a mușcat de două

ori din el. Brânza era uscată, pâinea era ca o bucată de carton, însă i se părea că nu mai mâncase niciodată ceva atât de gustos. L-a înfulecat pe tot și a vrut să deschidă al doilea sertar. Încuiat. Meg s-a încruntat. Din câte știa ea, în sertarele încuiate nu se puteau afla decât materiale pornografice, documente secrete, bani… sau arme.

S-a aplecat peste unul dintre cadavre și i-a pipăit buzunarele. Parcă a simțit ceva într-unul. Și-a scos mănușa groasă și și-a strecurat mâna înăuntru. Chiar și prin materialul uniformei, corpul mortului părea nefiresc de rece și țeapăn. Degetele lui Meg au atins un obiect destul de mare și metalic. Un breloc de chei.

L-a scos. De inel erau prinse cinci chei de dimensiuni diferite. Patru aveau etichete: *Generator, Control, Întreținere, Snowmobil 1*. A cincea cheie, cea fără etichetă, era mult mai mică. Părea o cheie de sertar. Meg a introdus-o în broască. A avut noroc. Cheia s-a întors ușor și sertarul s-a deschis. Da, avusese dreptate. În el era un revolver mic. L-a scos și i-a verificat încărcătorul. Era plin. Poate că operatorii aceștia nu fuseseră angajați să se ocupe *doar* de telecabină.

A băgat arma în buzunarul combinezonului. Apoi a ieșit înapoi pe coridor. În față erau ușile duble. *Cafenea și Platformă Panoramică.* De multă vreme nu le mai trecuse pragul vreun turist. Pentru că de mai bine de un deceniu nu mai venise nimeni aici să se bucure de confortul cabanelor luxoase și de pârtiile albe. Stațiunile ca aceasta fuseseră primele afectate. Iar după aceea Departamentul le atribuise un alt scop.

Însă necesitățile Departamentului erau extrem de pragmatice. Pentru acesta nu conta că pereții se scorojeau, că pardoseala era crăpată, că un miros de rânced persista în aer. Locul acesta era acum doar o carcasă. Dar oare o carcasă complet goală?

În ciuda temperaturii sub limita înghețului, Meg transpira în combinezonul de iarnă. Și-a scos arma și a încercat să se uite prin geamul din partea de sus a ușilor, însă era mult prea murdar. N-a reușit să distingă decât câteva mese și scaune puse unele peste altele.

A deschis o ușă și a intrat.

O fereastră imensă ocupa tot peretele opus al sălii în formă de semicerc, probabil cu intenția de a-ți da senzația că plutești prin nori, pe deasupra lumii. O priveliște absolut divină. Numai că praful se alesese de întreaga lume. Iar Meg nu simțea deloc nevoia să mai vadă cerul.

Însă nu panorama aceea îi atrăsese atenția.

Un bărbat stătea pe un scaun, cu fața la fereastră. Își întinsese picioarele pe o masă și sorbea dintr-o bere.

Meg a șchiopătat încet spre el. Când s-a apropiat, bărbatul a ridicat sticla de bere în direcția ei.

— Ce drăguț că ai venit și tu!

— În ruptul capului n-aș vrea să pierd așa ceva.

Sean s-a întors spre ea.

— Nu glumesc. Mă bucur că n-ai murit.

— Păcat că eu nu pot să spun același lucru despre tine.

— O… ce dură ești!

— Mda, ce să fac, am obiceiul să fiu dură cu mincinoșii și cu asasinii.

Meg a scos din buzunar fotografia mototolită și a aruncat-o pe masă.

— Știu cine ești, *Daniel*!

Bărbatul a luat fotografia și s-a uitat la ea.

— Cine-i fata? Iubita ta?

Sean a clătinat din cap.

— Sora mea. O chema Peggy.

A pus fotografia înapoi pe masă.

— Am făcut poza asta în prima noastră zi la Academie. Acum zece ani. Când credeam că avem toată viața înainte.

Și a scos un hohot amar de râs.

— Dar nimic n-a fost așa cum am crezut că o să fie.

— De ce l-ai ucis pe polițist?

— Vrei să-mi asculți întreaga confesiune?

— Vreau să-mi dai un motiv pentru care să nu-ți zbor creierii și să nu te arunc pe geamul ăla.

Sean a sorbit din bere.

— Ți-am spus motivul. Am de respectat o promisiune. Trebuie să-l găsesc pe cel din cauza căruia a murit Peggy și să-l ucid…

S-a întrerupt, s-a uitat la sticla de bere și s-a strâmbat.

— Sfârșitul lumii e aproape și ei n-au în stoc decât Estrella caldă.

S-a întors cu fața spre ea și a întrebat-o:

— Vrei și tu?

Dar Meg n-a mai apucat să-i răspundă, pentru că el s-a răsucit fulgerător și a aruncat sticla în ea.

S-a ferit și a simțit-o cum îi vâjâie pe lângă umăr. S-a auzit un zgomot puternic și podeaua s-a umplut de cioburi. Meg s-a îndreptat și a vrut să ridice din nou arma, dar s-a mișcat prea încet. Sean și-o scosese deja pe a lui.

Și a tras piedica.

— Îmi pare tare rău, Meg… crede-mă… dar nu pot să-ți permit să mă oprești.

CARTER

S-a pregătit din timp. Combinezon de iarnă și bocanci, mască, ochelari de protecție, busolă, rucsac plin cu scule și sania pe care o va târî după el până la stația telecabinei, ca să aibă pe ce să pună generatorul… și după aia să o tragă înapoi. A, da! Și o armă încărcată. Pentru orice eventualitate.

— Știi ce ai de făcut? l-a întrebat Miles.

Carter a dat din cap. Recapitulaseră operațiunile de mai multe ori.

— Deconectez generatorul. Am grijă să nu stric nimic. Mă uit după canistrele cu combustibil. Și după bateriile de rezervă. Dacă mi se par încă bune, le iau și pe ele.

— Bine, a spus Miles.

Și s-a uitat la Welland.

— Așa trebuie să facă, da?

Welland a dat din cap și a mârâit în silă:

— Cam așa.

Carter i-a aruncat o privire glacială.

— Serios? N-ai putea să-mi mai ții încă o dată lecția? Ai folosit prea multe detalii tehnice prima oară. În fond, tu ești expertul.

— Hei, nu eu am răspuns de stația aia! s-a rățoit Welland la el. Și nu-i nimic complicat.

S-a frecat pe burtă și a adăugat:

— Gata, tre' să mă duc la budă. Mă trece.

S-a întors și a plecat. Carter a oftat.

— Sper ca într-o bună zi să am un motiv suficient de bun ca să-l omor.

— Dar nu astăzi, a zis repede Miles. Mai avem nevoie de el.

— Pe bune? Chiar mai avem?

Miles s-a uitat mai atent la el.

— E vreo problemă?

Carter l-a privit lung. *Da, este. Dar mai poate aștepta,* și-a zis el în gând. Și i-a răspuns lui Miles:

— Niciuna. Totul e super.

— Uite, Carter, știu că nu vrei să faci treaba asta. Și știu și de ce…

— Am zis că e *super.* Cred că era și momentul, nu? Să-mi înfrunt demonii. Să-mi îngrop toate amintirile. Să fac rahaturi din astea.

— Da, l-a aprobat Miles. Chiar că sunt niște rahaturi.

Și l-a țintuit pe Carter cu privirea lui dură.

— Atât îți cer să ții minte – dacă mă dezamăgești, demonii ăia o să fie cea mai mică

dintre problemele tale.

HANNAH

S-au ghemuit lângă foc. Luaseră ce le trebuia din buncăr, după care au rostogolit cadavrele pe scară în jos și au închis chepengul. Ca să nu le mai vadă și să nu-și mai amintească. Eva dormea lângă ei, înfășurată în hainele unor oameni morți acum. *De fapt, asta suntem și noi,* și-a zis Hannah.

— Crezi că o să scăpăm? a întrebat-o Daniel.

A apucat-o tusea și și-a acoperit gura cu palma.

— Poate voi doi. Eu nu.

— Ești infectată?

— Da.

— Înseamnă că și eu s-ar putea să fiu.

— Poate nu ești. N-ai niciun simptom. Unii oameni sunt mai puțin predispuși la contractarea virusului, în funcție de tulpina care circulă.

A aruncat o privire spre Eva și a continuat.

— Iar bebelușii sunt și mai puțin sensibili la virusul ăsta.

— Nu-mi pasă de mine, a spus Daniel. Nu vreau decât să o duc pe Eva într-un loc unde să fie în siguranță. N-am putut s-o salvez pe Peggy. Trebuie neapărat s-o salvez pe Eva.

Și-a schimbat poziția și a scos ceva din buzunar. O fotografie. Hannah s-a uitat la ea: Daniel împreună cu sora lui, pe vremea când aceasta era vie și frumoasă, nu ciopârțită ca o halcă de carne. Hannah a încercat să-și stăpânească lacrimile.

— Am făcut poza asta când am ajuns la Academie, i-a spus Daniel. Ni se părea un nou început. Aveam toată viața înainte. Acum nu o mai am decât pe Eva. Și trebuie să fac absolut tot ce-mi stă în putință pentru ea.

S-a uitat la fotografie. Un obraz îi lucea în nuanțe de portocaliu de la lumina focului. Celălalt

obraz era acoperit de umbre întunecate.

Hannah s-a hotărât.

— Să pleci fără mine când se va lumina de ziuă.

Daniel s-a întors să se uite la ea.

— Din cauză că tu m-ai încetini? Asta vrei să zici?

Ea a schițat un zâmbet trist.

— Cam așa ceva.

— Ești sigură?

Nu, nu era. Voia să trăiască. Numai că nu existau tratamente miraculoase pentru virusul ăsta. Doar niște medicamente care i-ar fi putut prelungi cât de cât viața. Însă ce fel de viață ar fi fost aia? Nu voia să ajungă la fel ca *ei.* Nu voia să se transforme într-un Șuierător.

Așa că a dat din cap.

— Sunt sigură.

Lemnele au trosnit în foc.

— Ești supărată pe el?

— Pe cine?

— Pe tatăl tău. Dacă te-ar fi iubit cu adevărat ar fi putut să te salveze.

— Doar știința salvează oamenii. Nu dragostea. Așa îmi spunea el mereu.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Știu, a zis ea. Probabil că nu am așteptări prea mari de la el. Pe vremuri îl uram, eram furioasă pe el. Dar mi-am dat seama că nu fac decât să-mi irosesc energia aiurea. Că tot nu-l afectează. Tata parcă-i într-o armură de oțel. Emoțiile nu ajung până la el. Și nu poți să detești un om căruia pur și simplu nu-i pasă de tine.

— Mare figură trebuie să fie!

— Este. Dar este și extrem de priceput la ce face. Dacă va învinge cineva virusul ăsta, atunci tata o să fie acela.

— Dar cu ce preț?

Hannah a schițat un zâmbet amar.

— Nu contează.

Daniel s-a uitat lung la ea.

— Nu te supăra pe mine, dar, dacă o să dau vreodată de tatăl tău, fii sigură că am să-l ucid.

— Nu mă supăr.

S-au întors cu fața la foc. Începea să se stingă. Dar nici Daniel și nici Hannah nu mai aveau putere să-l reaprindă.

— Cât o mai fi până se face dimineață? a întrebat Daniel.

— Nu știu.

Hannah s-a uitat afară. Tot întuneric, dar parcă se vedeau copacii. Se apropiau zorile. Abia acum și-a adus aminte că încă avea ceasul lui Lucas, așa că l-a scos din buzunar.

Limbile arătau ora opt și trei minute. Imposibil. Probabil că se oprise, însă îl văzuse pe Lucas uitându-se la el în pădure. S-a încruntat.

Die Zeit. Timpul.

Oare Lucas încercase să-i spună ceva? Crezuse că-i venise timpul să moară… dar dacă mai era un alt motiv pentru care el a vrut să-i dea ceasul? S-a uitat cu atenție la el. Cadranul era gros. Poate prea gros? L-a pipăit pe margini și a descoperit o clemă minusculă într-o parte. A apăsat-o. Capacul s-a deschis. Înăuntru era o ascunzătoare mică, foarte mică. Iar în ea era un dispozitiv și mai mic. Și negru. Cu licăriri roșii.

— Ce-i ăla? a întrebat-o Daniel.

Lui Hannah i se urcase deja inima în gât. *La naiba!*

— Cred că-i un dispozitiv de urmărire, a spus ea.

Așa îi găsise Departamentul. Prin Lucas. Poate că recepția nu fusese atât de bună în timpul viscolului, dar, imediat ce a trecut, oamenii de acolo nici măcar n-au trebuit să-i caute. Au mers după semnal.

— Lucas lucra pentru *Departament?* a exclamat Daniel.

— Da. Înseamnă că nu l-a mințit pe cel trimis să ne ucidă.

— Asta înseamnă că Departamentul știe unde suntem.

Și, dacă oamenii lui puteau să urmărească semnalul, nici măcar nu mai era nevoie să aștepte până se lumina ca să caute supraviețuitorii. Ba chiar ar fi fost mult mai bine să-i atace în toiul nopții, sau în primele ceasuri ale dimineții.

Hannah s-a ridicat și s-a dus repede la fereastră. A încercat să deslușească ceva în semiîntunericul de afară. Părea totul în regulă – niciun zgomot, nicio mișcare. Stai puțin – ce erau formele acelea mai întunecate de lângă copaci? Hannah a strâns din ochi, s-a rezemat de cadrul putrezit, s-a aplecat în afară…

Și imediat a orbit-o o explozie de lumină albă. S-a tras repede înapoi. Bâzâitul echipamentelor electrice se auzea deja în baraca lor. În poiană se aprindeau pe rând reflectoarele, scăldându-i în lumina lor, transformând noaptea în zi. Printre razele lor puternice, Hannah a reușit să distingă mai mulți bărbați în combinezoane de protecție, cu arme în mâini.

Fetița a început să plângă. Hannah a întors capul. Daniel holba ochii la ea.

— Ne-au găsit.

— HANNAH!

O voce amplificată de un megafon.

Hannah a revenit la fereastră. O siluetă a ieșit dintre reflectoare și s-a oprit în mijlocul luminișului. Omul acela era îmbrăcat în combinezonul verde al Departamentului și purta mască de protecție. Dar ea l-a recunoscut imediat.

Profesorul Grant. Tatăl ei. Care a ridicat din nou megafonul în dreptul gurii.

— Știu că ești înăuntru, Hannah. Cred că sunteți patru persoane acolo. Și mai cred că cel puțin una dintre voi este deja infectată. Trebuie neapărat să ne permiți să vă ajutăm.

Daniel s-a apropiat de ea, cu arma în mână.

— Ce facem?

— Nu putem să ne luptăm cu ei, i-a răspuns Hannah, încercând să-și limpezească mintea îmbâcsită de virus. Sunt mulți. Un schimb de focuri ar pune-o în pericol pe Eva.

— Adică ne predăm pur și simplu?

— Nu.

Și-a adus aminte de ceva.

— Dispozitivul exploziv pe care l-a găsit Lucas la omul ăla trimis să ne ucidă. E încă în buzunarul lui. Du-te și ia-l.

— Bine.

Daniel a ridicat trapa și a coborât în pivniță.

Hannah s-a uitat din nou pe geam. Se vedeau cel puțin șase agenți ai Departamentului. Probabil că veniseră cu mașinile până la marginea pădurii, după care o luaseră pe jos.

— Tată? a strigat ea.

— Da.

— Spune-le amicilor tăi să lase armele în jos.

— Unul dintre amicii *tăi* a ucis un angajat al Departamentului, Hannah. Ești considerată complice la crimă.

— Și cum rămâne cu răsturnarea autocarului? Voiai să ne ucizi pe toți. Departamentul ți-a aprobat planul ăsta? Academia știe ce ai făcut?

— Ești tulburată, Hannah. Singurul nostru scop este să vă ducem într-un loc unde să fiți în siguranță.

Daniel a urcat din pivniță, ținând cu mare grijă dispozitivul mic și cenușiu.

— Și acum? a întrebat-o el.

Hannah i-a luat dispozitivul din mână.

— Ies ca să vorbesc cu el.

Daniel s-a speriat.

— Ai *înnebunit?* O să te omoare.

— Poate. Dar mai întâi o să asculte ce am de spus.

— De ce ar face-o?

— Pentru că tatăl meu are impresia că ar fi un om de onoare.

Daniel a pufnit cu dispreț.

Hannah l-a privit drept în ochi.

— Nu-ți pot promite că am să te salvez – dar *o voi salva pe Eva.* Tata n-ar ucide un nou-născut.

— Ești sigură?

Nu sută la sută, și-a zis ea. Însă era tot ce putea să facă.

— Cât de sigură pot fi în împrejurările astea.

Daniel s-a uitat la Eva, care continua să plângă. S-a dus și s-a ghemuit lângă ea, încercând s-o liniștească. După câteva secunde, i-a răspuns:

— Înseamnă că trebuie să mă mulțumesc cu atât.

Hannah a strigat pe fereastră:

— Acum am să ies. Am un dispozitiv exploziv – cel cu care agentul tău a încercat să ne arunce în aer autocarul. Dacă tragi, am să-l declanșez. Și cred că-i va lichida și pe cei de lângă tine.

A observat o ezitare pe chipul tatălui ei.

— Dar nu-i nevoie de așa ceva, Hannah.

— Ba da. Este.

A deschis ușa. A stat puțin în prag ca să se obișnuiască cu lumina aceea puternică. A început să tremure de frig. Și parcă o lua din nou amețeala. În ciuda temperaturii extrem de scăzute, a început să-i transpire palma în care ținea dispozitivul.

A coborât foarte încet treptele, ținându-se strâns de balustrada șubredă cu mâna liberă. *Încă, puțin,* și-a spus ea. S-a îndreptat spre tatăl ei, cu dispozitivul ridicat deasupra capului. A început să tușească.

Tatăl ei a pus megafonul pe zăpadă, și-a vârât mâinile în buzunare și s-a uitat atent la ea.

— Nu te simți bine.

— Nu. Sunt infectată.

El a dat din cap.

— Pune jos explozibilul ăla, Hannah. Lasă-mă să te ajut. Vreau să vă duc la un centru de tratament – și pe tine, și pe prietenii tăi. Acum avem multe medicamente experimentale.

— Și să ne transformi în cobai? Nu cred.

— Știi care-i alternativă, Hannah.

S-a uitat cu furie la el.

— Ascultă-mă, tată! Ascultă-mă cu atenție măcar o dată! Nu am mai rămas decât eu și încă cineva… și un nou-născut.

Tatăl ei a ridicat din sprâncene.

— Un nou-născut?

— Una dintre studentele din autocar era însărcinată. A născut acolo și apoi a murit. În baracă este fratele ei. Promite-mi un singur lucru – că vei salva bebelușul.

Profesorul Grant a oftat:

— Foarte bine…

— *Promite-mi!*

A țintuit-o cu ochii lui cenușii și reci. De la el îi moștenise Hannah.

— Nou-născutul nu va păți absolut nimic. Ai cuvântul meu de onoare.

Hannah a dat din cap. Era tot ce putea face. N-avea niciun rost să-și roage tatăl să-l salveze și pe Daniel – era o victimă colaterală, la fel ca ea. S-a aplecat și a pus cu grijă dispozitivul pe zăpadă. Tatăl ei l-a luat și l-a vârât în buzunar.

Hannah a început iar să tușească. I s-a încețoșat vederea.

Tatăl ei a privit-o cu tristețe. Apoi a întins un braț spre ea.

— Vino încoace, Hannah! Tot fiica mea ești.

Hannah a șovăit, dar și-a dat seama că, pentru prima oară în viață, își dorea să fie îmbrățișată de tatăl ei. S-a apropiat și el a strâns-o în brațe.

— Mor, a șoptit ea.

— Știu.

I s-au prelins câteva lacrimi pe obraji.

— Nu vreau să mor.

— Știu.

A simțit că o apasă ceva în spate. A ridicat ochii.

— Ta…

Un pocnet înăbușit. O senzație de arsură în partea dreaptă. I s-au înmuiat picioarele. Nici nu și le mai simțea. A alunecat din îmbrățișarea tatălui ei și a căzut pe spate, în zăpadă.

El s-a uitat la ea. Încă avea pistolul în mână.

— Dar toți murim la un moment dat, Hannah.

A vrut să-i răspundă, însă avea gâtul plin de sânge. Nu mai putea face nimic. Doar zăcea acolo, horcăind și simțind arsura rănii de glonț. A auzit pași apăsați în jurul ei.

— Ce facem cu ea? a întrebat cineva.

— Ardeți tot! Să nu rămână decât oasele.

Asta era vocea tatălui ei.

— Și cu ceilalți?

— Luați-i!

— În viață?

— Da. I-am promis fiicei mele… și ne-ar putea fi de folos amândoi.

Alte zgomote mai îndepărtate. Focuri de armă. Țipete. Și plânsete de copil. Lui Hannah i s-a părut că aude și vocea lui Daniel:

— Bine – vin cu voi. Doar să nu-i faceți vreun rău fetiței.

Cineva s-a apropiat de ea. Peste corp și față i s-a turnat un lichid cu miros înțepător. Catalizator. Vocile și zgomotele se auzeau din ce în ce mai slab. Hannah a rămas singură. Incapabilă să facă vreo mișcare, s-a uitat în sus la peticul de cer care se lumina treptat. Începea o nouă zi. Ultima pentru ea.

Nu-i mai era frig. Simțea mirosul de ars și auzea trosnetele flăcărilor din jur. Dar nici căldura lor nu o simțea.

Amorțise de tot.

Însă… parcă mai era *ceva.*

O prezență.

Poate moartea, care se apropia de ea.

Haide, poți să vii acum! a chemat-o Hannah. *Sunt pregătită.*

Pași furișați prin zăpadă.

O umbră.

Și apoi… șuieratul.

MEG

Meg s-a uitat la armă.

— N-am venit să te opresc. Vreau doar să chem ajutoare pentru Sarah.

— Nu prea cred că dorințele noastre sunt compatibile.

— Ar putea fi. Putem să colaborăm.

Foarte încet, Meg a răsucit pistolul în mână ca să îl apuce de țeavă. Fără să-și ia ochii de la Sean, a întins brațul, a pus arma pe masă și a făcut un pas în spate.

Sean a făcut un semn din cap spre pistol.

— De unde-l ai?

— De la un mort din cabina de control.

— Descurcăreață, nimic de zis.

Parcă a durat o eternitate până când s-a decis. A pus la loc piedica armei și a așezat-o tot pe masă. Apoi s-a ridicat.

— Mai vreau o bere.

S-a dus la bar. Meg s-a uitat la cele două arme de pe masă și s-a întrebat dacă nu cumva o punea la încercare. Oare ar putea să se miște atât de repede și să ia una? Oare Sean mai avea o altă armă la el? Oare chiar voia să-l omoare?

El a deschis frigiderul și a întrebat-o:

— Vrei și tu una?

— Mă întrebi dacă mi-e sete?

El a zâmbit larg, a scos două stick, le-a desfăcut și s-a întors. I-a întins una.

Meg a luat-o și a sorbit berea. Caldă, răsuflată și – colac peste pupăză – Estrella. Dar acum i se părea absolut delicioasă.

— Cum să-ți zic? Sean sau Daniel? l-a întrebat ea.

El s-a înnegurat la față.

— Daniel a fost într-o altă viață. Mult sânge a curs pe gârlă de atunci.

Meg s-a uitat la el cu mai multă înțelegere.

— Ce s-a întâmplat cu sora ta?

Sean s-a așezat din nou pe scaun.

— Ai auzit vreodată de Academia Invicta?

Meg s-a încruntat. Din nou, parcă îi suna vag cunoscută denumirea asta.

— O școală exclusivistă din creierii munților, a continuat el. Acum zece ani, un autocar cu studenți de la Academia aia s-a răsturnat din cauza unui viscol puternic. Au murit toți, inclusiv fiica profesorului Grant, tipul ăla celebru care s-a ocupat de virus, care era și șef al Departamentului.

Meg a dat din cap.

— Da. Acum îmi aduc aminte. A fost și la știri. Numai șoferul a scăpat. Dar l-au băgat la închisoare.

Sean a dat pe gât niște bere.

— *Eu* am fost șoferul ăla.

Meg s-a holbat la el.

— Tu?

— Nu ar fi trebuit să conduc eu autocarul. Dar a fost nevoie să-l bat pe șoferul adevărat și să-l încui în toaletă.

— De ce?

— Poveste lungă. Pe scurt – pentru că a trebuit să ajung cu sora mea într-un loc sigur. Altminteri aș fi fost abandonat și lăsat să mor cu toți cei infectați.

Meg tot nu înțelegea nimic.

— Nu pricep.

— A izbucnit epidemia la școală. Dar nu s-a vorbit deloc despre asta. Era strict secret. Au fost evacuați doar studenții care plăteau taxă și care au ieșit negativi la teste. Eu lucram la bucătărie. Sora mea era bursieră. Normal că numele noastre nu au fost pe listă.

— Dumnezeule! Și sora ta a murit în accident?

A clătinat din cap.

— Vreo șase dintre noi am supraviețuit, inclusiv sora mea, Peggy. Dar a fost foarte grav rănită. Și atunci am mai aflat și că unii dintre studenții din autocar erau infectați.

— Cum? Doar spuneai că erau evacuați numai cei care ieșeau negativi la teste.

Sean a schițat un zâmbet plin de ură.

— Poți să-ți cumperi o grămadă de chestii dacă ai bani, chiar și un bilet care să te scape de lockdown. Părinții bogați și-au scos copilașii infectați de acolo. În fine, așa au crezut că fac.

— Ce vrei să spui?

— Departamentul doar pretindea că ar evacua studenții – ca să le facă pe plac părinților bogați și influenți. Dar n-a existat niciodată intenția de a-i lăsa să ajungă la Refugiu. Departamentul… cei din conducerea lui au pus la cale accidentul.

— Dar în autocar era și fata lui Grant. Cum adică să-și trimită propria fiică la moarte?

Sean a dat din cap.

— Pentru omul ăla eram toți doar niște animale de sacrificiu. Dar Hannah – așa o chema – și-a dat seama despre ce e vorba. A încercat chiar…

S-a întrerupt, încercând să-și înghită nodul emoțiilor din gât.

— …a încercat să ne salveze. S-o salveze pe Peggy.

— Și n-a putut?

— Nu, a șoptit el. Dar a salvat-o pe fetița lui Peggy.

Meg a căscat și mai tare ochii la el.

— Peggy era însărcinată?

— Da. Cu o fetiță.

— Și ce s-a întâmplat cu ea?

— Am fost cât pe ce să scăpăm. Eu, Hannah, fetița. Am ieșit din autocar; am încercat să ajungem la adăpost, într-un loc unde să fim în siguranță și să nu dea nimeni de noi. Dar ne-au găsit.

A scrâșnit din dinți și a continuat:

— Grant și Departamentul. El a împușcat-o pe Hannah – pe propria fiică. Și mi-a luat fetița.

— De ce te-au lăsat în viață?

— Pentru că eu eram țapul ispășitor. Impostorul malefic, care a ucis studenții pe care Departamentul voia să-i salveze.

— Dar puteau să spună aceeași minciună chiar dacă te omorau și pe tine, a zis Meg.

— Însă nu ar mai fi avut cu cine să se fălească în fața presei. Să spună: „El a făcut-o”. Să dea un chip răului. Să-l audă spunând: „Recunosc, sunt vinovat”.

Meg l-a privit lung. Asta era *motivul.* Motivul pentru care i se întipărise în memorie fotografia aceea. Motivul pentru care i se păruseră atât de cunoscuți fata frumoasă și băiatul supraponderal. Probabil că-i văzuse în ziare, la televizor. Sigur, trecuseră zece ani de atunci, dar mintea omenească este obsedată să colecționeze aiurea tot felul de imagini.

— Și de ce nu ai spus adevărul? l-a întrebat ea.

Sean a oftat.

— Pentru că *eram* vinovat. Iar ei o aveau pe Eva. Mi-au promis că vor avea grijă de ea. Și că mă vor ține la curent cu ce mai face, că-mi vor da ocazia să o văd cum crește… dar numai cu condiția să cooperez, să fiu băiat cuminte. Și-au respectat partea de înțelegere…

A mai luat o dușcă de bere.

— …și eu am așteptat momentul potrivit.

— Momentul potrivit pentru ce?

— Răzbunare.

A rostit cuvântul acesta pe un ton care lăsa de înțeles că nu exista nimic mai evident.

— Păi… cum te gândeai că te poți răzbuna din închisoare? l-a întrebat Meg.

Un zâmbet superior.

— Lumea își imaginează că acolo ești complet izolat. Când, de fapt, ai acces la o grămadă de

lucruri la care alții nu pot ajunge. Pușcăriașii nu sunt acolo pentru că ar fi fost doar simpli martori la niște infracțiuni. Pușcăriașii știu o mulțime de chestii. Mulți dintre ei fac parte din gruparea Rems. De la ei am căpătat multe informații utile de-a lungul acelor ani. Am aflat cum să intru în Refugiu, fără să dau naștere la bănuieli.

S-a întrerupt, apoi a adăugat:

— Și am mai aflat și unde este Eva.

— Cum?

— Mereu este cineva. Indiferent dacă-i alb sau negru; posibil să fie chiar femeie. Principiul este același. Mereu este *cineva* la conducere. Cineva care are toată puterea. Nu trebuie decât să afli cine este și să intri în legătură cu el.

— Și tu ce a trebuit să faci pentru acest „cineva" în schimbul informațiilor?

Sean s-a întunecat la față.

— Nu vrei să știi.

— Poate că vreau.

— Serios? Chiar vrei să auzi cum am făcut toate ticăloșiile posibile și imposibile doar ca să-i intru în grații?

— Îmi pare rău, a bâiguit Meg.

Sean a mai dat niște bere pe gât.

— Nu trebuie să-ți pară. Am făcut ce trebuia și am obținut ce voiam. Am ieșit din închisoare pentru că am fost ales ca subiect pentru o testare. Și nu una oarecare. M-am înscris special la asta. Cea de la Refugiu. Pentru că acolo este el. Grant. Marele Profesor.

— Și ce ai fi făcut după ce îl ucideai?

— M-aș fi dus după Eva. Are zece ani. Ar trebui să afle cine a fost mama ei. Să-și cunoască familia.

Meg a sorbit din bere. Nu era prea convinsă că Sean avea dreptate. Dar oricum nu era acum momentul să intre în alte discuții. Pentru că mai avea întrebări.

— Și ce ai avut cu Paul? De ce l-ai omorât?

— Paul?

— Polițistul din telecabină. Ăsta era numele lui adevărat.

— Și tu de unde știi?

— Am fost într-o relație cu el.

Sean a căscat ochii la ea – după care a izbucnit în râs.

— Ce să vezi! Înseamnă că toți avem câte ceva de ascuns.

A ridicat sticla de bere.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Ba nu-ți pare deloc rău și nu a fost niciun fel de pierdere. Nu-l mai văzusem de cinci ani. Dar nu merita să moară.

— Ori el, ori eu.

— Și Karl?»

— N-am vrut.

— Asta nu te-a împiedicat să-i înscenezi totul.

— Dar nu am…

Sean a clătinat din cap și și-a căutat cuvintele.

— Nu așa ar fi trebuit să meargă treaba.

— Și cum anume ar fi *trebuit* să meargă?

Sean a oftat.

— Am primit un pont cum că urma să fie un polițist în telecabină, un polițist care mă căuta. S-a aflat cumva că voiam să pun mâna pe Profesor.

— Cum?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Se zice că hoții n-au onoare. Tipul ăla îmi dădea informații, dar le spunea și altora ce am de gând să fac. Mă așteptam într-un fel la asta.

— Așa că ai reușit să iei cu tine un cuțit ca să-l omori pe Paul? l-a întrebat Meg.

— Nu. Deja aranjasem să găsesc cuțitul acolo. Știam că ne vor droga înainte să ne urce acolo. Și că vom fi dezbrăcări la pielea goală și că ni se vor lua toate bunurile personale. Nu credeam că aș fi fost în stare să fac rost de vreo armă la Refugiu. Așa că am mituit cu droguri un angajat „foarte amabil” al Departamentului și l-am convins să

ascundă cuțitul acolo. Am aruncat la toaletă toată mâncarea și apa primite și m-am prefăcut că dorm buștean când au venit să mă ia. După ce ne-au urcat în telecabină v-am verificat pe toți. Mi-am dat imediat seama care era polițistul. L-a trădat arma.

— Paul avea o armă?

— Da.

— Și era drogat?

O ușoară ezitare.

— Da. Cred că a vrut să nu dea naștere la bănuieli… nu știu ce a fost în capul lui.

Meg a avut senzația că rămâne fără aer.

— Și l-ai înjunghiat în timp ce era inconștient?

Sean i-a aruncat o privire furioasă.

— Și el m-ar fi omorât dacă ar fi avut ocazia.

— Dar n-a făcut-o, nu?

S-a întrerupt, pentru că începuse să-i tremure vocea. A stat puțin să se liniștească și a continuat:

— Și după aia ai ascuns arma și ai pus cuțitul în buzunarul lui Karl?

— Trebuia să mă mișc repede. Trebuia să scap de cuțitul ăla plin de sânge și să văd unde puteam ascunde arma. M-am gândit să le arunc pe amândouă prin trapă. Dar mi-am dat seama că arma mi-ar putea fi de folos. Și mi-a venit o idee. Am luat banda adezivă cu care fusese lipit cuțitul sub banchetă, am deschis trapa din tavan și am lipit arma de acoperiș, cu intenția de a o recupera mai târziu de acolo. Și tocmai ce voiam să scap de cuțit, când s-a tăiat curentul și s-a oprit telecabină. Atunci ai început tu să te trezești. Trebuia să acționez urgent, așa că l-am băgat în buzunarul omului de lângă mine. După aia m-am ghemuit pe banchetă și m-am prefăcut că dorm dus.

Meg s-a gândit bine la tot ce auzise. Totul era logic acum – în fine, cât de logic ar putea fi planul criminal al unui nebun. Sau poate nici nebun nu era. Doar îndurerat și obsedat de ideea răzbunării.

— La tine a fost tot timpul cheia de la trapă. Și ai mințit când ai zis că e încuiată.

— Mda.

— Iar Karl a fost o victimă colaterală.

S-a uitat cu asprime la el.

— Dar ce ai avut cu Max?

Sean și-a ferit ochii.

— Era un mort viu, Meg.

— Și l-ai ajutat să scape mai repede de chinuri.

— Era o povară pentru noi.

Meg a clătinat din cap. Gura i se umpluse de un gust amar și scârbos, gust de fiere.

— Și toate astea doar ca să te răzbuni pe un singur om.

Sean a privit-o lung.

— Credeam că tu ai să înțelegi.

— Eu?

— Ți-ai pierdut fiica, nu-i așa? Dacă ai ști că există *o persoană* vinovată pentru moartea ai și ai avea ocazia să o ucizi, nu ai face-o?

Meg a deschis gura să-i răspundă, dar și-a dat seama că nu poate. N-ar fi fost un răspuns sincer. După moartea lui Lily, o văzuse din întâmplare pe una dintre doctorițele care nu reușiseră să o salveze. Era în parcarea unui supermarket și doctorița tocmai ce se urca în mașină. Era târziu, parcarea era pustie. Meg pornise spre ea, cu pumnii încleștați. Nu-și dorise nimic altceva decât să vadă groaza din ochii ticăloasei de doctorițe. Să-i spună *Asta-i pentru Lily,* să-i tragă un glonț în cap și să-i zboare creierii ăia nefolositori.

Dar chiar atunci o strigase cineva. Un coleg din poliție, care traversa parcarea, în mâini cu sacoșele de cumpărături. Momentul oportun pentru răzbunare se dusese pe apa sâmbetei, iar ei i se limpezise mintea. Se urcase în mașină, mândrindu-se că reușise să se abțină de la un gest necugetat. Numai că nu conștiința o împiedicase să o omoare pe femeia aia, ci un potențial martor.

— Înțeleg nevoia de răzbunare, i-a spus ea acum lui Sean. Însă nu mi-ar fi stins suferința. Lily tot moartă ar fi rămas.

— Dar nu-i vorba de suferință aici, a contrazis-o el. Eu despre dreptate vorbesc. Dreptate pentru Peggy – și pentru toate victimele lui Grant.

— Dreptate cu orice preț?

— Întotdeauna există un preț. La fel cum există și un vinovat, întotdeauna. Trebuie doar să te hotărăști dacă vrei să-l plătești sau nu.

— Aveai de gând să chemi ajutoare, să ne scoată din telecabină?

Sean și-a dat ochii peste cap.

— Ce ajutoare? De unde? Uită-te în jur, Meg. Locul ăsta e complet distrus. Ai văzut și tu cadavrele.

— La început am crezut că tu i-ai împușcat pe oamenii ăia, i-a zis ea. Dar sunt morți de mult timp.

— Probabil că i-a omorât cel care a oprit și telecabină.

— Crezi că mai este aici?

Sean a clătinat din cap.

— M-am uitat peste tot. Nu mai e nimeni.

Și acum i-a aruncat o privire și mai pătrunzătoare.

— Nu vine nimeni în ajutorul nostru, Meg. Trebuie să te împaci cu gândul ăsta – *cineva* a vrut cu tot dinadinsul să ne blocheze aici. Pentru totdeauna.

Meg s-a uitat afară, prin fereastra cât un perete. Telecabină abia se distingea în zare, atârnată de un fir, ca o jucărioară.

— Sarah este încă acolo.

— Opțiunea ei, a spus Sean.

— Nu pot s-o abandonez, s-a revoltat Meg, pe un ton și mai disperat. Dacă aș găsi pe undeva un echipament pentru alpinism, poate aș reuși să mă

întorc pe cablul ăla și să o scot prin trapa din podea.

— Cam mult efort pentru o femeie pe care nu poți s-o suferi.

— Și pentru tine aș face asta. Te rog, Sean, ajută-mă! Și după aia poți să omori pe cine vrei tu. Ba chiar am să-ți dau și eu o mână de ajutor. Doar, te rog, lasă-mă s-o scot pe Sarah de acolo.

Sean a luat o înghițitură de bere.

— Ești un om mai bun decât mine.

— Oare? a murmurat ea, conștientă de lupta care se dădea în el.

— La dracu'!

De data aceasta Sean a aruncat sticla goală în fereastra imensă. Numai că era încasabilă, așa că sticla a ricoșat și s-a rostogolit pe pardoseală.

— Ce gest fără rost… a oftat el.

S-a uitat la Meg și i-a spus:

— Am văzut un snowmobil în spate. Voiam să ajung la Refugiu cu el… dar poate încăpem amândoi.

— Mulțumesc, i-a surâs Meg.

Sean s-a ridicat în picioare și apoi a ezitat puțin.

— Un singur lucru trebuie să te întrebi, Meg – pe cine vrei tu să salvezi?

Ea s-a încruntat.

— Cum pe cine? Pe Sarah.

A sfredelit-o cu privirea lui albastră și rece.

— Foarte bine. Amăgește-te în continuare.

CARTER

Trei ore a durat drumul prin munți până la stația de teleferic. Nu că ar fi fost prea departe, dar terenul era abrupt și periculos. Cândva, transportul se făcea ușor și rapid cu ajutorul snowmobilelor. Însă acestea dispăruseră de multă vreme.

Carter gâfâia și asuda la greu trăgând sania în sus pe munte. Uneori se poticnea, mult mai des înjura cu ciudă. Ninsoarea încetase aproape de tot, dar se lăsase o ceață deasă, care reducea foarte mult vizibilitatea.

Îi era al naibii de greu să facă pe jos tot drumul ăla. S-ar fi putut rătăci extrem de ușor din cauza albului infinit și a crestelor montane aproape identice. Dădea peste viroage când nici nu se aștepta și, din loc în loc, versantul se transforma într-un perete de stâncă.

Pe la jumătatea traseului, Carter s-a oprit ca să-și tragă sufletul și să-și mai odihnească picioarele care-l dureau din cauza efortului. Aerul era mai rarefiat aici, la altitudinea asta; inima și plămânii depuneau mai mult efort ca să-i pompeze suficient oxigen în membre. De la gerul ăla cumplit, îl ustura tare și ce îi mai rămăsese din nas și mucoasă. Și-a îndesat și mai mult fața în fular și și-a continuat drumul. În cele din urmă, a ajuns pe o altă culme mai mică și a văzut forma rotundă și cenușie și sinistră a stafiei de teleferic.

Pe vremuri, telecabină lua turiști de la hotelurile și gările din oraș și-i aducea în stațiunile exclusiviste din vârful munților.

Însă stațiunile acelea erau închise de peste zece ani. Orașul de la poalele muntelui căzuse pradă infracțiunilor de tot felul, iar apoi fusese abandonat. Majoritatea clădirilor erau distruse și nu se mai putea locui în ele. Dar telefericul căpătase un nou scop: devenise unica modalitate sigură de a aduce recruții la refugiu.

Construit în coasta muntelui, peretele uriaș și curbat din sticlă oferea o panoramă extraordinar de frumoasă spre pădure și văile de dincolo de ea. La nivelul principal se aflau platforma panoramică, zona de îmbarcare/debarcare și cafeneaua. Sala mașinilor, în care era generatorul, se afla la subsol. Carter era aproape sigur că tot acolo va găsi și canistrele cu benzină și câteva baterii de rezervă.

Tot poticnindu-se și alunecând, a început să coboare povârnișul stâncos până la intrarea laterală a stației. Putea acum să vadă și remiza dărăpănată din spate și carcasa arsă a unui vechi snowmobil. Carter a încercat să-și înfrângă tulburarea. Transpira din greu pe sub combinezonul de iarnă. Nu voia să facă asta. Dar *trebuia.* Și nu doar din cauză că l-ar fi omorât Miles dacă ar fi dat greș.

Ușile automate care dădeau în hol fuseseră forțate și erau pe jumătate deschise. Carter a sprijinit sania de zid și s-a uitat înăuntru. Beznă aproape totală. Zăpada pătrunsă se adunase prin colțuri și acoperise pardoseala cu o pojghiță alunecoasă. Carter a deslușit doar un ghișeu de bilete, mic și nefolosit de foarte multă vreme, un rând de scaune din plastic fixate în podea și, chiar în față, un coridor care ducea în interiorul stației. Un miros de canal înfundat răzbătea de acolo.

Să-mi înfrunt demonii. Să fac rahaturi din astea.

Mda, chiar așa.

Încercând din răsputeri să-și înăbușe spaima din ce în ce mai intensă, Carter a intrat în clădirea stației.

MEG

Sean mergea în față. Meg venea în spatele lui. Fiecare cu arma în mână. Poate asasinul încă bântuia pe acolo. Și nici încredere deplină nu aveau unul în celălalt. *Pe cine vrei tu să salvezi acum?*

Însă doar Sean ar fi putut să o ajute.

El a deschis ușa de la ieșirea de urgență și au ajuns în gerul năprasnic de afară. Nu că fusese prea cald înăuntru, dar Meg deja uitase cât de tare bătea vântul în vârful muntelui. Parcă voia să se ia la trântă cu ei, să le taie respirația, să-i arunce în prăpastie.

Îi părea rău că nu era încălțată cu bocanci cu greutăți suplimentare în tălpi, ca să nu mai aibă senzația că o să i se desprindă picioarele de sol în orice clipă. A lăsat capul în jos și a mers în spatele lui Sean, folosindu-l drept scut uman în fața vijeliei. Așa au trecut de colț.

Aici vântul nu bătea chiar atât de tare, pentru că se împiedica în structura masivă și cenușie a stației. Meg a ridicat capul și și-a dat seama că Sean îi spusese adevărul măcar într-o privință. În fața unei construcții micuțe, cu o firmă pe care scria *Întreținere,* era un snowmobil murdar, pe care abia dacă se mai observau culorile roșu și albastru și numărul „1" de pe partea din față. S-au îndreptat spre el.

— Are benzină în rezervor, a spus Sean.

— De unde știi?

— Am verificat.

— Și de ce ai mai rămas aici?

— Tu de ce crezi?

Meg a înțeles imediat.

— N-are cheia de contact, a spus ea și s-a uitat spre atelierul de întreținere. Acolo înăuntru ai căutat-o?

— Nu. Am avut chef să beau o bere și să aștept femeia care mi-ar da ideea asta genială.

— Cam așa fac bărbații, i-a zâmbit Meg, cu un aer de ingenuă. N-ar strica s-o mai căutăm o dată.

A deschis ușa și a intrat.

Atelierul acela de „întreținere" semăna cu o mare ladă de gunoi. Meg a văzut de ce soartă avuseseră parte snowmobilele cu numerele 2 și 3. Fuseseră dezmembrate și piesele lor zăceau aruncate pe bancul de lucru din mijloc, împreună cu tot felul de scule. Cineva ori încercase să le repare, ori să le folosească piesele la altceva.

S-a uitat în jur. De pereți, printre alte unelte, erau agățate mai multe salopete de lucru și vreo două jachete de schi. A pipăit buzunarele hainelor jegoase și pline de pete. Nimic. În dreapta erau

două dulapuri înalte. L-a deschis pe primul. În el erau două perechi de schiuri, cu tot cu bețele aferente.

— Știi să schiezi? l-a întrebat ea pe Sean.

— Nu prea. Tu?

— Cam prost, dar cred că aș putea să parcurg o distanță mai scurtă fără să cad.

— Și cu condiția să aluneci la vale.

— Mda. Și asta.

S-a întors spre dulapuri. Sean s-a proptit cu mâinile de bancul de lucru.

— Nu renunți niciodată, nu?

— Credeam că am făcut-o. Dar m-am înșelat.

A deschis ușa celui de-al doilea dulap.

— Nu-i cazul să-ți faci speranțe, i-a zis Sean. Nu-i nici acolo.

Meg s-a uitat înăuntru. Mai multe cuie de care erau atârnate niște chei: *Generator, Magazie, Snowmobil2, Snowmobil 3.* De ultimul cui nu era agățată nicio cheie. Iar pe etichetă scria: *Snowmobil 1.*

Meg s-a uitat lung la eticheta aceea. O frământa ceva. Uitase ceva. Dar ce? Și și-a adus brusc aminte. *Snowmobil 1.* Inelul cu chei pe care-l avea ea. *Desigur.*

— E la mine!!! a exclamat ea.

— Poftim?!

S-a scotocit entuziasmată în buzunar.

— Am luat cheile astea de la unul dintre morții din cabina de comandă. Nu mi-am dat seama despre ce e vorba.

— Ai la tine cheia de la snowmobil?!

— Da!

Și s-a întors. Și zâmbetul i s-a stins pe buze. Sean ținea pistolul îndreptat spre ea.

— Știam eu că merită să te aștept, a zis el, făcând un semn din cap la arma din mâna ei. Pune-o frumușel pe bancul de lucru!

Meg a ezitat.

El și-a mai îmblânzit expresia.

— Te rog.

Nu voia, dar nu avea încotro. Așa că s-a supus ordinului primit.

Sean a întins mâna.

— Acum, dă-mi cheia!

— N-ai avut niciodată de gând să mă iei cu tine, nu-i așa? l-a întrebat Meg. Te-ai prefăcut doar, ca să nu mai fiu atentă și să mă prinzi pe picior greșit.

— Cam așa ceva.

— Și acum ai să mă omori.

— Ba nu. Tu ai să-mi dai cheia. Eu am să te leg și am să te las aici, ca să pot să mă duc să fac ce trebuie să fac. După aceea am să mă întorc.

— Presupunând că ai să rămâi în viață, a adăugat Meg, privindu-l cu disperare în ochi. Probabil ca Profesorul să fi murit deja, Sean. La asta nu te-ai gândit? Și atunci totul a fost în zadar.

El a dat din cap.

— Ai dreptate. Dar i-am făcut o promisiune surorii mele – și trebuie să o respect. Haide, dă-mi cheia!

Meg a mai încercat o dată.

— Nu mă lega. O să mă congelez aici. O să iei snowmobilul, deci n-am cum să mă țin după tine. Te rog?

Sean a oftat.

— Aș vrea să te cred, dar singură ai zis că nu renunți niciodată. Cred că tot ai să încerci să mă oprești cumva.

Meg l-a privit lung. Acum n-a mai încercat să-și stăpânească lacrimile.

— Mda, a murmurat ea, lăsând impresia că își acceptă înfrângerea. *Ai dreptate, fir-ai tu să fii!*

A dat brusc cu piciorul în bancul de lucru. Acesta s-a răsturnat, l-a lovit pe Sean și l-a făcut să-și piardă echilibrul. Pistolul ei s-a rostogolit pe jos. Meg a reușit să-l ridice și a țâșnit afară, în aerul înghețat. S-a uitat la dreapta. Acolo era snowmobilul. A fugit spre el. Din spate s-a auzit un foc de armă și ceva a izbit-o în umăr. S-a

prăbușit, având senzația că i-a luat foc tot spatele. *La dracu'!*

Sean a apărut în pragul ușii. Ignorându-și durerea din umăr, Meg s-a rostogolit pe burtă și a tras de mai multe ori. Lemnul construcției s-a crăpat aproape de capul lui.

— Mă-ta!

Și s-a retras la adăpost.

Meg s-a ridicat în picioare și, pe jumătate alergând și pe jumătate împleticindu-se, a pornit la vale către un pâlc rar de brazi. S-a ghemuit în spatele unuia și s-a uitat de după trunchiul lui. A văzut cum Sean întredeschide ușa, folosind-o pe post de scut.

— Meg! a strigat el. Nu fi proastă! N-ar trebui să ne luptăm între noi.

— În regulă! i-a răspuns ea. Lasă-mă să iau eu snowmobilul!

— Am o idee mai bună. Mă lași să-l iau *eu* și foarte probabil o să scăpăm amândoi cu viață.

— Scuze, nu pot.

— De ce? N-ai cum s-o mai salvezi pe Sarah. Și, chiar dacă ai putea, fetița ta tot moartă rămâne.

Meg a văzut negru în fața ochilor de furie.

— Cât de bătut în cap ești? Chiar crezi că o să-ți învii sora dacă omori pe cineva?

— Nu, nu. Cred că o să-i fac dreptate. Și criminalul trebuie să plătească.

— Și dacă încearcă și alții să te oprească? Și pe ei ai să-i ucizi? câți oameni ar trebui să mai moară ca să-ți faci dreptate?

O tăcere lungă. Meg se chinuia să strângă mai bine arma între degetele amorțite de frig. O durea umărul. Combinezonul i se îmbibase cu sânge. Prea mult sânge. *La naiba!*

— Meg! a spus Sean, pe un ton mai blând. Știi că va trebui să te împușc dacă ai să încerci să ajungi la snowmobil.

— Și eu pe tine.

A auzit câteva hohote seci de râs.

— Înseamnă că am ajuns într-un impas.

— Cam da.

Altă pauză lungă.

— Și ce facem acum?

Meg s-a uitat la baracă. Apoi s-a uitat la snowmobil.

Numai unul dintre ei doi putea să reușească. Sau niciunul.

Și s-a decis. S-a ridicat în picioare, a ocolit bradul, a ridicat arma și a tras. De două ori.

Al doilea glonț și-a atins ținta. Cu o detunătură realmente asurzitoare, rezervorul snowmobilului a explodat într-o jerbă de flăcări portocalii și albastre. Chiar dacă era destul de departe, forța și văpaia deflagrației au făcut-o pe Meg să se ferească și să-și acopere fața. A simțit că i se încrețește părul. Așchiile metalului topit i-au înțepat pielea. Și imediat a urmat o a doua explozie care a trântit-o la pământ.

Atunci a pus gravitația mâna pe ea și a rostogolit-o la vale, pe panta abruptă și înzăpezită. Și o rostogolea din ce în ce mai repede spre marginea prăpastiei. Meg a încercat din răsputeri să se întoarcă și să-și încetinească acea cursă spre moarte – și-a înfipt picioarele în sol, a dat disperată din mâini, încercând să găsească ceva de care să se agațe. Picioarele i-au alunecat peste marginea râpei exact în fracțiunea de secundă în care a reușit să se apuce cu degetele de marginea îngustă a unei stânci.

Iisuse! A rămas o secundă acolo, cu picioarele atârnându-i în gol. Apoi, cu foarte mare grijă, s-a târât încet înapoi, pe pământ. S-a uitat în spate. N-a văzut decât prăpastia și cerul și soarele care apunea în spatele munților. În lumina lui sclipea acum și acoperișul telecabinei blocate pe cablu, undeva, în depărtare. Și lui Meg i s-a părut că parcă vede ceva – foarte mic și negru – căzând prin partea de jos. *Sarah?*

A simțit că se frânge ceva în ea. Apoi s-a mai liniștit. S-a întors. Pistolul ei era pe jumătate îngropat în zăpadă. L-a scos de acolo și s-a ridicat. Îi tremurau picioarele, dar, în ciuda durerii din umăr, a reușit să nu se lase doborâtă de vântul puternic. Avea arma în mână. Era pregătită.

Prin ceața fierbinte și strălucitoare a exploziei, l-a văzut pe Sean apropiindu-se de ea. Arăta diferit în lumina flăcărilor – trăsăturile îi erau deformate de la suflul exploziei, pielea îi era înnegrită de fum. S-a împleticit pe pantă și s-a oprit la scurtă distanță de ea, cu arma atârnându-i în mână.

S-a uitat nedumerit la ea cu ochii înroșiți.

— De ce? De ce a trebuit să ne lași fără singura șansă de salvare?

— Trebuia să te oprească cineva ca să nu mai faci rău și altor oameni. – De ce naiba-ți pasă ție de asta?

— Pentru că…

Și Meg s-a întrerupt ca să-și caute cuvintele potrivite, să le poată rosti cu convingere, în ciuda vântului și în ciuda durerii.

— Pentru că asta-i tot ce ne-a mai rămas: grija față de ceilalți. Dacă renunțăm și la ea – dacă renunțăm să ne mai pese de viață, de alți oameni – unde o să ajungem? Ce s-a întâmplat cu noi? Ce am devenit?

Sean a clătinat din cap.

— Am știut mereu că tu ești o fată bună… dar trebuie să-ți spun că-mi dai mari bătăi de cap.

S-au privit un timp. Unul dintre ei hotărât să ucidă ca să se apere. Celălalt hotărât să-și ducă răzbunarea la capăt. Poate așa fusese menit să se întâmple. Să se termine totul într-un șuvoi de sânge și o ploaie de gloanțe.

— Știi că rana aia din umăr o să-ți aducă sfârșitul dacă nu oprești cumva hemoragia, a zis Sean.

Iar Meg a dat din cap:

— Și tu nu mai ai pic de vlagă în tine. Ai să mori de foame și de frig pe muntele ăsta. N-ai să ajungi niciodată la Refugiu.

— Înseamnă că am sfeclit-o amândoi.

— Cam așa ceva.

A privit-o în ochi.

— Nu vreau să te omor, Meg.

— Știu.

Și a ridicat arma.

— Mi-aș dori doar să pot spune și eu același lucru.

Sean a tras. O dată, de două, de trei ori. Meg a simțit toate cele trei gloanțe pătrunzându-i în corp. Și apoi a simțit că se înmoaie și cade. Și cade. Și cade…

Și a apucat-o cineva de mână.

S-a uitat în sus. Lily plutea lângă ea. Acum nu mai purta rochița galbenă, ci una strălucitoare, din fulgi de nea.

Nu te speria, mami. Te-am prins.

Meg a strâns mâna fetiței sale.

— Știu, iubita mea. N-o să-ți mai dau drumul niciodată.

S-au apropiat una de cealaltă. Cerul se învârtea pe lângă ele. Din lume nu mai rămăsese decât o pată imensă și albă.

Meg și-a îngropat fața în buclele moi ale fiicei sale.

— Iartă-mă că am întârziat atât de mult, i-a șoptit ea. Am avut niște probleme pe drum.

CARTER

A înaintat pe coridor, stârnind nori de praf din pardoseala plesnită și spartă în multe locuri. De la toalete venea duhoarea aia de canal. Și-a ținut respirația când a trecut pe lângă ele.

A văzut în față un panou crăpat pe care, cu litere aproape șterse de vreme și de mizerie, scria *Cafenea și Platformă Panoramică,* iar săgeata de dedesubt îi sfătuia pe turiști să o ia înainte. La dreapta se făcea un alt coridor, dar mai scurt. Carter pe acolo a apucat-o. Pe coridorul acela erau alte două uși. Pe prima scria *Accesul permis doar angajaților.*

Carter a șovăit. Acolo era cabina de control. A deschis ușa.

Încăperea mică fusese distrusă. Cablurile fuseseră smulse din pereți și atârnau în gol. Monitoarele fuseseră sparte. Cadavrele stăteau pe scaunele lor de la pupitrul de comandă. Nu mai rămăsese mare lucru din ele. Orbite goale și guri fără buze, căscate larg. Smocurile de păr atârnau de craniile îngălbenite, iar degetele descărnate și țepene ieșeau din mânecile de la uniformele verzi. Găurile zdrențuite din material atestau modul în care muriseră oamenii de acolo: împușcări în spate de câte două ori.

Miles era un călău nemilos și extrem de priceput.

După izbucnirea epidemiei, făcuse drumul până la stație, ca să se asigure că nimeni nu va mai ajunge la Refugiu. Echipa de aici nu știa ce se întâmplase, pentru că o furtună de zăpadă întrerupsese temporal comunicațiile. Iar Miles le tăiase definitiv. Apoi defectase telecabina aflată deja pe drum ca să moară toți cei aflați în ea.

Dar se întorsese după câteva zile… și îl salvase pe Carter.

Da, Miles îl găsise aproape mort. Zăcea în zăpadă, în șoc hipotermic. Și Miles se hotărâse să-l ducă la Refugiu. De ce? Carter nu știa. Miles i-a spus o singură dată: „Mi s-a părut că ești un supraviețuitor. Supraviețuitorii sunt folositori”.

Carter petrecuse multe săptămâni într-una dintre camerele de izolare de la Refugiu, ca să se refacă de pe urma degerăturilor și hipotermiei. Miles îi

salvase viața, dar, cu toată pregătirea lui medicală, nu prea avea cum să-i repare fața.

O vreme, Carter a purtat o mască chirurgicală care îi acoperea partea cea mai desfigurată a chipului. Însă treptat a început să și-o scoată mai des. Nici ceilalți de la Refugiu nu se mai speriau atât de tare când îl vedeau. În cele din urmă, nu s-a mai speriat nici el când se uita în oglindă.

Acum a aruncat o ultimă privire spre cadavrele descompuse ale tehnicienilor și a ieșit pe coridor. S-a întors și a mers pe urma săgeților spre cafenea și platforma panoramică. A ajuns la capătul coridorului și a deschis ușile duble.

Priveliștea nu mai era atât de spectaculoasă acum, deoarece straturi de mâzgă acopereau fereastra uriașă. Sticlele cu băutură se spărseseră în frigiderul rămas fără curent și umpluseră aerul cu un miros grețos, ușor dulceag. Carter a trecut pe lângă mesele și scaunele puse unele peste altele, a pășit peste o sticlă spartă de bere și a ajuns la fereastra murdară.

Telecabina încă atârna de cablu. O pată sângerie pe albul lăptos al cerului. Ruginită, bătută de viscole… o carcasă, atâta tot. Dar care nu se dădea învinsă. La fel ca el. O supraviețuitoare. La fel ca el.

A auzit din spate scrâșnet de cioburi strivite sub tălpi.

S-a întors încet…

Ai revenit la locul crimei, Sean?

CARTER

Arăta exact așa cum și-o aducea aminte: păr negru și încâlcit, chip pătat de sânge, dar îndârjit. Alte pete mari de sânge pe combinezonul ei albastru. Se vedeau în combinezonul acela și găurile făcute de gloanțele trase de el.

— Chiar n-am vrut să te ucid.

Meg a ridicat din umeri.

Dacă te consolează cumva, să ştii că doar unul dintre noi putea să scape.

— Mda.

Evident că eu ar fi trebuit să fiu aceea.

— Pentru că tu erai personajul pozitiv, eroina.

Dar nu eram o supraviețuitoare.

— Ai vrut să mă oprești. Trebuia să-l găsesc.

Și acum, că l-ai găsit? Acum ce-ai să faci?

— Am să-l omor.

Și după aia? Când se va sfârși?

— Când va fi mort.

Ea a schițat un zâmbet trist.

Amăgeşte-te în continuare, Sean.

Și a dispărut. Imaginea i s-a transformat în particule de praf care au plutit o clipă prin aer, iar apoi s-au așternut pe podea. Nu a mai rămas decât în mintea lui, unde trăia alături de ceilalți: Peggy, Hannah, Lucas, Anya – și mulți alții. Și se făceau din ce în ce mai mulți. Valuri de sânge curgeau pe gârla lui.

După ce Meg își dăduse sufletul, îi trecuse prin cap să o urmeze și să se arunce în prăpastie. Dar instinctul lui de supraviețuire era prea puternic, prea tare își dorea să termine ce începuse. Că doar ajunsese până aici. Dacă drumul spre iad e pavat cu bune intenții, precis că este o stradă cu sens unic. N-ai cum să faci cale-ntoarsă.

Se urcase înapoi pe munte și intrase în atelierul de întreținere. Deja îi intrase frigul prin combinezonul gros. Știa că trebuie să se mai îmbrace cu ceva ca să aibă măcar o șansă de reușită. Luase din cuier una dintre jachetele murdare de schi și o pusese pe el. La rever era un ecuson cu un nume.

P. Carter.

La un moment dat, după ce ajunsese la Refugiu, Miles îl întrebase de la ce nume venea inițială „P”.

Iar el zâmbise:

— Nu contează. Oamenii îmi zic doar Carter.

Alt nume, altă viață. Un singur lucru nu se schimbase. Setea lui de răzbunare.

Carter avusese răbdare. La pușcărie învățase asta. Așteptase, se însănătoșise, își recăpătase forțele, se obișnuise să trăiască cu fața distrusă. Aflase tot ce putuse despre Refugiu; încercase să se facă util, ca să-i câștige încrederea lui Miles.

Și reușise.

În cele din urmă, Miles îi spusese adevărul despre Camera de izolare 13.

Număr care aduce ghinion unora. Însă pentru Carter avea o anumită rezonantă mistică.

Pentru că exact treisprezece ani așteptase ca să-l ucidă pe omul închis acolo.

Iar acum momentul acela era foarte aproape.

III

DIAVOLUL A FOST ÎNGER ODATĂ

1.

Lumina începuse deja să se stingă de pe cer când a ajuns Carter la Refugiu, opintindu-se la sania încărcată cu generatorul, bateria și două canistre cu combustibil.

Transpira al naibii de tare pe sub combinezonul de iarnă și avea o durere în piept – probabil de la efort și altitudine. Gâfâia amarnic, avea senzația că rămâne fără aer. Așa de rău îi tremurau picioarele, că abia a reușit să parcurgă ultima parte a drumului. Iar vântul se întețea din nou și îi sufla fulgi de zăpadă în ochi. Se apropia alt viscol.

Când a ajuns la poartă, i-a pocnit ceva sub tălpi. S-a uitat în jos. Panoul cel vechi. Căzuse din cuie și era pe jumătate îngropat în zăpadă. Carter s-a aplecat și l-a scos de acolo.

REFUGIUL

Proprietate a D.C.P.C.V.[21]

(Departamentul de Cercetare pentru Prevenirea și Controlul Virusului)

Carter s-a uitat lung la tabla aia murdară și îndoită. După care și-a luat avânt și a aruncat-o cât de departe era în stare. Nu putea să sufere afurisitele alea de acronime.

Și-a târșâit picioarele până la ușă și a introdus codul de acces. Ușa nu s-a deschis. L-a mai introdus o dată. Nici acum n-a vrut să se deschidă. Și-a tras cu dinții mănușile și a tastat încă o dată codul, nu cumva să fi apăsat greșit vreo tastă primele dăți. Ușa a rămas încuiată. *Ce pana mea?* Carter s-a uitat lung la dispozitivul ăla, convins că

face mișto de el. Iar s-a întâmplat ceva cu curentul electric? De obicei, asemenea probleme duceau la *deblocarea* tuturor încuietorilor. Doar dacă nu făcuse Welland vreo tâmpenie, ceea ce era foarte posibil. Enervat la culme, Carter a început să bubuie cu pumnii în ușă.

— Hei! Welland! Miles! S-a stricat dispozitivul! Deschideți-mi voi!

A așteptat. Niciun răspuns. Ușa era groasă. Poate că erau amândoi la subsol sau în altă parte a Refugiului. Carter a înjurat cu ciudă și a dat cu piciorul în ușă. Dracu' s-o ia! A făcut un pas în spate și s-a uitat în jur. Era obosit și înfometat. Trebuia să intre. Însă Refugiul era un loc extrem de sigur și foarte bine protejat. N-aveai nici cum să intri și nici cum să ieși fără codul ăla de acces.

Carter s-a dus furios în față. Prin pereții din sticlă se vedeau licăririle albastre ale piscinei. Deasupra era veranda și geamul imens al livingului. A mai făcut câțiva pași înapoi și și-a dat capul mai mult pe spate. Nu reușea să vadă prea bine livingul, dar… s-a încruntat. *Nu cumva sunt aprinse luminile?* Ba da. Categoric că erau aprinse. Ceea ce însemna fie că venise curentul, fie că Welland reparase generatorul. Nu conta motivul pentru că, dacă era curent, de ce nu se deschidea ușa de la intrare?

Carter s-a întors și s-a holbat la ea. O singură explicație mai putea să fie. Că cineva schimbase codul de acces. Câteva secunde a bubuit din nou în ușă, a zbierat și a dat cu piciorul în ea. A făcut atâta tărăboi cât să te „scoale din morți", cum zicea bunicul lui. Dar tot n-a primit niciun răspuns dinăuntru.

— Mama mă-sii de treabă!

Și-a scos arma și a tras în dispozitivul cu taste. Plasticul a sărit în toate părțile; cablurile electrice au făcut scântei. Carter s-a împins în ușă. Acum s-a deschis. Cu arma în mână, Carter a intrat în hol. Pustiu. Mut. A închis ușa cu piciorul. Dacă făcuse

cumva o greșeală distrugând ușa – deși nu credea asta –, o să i-o plătească Miles de o să-l usture. Se întâmplase ceva acolo. Ceva rău. Parcă se și simțea în aer un miros malefic.

Cu arma într-o mână, și-a dat jos masca și ochelarii de protecție, și-a scos bocancii și și-a tras încet fermoarul combinezonului. S-a dezbrăcat de el și l-a lăsat pe jos. A mers tiptil până la scara în spirală, a urcat-o fără să facă zgomot și străduindu-se să nu respire prea sonor. Odată ajuns la capătul ei, a întins arma și s-a uitat în jur. I-a sărit inima până în gât. *Rahat!*

În mijlocul livingului era un cadavru. Întins cu fața în jos, într-o baltă de sânge. Mătăhălos, îmbrăcat cu blugi lăbărțați și un tricou îmbibat cu sânge, cu un smoc de păr zbârlit pe creștet.

Welland.

Părea să fi fost împușcat de mai multe ori. Carter visase deseori la momentul acesta, însă acum, când se uita la cadavrul lui Welland, nu simțea niciun strop de satisfacție. Doar milă. Și uluire. O singură persoană ar fi putut să facă asta. Dar… de ce?

Oare aflase Miles că Welland coborâse în camerele de la subsol? Dar să-l ucidă doar pentru atâta lucru ar fi fost un gest exagerat, chiar și din partea lui Miles. Dar poate că Welland îl atacase și atunci a trebuit să se apere și să-l împuște. Dar, dacă Miles l-a omorât pe Welland, de ce l-a lăsat acolo, în balta aia de sânge? Miles nu putea să sufere mizeria.

Carter s-a încruntat. Nu era deloc în regulă. Și mai lipsea cineva. Dexter. Unde era cățelușul? Mda… Carter simțea că se întâmplase ceva foarte, foarte rău.

S-a întors și a coborât scara. I-a trecut prin minte să caute și la piscină, dar cam bănuia el unde ar fi putut să-l găsească pe Miles. La subsol.

Carter s-a dus la ascensor. Însă nu a apăsat butonul. Pentru că încă avea îndoieli. Chiar voia să

facă asta? Poate ar trebui să plece dracului de aici cât încă mai putea. Dar unde să se ducă? În niciun caz nu se putea baza pe ajutorul lui Quinn și nici nu voia să riște și să se ducă în pustietățile alea bântuite de Șuierători și naiba știe de ce alte sălbăticiuni.

Nu era decât o singură variantă.

Și categoric nu se simțea în stare de așa ceva.

A chemat ascensorul. Ușile s-au deschis imediat. A urcat și și-a scos propria cartelă de acces din buzunarul ascuns al jeanșilor. A atins-o de panou. Ascensorul a pornit lin în jos. Lui Carter îi bubuia inima în piept. S-au deschis ușile.

Cu arma în mână, Carter a pătruns în aerul rece, atât de familiar, al coridorului. Acum era lumină acolo. Puternică, albă, de spital. Îl făcea să se simtă extrem de vulnerabil. A înaintat cu prudență, vârându-și capul în fiecare cameră pe lângă care trecea. Goală, goală, goală. Când a ajuns aproape de capătul coridorului a auzit ceva. Un sunet straniu, ca un grohăit. I-a întors stomacul pe dos. A cotit și s-a oprit. Ușa dinspre camerele de izolare era tot deschisă. Iar zgomotul ăla de acolo venea.

Carter a strâns și mai tare arma în mână. A mers încet înainte. Inima îi bubuia acum și în urechi. A ajuns la intrare. A văzut că erau din nou deschise toate ușile camerelor de izolare. *Ce naiba?!* Ce mama dracului se întâmpla cu sistemele de control? Oare *ăsta* să fi fost motivul pentru care Miles îl omorâse pe Welland? Ca să le oprească?

A intrat. Aici se auzea mai tare sunetul acela gutural. Și oarecum cunoscut. Carter a văzut că nu se afla nimeni în Camera de izolare 3. Îi venea deja să vomite. S-a apropiat de numărul 4 și s-a uitat înăuntru.

Pe pat zăcea Caren, sedată, aproape inconștientă. Combinezonul îi fusese dat jos până la genunchi, iar peste ea stătea Rezerva 03 – și el cu costumul albastru tras în jos până la glezne.

Fesele lui albe ca zăpada se zgâlțâiau energic în sus și în jos.

Carter n-a stat deloc pe gânduri. S-a repezit înăuntru, l-a înșfăcat pe 03 de părul slinos, l-a smuls de pe Caren și l-a aruncat pe jos. 03 a zbierat cu furie neputincioasă. Carter a ridicat pistolul și l-a împușcat drept în ouă. 03 a urlat asurzitor și s-a zvârcolit și s-a apucat cu ambele mâini de terciul însângerat dintre picioare.

— Ei, ce zici? Și acum mai ești excitat, pervers nenorocit?

Carter a tras din nou – prima dată în rotula stângă a lui 03, apoi în cea dreaptă.

Rezerva 03 a urlat și a zbierat. Sângele curgea șiroaie din genunchii sfărâmați, formând bălți mari pe jos. Carter spera din tot sufletul că hemoragia asta o să-l ucidă. Și o să sufere îngrozitor până în ultima clipă.

S-a apropiat acum de Caren. A luat o pătură de la capul patului și a acoperit-o. Femeia a fâlfâit din pleoape. Respira sacadat și hârâit. Deja i se albise pielea.

Carter a mângâiat-o pe cap.

— O să fie bine, ai să vezi. Mă ocup eu de asta.

Însă atunci chiar că se va termina totul. Nu vor mai avea rezerve de plasmă. Nici pentru ei. Nici pentru Quinn.

La dracu'!

Cu foarte multă blândețe, Carter a lipit țeava pistolului de capul lui Caren și a apăsat pe trăgaci.

Apoi s-a întors, i-a tras lui 03 un șut între picioare și s-a întors pe coridor.

Nu-i mai rămăsese de verificat decât o singură cameră.

•

Carter nu mai intrase niciodată în Camera de izolare 13. Numai ușa ei nu era făcută din sticlă. Era netedă și albă și părea contopită cu peretele. Nici n-ai fi văzut-o dacă nu știai că este acolo. La fel de bine ascuns era și panoul cu tastele pentru

codul de acces. Evident că doar Miles avea acest cod, la fel ca și în cazul celorlalte camere de izolare. Și îl schimba în mod regulat.

Persoana din Camera 13 nu era nici infectată și nici periculoasă. Însă era extrem de valoroasă. Un geniu fără scrupule. Un om care credea că ar putea salva lumea și că toți cei care i se puneau în drum nu erau decât niște victime colaterale. Ca propria fiică. Și ca sora lui Carter. Un om pe cât de disprețuit, pe atât de venerat.

Profesorul Stephen Grant.

Lumea credea că murise.

Însă Carter știa adevărul.

Ușa de la Camera 13 era deschisă. Carter a intrat. Chiar în față era un pat dublu. În dreapta era o baie mică. În stânga, o bibliotecă mare și o masă de lucru, pe care se afla o singură lampă de birou, aprinsă. La masa aceea stătea cineva. Carter a deslușit o siluetă și o chelie care lucea în lumina lămpii.

A ridicat arma în ambele mâini și a țintit.

— Întoarce-te, Grant! Vreau să-l vezi pe ăla care o să te omoare.

Foarte încet, scaunul s-a răsucit.

Carter și-a bulbucat ochii la bărbatul din el. Cu capul complet ras, îmbrăcat cu un combinezon albastru și foarte curat, omul acela ținea o armă îndreptată spre Carter.

— Hei, fratele meu, i-a rânjit Welland. Surpriză!

2.

Carter a încremenit cu gura căscată la el.

— Nu ai murit.

— Ce spirit de observație ai!

— Dar…

Cadavrul acela. Hainele…

— Părul.

Welland și-a trecut palma peste creștetul proaspăt ras.

— Ha-ha, a chicotit el. Te-am păcălit, da? Păcat că n-ai văzut ce mutră ai făcut când l-ai găsit pe Miles.

— Miles…? El era?

— Îhî. I-am pus părul meu. Am legat niște perne de el și l-am îmbrăcat cu hainele mele.

— De ce naiba ai făcut-o?

A ridicat din umeri.

— M-am gândit c-o să fie amuzant… un fel de cadou de bun-venit acasă.

— Dar… ai schimbat codul ca să nu pot intra.

— Așa e, da mi-am zis c-o să te descurci tu cumva, a rânjit Welland. Că ești al dracu' de încăpățânat. Chestia asta îmi place la tine, omule. Pe bune! Nu te dai bătut cu una cu două. Chiar și cu scârboșenia aia de mutră, tot te-ai îndârjit să trăiești. Parcă ești o dublură proastă a lui Freddy Krueger[22].

Carter stătea tot cu gura căscată. Făcea eforturi să înțeleagă ce se petrecea.

— Nu pricep. De ce l-ai omorât pe Miles?

— De ce nu? Că am așteptat destul de mult.

— Ce?

Welland a clătinat dezamăgit din cap.

— Chiar că nu înțelegi, nu?

Carter și-a dat seama că trebuie să gândească mai repede.

— Înțeleg că ești un mincinos ordinar, a spus el. Le-ai zis tuturor că lucrai la întreținere. În realitate, erai om de serviciu.

Rânjetul a început să se stingă.

— De unde știi?

— Ți-am găsit ecusonul cu numele adevărat – Barry Coombes. Presupun că ai încercat să scapi de el.

Welland a dat încet din cap. Apoi rânjetul i s-a reaprins pe buze.

— Îhî. A fost o chestie tare nostimă, omule. Am căpătat slujba asta de aici chiar înainte de izbucnirea epidemiei. Când am ajuns, am descoperit că nu mă încape niciuna dintre salopetele oamenilor de serviciu, așa că am împrumutat una de la un tip care lucra la întreținere. Welland îl chema. Mișto tip – un Șuierător i-a sfârtecat beregata. Și, oricum, au decis să ne identifice după culorile hainelor. Cobaii să poarte albastru-deschis, infirmierele – verde-deschis, doctorii – alb, oamenii de serviciu – gri. Și ăia de la întreținere – verde-închis. Când s-a împuțit treaba, m-am ascuns în spălătorie. M-a găsit Miles, m-a amenințat că mă omoară și m-a întrebat dacă sunt în stare să țin locul ăsta în stare de funcționare. Ce era să-i răspund? I-am zis că da – și am învățat repede cum se face.

— Și schimbarea de nume?

A ridicat din umeri.

— Oricum nu-l înghițeam pe Barry ăla de dinainte.

Carter l-a privit atent pe Welland. Simplu ca bună ziua. O salopetă de altă culoare. După cum știa foarte bine și el, norocul chior este mai bun decât orice fel de plan chibzuit dinainte.

— De asta n-ai fost în stare să rezolvi problema repunerii în funcțiune a curentului electric, a zis el. Nu știai cum funcționează sistemul.

— Ceva-ceva tot știam. Că doar v-am fraierit destul de mult timp.

Acum se mai lega și altceva. Julia.

— Din cauza asta ai omorât-o pe Julia? A coborât la subsol când a căzut curentul? A dat peste tine și a înțeles adevărul?

— Îhî, a dat din cap Welland. Mare păcat! Îmi plăcea de Julia. Avea țâțe mișto.

Carter s-a încruntat.

— Dar de ce nu era sânge pe jos?

— Am avut noroc cu salopeta, frate. Aveam una de schimb acolo. Mi-am pus-o, am aruncat-o pe

Julia în piscină, am șters pe jos și m-am schimbat. Am ascuns-o pe aia murdară în spălătorie, până când urma s-o arunc undeva. M-am gândit să fac ceva ca să pară unul dintre voi vinovat, da tocmai atunci s-a declanșat toată nebunia.

— Și cuțitul?

— Miles nu-mi dădea voie să am o armă de foc. Credea că-s prea labil psihic. Așa că m-am mulțumit cu un cuțit.

I-a aruncat o privire parșivă lui Carter.

— Habar n-ai tu de câte ori m-am gândit să vă înjunghii pe amândoi în timp ce dormeați… numai că Miles avea un somn foarte ușor. Și credeam că o să se trezească și o să mă împuște înainte să apuc eu să fac ceva.

— Plus că ne încuiam ușile.

— Vaai, ce drăguț! Tu chiar crezi că asta vă apăra?

— Ce vrei să spui?

— Oi fi eu doar un amărât de om de serviciu, dar am fost atent și am aflat multe. Dreyfuss, șeful ălora de la întreținere, avea un carnet cu toate codurile sistemelor. Chestia asta era interzisă, dar tipul le cam avea cu băutura și nu stătea bine cu ținerea de minte. I-am furat carnetul ăla după ce a murit. Așa că puteam să intru la voi în camere oricând aș fi avut chef.

Welland i-a făcut cu ochiul și a adăugat:

— Crede-mă, chiar am făcut-o.

Lui Carter i se uscase gura.

— Așa ai putut să intri și în camerele de izolare.

Un licăr de uluire în privirea lui Welland.

— Știai?

— Te-a văzut Caren.

— Aha, prefăcută aia de Caren – cu „C”. Uite că acum nu mai e așa de încrezută.

— Nu mai e deloc. A murit.

— Of, nasol! Tare mișto buci avea!

Carter a simțit că-l sufocă dezgustul.

— Empatia de care dai dovadă este demnă de toată lauda.

Welland s-a întunecat la față.

— Nu face pe băiatul bun cu mine. Știu totul despre tine, Carter. Despre toți știu. Cât de prost poți să fii? Credeai că sunt sigure „ascunzătorile" alea în care îți ții obiectele personale? Până și Miles. Știai că a omorât peste douăzeci de pacienți pe vremea când era medic? Am aflat asta pentru că păstra toate articolele de ziare despre povestea asta a lui. Nici el nu le-a ascuns cum trebuie. Să nu-l uităm și pe prietenul tău, Nate – îi plăceau doar prospăturile. Am găsit pozele. Julia se tăia cu lama pe brațe. Caren lua laxative. Și mai știu și că Jackson aranjase cu amicii lui din Rem să vină aici și să-l ia pe Profesor…

A observat privirea șocată a lui Carter și a spus:

— Da, da, da. Știu totul despre Profesor. Despre marele geniu dat dispărut, despre care se zice că ar fi murit. Dar *noi* știm că nu-i așa. *Noi* știm unde a ajuns. Am dreptate?

Carter se holba la el fără să-i răspundă.

— Haide, măi, nu te rușina! i-a zis Welland. Și tu voiai să intri în 13 la fel de mult ca mine. Și motivele tale sunt mult mai onorabile decât ale mele. Toată treaba aia cu răzbunarea pentru moartea surorii tale…

— Știi despre Peggy?

— Ți-am zis, omule. Am fost atent. Am ascultat. Ți-am găsit poza, ți-am văzut tatuajul. Plus că…

Și acum Welland și-a coborât vocea:

— …vorbești în somn.

A început să chicotească și a continuat:

— Zău că motivul tău e mai impresionant. Ai omorât o grămadă de oameni doar ca să ajungi până aici, dar ai făcut-o din dragoste. Dacă viața ta ar fi un film, sunt convins că publicul te-ar ierta. Tuturor le plac antieroii, deși ar fi mai bine să arate ca Brad Pitt, nu să fie o pocitanie cu mutra bulită ca tine.

Alte hohote isterice de râs. Carter și-a dat seama că se înșelase în privința lui Welland. Crezuse că nu e decât o secătură egoistă și puturoasă. Acum era aproape convins că Welland era nebun de-a binelea.

— Deci am venit amândoi după Profesor, a zis el.

— Surpriză!

— Și unde e?

— Se joacă de-a v-ați ascunselea.

— Lasă gluma! Ce-ai făcut cu el?

— Nimic. Asta-i gluma. Noi am picat de proști.

Carter a încercat să nu se lase copleșit de furie. Trebuia să rămână calm.

— Ce mama naibii vrei să spui?

Welland a oftat.

— Nu-i aici. N-a fost nimeni aici. Niciodată. Uite!

A luat o agendă de pe birou și a suflat stratul de praf de pe ea.

— De ani întregi nu a mai stat nimeni aici.

Carter s-a dus la pat și s-a uitat la cuvertură. A pipăit-o ca să se convingă. Nici măcar o cută. Dar și ea era acoperită cu praf. A simțit un gol în stomac.

— Nimeni. Tot timpul ăsta?

— Îhî. Miles ne-a mințit. Ce părere ai?

Carter încerca din răsputeri să înțeleagă despre ce era vorba.

— Dar Miles venea deseori aici, cu mâncare și apă.

— Probabil le arunca la budă.

Carter avea impresia că o să-l lase picioarele.

— Dar Grant a fost *aici.* La Refugiu. Înainte de izbucnirea epidemiei. Știu că a fost.

Welland a ridicat din umeri.

— Poate că da. Eu oricum nu l-am văzut niciodată. Probabil că a murit.

— În cazul ăsta, de ce a continuat Miles cu minciuna? De ce ne-a spus că îl ținea închis aici?

— Pentru că era în avantajul lui, a spus Welland pe un ton care sugera că motivul era evident și pentru proști. Știa că Profu' ăla e asul lui din mânecă. O mulțime de oameni voiau să pună mâna pe el, din diferite motive. Și nu trebuia ca noi să-i stricăm planul de rezervă.

Părea logic. Cam așa era Miles.

— Și tu ce treabă aveai cu Profesorul? l-a întrebat Carter pe Welland.

— Era șansa mea de a scăpa de-aici, omule. Am găsit odată telefonul lui Jackson și am aflat ce punea la cale cu amicii lui din Rem. Așa că m-am dus să vorbesc cu el. L-am prins într-o dimineață când tocmai venea de la jogging. I-am zis că știu ce se petrece. Mă gândeam că o să ajungem la o înțelegere, că o să ne ajutăm unul pe celălalt.

— Dar Jackson n-a fost de acord?

— Nu! a exclamat Welland pe un ton ofensat. M-a atacat, măi, omule! Trebuia să mă apăr, nu? A fost legitimă apărare.

Se legau și mai multe acum.

— Tu l-ai omorât pe Jackson, a spus Carter.

— Ori el, ori eu, omule.

— Mda, parcă mi-ai mai zis asta.

— I-am târât cadavrul până în pădure, a continuat Welland. M-am gândit că ori o să-l mănânce fiarele, ori o să pună Șuierătorii mâna pe el.

— Nu era mort.

— Ce? Mai trăiește?

— Nu. L-am împușcat eu.

Pe Welland l-a umflat râsul.

— Vezi? Ți-am zis eu că semănăm.

— Ba nu semănăm absolut deloc, l-a repezit Carter, deși parcă îi stătea în gât minciuna asta.

Și mai era ceva – ceva ce nu-i dădea pace. Însă nu reușea să înțeleagă ce anume.

— Deci, după ce l-ai înlăturat pe Jackson, te-ai hotărât să te ocupi singur de ăia din Rem?

— Îhî, a dat din cap Welland. Eu li-l dau pe Profesor, iar ei mă ajută să scap teafăr de aici și îmi mai dau și niște bănișori frumoși.

Înseamnă că ultimul apel de pe telefonul lui Jackson a fost făcut de Welland, după ce crezuse că Jackson era mort.

— Și de ce ai lăsat telefonul ăla în scurgerea de la duș? a vrut să știe Carter.

— Cel mai sigur loc. Numai eu știam că-i acolo… și, dacă l-ar fi găsit altcineva, ar fi dat vina pe Jackson.

Nemernicul ăsta se gândise la toate.

— Și cum voiai să ajungi la Profesor? l-a întrebat Carter.

Welland s-a aplecat spre el, de parcă urma să-i dezvăluie un mare secret.

— Ați crezut toți că mare tâmpit trebuie să fiu dacă n-am fost în stare să reglez defazajele alea… numai că nu am *vrut* să le reglez. M-am gândit că, dacă o să dureze și mai mult, atunci o să se dezactiveze încuietorile automate și aș putea să intru în Camera 13. Era singura de la care nu aveam codul.

Carter s-a gândit la cele auzite.

— Dar nu mergea nici așa. Pentru că 13 este și singura cameră a cărei ușă nu se deschide când se întrerupe curentul. Are o baterie de rezervă. O verifica Miles în fiecare zi.

Welland a clătinat cu tristețe din capul ras.

— Tre' să-ți zic, frate, că tare nasol a fost când m-am prins de chestia asta. Din fericire, m-a ajutat destul de mult toată nebunia aia cu rezervele scăpate de sub control. Iar cireașa de pe tort a fost infectarea lui Caren. Când tu ai plecat la stația telefericului, *am știut* că n-o să mai am vreodată o ocazie atât de bună.

— Ca să-l convingi pe Miles să-ți dea codul, după aia să-l omori și apoi să intri în 13.

— Bum! Tare, nu?

— Însă n-ai găsit ce căutai, a zâmbit Carter. Iar atunci când o să apară tipii din Rem tu n-o să ai ce să le oferi. Presupun că n-o să fie prea mulțumiți.

Welland s-a schimonosit la față, exact ca un copilaș răzgâiat pe care-l apucă plânsul din te miri ce.

— Să-l bag în mă-sa pe Miles! Trebuia să-mi dau seama că mi-a încredințat prea ușor codurile alea. Așa draci am pe mine, că l-aș mai omorî încă o dată… dar mai încet acum… să sufere mai mult.

Mintea lui Carter mergea în gol. Nu putea să-l sufere pe Welland. Era un psihopat și un nenorocit. Însă acum aveau alte probleme. Mult mai presante decât antipatia asta a lui.

— Când o să ajungă ăia din gruparea Rem, Welland?

— Păi… probabil că i-a întârziat un pic viscolul…

— *Welland!*

— Dintr-un moment în altul.

— *Rahat!* Trebuie să fugim de-aici.

Welland a ridicat din sprâncene.

— Noi?

— Îți propun, a spus Carter, încercând să vorbească pe un ton cât mai calm, ca deocamdată să lăsăm pe planul doi ostilitatea dintre noi și să ne concentrăm doar pe cum am putea să scăpăm cu viață.

Welland s-a gândit puțin.

— Mda… s-ar putea să ai dreptate.

S-au privit în ochi și au lăsat armele jos.

— În regulă, a început Carter. Gardul electric s-a stricat.

— Dar clădirea e sigură.

— Nu prea. Am tras în panoul de la ușa din față. Nu se mai încuie.

— Ce puii mei, omule! Deci tipii ăia o să intre fără probleme, nu?

— Dacă nu facem ceva ca să-i oprim.

— Am putea să rămânem aici, la subsol, a sugerat Welland. Suntem în siguranță.

— Cât timp? Cât timp o să le ia să dezactiveze codul de la ascensor?

Welland a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Nu sunt decât un om de serviciu.

Carter a tras aer în piept.

— Hai să mergem!

Welland tot nu părea convins.

— Nu știu ce să zic…

— În regulă. Tu stai aici și fă laba, iar eu o să încerc să scap cu viață.

Și a pornit spre ușă.

— Stai!

S-a întors. Welland se uita la arma din mână. Apoi și-a vârât-o în buzunarul de la spate.

— Cum naiba de i-am omorât pe toți și numai pe tine nu?

3.

Au mers foarte repede pe coridor, trecând pe lângă toate camerele de izolare și pe lângă toate laboratoarele și cabinetele. S-au urcat în ascensor. Carter a apăsat butonul care îi ducea în sus. Au ajuns, s-au deschis ușile și ei și-au scos armele. Carter a auzit ceva. Ca din depărtare, dar din ce în ce mai aproape. S-au uitat unul la altul. Un elicopter.

— La țanc! a exclamat Welland.

— La dracu'! a exclamat Carter.

A luat-o la fugă pe scară, spre living. Welland gâfâia în urma lui. Prin peretele din sticlă nu se vedeau decât cerul cenușiu și munții înzăpeziți. Numai că bâzâitul ăla era și mai sonor acum. Foarte sonor. Venea de deasupra lor. Carter s-a apropiat de fereastra aceea uriașă și s-a uitat în sus.

Da, un elicopter era. Și acum cobora în fața lui.

A plutit o fracțiune de secundă acolo, aidoma unei păsări de proporții gigantice. Pilotul a ridicat mâna.

— Hei! a strigat Welland. Ne face semne. Poate că…

— La pământ! a urlat Carter.

S-au aruncat amândoi la podea chiar când din elicopter a început să se tragă. Salvele de gloanțe au spart peretele din sticlă, revărsând asupra lor un tsunami de cioburi.

— Dumnezeule!

Carter și-a acoperit capul cu mâinile, dar tot l-au tăiat țăndările ascuțite.

— Băga-mi-aș! s-a văitat Welland.

— Fugi! Acum! i-a strigat Carter.

N-a mai așteptat să vadă dacă Welland îl auzise – s-a ridicat de pe jos și a luat-o la goană spre scară. În urma lui au răsunat alte salve. Simțea mirosul înțepător al prafului de pușcă, tresărea când călca pe cioburi și le simțea cum îi intră prin tălpi. A fost cât pe ce să alunece pe propriul sânge.

Welland ba alerga, ba se rostogolea pe scară.

— Ce dracu’ facem acum? a scâncit el când au ajuns în hol.

Carter s-a întors să se uite la el. Capul ras al lui Welland era plin cu cioburi. Parcă se încăierase cu niște bețivi agresivi într-un bar.

— Plecăm naibii de-aici, a spus Carter.

— Da’ n-o să supraviețuim afară.

— O să murim dacă rămânem înăuntru.

Carter și-a tras mai bine bocancii. S-a strâmbat de durere. Avea tăieturi în tălpi. S-a gândit la elicopter. Pilotul purta uniformă militară. Armele. I s-a tăiat respirația. Începea să priceapă cruntul adevăr.

— Nu sunt din Rem, Welland.

S-a repezit să-și pună geaca groasă. Nu avea timp de combinezon.

— Ce?!

Welland părea derutat și îngrozit.

— Jackson nu era un Rem, a zis Carter. Sau, dacă era, înseamnă că a fost un trădător. Nenorociții ăștia sunt de la Departament.

— De la D.C.P.C.V?

— Te-ai prins.

Iar asta însemna că nu veniseră pentru negocieri, nu aveau de gând să pice la vreo înțelegere. Veniseră ca să-l ia pe Profesor și să-i ucidă pe toți ceilalți. Carter a smuls o geacă din cuier și i-a aruncat-o lui Welland.

— Nu te îndepărta de clădire. Ocolim prin spate. Ne ascundem în pădure. Ne rugăm să nu ne găsească.

Carter a deschis ușa. Prea târziu. Elicopterul aterizase deja dincolo de gardul electric. Bâzâitul elicelor se stingea cu un vaier gros. Trei bărbați în uniforme de luptă săriseră deja din elicopter și acum alergau spre ei. Toți cu mitraliere în mâini. *Fir-ar!*

Carter s-a uitat la pistolul din mână. Folositor exact ca unul de jucărie în situația asta. N-o să reușească să ajungă până în spatele clădirii.

— Suntem morți, a bâiguit Welland.

Măcar de data aceasta Carter era de acord cu el.

A vrut să ridice mâinile. Dar a mai auzit ceva. Un zbieret ascuțit de motoare. S-a întors. Trei snowmobile accelerau pe versantul muntelui. Jimmy Quinn și fiii lui. Probabil că văzuseră elicopterul și își dăduseră seama că urmau să-și piardă gâscă cu ouă de aur.

Snowmobilele au frânat chiar lângă elicopter, într-un vârtej de zăpadă și focuri de mitraliere. Doi dintre tipii Departamentului s-au clătinat, pete mari de sânge le-au apărut pe piepții uniformelor. Și s-au prăbușit. Al treilea a ripostat. L-a nimerit pe unul dintre băieții lui Quinn, care s-a rostogolit de pe snowmobil. Rămas fără conducător, vehiculul a început să se rotească în jurul axei și l-a izbit când a încercat să se ridice. Altă rafală de

focuri l-a liniștit definitiv și a înroșit zăpada din jur.

Carter și Welland s-au ghemuit lângă ușă, necutezând să se miște prin grindina de gloanțe. Alți bărbați cu arme au sărit din elicopter. Quinn a scos un urlet turbat și a tras în ei. Pe unul l-a împușcat în spate. Celălalt fiu (numărul 2) a sărit din snowmobilul lui și i-a zburat creierii altui tip în uniformă. Apoi a scos un răcnet de triumf. Din păcate, victoria aceasta a fost de scurtă durată. Din elicopter s-a tras o rafală de arme de calibru mare, care l-a ridicat de la sol și i-a spart tot trunchiul așa cum sparg copiii o *pinata* la petrecerile lor. I s-au revărsat mațele afară, într-un cocoloș mare și aburind. Tânărul s-a prăvălit în zăpadă.

Evident că pilotul se săturase de situația aceea. Elicele au huruit. Elicopterul a început să se ridice de la sol. Quinn a luat-o la fugă după el, trăgând ca un apucat. Gloanțele lui scoteau scântei izbindu-se de elice. Huruitul s-a mai redus. Elicopterul s-a legănat în aer, s-a ridicat, s-a înclinat, a coborât, în vreme ce pilotul încerca disperat să mențină controlul asupra lui. Și imediat, cu un scrâșnet mecanic, atât de ascuțit că îți perfora timpanele, elicea s-a mai învârtit o dată și apoi s-a oprit. Elicopterul a intrat într-o spirală descendentă, s-a rotit din ce în ce mai repede, s-a prăbușit pe coasta muntelui și a explodat.

Carter și-a lăsat repede capul în jos și și-a acoperit fața cu antebrațul ca să nu-l ardă căldura degajată de deflagrație. Dar, chiar și de la distanța aceea, tot a simțit că i se pârlesc firele de păr. După câteva secunde, când a considerat că nu o să i se topească ochii în orbite, a lăsat mâna în jos și s-a uitat.

Un singur om mai rămăsese în picioare. În combinezon alb de iarnă, pătat cu sânge. Cu glugă îmblănită trasă pe cap. Cu ochelari portocalii de protecție ca ochii unui gândac uriaș. Jimmy Quinn.

Cu mitraliera ridicată, a traversat câmpul de luptă, a păşit peste cadavre, printre flăcări, prin aerul greu de fum negru.

— Rahat! a murmurat Carter, întrebându-se de ce nu fugiseră de acolo când avuseseră ocazia.

Quinn a intrat pe poartă şi şi-a dat jos gluga.

— Aruncaţi armele, băieţi!

S-au supus. Oricum nu aveau de ales. Şi-au azvârlit amândoi pistoalele în zăpadă.

Quinn a dat mulţumit din cap.

— Unde-i Miles?

— E mort, a scâncit Welland.

— Bine. Înseamnă că nu mai trebuie să-l omor eu.

— Domnule Quinn… a început Carter.

— *Taci naibii din gură!*

Carter a închis gura. Atât de repede şi de tare, că i-au trosnit fălcile.

Quinn s-a uitat posomorât la ei.

— Aveam o înţelegere. Voi îmi daţi plasmă. Eu vă permit să staţi aici. Fără să vă deranjeze nimeni. În linişte.

— Ştiu…

— Ţie ţi se pare că locul ăsta ar fi *liniştit,* Carter?

Carter a clătinat din cap.

— Nu…

— Aţi adus Departamentul *aici.* La uşa mea. Şi acum fiii mei sunt morţi.

— Îmi pare rău, a strigat disperat Carter. Dacă ne-ai mai da o şansă…

— Dacă mai vreţi o şansă…

Quinn a ridicat arma.

— …Rugaţi-vă pentru reîncarnare!

Un foc de armă a răsunat prin văzduh. Sânge şi fragmente de creier au ţâşnit din fruntea lui Quinn. A făcut ochii mari de mirare, după care a căzut în genunchi şi s-a prăbuşit cu nasul în zăpadă.

O siluetă neagră se contura în spatele lui. Pilotul elicopterului. Sau ce mai rămăsese din el. Din

pielea lui arsă ieșeau vălătuci de fum. Chiar și de la distanța aceea, Carter tot simțea mirosul dulceag și grețos al cărnii pârlite.

— Iisuse! a gemut Welland. Parcă-i un porc la proțap.

Chiar atunci, pilotul a ridicat revolverul și și-a lipit țeava de tâmplă. A apăsat pe trăgaci. Un pocnet sec. A mai apăsat o dată. Degeaba. S-a uitat la Carter. I se citea disperarea pe chipul cu trăsături lichefiate.

— Împușcă-l! i-a spus Carter lui Welland.

— Ce?

— Fă și tu o faptă bună măcar o dată în viață. Împușcă-l!

Welland s-a aplecat și și-a luat pistolul de jos. A țintit și a tras. L-a nimerit în piept. Pilotul s-a clătinat, dar nu a căzut.

— Încă o dată.

Al doilea foc l-a doborât pe pilot. A zvâcnit de vreo câteva ori, după care nu s-a mai mișcat.

Welland a strâmbat din nas.

— Câtă brutalitate!

— Mda, a dat Carter din cap. Că bine zici!

Și-a ridicat și el pistolul și l-a vârât la curea. S-au uitat amândoi în jur. Erau vreo douăsprezece cadavre împrăștiate în zăpada care se făcea acum din ce în ce mai roșie. Pe Carter îl usturau nările de la mirosul de sânge și de praf de pușcă și de metal încins. Din resturile elicopterului se ridica un nor gros de fum negru, iar combustibilul ars topise toată zăpada de pe jumătate de versant. Dogoarea exploziei încă persista în aer, făcându-l să tremure. După tot bâzâitul elicelor și după tot zgomotul împușcăturilor, tăcerea care se lăsase era aproape asurzitoare.

— Ce facem acum, omule? l-a întrebat Welland.

— Să vedem, a zis Carter, respirând adânc de câteva ori și încercând să-și pună gândurile într-o oarecare ordine. În primul rând, trebuie să scăpăm de cadavrele astea. Ademenesc prădătorii.

Incineratorul va trebui să funcționeze peste program.

— Îhî, a mârâit Welland, scărpinându-se stingherit în cap. În legătură cu asta…

— Ce? s-a răstit Carter.

— Incineratorul nu mai merge.

— Ce nu mai face?

— E doar o grămadă de fiare vechi. Așa zicea și Dreyfuss.

Carter a încercat din răsputeri să vorbească pe un ton cât mai calm.

— Și de când *nu* mai merge?

Welland a căzut pe gânduri.

— Nu știu ce să zic… mi se pare că n-a funcționat niciodată – nu așa cum trebuie. Vreau să spun că scotea ceva fum, da nici vorbă să ardă cadavrele.

— *Ceea?!*

Carter avea senzația că se sufocă de furie.

— Și ce dracu' ai făcut cu cadavrele?

— Le-am aruncat. În pădure, în spatele incineratorului. Oricum nu se ducea nimeni acolo, nici măcar Miles. Că nu-i plăcea să se murdărească pe mâini. M-am gândit că o să le mănânce sălbăticiunile sau o să putrezească.

Carter se tot întreba dacă înțelesese bine.

— Adică spui că arunci în pădure cadavre *infectate* încă de când am preluat Refugiul?

— Îhî. Cam așa ceva.

Asta explica ecusoanele. Probabil că le găsiseră Șuierătorii. Oare asta încercaseră să-i spună? Că toate cadavrele încă erau acolo? Și reprezentau un mare risc pentru toți? Oare încercaseră să-i… să-i ajute?

— Și cum rămâne cu cele șase stadii de infectare? l-a întrebat el pe Welland.

Acesta și-a dat ochii peste cap.

— Ce-i atât de rău? Cadavrele sunt mâncate de un lup sau de un urs, după aia apare un vânător care omoară lupul și ursul, îi face bucăți și îi

mănâncă. Moare vânătorul și moare toată familia lui. Mare chestie!

— *Sau* îi vinde carnea lui Quinn, a spus Carter. Nu uita, Welland, că noi ne-am cumpărat carnea de la Quinn.

Welland a ridicat din umeri.

— Nu am uitat. Uite, de-aia sunt eu vegetarian.

Și s-a strâmbat puțin.

— Deși soia *chiar* mă balonează.

Carter simțea deja cum dă în clocot de furie.

— Ce e? s-a făcut Welland că nu pricepe.

Carter a clătinat din cap.

— Cred că încerc să mă obișnuiesc cu ideea că nu am mai rămas decât noi doi. Și că suntem blocați aici. Împreună. Nu se știe cât timp.

— Mda.

Tăcere. S-au privit în ochi și au dus în același timp mâinile la arme.

Welland a fost mai rapid. A ridicat țeava spre fața lui Carter.

— Mi se pare că n-avem loc amândoi aici.

— Și mie mi se pare.

— O singură chestie vreau să-ți mai spun, înainte să te omor – *al naibii* de pocit mai ești, omule!

— Mulțumesc.

Welland a apăsat pe trăgaci. Carter a închis ochii.

Nimic.

Carter a deschis ochii.

Welland a apăsat pe trăgaci încă o dată și încă o dată. Nu se auzeau decât niște pocnete seci.

— Ce mama dra…

Carter a zâmbit.

— Probabil că ți-ai consumat cel puțin patru gloanțe când l-ai împușcat pe Miles în spate. Și ultimele două pe pilotul ăla ars.

Welland a priceput în ce rahat a intrat și au început să-i tremure buzele.

— Nu! Te rog! Nu mă omorî, omule! Am putea să colaborăm. Pot să-ți fiu de folos.

Carter s-a gândit puțin.

— Cred că ai dreptate, a răspuns el, ridicând pistolul. Dar uite care-i chestia – te urăsc de moarte, omule!

L-a împușcat în cap. Lui Welland i-au zburat creierii prin gaura de ieșire a glonțului. Iar el s-a prăbușit cu un bubuit surd.

Carter a răsuflat ușurat. De trei ani voia să facă treaba asta. Iar acum, că o făcuse tocmai aici, cu toți morții ăia din jur și cu tot mirosul ăla de sânge… tot se simțea foarte bine.

S-a uitat la celelalte cadavre. Câtă mizerie! Și n-avea cum să scape de ele dacă nu mai funcționa incineratorul. Iar dacă le-ar fi lăsat acolo ar fi însemnat să și-o caute cu lumânarea. Ar fi atras acolo lupi, urși.

Șuierători. Poate că ar fi fost în stare să instaleze singur generatorul și să restabilească alimentarea cu curent. Poate ar fi reușit să repare și gardul electric. Dar ferestrele erau sparte, iar Refugiul era vulnerabil. Cine știe cât va mai dura până când vor apărea alte elicoptere ale Departamentului sau niște asociați de-ai lui Quinn.

Acum și-a amintit. Stația de teleferic.

Acolo ar fi avut și adăpost, și destule dotări. Și curent electric, dacă ar fi luat cu el generatorul și bateria. Sigur că ar putea să stea acolo o vreme. Și și-a mai adus aminte de ceva. De snowmobilele familiei Quinn. Deci avea și mijloc de transport. Însemna că i-ar fi mult mai ușor să ajungă până acolo. Poate și mai departe. Auzise el niște zvonuri cum că ar fi existat anumite așezări izolate, unde virusul nu ajunsese încă. Opțiune pe care merita s-o ia în calcul. Mereu existau asemenea opțiuni. Nu trebuia decât să le cauți. Ajunsese până aici datorită norocului și lipsei de scrupule. Poate la fel va reuși să meargă și mai departe. Poate chiar până la Eva.

— A fost bine cât a durat. Nu-i așa, Welland? Dar acum e vorba despre un nou început și toate alea-alea. Doar eu, încă o dată pe cont propriu.

A început să râdă pe înfundate. Și a auzit un sunet. Un lătrat. S-a întors și a dat cu ochii de un ghemotoc de blană albă cu pete maronii care ieșea în goana mare din Refugiu.

— Dexter! a zâmbit larg Carter. Am crezut că ai fugit. Ai stat ascuns înăuntru? Bravo! Vino-ncoace!

Cățelul i-a sărit în brațe și a început să-l lingă fericit pe față. Carter a râs și s-a strâmbat puțin.

— Măi, băiete, tot îți pute gura, dar acum mi se pare că n-am simțit niciodată vreun miros mai frumos.

Dexter dădea din coadă ca nebunul și se zvârcolea entuziasmat.

— Bine, bine! Liniștește-te, băiete! i-a spus Carter și l-a pus jos. Haide! Mergem să ne luăm ce ne trebuie.

Dexter a scâncit și s-a îndepărtat puțin, privindu-l de parcă s-ar fi așteptat să vină după el. Carter a ridicat din sprâncene.

— *Pe bune?* Acum ți s-a făcut de plimbare? Chiar acum?

Dexter a fugit până la gard și înapoi. Alt scheunat.

— Bine, fie! Hai să ne plimbăm un pic!

Dexter a lătrat și a luat-o la goană în jurul Refugiului. Carter și-a târșâit picioarele după el. Încă persista în aer mirosul greu de praf de pușcă, foc și moarte. Însă pe cer se vedeau și petice de senin printre nori. Și parcă se făcuse puțin mai cald. Carter chiar avea senzația că zăpada era mai moale sub tălpile lui. *După furtună se arată soarele,* și-a zis el.

A cotit după clădire și s-a uitat după Dexter. Dar nu l-a văzut nicăieri.

Și l-a strigat:

— Dexter?

Nimic. S-a uitat în jos. Urmele de lăbuțe duceau până la gard, unde se opreau brusc. Ce ciudat! Carter s-a lăsat pe vine. Și acum a observat. Era o gaură în gard. Mică, dar suficient de mare ca să se poată strecura cățelul prin ea. *La naiba.* Dexter fugise.

— Dexter? l-a strigat Carter din nou.

A auzit un hămăit slab, dinspre copaci. Și-a dat ochii peste cap.

— Of, hai că vin eu la tine! Bine?

S-a ridicat, a ieșit pe poarta din spate și s-a dus în pădure. Era mai întuneric acolo și mirosea puternic a rășină de conifere. A apucat-o pe cărarea denivelată. A ajuns într-un luminiș și a văzut chiar în față conturul cenușiu și sinistru al incineratorului.

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de el. Welland avea dreptate. Niciunul dintre ei nu trecea pe aici. De ce ar fi făcut-o? Că doar aveau spațiu suficient în Refugiu. Cine naiba să aibă chef de plimbare chiar prin locul unde ardeau cadavrele?

Numai că Welland *nu arsese* cadavrele.

Carter s-a oprit. Avea o presimțire urâtă. Sau poate îl deranja mult prea tare *mirosul* ăla urât. Dulceag și rânced. Miros de carne putrezită.

A auzit niște foșnete. A văzut o sclipire albă și imediat Dexter a ieșit țopăind dintre tufe.

Carter a scos un hohot anemic de râs, care s-a transformat imediat într-un acces de tuse. Probabil de la mirosul ăla de pini. I-a iritat gâtul.

— Bravo, Dexter! a hârâit el. Era să fac infarct din cauza ta.

Dexter a lătrat înăbușit, după care a dat drumul obiectului din gură.

— Ce mi-ai adus, băiete?

Carter a făcut un pas spre el. Dar imediat micuțul și-a apucat cu colții comoara de care era atât de mândru – probabil un băț murdar sau un hoit de animal mic.

Carter s-a încruntat.

— Nu, băiete. N-am de gând să fug după tine. Lasă-l jos!

Dexter și-a rânjit colții la el.

— Alo, n-auzi ce-ți spun? i-a strigat Carter pe un ton mai ferm. Lasă-l jos! Acum!

Dexter s-a uitat supărat la el, a pufnit și și-a pus jos prada. Carter s-a aplecat… și a sărit imediat într-o parte.

— *Iisuse!*

O mână de om. Aproape complet descărnată. Doar cu câteva firișoare de carne pe ea.

Carter n-a apucat s-o ridice de pe jos, pentru că Dexter s-a repezit, a luat-o și a fugit înapoi în tufișuri. *Fir-ar să fie!* Carter s-a dus după el, ocolind copacii, trecând anevoie printre tufele de muri și alte plante cu țepi. Deja începuse să transpire pe sub hainele groase și gâfâia din ce în ce mai tare. Poate că ar fi trebuit să se ducă și el la sală, așa cum făcuse Caren, cu „C”. Multe lucruri ar fi trebuit să fi făcut. *Cum ar fi fost dacă… N-ar fi schimbat absolut nimic. Nu ți-a zis nimeni, Carter! Diavolul a fost înger odată.*

A trecut printre mai multe tufe dese. A dat cu ochii de incinerator. Ca o magazie uriașă, din metal cenușiu, din acoperișul căreia ieșea coșul înalt. Dexter a zbughit-o pe lângă o latură și a dispărut. Carter s-a oprit, a înjurat în gând, apoi a luat-o după el.

În spatele incineratorului era o groapă mare, săpată de vreme și intemperii. Mirosul de rânced era mai puternic aici. Mult, mult mai puternic. Gâfâind vesel, Dexter s-a uitat la Carter și a coborât în groapă.

Carter și-a tras gulerul peste gură și nas. I se întorcea stomacul pe dos de scârbă. Parcă avea plumb în picioare, dar a reușit să se apropie de marginea gropii. S-a uitat în ea.

Peste acel mormânt improvizat fuseseră aruncate alandala niște crengi, ca să-l ascundă vederii. Însă el tot a deslușit mormanul de cadavre

descompuse. Deși destul de greu, unele dintre ele mai puteau fi identificate – Nate și Julia. Din altele nu mai rămăseseră decât scheletele îngălbenite și craniile rânjite, înfășurate în niște zdrențe.

Aici aruncase Welland cadavrele.

În pădure, în spatele incineratorului.

Ce dracu' fusese în capul lui? *Șase stadii de infectare.* Dumnezeule mare, până și Carter cunoștea riscurile reprezentate de cadavrele infectate. Câte a aruncat Welland aici? Douăsprezece sau poate mai multe. Câtă vreme rămâneau contagioase? Cât timp putea să trăiască virusul într-o asemenea groapă comună?

A văzut brațul Juliei zvâcnind. A sărit înapoi, înăbușindu-și urletul. Dexter a ieșit de sub umărul ei, în gură cu o labă de picior. S-a pus pe burtă și a început să roadă fericit la degetele putrede.

Acum lui Carter chiar că i-a venit să vomite.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dexter! De-asta îți pute ție gura…

S-a întrerupt brusc.

A înțeles. Și parcă l-a izbit un baros în moalele capului.

A ridicat mâna la față. S-a gândit cât de des l-a lins Dexter cu limba lui aspră și urât mirositoare și îmbibată cu salivă.

S-a uitat la groapa plină cu cadavre. Cadavre *infectate.*

S-a gândit la tusea lui, la dificultățile de respirație, la transpirațiile abundente.

Fir-ar să fie!

I s-au înmuiat picioarele și a căzut în fund pe solul rece.

După o clipă, a început să râdă. Și a tot râs până l-a apucat durerea de burtă și a rămas fără aer. Și-a șters fruntea asudată. Măi, ce fierbinte era! *Ha!* Normal că era, doar avea febră. Ce urma acum – delirul sau înroșirea ochilor?

S-a uitat la Dexter, care se îndopa în continuare cu degetele alea împuțite.

— Tre’ să-ți mărturisesc, amice, că nici prin cap nu mi-a trecut că în epitaful meu o să scrie că am murit din cauză că m-a tot lins o corcitură cu un fetiș pentru degetele de la picioare.

Dexter a ridicat ochii la el, cu limba scoasă, și a dat din coadă.

— Ai dreptate, i-a spus Carter. Ar fi putut să fie mult mai rău.

S-a ridicat în picioare.

— Haide, amice! Hai să mergem acasă!

DUPĂ PATRU ZILE

Carter stătea pe marginea prăpastiei.

Vântul urla în jurul crestei. Transpirația îi șiroia pe sub haine. Tusea se făcuse și mai urâtă, o hârâială seacă și persistentă, care-i sfâșia membranele plăpânde ale gâtului. Gândurile îi erau febrile, la fel cum îi era și corpul. Din când în când se simțea mistuit de o furie neagră.

În dimineața asta îl împușcase pe Dexter. Nu putea să-l lase singur.

Venise momentul.

Carter se gândise și la alte metode, dar i se păruse potrivit să se întoarcă aici. Pentru ultima dată. Ca să se reunească cu toți ceilalți.

S-a uitat în depărtare, la carcasa ruginită a telecabinei. S-a gândit la autocarul răsturnat în nămeți. La oamenii din el, care se luptaseră din răsputeri ca să supraviețuiască. Nu mai rămăsese niciunul.

Oare a meritat?

Poate că da. Poate că nu. Aceeași întrebare și-o poate pune oricare om. Ce am realizat? Ce am făcut eu în această foarte scurtă perioadă care a fost viața mea? Mi-am lăsat amprenta pe ea, în sens pozitiv sau negativ? Sau n-am lăsat decât o

urmă în zăpadă, care va fi mult prea curând ștearsă de următoarea ninsoare?

În esență, ideea este că trebuie să-ți trăiești fiecare zi așa cum este ea. Unele sunt bune, altele – rele. Există clipe de neașteptată fericire și perioade de suferințe insuportabile. Pentru fiecare acțiune există întotdeauna o reacțiune, cum zice Newton. Pentru fiecare fărâmă de noroc, ai parte de un ghinion la care nici nu te așteptai. Orice rază de soare va fi acoperită de un nor. Diavolul a fost înger odată.

Carter s-a întors cu spatele la prăpastie. A observat câteva siluete nu prea departe. Fantome? Șuierători? Nu mai era în stare să-i deosebească. Trecutul și prezentul se amestecau în mintea lui. Viii se contopeau cu morții. Peggy era acolo. Peggy și alții pe care i-a recunoscut. Meg, Hannah, Miles. Lucas.

De grup s-a desprins o siluetă mai înaltă, înfășurată într-un fel de manta din piei de animale și cu glugă pe cap. Același Șuierător care lăsase ecusoanele la gardul Refugiului. Și-a dat gluga jos. Ochi roșii ca sângele, chip supt și alb ca un craniu. Dar Carter l-a recunoscut.

Grant! A întins mâna ca de schelet. Făcându-i semn să-l urmeze, așa cum face Moartea. *Vino cu noi!*

Carter a zâmbit. Și-a ridicat degetul mijlociu de la o mână… și a făcut un pas înapoi.

Cu o fracțiune de secundă înainte de a se prăbuși în gol, a văzut că nu era nimeni pe munte.

S-a rostogolit prin aerul înghețat. Amintiri, chipuri, vieți trecute. Parcă totul a durat o eternitate sau o milisecundă. Timpul devenise irelevant. Gravitația devenise irelevantă.

Când a luat contact cu solul, nu a simțit nici că i se zdrobesc oasele, nici că i se fac praf organele. Oricum creierul deja începuse să tragă obloanele și să stingă luminile.

Carter a părăsit această viață. Îți mulțumim și rămas-bun.

Stătea întins în nămeții albi, cu mâinile și picioarele întinse, ca un înger pe zăpadă. Ochii lui morți priveau spre cerul senin. Viscolul trecuse.

Nici nu a clipit când a aterizat pe el prima cioară și și-a vârât ciocul în ochiul lui.

Mai târziu, în timpul nopții, aveau să apară și prădătorii mai mari, fiarele pădurii. Iar până dimineață nu a mai rămas decât un schelet descărnat.

După o săptămână, un vânător avea să împuște un lup. Unul mai pricăjit, dar carnea de lup tot carne se cheamă că este și și-a putut hrăni familia cu ea.

La scurt timp după aceea, vânătorul avea să se îmbolnăvească și apoi să moară. La fel și familia lui. La fel și prietenii familiei.

Iar ciorile aveau să cadă din ceruri.

LA 5.600 DE KILOMETRI DEPĂRTARE

— Așadar înțelegi de ce te afli aici?

Ea a dat din cap.

— Aici îi ții pe copiii ai căror părinți au murit sau au fost trimiși la Ferme.

— Nu ne place să le spunem așa.

Fata a ridicat din umeri, pipăindu-și medalionul din argint de la gât.

— Treaba ta.

Bărbatul i-a aruncat o privire neprietenoasă.

— Mai exact, înțelegi de ce ești *aici* și stai de vorbă cu mine?

— Cred că e o problemă cu testele mele?

— Chiar așa, a spus el și a aruncat o privire la tableta mică de pe birou. Mai spune-mi o dată, cât

timp ai avut grijă de părinții tăi după ce au contractat virusul?

— În jur de o săptămână.

— Și tu nu ești vaccinată, nu?

Fata s-a crispat.

— Știi totul despre mine. Știi că părinții mei erau antivaccinișți.

Bărbatul a căutat ceva pe tabletă.

— Reacția sistemului tău imunitar este de-a dreptul remarcabilă.

Și a ridicat ochii la ea.

— Am dori să te ținem aici pentru mai multe teste.

— Adică vreți să mă faceți cobai, da?

— Vei avea propria cameră, diverse posibilități de petrecere a timpului liber într-un mod cât mai plăcut, mâncare la alegere. Te vei bucura de privilegii de care ceilalți tineri nu beneficiază.

— Mda, nu prea cred.

Un zâmbet din colțul gurii.

— Ți se pare că ai avea de ales?

— Am.

— Serios?

Fata a ridicat medalionul. Copiii de acolo aveau dreptul să ia cu ei un singur obiect personal.

— A fost al mamei mele. Mă rog, era mama mea adoptivă. Doar atât mi-a mai rămas de la ea.

— Foarte frumos că-i păstrezi fotografia…

— Nu-i o fotografie.

A deschis medalionul gros și a scos din el o fiolă mică, plină cu un lichid roșu.

— Asta-i sângele ei.

Bărbatului i-a căzut fața.

— Sângele ei *contaminat.*

Și s-a prefăcut că aruncă fiola în el.

Îngrozit, bărbatul s-a făcut mic în scaun.

Fata a început să râdă.

— Ce e? Te temi că vaccinul ăla extraordinar de eficace al vostru n-o să te protejeze?

Mărul lui Adam o luase razna în gâtul bărbatului.

— Pune aia jos!

— Ba nu. Mai întâi o să-ți scoți tu toate hainele și o să le așezi frumos pe masă.

Și a ridicat din nou mâna cu fiola. Bărbatul a început să se descheie la cămașă.

— Ce vrei să faci? a întrebat-o el.

— Să te leg cu cureaua, să îmbrac eu uniforma asta drăgălașă și verde a ta, să-ți iau cheile de la mașină și să plec dracu' de aici.

Un rânjet batjocoritor.

— Succes!

— Eiii, mersi frumos! Acum, jos textila!

•

Agentul de pază abia dacă a aruncat o privire la mașina care ieșea pe poartă. Mare noroc că o învățase tatăl ei cum să conducă în camioneta lui cea veche. Însă norocul ăsta nu avea cum să dureze. Norocul nu durează niciodată. Foarte curând se va da alarma. Iar oamenii Departamentului vor porni în căutarea ei.

A apăsat pedala de accelerație. Nu avea timp. Mai întâi trebuia să ajungă acasă. Acolo erau ascunse și plasma, și medicamentele. Mama ei nu-i spusese niciodată cine anume trimitea toate pachetele alea și nici nu-i explicase motivul pentru care le păstra. Dar îi era recunoscătoare. Vor fi o monedă de schimb extrem de valoroasă.

Planul ei era să abandoneze acolo mașina și să ia vechea motocicletă de teren a tatei. Cu ea ar fi putut evita drumurile principale. Nu știa încă încotro se va duce. Poate va înnopta în păduri sau va găsi niște case părăsite. Se va descurca ea. Mereu s-a descurcat.

Părinții ei nu fuseseră întotdeauna foarte drăgăstoși, dar măcar o învățaseră să fie hotărâtă și tenace.

Sau poate că acestea erau calități moștenite de la mama ei adevărată.

Eva a surâs. I-au scânteiat ochii albaștri. Era o supraviețuitoare.

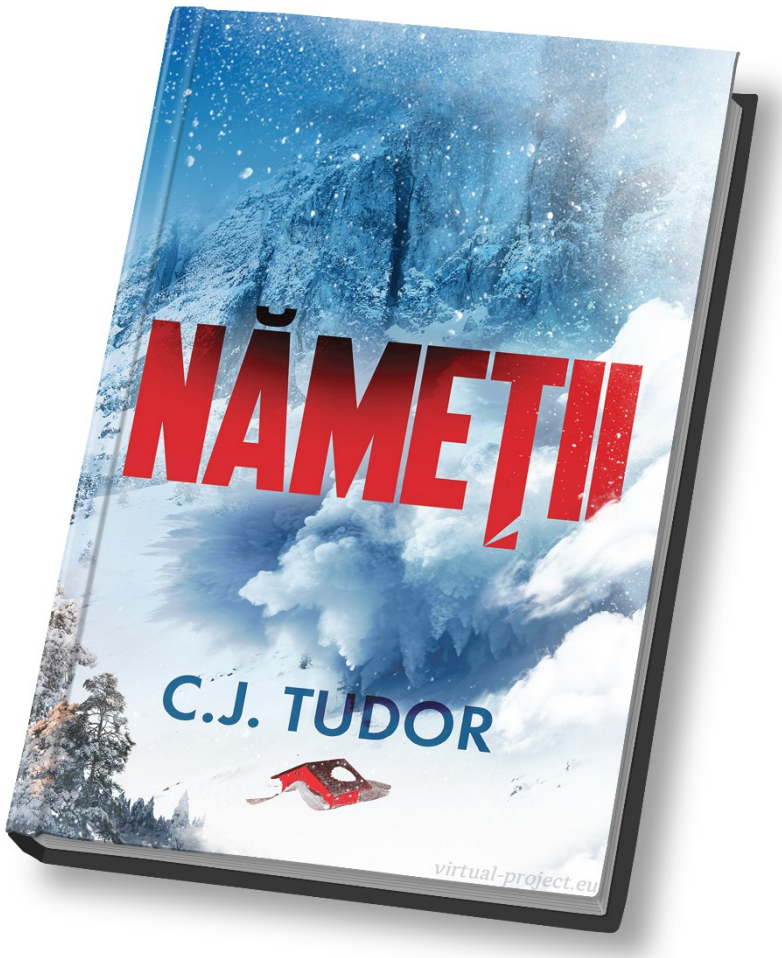

virtual-project.eu

violin

{1} *Arschgeige* (lb. germană, argou) - „tâmpit” (n. tr.).

{2} „Blood & Honour” – organizație de extremă dreapta din Marea Britanie (n.tr.).

{3} Aluzie la un alt roman al autoarei, *Omul de cretă* (Armada, București, 2019) (n. red.).

{4} Aluzie la povestirea din 1893 a lui H.G. Wells, *Insula doctorului Moreau* (n. tr.).

{5} Aluzie la basmul *Hainele cele noi ale împăratului,* de Hans Christian Andersen (n. tr.).

{6} „Hai!“, în limba germană în original (n. red.).

{7} Aluzie la „Infernul" din *Divina Comedie* a lui Dante Alighieri (1265-1321) (n. tr.).

{8} „Oprește-te!”, în limba germană în original (n. red.).

{9} Vers din poemul „The Rime of the Ancient Mariner”, scris de Samuel Taylor Coleridge și publicat prima oară în 1798 (n.tr.).

{10} Spirit feminin din mitologia irlandeză, care anunță prin urlete și bocete moartea unui membru al familiei (n. tr.).

{11} „Scuze” în limba germană în original (n. tr.).

{12} „Stai puțin! Ascultă-mă. Mă numesc Lucas Myers. Lucrez pentru Departament!" „Și ce faci aici?" „Sunt aici ca să mă asigur că operațiunea va decurge fără probleme... Datorită mie ați găsit autobuzul." - în limba germană în original (n. tr.).

{13} „Întreabă-l pe profesor” (n. tr.).

{14} „Mi s-a ordonat să vă ucid pe toți. Fără excepție. Să nu rămână niciun supraviețuitor.” (n. tr.).

{15} „... dar, din ce am auzit, am impresia că i-ai spus că lucrezi pentru Departament. Pentru tatăl meu?“ (n. tr.).

{16} Afecțiune neurodegenerativă progresivă care se manifestă prin afectarea mișcărilor, afectare cognitivă și tulburări comportamentale (n. tr.).

{17} Heinz 57 (argou) – câine de descendență incertă; se face referire la „cele 57 soiuri”, sloganul companiei Heinz (n.tr.).

{18} „The cold didn’t bother her”, cântec din coloana sonoră a filmului de desene animate *Regatul de gheață,* din 2010 (n.tr.).

{19} Barry Gibb - membru al trupei Bee Gees (n. tr.).

{20} Modificări ale culorii pielii, apărute după moarte (n. tr.).

{21} Aici are loc un joc de cuvinte intraductibil în limba română: acronimul institutului în limba engleză este DRIFT, același cu titlul

original al cărții - *The Drift* (n. red.).

{22} Personaj negativ din seria de filme *Coșmar pe Strada Ulmilor* (n. tr.).

Table of Contents

I

HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER

II

HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
HANNAH
MEG

CARTER
HANNAH
MEG
CARTER
MEG
CARTER
CARTER

III

1.
2.
3.
DUPĂ PATRU ZILE
LA 5.600 DE KILOMETRI
DEPĂRTARE

Table of Contents

I 3

HANNAH 3

MEG 10

CARTER 16

HANNAH 27

MEG 34

CARTER 39

HANNAH 49

MEG 57

CARTER 66

HANNAH 80

MEG 94

CARTER 102

HANNAH 109

MEG 118

CARTER 122

HANNAH 133

MEG 149

CARTER 158

II 167

HANNAH 167

MEG 179

CARTER 190

HANNAH 197

MEG 212

CARTER 217

HANNAH 225

MEG 238

CARTER 247

HANNAH 254

MEG 265

CARTER 270
HANNAH 278
MEG 284
CARTER 286
HANNAH 296
MEG 301
CARTER 317
HANNAH 319
MEG 327
CARTER 336
MEG 338
CARTER 345
CARTER 347
III 350
1. 350
2. 355
3. 364
DUPĂ PATRU ZILE 377
LA 5.600 DE KILOMETRI DEPĂRTARE 379